

TÖRTÉNET A BIRODALMI GÁRDABÓL

WARTHAMMER
40.000

SÉTÁLO HOLTAK

STEVE LYONS

WARHAMMER 40,000 REGÉNY

SÉTÁLÓ HOLTAK

Steve Lyons

BLACK LIBRARY

Steve Lyons
Sétáló holtak

The Black Library, the Black Library logo, Games Workshop, the Games Workshop logo and all associated marks, names, characters, illustrations and images from the Warhammer 40,000 universe are either ® TM and/or © Games Workshop Ltd 2000- 2010, variably registered in the UK and other countries around the world. All rights reserved.

Első kiadás

Fordította: Nagy Máté Farkas

Szerkesztő: Bajor-Zalán Ivet

Szöveggondozás: Czuczor István

Műszaki szerkesztés: Massár Mátyás

Kiadja: Tuan Kiadó, 2024

Felelős kiadó: Bajor Tibor

ISBN 978-963-559-105-4

English version originally published in Great Britain in 2010 by
Black Library

Gamcs Workshop Limited Willow Road, Nottingham, NG7 2WS,
UK

This edition published in Hungary by Tuan Publishing in 2024.

Copyright^c Gamcs Workshop Limited. 2010.

This translation copyright ^c Gamcs Workshop Limited. 2024.

Translated and used under licence by Tuan Publishing. All
rights reserved.

English title: Dead Men Walking
Cover illustration by Stuart Witter

www.blacklibrary.com

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers. This is a work of fiction. All the characters and events portrayed in this book are fictional. and any resemblance to real people or incidents is purely coincidental.

Minden jog fenntartva.

Utánnyomás, továbbá bármiféle optikai, akusztikai és elektronikus feljegyzés, tárolás és közreadás még részleteiben is csak a kiadó írásos beleegyezésével lehetséges.

„A 41. ÉVEZREDET ÍRJUK. A Császár immáron több mint száz évszázada ül mozdulatlanul a Terra Aranytrónusán. Ő az emberiség ura, az istenek akaratából, és világok milliói felett uralkodik kimeríthetetlen seregeinek ereje okán. A Technológia Sötét Korának hatalmától láthatatlanul vonagló, rothadó tetem, a Birodalom Dög-Ura, kinek lelkek ezreit áldozzák nap mint nap, hogy soha ne haljon meg igazán.

DE MÉG AZ ÖRÖKLÉTNEK ebben az állapotában is, a Császár szüntelen őrökdi. Hatalmas hadiflották vágnak át a hipertér démonok fertőzte miazmáján, az egyetlen útvonalon a távoli csillagok felé, útjukat megvilágítja az Astronomican, a Császár akaratának kivetülése. Végtelen seregek indulnak csatába számtalan világban, az Ő nevében. Katonái között a legnagyobb szerűbbek az Adeptus Astartes úrgárdistái, a biotechnológia alkotta szuperharcosok. Légiónyi bajtársuk akad: a Birodalmi Gárda és számtalan világ bolygóvédelmi erői, az örökké éber Inkvizíció és az Adeptus Mechanicus tech-papjai, csak hogy néhányat megnevezzünk. De sokaságuk ellenére is, alig elegendőek, hogy távol tartsák a vészt, mi az emberiségre les, amit az idegenek, eretnekek, mutánsok – és még ezeknél is rettenetesebb dolgok – jelentenek.

ILYEN IDŐKBEN ÉLNI azt jelenti, hogy az ember egy az arctalan tömegek milliárdnyi sokaságából. Azt jelenti, hogy az ember az elképzelhető legkegyetlenebb, legvéresebb rezsimben él. Ezek azoknak az időknek a krónikái. Felejtsd el a technológia és a tudomány hatalmát, hisz annyi minden feledésbe merült, és

sosem tanultuk meg újra. Felejtsd el a haladás és a
megértés ígéretét, mert ebben a komor és sötét jövőben nincs
más, csak a háború. Nincs béke a csillagok között, csak a
végtelen vérontás és mészárlás, és a vérre szomjazó istenek
kacaja.”

GUNT HAR SORESON MÉG életében nem félt ennyire.

Azon morfondírozott, hogy vajon hősei miként cselekednének a helyében, azok a tagbaszakadt, baltával metszett arcvonású harcosok, akik cselekedeteiről a híradásokból hallott. Vajon ők is félelmet éreznének a helyében? *Talán igen* - gondolta, de minden bizonnyal ez sem tartaná vissza őket a cselekvéstől. A körülmények ellenére ők megtennék azt, amit elvárnak tőlük.

Olyan bátor akart lenni, akárcsak ők. Azt mondogatta magának, hogy egyszer azzá is válhat. Fürgén becsúszta a kezét a nadrágja zsebébe, mielőtt még újra meggondolhatta volna magát, majd ujjával körülzárta a hideg fémtárgyat.

- Jaj, ne! - sóhajtott Arex.

Gunthar úgy rántotta vissza a kezét, mintha a gyűrű megégette volna. Vajon a lány látta a mozdulatát, vagy leolvasta az arcáról a szándékát? Kitalálta volna, hogy Gunthar mire készül, és ez volt a reakciója?

Arex elejtette a villát, és kezével az arca elé kapott. Próbált összekuporodni a székében, nehogy észrevegyék. Színpadiasan suttogott:

- Két asztallal mögöttem. Jobbra. Nem nekem, neked jobbra - irányította a férfi tekintetét. - Az a férfi, a kék ruhás, szakállas, kopasz. Errefelé néz?

Gunthar megrázta a fejét.

- Nem.

- Azt hiszem, már találkoztunk. Valamilyen fogadáson a Magas Toronyban. Ő egy, nem is tudom, talán egy proktori biztos, vagy valami ilyesmi. Biztos vagy benne, hogy nem engem néz?

- Biztos vagyok benne – felelte Gunthar. – Csak eszik. Sötét van idebent. Ezért hoztalak épp ide, hogy egyedül lehessünk. Alig tudom kivenni az arcát innen. Biztos vagyok benne, hogy nem ismerhetett fel téged, ráadásul hátulról egyetlen találkozás után.

- Igazad van. Csak képzelődöm. – Arex egy pillantást mert vetni maga mögé, és kerek arca meglágyult a megkönnyebbüléstől. – Természetesen nem ő az – sóhajtotta.

- Mit keresne egy hozzá hasonló férfi egy ilyen helyen? – kuncogott.

Volt valami gúnyos Arex hangjában, amitől Gunthar ereiben megfagyott a vér.

- Te itt vagy – mutatott rá.

- Inkognitóban vagyok, emlékszel? – mondta a nő, és ismét felemelte a villát, majd megforgatta, hogy a boranagyökerek ne potyogjanak róla. – Nem akarom, hogy megtaláljanak, és ez az utolsó hely a Hieronymous Thétán, ahol bárki is keresné a kormányzó unokahúgát.

- Igen – helyeselt Gunthar keserűen. – Gondolom, igazad van.

Egészen közel voltak Hieronymous-város alacsonyabb tornyaihoz, olyan magasan, amilyen magasra Gunthar valaha is feljuthatott. Odakint, a függőutakon alig volt forgalom, még így a kora esti órákban sem. Hetekig spórolt, hogy megengedhesse magának azt a kenőpénzt, amivel átjutott az étterem kidobóján. Ez volt az első hely felfelé, ahol igazi húst szolgáltak fel, nem pedig szintetikusot. Bőven akadt hely az asztalok között, és egy seregnyi szervitor ügyelt a vendégek kényelmére.

Ez mégsem volt elég. Arex ennél jobbhoz volt szokva, jobbhoz, mint Gunthar, aki még az előléptetése ellenére sem nyújthatott neki többet.

- Bocsáss meg, hogy ilyen ideges vagyok - mondta Arex. - Csak tudod, Hanrik bácsiról van szó. Az jár a fejemben, hogy mit tenne, ha megtudná, hogy itt vagyok, ilyen messze az otthonomtól.

- Tudom - sóhajtott Gunthar. - Tudom.

Mire is gondolt, mikor terveket szőtt és egy közös életről álmodozott? Mégis hogyan működhetett volna ez? Különböző világokban éltek - és Gunthar soha nem lenne szívesen látott vendég Arex világában, ahogy a lány sem lehetett volna boldog az övében.

A férfi a zsebében hagyta a gyűrűt.

RAGASZKODÓIT HOZZÁ, HOGY hazakísérje a lányt - legalábbis ameddig csak tudta.

Annyi mindent akart még mondani, annyi kérdést akart feltenni neki. Mégis miért volt itt vele? Rendszeres találkozósaik csupán egy játék részét képezték? Egy izgalmas kalandot az alsó szinteken? Gondolt ő valaha arra, hogy hová vezethet mindez?

Gunthar érezte a gyűrű holt súlyát a zsebében, és még mindig félt, félt a válaszoktól, amiket a lány adhat a legfontosabb kérdésre.

Beszálltak egy automata kocsiba, majd a kormányzói szektor felé vették az irányt, de pár habitációs tömbbel arrébb kiszálltak, mielőtt a proktorok túl nagy érdeklődést tanúsíthattak volna irántuk.

Gunthar munkájáról beszélgettek, és a férfi azon kapta magát, hogy statisztikákat sorol, és addig mesélt Arexnek az egyes bányák éves hozamáról, amíg biztos volt benne, hogy untatja a nőt. Pedig amaz nem mutatta jelét. Arex szakértője volt az érdeklődés színlelésének. Az ő pozíciójával járó,

unalmas hivatalos események során, amiken részt kellett vennie tökélyére fejleszthette a teltetést.

Emlékezett arra a rendezvényre, ahol először találkoztak, egy finomító megnyitóján. Arex, az olvadt fémmel teli gödör vörös izzásától megvilágítva, udvariasan nevetgélt a vicceken, amit egy műszakvezető mondott neki. És az a csillogás, amit a lány szemében látott. Gesztenyebarna fürtjei a vállára borultak. Emlékezett az első bátortalan szóváltásukra és arra, hogy a lány csak mosolygott, és úgy tett, mintha tökéletesen érthetően beszélne.

Emlékezett arra, amikor egymásba botlottak egy lengő fémfolyosón, és majd megfulladt a forró, száraz levegőtől. A kínos pillanatot újfent Arex jó humora és az a mosoly oldotta fel. Vajon csak színlelte az érdeklődést iránta?

Szintiacélból és üvegből álló tornyok között haladtak egy széles függőúton a fehér csíkozású, gyalogosok számára elkülönített részen, miközben zord, buborék alakú autokocsik zümmögtek el mellettük mindkét oldalon. Felfelé haladva egyre kevesebb függőút szelte át a levegőt a tornyok között, de kevesebb ember is akadt, akivel összetalálkozhattak volna.

– Szóval – szólalt meg Arex hirtelen nem tapasztaltál mostanában semmi... bajt? Mármint lent a bányákban.

– Bajt? – kérdezett vissza Gunthar ösztönösen. – Nem, semmit. Semmi ilyesmit. Az embereim keményen dolgoznak, és a hozam stabil. Mit hallottál?

– Semmit – felelte gyorsan Arex. – Én csak... a nagybátyám említett valamit, ez minden. Beszélt a... nos, biztos vagyok benne, hogy semmiség volt, ahogy mondtad. Nem számít.

Egy kereszteződésben álltak, és Arex a felvonófülkék felé húzta Gunthart. Talállak egy üreset, majd beléptek. A kabinok még idefent is bűzlöttek az izzadságtól és az ürülék szagától, annak jeleként, hogy a фуlke odalént járt az alsóbb szinteken.

– Nem kellene... – ellenkezett Gunthar. – Ha vissza akarsz menni a Magas Toronyba... Nekem... Nos, ennél magasabbra

nem mehetek...

- Ki mondta, hogy felfelé megyünk? - mondta Arex majd lenyomott pár gombot a falba szerelt rúnatábla paneljén, és a fülke ajtaja zörögve és csikorogva becsukódott mögöttük. Egy pillanattal később már sebesen ereszkedtek lefelé, és Gunthar úgy gondolta, hogy Arex bizonyára valamilyen magánkódot adhatott meg, hogy a felvonó ne állhasson meg további utasokért a közbenső szinteken.

- Először mindig lefelé indulok - mondta. - Van egy hely, nem messze a Magas Toronytól, ahol fel lehet mászni és senki sem lát meg. Könnyebb mintha a proktor őrzőjáratokon és a piktfelvevőkön át próbálnék átjutni.

- Nem csak néhány emeletet ereszkedünk - Gunthar hangja aggodalomtól csengett.

- Ne aggódj már ennyire! - mondta Arex. - Azt hittem, te idelent születél.

- De nem ilyen mélyen - krákolta Gunthar, de úgy tűnt, a nő nem hallja. A tekintete ragyogott az izgalomtól. Számára ez egy kaland volt.

Gunthar megkönnyebbült, amikor a felvonó rázkódva megállította őket, és egy gépi hang közölte velük, ha tovább akarnak ereszkedni, akkor szükségük lesz egy magas szintű biztonsági kulcsra, hogy visszatérhessenek erre az emeletre.

- Nem kellene mindig hallgatni arra, amit mondanak - mondta Arex, amikor az ajtó zörögve feltárult majd ő és Gunthar kiléptek egy nyüzsgő függőútra, ami sokkal sötétebb és mocskosabb volt, mint az, amelyiken feljebb közlekedtek. - Nem is olyan rossz idelent, ha az ember hozzászokik. Kár, hogy ilyen későre jár. Napközben, azokról a korlátokról ott, egészen a talajig lehet látni. Talán még most is láthatjuk pár tábortűz fényét odalent, ha meg akarod nézni.

Gunthar megrázta a fejét. Az út peremét határoló korlátok ki voltak csavarodva, és félt, hogy ha túl közel megy, talán még valaki lelöki a peremről.

Átvágtak a sokaságon, tiszta és finom anyagú öltözőkük ugyan kirítt a tömegből, de pár furcsa pillantáson kívül semmi se történt. Gunthar kezdte azt hinni, hogy Arexnek igaza volt. Egész életében menekülni akart az ilyen és ezekhez hasonló helyekről, hogy megmássza a tornyokat, de nem tagadhatta, hogy itt érezte otthon magát, sokkal inkább, mint odafent az étkezdében. Idelent Gunthar egy senki volt, csupán egy újabb arc, név nélkül. Senki sem fogja megállítani, hogy megkérdezze, mit csinál ilyen messze az otthonától. Nem valószínű, hogy bárki is felismeri a karjába kapaszkodó nőt, és ha felismernék is, akkor sem hinnének a szemüknek. Gunthar biztonságban érezte magát idelent.

A VÁSÁRCSARNOKOK ÉS az üzletek ekkorra már bezártak, kirakataik visszahúzódtak a nehéz, szintiacél rolók takarása mögé.

Egy girhes öregember sápadt fehérjeburgereket árult egy koszos, nyitott tetejű taligából. A közelben egy kiégett autokocsi feküdt az oldalán, egy szűk sikátorba ékelődve. A gömb alakú köztéri izzók tették a dolgukat, hogy ellensúlyozzák a lenyugvó nap fényét, de sok közülük kiégett vagy összetört az idők során.

Gunthar és Arex három verekedésnek is szemtanúja volt. A proktorok erővel próbálták feloszlatni a rendbontókat, de a tettesek egyszerűen felszívódtak a tömegben.

– Ezt nem engedik, hogy lásd – mondta Arex indulatosan. – A kormányzó és a többiek úgy tesznek, mintha nem is létezne, de ez itt, ez Hieronymous Théta. Ez az a világ, amelyben élünk.

– Úgy hallottam, talán összekötik idelent a függőutakat – magyarázta Gunthar hogy teljesen lezárják az alsó szinteket.

– Csupán eltemetik a problémáinkat – mondta Arex de attól még ezek az emberek itt lesznek. Addig mászhatunk felfelé,

amíg el nem érjük a napot, de a tornyainkat rothadó alapokra építettük, és idővel ez mindannyiunkat le fog rántani.

- Ez még egy új világ - mondta Gunthar. - Te most évszázadokról beszélsz. Évezredekéről. Még van időnk. A Császár gondoskodni fog róla.

Valami történt előttük. Valami megtörte a tömeg áramlását, valami ami megzavarta és óvatosságra intette a járókelőket.

Egy eleinte alig hallható, duruzsoló hang ütötte meg Gunthar fülét és a hang egyre erősebbé vált.

Talán egy újabb utcai harc? - gondolta Gunthar. - *Nem, valami sokkal nagyobb.*

Úgy látta, Arexnek nem tűnt fel a hirtelen megváltozó légkört - vagy ha észre is vette, nem zavarta. Tovább nyomakodott előre, Gunthar maga után húzva arra, amerről egyre biztosabban lehetett állítani, hogy a zavargás epicentruma. Próbálta figyelmeztetni a lányt, de nem mert túl sokat beszélni, nehogy választottja gyávának tartsa.

Újfent azt kérdezte magától, hogy mit tennének most a filmhíradók hősei.

A tömeg lassan szétvált előttük, és Gunthar szemtől szemben találta magát egy szörnyeteggel. A lény egy széles alagút bejáratában guggolt. Tartása görnyedt, bőre pedig száraz és sárgás volt, akár a régi pergamen. Karcsú, ernyedt karjai hosszú, karmos ujjakban végződtek, és rózsaszín szemében lángolt a harag.

Gunthar látott már mutánsokat korábban, de csak pikt-képeken. Alkalmanként egy-egy belopózott az általa felügyelt bányákba. Arról álmodott, hogy találkozik majd egy ilyen lénnel, de ezekben az álmokban mindig lőfegyver vagy lánckard volt nála. És a mutáns sosem volt ilyen nagy, mint a valóságban. Ezekben az álmokban Gunthar bátor volt.

Néhány vakmerő polgár vasrudakkal és késekkel felfegyverkezve, körülvette a szörnyeteget. Gúnyolódtak és

hergelték a mutánst, aki sziszegve és köpködve kapott feléjük. Gunthar meglátott egy elejtett csövet a földön és tudta, hogy fel kellene vennie, hogy elvégezze a Császár munkáját, és véres péppé kéne verje ezt az aberráltat. Hőssé kellene válnia.

Hirtelen, az egyik vascsövet lóbáló férfi túl magabiztossá vált, és túl közel lépett a lényhez. A mutáns egy szempillantás alatt vetette rá magát és őrjöngve tépte fel a szerencsétlen torkát. Hirtelen minden csupa vér lett. Az áldozat tompa, gurgulázó sikolyt hallatva távozott ebből a világból, és ahogy egykori társai egymás után néztek a mutáns örületben forgó, rózsaszín tekintetébe, fegyvereik úgy hulltak ki elernyedtt ujjuk közül, majd elszaladtak.

Mielőtt észbe kapott volna, Gunthar is menekülőre fogta a dolgot, és hirtelen büntudatot érzett, amiért a veszély pillanatában magára hagyta Arexet, de hálás volt, amikor megpillantotta, hogy a nő ott fut mellette.

Nem jutottak messzire. Közel sem elég messzire.

A tömeg pánikoló hordává változott, és szétrajzott minden irányba. Gunthar küzdött a folyamatosan változó áradattal szemben, miközben tudatában volt annak, hogy milyen szörnyűség lehet a nyomában, és várta, hogy azok a karmok a hátába mélyedjenek. Sikoltozni akart, megragadni az útjába kerülő, még tudatlan embereket, és az arcukba üvölteni, *Ne erre! Egy szörnyeteg van a nyomomban!*

Minden erejével azért küzdött, hogy ne veszítse el az eszt. Kétszer majdnem elsodorták, de Arex ott volt, hogy elkapja, hogy megmentse... Ha most bármelyikük elesik, akkor könnyen eltaposhatták őket, vagy még rosszabbul járhatnak. Újabb hang csatlakozott az általános felforduláshoz, és Gunthar felismerte a lézerfegyverek sercegő tüzét. A proktorok végre reagáltak a fenyegetésre.

Aztán rájött, hogy a hang nem a háta mögül jött, hanem a valahonnan előlről – legalább két irányból egyszerre –, és egy

hideg, feszes csomó kúszott fel a torkában, ahogy eszébe villant, ez mit is jelentett.

Megragadta Arex karját, és megállította.

– Több is van belőlük – kiáltotta. – A mutánsok. Mindenütt ott vannak!

Holtra vált tekintetük egybefonódott, és egy kimondatlan egyetértésre jutottak. Új irányba indultak, távolabb a sikoltozástól, a lövöldözéstől, és azért imádkoztak a Császárhoz, hogy nehogy még nagyobb veszedelembbe rohanjanak. Tudván, hogy egyes mutánsok már majdnem emberi alakúak, Gunthar mindenkire gyanúsan nézett, aki a közelébe került. Végigmérte őket, a torzulás legkisebb nyomai után kutatva a ruháik alatt.

Majdnem felsikoltott, amikor egy fiatal nő botlott belé. A nő próbált küzdeni az őt felborító tömeg ellen, és belekapott Gunthar legjobb szürke tunikájába, hogy megtartsa magát, de a férfi túl későn nyúlt utána.

A nő a lába alá esett, és már nem tudott segíteni rajta.

Egy durva férfihang parancsokat kiabált, s utasításait felerősítette és egyben eltorzította a hangosbeszélője. Gunthar és Arex szinte ösztönösen változtatott az irányon egyenesen a tekintélyt parancsoló hang felé. Gunthar elpirult a megkönnyebbüléstől, amikor meglátta a bolygóvédelmi erők skarlátvörös és lila egyenruháját. A tömeg most már egyetlen irányba áramlott, és kezdett feloszlani, így végre előrébb jutottak.

A hangosbemondó egy páncélozott oszlatójármű tetején szólt, és a terület nyugodt és rendezett kiürítésére szólította fel a tömeget. A járművet gyalogos katonák kísérték, a gép kipufogói karcos füsttel töltötték meg a levegőt, ahogy belsőégésű motorját felpörgetve mászott felfelé a szűk felhajtóúton.

Arex visszahúzódott, és aggodalmasan megszorította Gunthar kezét. Tudta, a lány miért aggódik – de ebben a pillanatban nem nagyon érdekelte. Inkább veszítse el a munkáját, az otthonát és

bármi mást, amit Hanrik kormányzó el tud venni tőle, minthogy visszaforduljon és szembenézzen a borzalmakkal.

- Semmi baj - nyugtatta a lányt. - Nem kérik el az igazolványokat. Csak ellenőrzik, hogy mindenki, tudod, ember-e. Csak tartsd lent a fejed. Átengednek minket.

Azt kívánta, bárcsak olyan biztos lenne ebben, mint amilyennek a szavai tűntek. Nem tudta, honnan származott ez a hamis magabiztosság, de amíg tartott, addig ment előre és Arexet a kezénél fogva húzta maga után.

Előttük két katona egy középkorú házaspárt állított meg kihallgatásra.

Gunthar gyomra összeszorult a félelemtől, de most már elkötelezte magát az irány mellett.

Nem tudta eldönteni, hogy belenézzen-e a katonák szemébe, vagy kerülje a tekintetüket. Mivel vonja inkább magára a figyelmet? Kezdett pánikba esni. Megkésve tudatosult benne, hogy ruházatuk bizonyára messziről árulkodik róla, hogy semmi keresnivalójuk itt, aztán lepillantva konstataálta, hogy a tunikája bemocskolódott, elszakadt, és egy sötét, barnásvörös folt is éktelenkedett rajta, ami csakis emberi vér lehetett.

Arex elegáns, kék ruhája is hasonlóan megszenvedte a kalandot, és Gunthar látta, hogy a nő már nem viseli a vörös amecit nyakláncát, ami édesanyja utolsó ajándéka volt. A férfi nem tudta, hogy a lány maga rejtette-e el, vagy ellopták tőle.

Egyre közelebb kerültek a katonák sorfalához. Guntharra éles tekintetek szegeződtek, hogy sebeket, anyajegyeket vagy az elfajzás bármi jelét keressék rajta. Bármít, ami őt rendellenesnek minősítené, pont ahogyan ő is vizslatta a körülötte lévőket. Biztosan átengedték őket az ellenőrzőponton, mert egy szempillantással később már a hátuk mögött hagyták a katonákat és a páncélozott járművüket. Átérték a másik oldalra. A biztonságos oldalra.

Gunthar először nem tudta, mit tegyen, és zavarával nem volt egyedül. A megmenekültek közül néhányan nevettek, mások sírtak, de a legtöbben céltalanul bolyongtak, vagy csak ültek a járda szélén, és a fejüket rázogatták. Számos bámészkodó is akadt, olyanok, akik nem vettek részt az incidensben, de a katonákat látva ki voltak éhezve egy kis botrányra. Gunthar elkapott pár beszélgetésfoszlányt és úgy vélte, hogy az emberek közül ténylegesen csak kevesen láttak mutánst.

Ennek ellenére ugyanúgy reszkettek annak tudatában, hogy akár ők is prédává válhattak volna. Ez a nap olyan történeteket fog szülni, amelyeket egészen máshogyan adnak majd tovább.

Arex innen átvette a vezetést és Gunthar látta, hogy vele ellentétben a lányt konkrét cél vitte előre. Kiverekedték magukat a tömeg sűrűjéből elkerülve a katonák vigyázó tekintetét. Aztán a nő újra megfogta a férfi kezét, és futásnak eredlek. Olyan gyorsan szaladtak, ahogy csak bírtak, minél messzebb ettől a helyről.

EGY SÖTÉT SIKÁTORBAN álltak meg, és Gunthar – aki menekülésüket eddig céltalannak hitte – meglepődve tapasztalta, hogy Arex pontosan oda vezette, ahol lenni akart.

Egy rozsdás tűzlétra kigyózott felfelé egy omladozó téglafal mentén, és a férfi nekidőlt a falnak, hogy kifújja magát. Lábai elgyengültek, tüdeje levegőért kapkodott. Minden ízében reszketett.

Arex is kimerültnek tűnt, és egyikük sem szólt egy szót sem, és nem is néztek egymás szemébe. A némaság szinte örökkévalónak érződött. Aztán a lány tompa hangon így szólt:

– Mennem kell. Hanrik bácsi már biztosan aggódik, hogy hová tűntem. Néha proktorokat küld utánam, hogy megkeressenek.

Fellépett a létra alsó fokára. Gunthar felnézett a fal mentén, de nem látta, hová vezet a létra. A tetőt elnyelte a sötétség.

– Veled kellene mennem – mondta vonakodva. – Legalább még egy kicsit.

– Nem szükséges – felelte Arex. – Tényleg, nincs rá szükség. Van egy nehéz teherfelvonó a tetőn, ami majdnem hazavisz.

– Ha működik – mondta Gunthar.

– Ellenőriztem a karbantartási jelentéseket, mielőtt lejöttem. Neked is haza kellene menned. Vissza tudsz jutni a BVE-kordon körül?

– Persze – mondta Gunthar, de egyáltalán nem volt benne biztos, hogy képes rá.

Arex a létra felé fordult, és Gunthar szíve ijedten megugrott. Még nem állt készen arra, hogy a lányt távozni lássa. Nem maradhatott így egyedül.

– Sajnálom – bökte ki végül.

Arex fél lábbal a létrán állva jobbjával egy magasabb fokba kapaszkodott.

– Meg kellett volna védenem téged – mondta. – Tennem kellett volna valamit.

– Ne butáskodj! – mondta nyugodt hangon Arex. – Mit tehettél volna?

– Nem tudom – sóhajtott Gunthar. – Valamit. Valami többet, mint csak... Haszontalan voltam. Láttam, hogy mit kellene tennem, csak nem tudtam... Nem tudtam megtenni.

Arex visszalépett a létráról, két kezével gyengéden megigazította a férfi rakoncátlan, sötét fűrtjeit.

– Láttad, mi történt azzal az emberrel, aki hősködni próbált.

– Én csak úgy éreztem, hogy egy ilyen helyzetben...

– Helyesen cselekedtél, Gunthar. Kihoztál minket onnan.

– Tudod, néhány évvel ezelőtt jelentkeztem a BVE-be. Tizenhét éves voltam. A barátaimat besorozták, de engem

hátrahagytak. Azt gondoltam legalább az otthonomban harcolhatok a Császáráért. De visszautasítottak. Biztos tudták...

– Ha itt bárki követett el hibákat – mondta Arex –, akkor az én voltam.

– Nem – tiltakozott Gunthar.

– Miattam vagyunk most itt.

– De nem tudhattad... Úgy értem, mutánsok, ilyen magas szinteken?

– Megtörténik – mondta Arex gyakrabban, mint gondolnád.

– Téged nem lep meg, hogy a bolygóvédelmisek ilyen gyorsan és ilyen nagy számban vonultak fel? – Gunthar a homlokát ráncolta. – Szerinted ők...?

– Szerintem ezeken a függőutakon járőröztek. És bajra számítottak. Már mondtam neked Gunthar, hogy hallottam Hanrik bácsit beszélni arról, hogy... nos, nem tudom pontosan miről, de azt hiszem, valami baj van. Valami... valami baj van odalent. És ha ez a „valami” hajtja a mutánsokat egyre feljebb...

Egymásra néztek, és Gunthar ugyanazokat a gondolatokat, ugyanazokat a félelmeket látta Arex tekintetében tükröződni, amelyek az ő fejében is kavarogtak.

– Azt hiszik – mondta végül halkán Hanrik bácsi és a többiek, Ők azt hiszik, hogy ami odalent történik, az nem érint minket. De egy nap nem így lesz.

– Látlak még? – kérdezte Gunthar.

Arex elmosolyodott.

– Persze. Hamarosan. Kereslek majd. – Aztán közelebb hajolt, karjait a férfi nyaka köré kulcsolta, és mielőtt Gunthar feleszmélt volna, ajkaik máris találkoztak, majd a férfi mélyen belélegezte a nő virágillatú parfümjét és érezte testének melegét a karjai között.

A csóknak aztán olyan hirtelen lett vége, ahogy jött. Arex elszakadt tőle, és a lány újra fellépett a létrára, ki Gunthar

életéből, és ezúttal tudta, hogy nem állíthatja meg, mert nem volt mit mondania. Nem mondhatott volna semmit, csak a legfontosabbat, és most már túl késő volt ahhoz, hogy megkérdezze.

Az amecitgyűrű a zsebében maradt.

MÁSODIK FEJEZET

HIERONYMOUS THÉTA.

Egy félreeső planéta, a Tempestus Szegmentum külső peremvidékén.

Viszonylag új világ, jegyezte fel magának Costellin komisszár. A lakossága még mindig a kilencmilliárdos határ alatt mozgott, és csupán a felszín kétharmadát építették be.

Mint sok új birodalmi világ, a Hieronymous Théta is gazdag volt az ásványkincsekben. Fő iparágai ezen nyersanyagok kitermelésére és feldolgozására szakosodtak.

A bolygó császári adóinak jó részét adamantiumban és szintiacélban fizette. Biztonságos világ volt, az Impérium erős védelmet tartott fenn a környező rendszerekben. Costellin az adatlapot böngészve látta, hogy a bolygót és a legközelebbi szomszédait nem érte a legkisebb feljegyzett konfliktus sem történelmük során.

Tökéletes hely volt – gondolta.

– Ez minden, uram?

Costellin meglepetten nézett fel. Azt hitte, hogy már elbocsátotta a gárdistát, aki behozta neki az adattáblát. Eszébe jutott, hogy valójában csak egy eleresztő mozdulatot tett a kezével, miközben tekintete már az adatsorok között cikázott. Ennyi idő után már igazán tudhatta volna.

Costellin harmincas évei elején kezdeti szolgálni a Krieg Halálhadtestek komisszárjaként, és ennek már közel harminc éve. Ha valamit megtanult ez idő alatt, az az volt, hogy a Halálhadtestek katonái általában véve nem tudták értelmezni a

nonverbális jelzéseket. Nem reagáltak a testbeszédre, sem az ember hangulatára. Kifejezett parancsokra volt szükségük.

A gárdista merev vigyázzállásban állt a komisszár széles íróasztala előtt. Még itt, a csapatszállító hajó ellenőrzött környezetében is teljes harci felszerelést viselt. Hosszú kabátja, nadrágja és csizmája szénszürke volt, a 186. kriegi gyalogezred színei szerint – bár a Halálhadtestek ritkán választottak maguknak más színeket a szürkén vagy a feketén kívül, így könnyen össze lehetett őket keverni.

A gárdista rohamsisakja, kesztyűje és hátizsákja is a helyén volt. Lézerfegyvere a vállán átvetve lógott egy bőrszíjon. A legkirívóbb benne azonban nem ezek voltak, hanem hogy még most is viselte a gázálcát. A légzőmaszk szájrészből egy vastag gumicső sarjadt, és egy respirátor egységhez volt csatlakoztatva, ami egy szögletes, bőrtáskában kapott helyet a gárdista mellkasára szíjazva.

Costellin nem tudta a katona nevét.

Egyikük nevét sem ismerte. Csak néhány krieginek volt rendes neve, és csupán nagyon ritkán használták. Papíron számára csupán számok voltak – ahogyan az ezredesek és a tábornokok számára is, akik csatába küldték őket.

Személyükben még ennél is kevesebbet jelentettek.

A Krieg egy halálvilág volt, mérgező, toxikus légkörrel. Costellin tudta, hogy ennek következtében az ott élő embereknek folyamatosan viselni kellett a respirátor berendezésüket, mintha csak a tesiük részét képezte volna. Ennek ellenére, mielőli áthelyezték volna egy kriegi ezredbe, abban a tévhitben ringatta magát, hogy a maszkok egyszer le fognak kerülni a katonákról. Tévedett.

A gázálcák falat emeltek közéjük.

A többi ezredhez képest, ahol Costellin korábban szolgált, kevés olyan erős köteléket látott, mint a Halálhadtestek emberei között. Egymás oldalán gyakorlatoztak, harcoltak, ettek és aludtak, de nem létezett közöttük barátság, ahogy

bajtársiasság sem. Ez az idegenek ezrede volt. Ahogy teltek az évek, Costellin arra jutott, hogy talán éppen ez volt a lényeg.

– Igen, igen, ez minden – szólalt meg végül és elhessegette a névtelen, arctalan katonát, majd visszapillantott az adatlapjára. A gárdista tisztelgett, sarkon fordult, és az ajtó felé indult.

– Azon tűnődtem – morfondírozott hangosan Costellin, megállásra készítve a gárdistát hogy hány szakasz száll majd le a bolygóra maguk közül. Körbeküldtem egy felhívást. Úgy fest, hogy csupán a mi négy ezredünk van ezen a hajón. Talán célszerű lenne, ha figyelmeztetnénk az érkezésünkre a Hieronymous hatóságait, hogy tudjanak arról, minket látnak majd vendégül.

A gárdista szótlanul bámult rá, pontosan egy pillanattal tovább a normálisnál, csak hogy a komisszár még kényelmetlenebbül érezze magát. A katona maszkjában tátongó kerek, sötét szemlencsék árnyfüggönyként borultak a gárdista gondolataira, és hátborzongató, üreges tekintetet kölcsönöztek neki.

– A *Memento Mori* fedélzetén maradunk, uram – mondta amaz. – A következő hat napra harci gyakorlatokat terveztünk.

– Mindannyiunknak jár a szabadidő, gárdista – mondta Costellin. – Ráadásul a tervezettnél sokkal tovább maradtunk a daski hadjárat zónájában. Az Adminisztrátum sokat fáradozott, hogy megszervezze nekünk ezt a pihenőt.

– Igen, uram!

– Biztos vagyok benne, hogy bármilyen gyakorlatot is tervez önnek a hadnagya, az biztosan önkéntes alapon zajlik majd.

– Igen, uram! Mindannyian önként jelentkeztünk, uram.

– Hát persze, hogy önként – sóhajtott Costellin. Ennyi idő után már nem is vette a fáradságot, hogy egyáltalán megkérdezze. Ebben az esetben is, valószínűleg csak zavarában tette, mivel az agya azon járt, hogy kitaláljon valami indokot arra, miért várakoztatta meg a katonát ilyen sokáig.

– Még egy dolog – jutott eszébe – ha már itt van. Adja át gratulációmát Gamma őrnagynak a nemrégiben történt előléptetéséhez. Mondja meg neki, hogy később összefutunk átbeszélni az új csapatbeosztást, miután visszatértem az eltávról.

– Gamma őrnagynak, uram?

– Úgy értem, 186-os ezredesnek – javította ki magát Costellin.

– Bár, ha már ott van, talán gratulálnia kellene Gamma őrnagynak is. Mármint az új Gamma őrnagynak.

– Igen, uram!

Costellin tudta, hogy személyesen kellett volna gratulálnia, de úgy gondolta, most az egyszer a kötelesség várhat. Nem mintha ezt a gesztust bármelyikük is értékelte volna – nem beszélve arról, hogy ma reggel hat órától hivatalosan szabadságon volt.

Visszatekintett az adattáblára, de egy pillanattal később felsandított és látta, hogy a gárdista még mindig vigyázzban állt az ajtóban.

– Köszönöm, ez minden – mondta Costellin. – Leléphet.

A gárdista ismét tisztelgett, és az ajtó becsukódott mögötte.

Costellint kirázta a hideg, de nem tudta, hogy miért.

Elvégre mostanra már hozzá kellett volna szoknia, hogy a Halál hadtesttel van dolga. Néha azonban még mindig úgy érezte, megviseli az emberi érzelmek, az arcok és az empátia teljes hiánya.

Elhessegette az ilyen gondolatokat a fejéből. Átfutotta az adattábla többi sorát, hogy további részleteket szívjon magába a Hieronymous Thétáról. A bolygó központja, Hieronymous-város, jelenleg mérsékelt, őszi időjárásnak örvendett. Az idei éves csapadékmennyiség azonban nem érte el az átlagot.

Nem mintha az időjárás annyira érdekelte volna. Costellin a hat nap eltávját a négy fal között, bárokban, éttermekben, szórakozóhelyeken kívánta tölteni, hogy az egyszerű emberi kapcsolatok és beszélgetések rég elveszett örömét átélhesse.

És ami messze a legjobb volt, ahogy az ezredét ismerte, harmincezer kilométeres körzetben nem lesz egyetlen Krieg Halálhadtest katona sem.

COSTELLIN ÉREZTE, AHOGY a fedélzet lemezipadlója megremeg a lába alatt.

A folyosó szélére húzódott, és hagyta, hogy a Halálhadtest egyik szakasza elmasírozzon mellette. A katonák hármassorokba rendeződtek, nehéz csizmáik tökéletes ütemre csattantak a fémen, és mintha minden egyes lépésükbe az egész hajó belerázkódott volna. Az élükön menetelő őrpáncsnok „fogadás balról”-t kiáltott, majd feszesen tisztelgett a komisszárnak. Costellin viszonzta, és türelmesen várt, míg a szakasz többi tagja elhaladt előtte.

Hatvan pár sötét üvegszempár szegezte rá üres tekintetét. Néha Costellin azon tűnődött, vajon mit látnak, amikor ránéznek?

Egy ezüstös hajú, horgas orrú öregembert, aki olyan kort megélt, amit egyikük sem fog?

Egy homorú fedélzeti ablakon keresztül lenézett a raktérbe. Egy másik szakasz gyakorlóteret alakított ki magának odalent, és fából készült ládákat halmoztak egymásra a fal tövébe. Feketébe voltak öltözve, tehát bizonyára a 42. vagy a 81. Századhoz tartoztak, de innen nem láthatta azonosító jelzéseiket.

A gárdisták szuronyos puskáikkal homokzsákokon végeztek közelharcgyakorlatot, amelyekre furcsamód a saját képmásuk sziluettjét festették fel. Costellin egyszer rákérdezett egy őrpáncsnoknál a dolog miéértjére, de az unott, monoton hangon annyit felelt, hogy a legnagyobb fenyegetést minden hadseregre nézve a saját soraiban kell keresni. A *Mementó Morí* kiemelkedő edzőtermmel és lőtérrel is fel volt szerelve,

Costellin pedig nem kételkedett abban, hogy mindkettő használatban lesz az elkövetkező hat nap során.

Ezzel szemben a kantin kongott az ürességtől, csupán egy magányos komisszár, egy kopaszodó, megereszkedett állú férfi ült az egyik asztalnál, akit Costellin nem ismert. A kriegiek tisztjei között az volt a szokás, hogy együtt ettek az alárendeltjeikkel, mivel ők maguk is a seregből emelkedtek ki.

Costellin elvette a fejadagját egy rekeszből, és mivel úgy érezte, hogy ez a kötelessége helyet foglalt szemben a másik komisszárral. Bemutatkozás után megtudta, hogy a másikat Mannheimnek hívják, és frissen került a Krieg 42, hadosztályhoz.

Costellin természetesen tudta, mi lesz a beszélgetés tárgya.

– Csak másfél hónapig voltam Daskban – mesélte Mannheim –, már csak a hadjárat utolsó szakaszában vettem részt, de annyit elmondhatok, hogy még sosem láttam olyan eltökéltséget és bátorságot, mint amit azok az emberek mutattak...

– De? – szúrta közbe Costellin. Tudta, hogy lesz egy „de”.

– Ön bizonyára más ezredeknél is szolgált, mielőtt ide került – mondta óvatos hangon Mannheim. Costellin bólintott.

– A Catachai Tizennegyedikben.

– A dzsungelharcosok – Mannheim le volt nyűgözve. – Úgy hallottam, hogy kifejezetten nehéz esetek.

– Nem különösebben – felelte Costellin lazán –, ha tudod, hogyan kell bánni velük. Kérdem eltem a tiszteletüket és a bizalmukat, ők pedig több, mint kiérdemelték az enyémet. A Halálhadtest bizonyos szempontból még emlékeztet is rájuk. Ugyanolyan keményen harcolnak, és ugyanolyan rendíthetetlenek. Tudja, a kriegi ezredeknél a legalacsonyabb a dezertálás aránya a Birodalmi Gárdában. Szinte súrolja a nullát.

– Ők bizonyára nem félnek a haláltól – mondta Mannheim elgondolkodva, miközben egy falat ételt majszott.

- A jó ügy érdekében semmiképp.
- És ne értsen félre, tökéletesen tisztelettudóak. Amikor kiadok nekik egy parancsot, azonnal teljesítik.
- Csak nem tudja, hogyan viszonyuljon hozzájuk – találgatott Costellin.
- Amikor beszélek velük, az olyan, mintha... Mintha semmit sem kapnék vissza tőlük. Nem tudom megmondani, hogy mit gondolnak, hogy mit éreznek. Mi az, ami hajtja őket, Costellin?

Costellin feszülten elmosolyodott. Többször tette fel magának ezt a kérdést, mint ahányszor meg tudta volna számolni. Még nem találta meg a választ. Nem teljesen.

A Krieg emberei nem beszéltek a múltjukról, ami számukra nem több, mint egy szégyenfolt, de három évtizeddel ezelőtt Costellin azt a célt tűzte ki maga elé, hogy mindent megtanuljon, amit csak lehet az új ezredéről, és ebbe beletartozott a történelmük is.

Meglepően nehéz feladatnak bizonyult. A legtöbb, amit írtak a Kriegről és a népéről az elveszett – néhány esetben gyanította, hogy szándékosan törölték ki a birodalmi feljegyzésekből. Egyetlen szörnyű tény azonban minden kétséget kizáróan tiszta volt előtte.

Alig másfél évezreddel ezelőtt a Krieget a legvéresebb és legbrutálisabb polgárháború pusztította el, amit az emberiség valaha is látott.

Costellin elmagyarázta Mannheimnek, hogy minden akkor kezdődött, amikor a korrupt és dekadens autokraták, akik a bolygó felett uralkodtak, függetlennek nyilvánították magukat az Impériumtól.

- Természetesen – mondta – a polgárokat felháborította ez az eretnokség.

- Természetesen – helyeselt Mannheim.

- Ezért az autokraták kiküldték magánhadseregeiket az utcákra, hogy szétzúzzanak minden ellenállást. Majdnem

sikerrel is jártak. Az ember, akinek a Krieg megmentését tulajdonítják, egy bizonyos Jurten ezredes volt. Amikor az autokraták lecsaptak, Jurten a bolyvárosban, Ferrogradban állomásozott, és egy lojális birodalmi gárda ezredet gyűjtött maga köré. Gyorsan cselekedett, átvette az irányítást a város felett, és az ellenállási mozgalom gyülekezőhelyévé tette azt.

Jurten és bátor emberei többeszes túlerővel néztek farkasszemet, miközben az erőforrások is az ellenség oldalán álltak, beleértve a bolygó védelmi rendszereit is. Az Impérium nem tudott csapatokat átjuttatni az autokraiák blokádján, hogy segítsen a lojalistáknak. Jurten olyan háborút vívott, amit nem tudott megnyerni – legalábbis hagyományos eszközökkel nem. Aztán eltemetve a Ferrograd boly alatt, egy titkos pánceleteremben, amit az Adeptus Mechanicus épített, az ezredes talált egy tiltott fegyverekkel teli bunkert, tele a halál antik eszközeivel, amelyek egy cseppet sem mondhatóak hagyományosnak.

A Krieg történelmének legnagyobb hőse – folytatta Costellin aki egyben a világ elpusztítója is.

Jurten úgy döntött, hogy ha a Császár nem kaphatja meg a világot, akkor senki másé sem lesz. A Császár Felemelkedésének ünnepén felrobbantotta azokat a rakétákat a légkörben.

Mannheim megfélemedezett az ebédjéről. Félig megdőlt kanalaról rózsás színű püré csöpögött vissza a tányérjára.

– Akkor ez... ezért van, hogy a Krieg levegője...?

– A rakéták elpusztították az ökoszisztémát – erősítette meg Costellin. – Jurten saját népének milliárdjait ölte meg, de ezzel kiegyenlítette az esélyeket is. A háború még ötszáz évig tombolt, de végül győztesen kerültek ki belőle.

– A Halálhadtest – suttogta Mannheim.

– Őkét nukleáris tűzben kovácsolták.

– Láta valaha is a Krieket a saját szemével?

– Csak egyszer teltem a lábam a felszínére, és azt kívánom, hogy az Istencsászárra, bárcsak ne teltem volna.

Még néhány percig csendben ettek, Costellin hagyott időt a komisszárnak, hogy feldolgozza az imént hallottakat. Aztán könnyedebb hangon szólalt meg újra.

– Nézze a jó oldalát! Ma este mindketten ennél sokkal jobbat fogunk vacsorázni.

– Nem is tudom – mondta Mannheim. – Nem tudom, hogy leszállok-e a bolygóra. Az én ezredem úgy döntött, hogy...

– Harci gyakorlatot tart, és úgy érzi, hogy velük kellene maradnia – darálta Costellin.

– Nos, igen, úgy érzem.

– Jelenleg nincs szükségük magára. Használja ki a lehetőséget, amíg lehet. Higgye el nekem, egyhamar nem lesz rá újra lehetősége. A Departamento Munitorum szokása, hogy elfelejti kiosztani a szabadságokat a kriegi ezredeknek, és a Halál hadtestek nem szoktak panaszkodni emiatt.

– Nem számít – mondta Mannheim – Úgy érzem, időt kell szánnom arra, hogy megszokjam az új egységem, hogy jobban megismerjem ezeket az embereket, és megértsem, mi a szerepem itt.

– Ha a morál olyan magas a kriegi halál hadtestekben, és a fegyelemmel sincs probléma, akkor nem érti, miért van szükségük komisszárokra.

– Úgy tűnik, mindig tudja, mire gondolok.

Costellin elmosolyodott.

– Még nem vagyok olyan öreg, hogy ne emlékeznék arra, én is feltettem ezeket a kérdéseket, és bízson bennem, meg fogja találni a válaszokat, legalábbis egy részükre. Addig is... – Hátralökte a székét, és kezébe vette az üres tányérját. – Addig is, én a leszállóhajók felé veszem az irányt, amint pályára állunk. Azt tanácsolom, hogy ön is tegye ugyanezt. Pihenjen egy kicsit. És hozzon magával a bolygóról igazi ételt.

Megfordult, és elakadt a lélegzete, amikor majdnem nekiment egy gárdistának, aki egy hang nélkül lopózott a háta mögé.

A katona tisztelgett.

– Costellin és Mannheim komisszárok – mondta érzelemmentes hangon, majd azokkal a szavakkal folytatta, amelyeket Costellin hallani sem akart: – Szükség van a jelenlétükre a hídon.

A HÍD AJTAJÁRA egy kétméteres, vicsorgó koponyát festettek, de a festék már megkopott és felrepedezett rajta. Costellin rajtakapta Mannheimet, amint a homlokát ráncolva tanulmányozza a komor műalkotást, és elmosolyodott magában.

A kapitányi szék körül igazi tömeg gyűlt össze. A két, fekete köpenyes kriegi tábornok és mind a négy ezred tisztikara jelen volt. Costellin egy biccentéssel köszöntötte az újonnan kinevezett 186-os számú ezredest. Gázálarc fordult felé, de nem adta jelét annak, hogy észrevette a komisszárt.

Mint mindig, most is szervitorok egész serege nyüzsgött a kör alakú terem szélein, és az ívelt, faberakásos falakba ágyazott, rúnákkal futtatott munkaállomásokon dolgoztak.

Costellin örült a tudatnak, hogy a hajó már elhagyta a hiperteret, így a mutáns navigátor feltehetőleg már visszavonult a kabinjába. A nő jelenléte mindig felborzolta az idegeit.

Rápillantott a gigászi hololitikus kijelzőre, de csak néhány távoli fénypontot látott az űr végtelen feketeségben lebegni.

Rokan kapitányt természetesen már jól ismerte. Az alacsony, zömök tengerész összerezzen a székében, és megkönnyebbüli arckifejezéssel üdvözölte az újonnan érkezetteket. Costellin udvariasan váltott pár szót a kapitánnyal, és bemutatta őt

Mannheimnek, amíg a 81. és a 103. parancsnokaira vártak. Az ő hangjuk volt az egyetlen, ami megtörte a csendet, visszhangot verve az irányítóközpontnak otthont adó teremben. Amint az utolsó tiszt is megérkezett, az egyik tábornok mindennemű kertelés nélkül vágott a közepébe.

– Üzenetet kaptunk a Departamento Munitorumtól – jelentette be. – Olyan helyzet van kialakulóban a Hieronymous Thétán, amely megköveteli a figyelmünket.

Costellin szíve összeszorult, bár nem számított másra.

A tábornok Rokanra nézett, aki tétovázott. Nem volt biztos benne, ez volt-e a jelzés, hogy kezdjen el beszélni. Úgy döntött, hogy igen, így hozzáfogott:

– Úgy tűnik, a bolygó kormányzójának akadt némi gondja, lázadás tört ki a boly alsóbb szintjein vagy hasonló.

– És ez tényleg a mi dolgunk? – kérdezte Costellin.

– Nekem is ez volt az első gondolatom – vont a vállát Rokan. – Hieronymous Théta egy újonnan alapított világ, viszonylag békés. A fiatal férfiak ugyanolyan valószínű, hogy bányászok lesznek vagy katonák, mikor felnőnek. Megfordult a fejében, hogy Hanrik kormányzó talán csak rémeket lát. Talán ez az első alkalom, hogy valódi problémája adódott a pórnéppel. Hanrik azonban szolgált a seregben, és vannak...

– Vannak jelek egy lehetséges xeno jelenlétre – szakította félbe az egyik tábornok.

– Egyelőre még csak pletykák – hangsúlyozta Rokan, legalábbis ezt mondták nekünk. Én nem tudom, úgy tűnt, hogy valami többről van itt szó, valami olyasmiről, amit a flottaparancsnokság sem akar az orrunkra kötni. Említettek valamilyen... valamilyen leletet, ami mindannyiukat izgatottá tette. Visszajátszhatom az egész üzenetet, ha szeretnék...

– Mi a parancsunk? – kérdezte 103-as ezredes.

A másik tábornok válaszolt.

- Mivel a miénk a legközelebbi hajó, így a Hieronymous Théta felé vesszük az irányt. Minden eltávot ezennel törölünk. 42-es ezredes és a komisszára találkozik a kormányzóval a felszínen, hogy felmérjék a helyzetet.

A tervek szerint találkozunk kell a *Mennyei Ítélet* nevű csapatszállító hajóval tizenöt nap múlva, hogy újoncokat vegyünk fel. Kapitány, maga bonyolítja le a találkozó részleteit.

- 42-es ezredes egy bolygónapon belül jelentést tesz a felszíni helyzetről - mondta a másik tábornok. - Addigra minden ezrednek fel kell sorakoznia és készen kell állnia a bevetésre.

Ezzel a két tábornok kivonult a teremből, a négy ezredessel és a többi tiszttel a nyomukban. Rokan kapitány elnyújtózott a székében ülve, láthatóan örült annak, hogy elmentek.

Elkapta Mannheim tekintetét, és vidáman rákacsintott.

- Az Istencsászár hozta a fedélzeten!

- EGY CSEPPET sem örülök ennek, Costellin - mondta Mannheim, miközben a két komisszár egymás mellett lépdelt a hajó folyosóin. - Ez a titkolózás... Miért kell a Birodalmi Gárdát belekeverni egy látszólag tisztán belügybe?

Costellin is ugyanerre gondolt.

- A tábornokok majd informálnak minket, amint szükséges lesz. Amikor ők úgy döntenek, hogy tudnunk kell róla. Addig is, azt akarta tudni, hogy miért van szüksége egy Halálhadtest ezrednek komisszárra. Hamarosan megtudja.

- Hogy érti ezt? - kérdezte Mannheim.

- A mai eligazításra gondolok. Észrevette, hogy a tábornokok az egyik saját emberüket küldik magával, egy ezredet, nem kevesebbet. 42-es ezredes féltucatnyi segédet visz majd magával Hieronymous Thétára, talán egy-két őrnagyot is. Láthatta, hogy Rokan kapitány miként viselkedett, amikor

kriegi tisztek vették körül, pedig neki volt ideje hozzászokni már ehhez.

- Ez a kormányzó fickó, ez a Hanrik... - és ekkor Mannheim rájött. - Hanrik örülni fog, hogy egy barátságos arcot láthat. Örülni fog, hogy egyáltalán láthat egy arcot.

- Mostantól ez a munkája, Mannheim, legalábbis a nagy része. Itt elsősorban diplomatának kell lenni. Az ön feladata, hogy közvetítsen a Halálhadtest és a bolygóköormányzók között, ahogy a Halálhadtest és a civilek között, az ezred és az Adeptus Mechanicus között, és néha még a Birodalmi Gárda többi ezrede és a kriegiek között.

- Értem - mondta Mannheim elgondolkodva. - El kell simítani előttük az utat, hogy ők is elvégezhesék a feladatukat. De azt még mindig nem értem, miért kell nekik ennyire... A maszkok, a koponya motívumok, az egész síri légkör ezen a hajón...

- A kriegiek számára - mondta Costellin - a halál maga az élet.

- Morbid.

- Pontosan. Mint már megfigyelhette, nem félnek a haláltól. Valójában, örömmel fogadják. Az életük egyeden célja, hogy a Császár szolgálatában haljanak meg. A vezetőink természetesen nem akarják elriasztani őket ettől a hozzáállástól.

- És mindannyian így gondolkodnak?

- Próbáljon meg egyszer beszélni egy kriegi gárdistával. Meglátja, hogy az nem ismer reményt, nincsenek álmai, sem vágyai, csak a parancsok és az erőszakos vég létezik a számukra. Csupán ennyi számít, semmi több. A kriegi katona egy sétáló halott.

- De miért...?

- A Krieg szülöttei - magyarázta Costellin - még mindig lelkükön viselik világuk bűneit. Ezt a születésük pillanatától kezdve beléjük oltják. Azt tanítják nekik, hogy vezekelniük kell

őseik árulásáért, de az ő világuk egy radioaktív pokol. A Kriegnek nincs ipara, nincs mezőgazdasága, amivel visszafizethetné az ezeréves adósságát a Császárnak, Nincs semmije, csak a gyermekei, így hát örömmel adja őket.

- De... - és Mannheim hangja elcsuklott - ők mind a hősies Jurten ezredes örökösei is, éppúgy, mint az autokratáké, nem?

- Valóban azok - bólintott Costellin, majd a két férfi megállt a kereszteződésnél, ahol majd elválnak, hogy mindenki visszatérhessen a saját irodájába. - És ez a mi munkánk második része, Mannheim. Ez a másik ok, amiért a Krieg Halálhadtestnek szüksége van ránk. Mert néha - csak néha - nekünk kell őket megakadályozni abban, hogy túl messzire menjenek.

HARMADIK FEJEZET

GUNT HAR AZ ÍRÓASZTALA mögött ült, és várt.

Adattáblák heverték szétszórva a fehér plaszteklafelületen. Műszakrendeket kellett aláírjon, bányakvótákat kellett kalibráljon, személyzetet kellett felvegyen és kirúgjon, közben egy halom karbantartási jelentésen kellett még átrágja magát.

Már így is jócskán le volt maradva – túl sok időt töltött azzal, hogy a tegnap esti randevúja miatt aggódott, és most egyik feladatát sem tudta rendesen elintézni. A komlink terminálját bámulta, arra várva, hogy az megszólaljon. Lenyomta az egyik gombot, csak hogy hallja a statikus zörejt, ami azt jelezte, hogy az eszköz működőképes.

Gunthar egy percet sem aludt. Akárhányszor lehunyta a szemét, mindig azt a rózsaszínű, állatias szempárt látta maga előtt, és a fülében folyton ott csengett a szerencsétlen áldozat haldokló gurgulázása.

Többször is bekapcsolta a holovetítójét, szinte minden órában a hosszú éjszaka során, hogy megnézze a legújabb jelentéseket. Egyetlen említés sem volt az incidensről. Csodálkozott rajta, hogy lehet ez – amíg eszébe nem jutott, amit Arex mondott.

– Nem hagyják, hogy ezt lássuk... Úgy tesznek, mintha nem is létezne... Azt hiszik, hogy ami itt lent történik, az minket nem érint.

Gunthar tétlenül forgatta ujjai között az eljegyzési gyűrűt. Nem emlékezett rá, hogy kivette volna a zsebéből, a keze bizonyára akkor tévedt oda, amikor a gondolatai Arexre terelődtek. Tegnap még gyönyörűnek találta ezt a gyűrűt. Most már nem volt annyira biztos a szépségében.

Hat vörös amecit kővel volt kirakva. Gunthar azért választotta a vöröset, mert ez volt Arex kedvenc színe. Azért választotta ezt a drágakövet, mert csak egy helyen bányászták az egész Birodalomban, és az a bolygó a Hieronymous Théta volt.

Máshol egy ilyen gyűrűért vagyonokat kellett volna fizetni.

Gunthar szülőbolygóján azonban az amecit olyan gyakori volt, mint az üveg és megfizethető egy olyan bányafelügyelő számára is, aki képes volt rátenni a kezét a selejtes, hibás kővekre.

A kommlink megszólalt, és Gunthar felpattant. Hirtelen betömte a gyűrűt a zsebébe, miközben lenyomta a hívásfogadás gombját.

– *Soreson úr* – köszöntötte egy durva, recsegős hang. – Itt *Herriksen*. *Beszélni akart velem?*

– Igen – felelte Gunthar. Végigtapogatta az íróasztalt, keresve azt a táblát, amit biztos volt benne, hogy ott hagyott valahol. – Pár napja küldött nekem egy jelentést. Ebben azt írja, találtak valamit odalent.

Herriksen válaszolt valamit, de hangja elveszett a bömbölő motorok és csörömpölő vágárgépek zajában, így Guntharnak meg kellett kérnie, hogy ismétlje meg.

– *...tovább ástunk, ahogyan utasította, és feltártunk valamit...*
– Egy újabb hangzavar hasított a mondatába, *...probléma van idelent, Soreson úr. Ahogy a jelentésemben is említettem, itt vannak ezek a furcsa rúnák a falakon, az embereim berezelnek tőlük. Azt mondják...*

Ismét felötlöttek benne Arex szavai, amik arra készítették Gunthart, hogy átnézzze a felügyelete alatt álló bányák jelentéseit az elmúlt hetekből. Keresett valamit, bármit, amit esetleg kihagyott, bármit, ami talán korábban jelentéktelennek tűnt. Már három művezetővel is kapcsolatba lépett, kikérdezte őket a termelés kiesések és eltűnt munkások ügyében. Aztán

kezébe vette a Herriksen jelentését tartalmazó táblát, és eszébe jutott.

Az elmúlt héten érkezett, de akkor alig vetett rá egy pillantást. Annyi más dolga volt, és mind sokkal égetőbb, mint hogy pár bányász talált egy látszatra megmunkált követ. Mégis miért kellett ekkora ügyet csinálni belőle? Valószínűleg a mutánsok temették el oda valami érthetetlen okból, hogy aztán előkerüljön egy földcsuszamlást követően, vagy a Hyeronimus Thétán élt, gyarmatosítás előtti civilizációk egyikétől származott – mégis mit számít?

Gyorsan elhadarta a válaszát Herriksennek. Elmondta neki, hogy a lelet, bármi is legyen az, senkit sem érdekel. Emlékeztette arra, hogy a bánya le van maradva a kvótákkal. Azt tanácsolta neki, hogy ásson tovább.

– *...nem hajlandóak dolgozni abban az alagútban. Azt mondják, hogy úgy érzik...*

Egy órával ezelőtt Gunthar előhívott egy hololitikus térképet a Hieronymous-város alatt húzódó összes bányaalagútról. Erre ráhúzta az elmúlt hat hónapban jelentett halálesetek helyét, és egy jelentős halmazt fedezett fel a térkép egyik pontján.

Ezen pont megegyezett Herriksen bányájának északnyugati sarkával.

A művezető hangját megint elnyomták a kitermelés hangjai, de ez mit sem számított. Gunthar eleget hallott. Rábökött a komlink átvitelt jelző rúnájára, majd így szólt:

– Úton vagytok le.

GUNTHAR MÁR TIZENNEGY éves kora óta a bányászatban dolgozott, mióta csak elhagyta a schola épületét. A bolygó fiataljai közül szinte mind ezt tették, már azok, akik megúszták a behívót. Ennek ellenére, csak kétszer kellett betennie a lábát egy igazi

bányaalagútba. A munkája mindig is adminisztratív jellegű volt, amit a felsőbb szintek jól megvilágított irodáiban végezhetett.

A bányába vezető bejáratok természetesen jóval a kérdéses alagutak felett nyíltak. Guntharnak még így is jó néhány emeletet kellett ereszkednie, hogy elérje őket. Ez a kis út napokkal ezelőtt mit sem érdekelt volna, de tegnap óta nem szívesen haladt lefelé a bolyvárosban.

Érezte, hogy a gyomra felkavarodik, amikor a nehéz emelőszerkezet megragadta az autokocsiját és magával rántotta lefelé. Egy nyilvános kocsit használt, mivel a hivatalos járművekből mindig hiány volt, és nem akart tévovázni. Azt kívánta, bárcsak Arex felhívta volna azzal, hogy biztonságban hazaért. Ha valami történt volna vele, vajon a híradások tudósítanak majd róla? Vegy ezt is cenzúrázzák?

Kreuz a mellette lévő ívelt ülésen ült, és tekintete olyan üres volt, akár az ölében heverő adattábla képernyője. A nő Gunthar személyi írnoke volt, mivel a férfi minősítése már lehetővé tette, hogy saját írnokeot tartson, így Kreuz mindenhová követte őt.

A taxi elérte a beprogramozott célállomást, Gunthar kimászott belőle, és kissé megnyugodott amikor két proktor járőr fogadta. Megmutatta nekik az azonosítóját, és Kreuzzel együtt átléptek egy boltíven egy másik, sötét, zajos és füstös világba.

Csattogó szelepek és sziszegő csövek vették körül őket, és emberek rohángáltak közöttük ide-oda. A levegő itt forrón, szárazon és nyomasztóan nehezedett rájuk. Ez volt az a hely, ahol a bolygó belsejéből kitermelt érceket megolvasztották.

Gunthar látott egy még üresen álló teherautót, amely arra várt, hogy értékes ércekkel rakják meg. A legközelebbi úrkikötőbe szállítják majd őket, onnan pedig majd egy kohóvilágra, hogy ott aztán harci eszközöket készítsenek belőlük.

Gunthar megállított egy testes, pirospozsgás arcú férfit, aki a tartályok között serénykedett.

- Én a művezetőjét keresem, Herriksen urat.

A köpcös férfi megrázta a fejét, és a sárga füldugóra mutatott, amit viselt. Kreuz az adattáblájára véste, hogy „*Herriksen*” majd a férfi orra alá nyomta. A bányász megértően bólintott, és egy hattagú, fémhálós ketrecre emlékeztető liftsorra mutatott. Aztán lefelé bökött a hüvelykujjával, és azt tátogetta, hogy „*Lefelé*”.

Ahogy Gunthar közeledett a ketrecekhez, motorok és nehéz láncok csikorgása ütötte meg a fülét. Az egyik emelő épp felfelé tartott, két bányásszal és egy ércel megrakott talicskával együtt. Egy szebb napokat látott, koromtól szutykos kommunikációs terminál volt a kőfalba ágyazva, és rájött, hogy ez az a terminál, ahonnan Herriksen felhívta őt, amikor korábban beszéltek.

A készülék mellett respirátorokat, védősisakokat és szemüvegeket talált kampókra akasztva. Az első respirátor, amit felpróbált nem működött, de ahogy a másodikat a szája elé tette, a levegő, amit beszívott hirtelen hűvösebb és frissebb lett. Gunthar és Kreuz kiléptek az egyik emelőplatformra, és a ketrec ajtaja zörögve becsukódott mögöttük, cikcakkos árnyékot vetve rájuk. Ahogy a platform mozgásba lendült, két halványkék világítótest villant fel a talpuk alatt, de a bal oldali csík azonnal elhalványult, majd kialudt.

Egy pillanattal később egy durván faragott kőaknán keresztül ereszkedtek lefelé, és a sziklák között futó repedések közül apró rovarszemek leselkedtek rájuk a sötétségből. Hosszú, lassú út volt lefelé, és ezt Gunthar fantáziája még lassabbá tette azzal, hogy elképzelte, milyen rettenetes borzalmak tanyázhathatnak a kőfalak mögött, a város alatt húzódó járatok mélyén. Időnként az emelő egy pillanatra megakadt és minden alkalommal, amikor ez megtörtént, émelyítő félelem töltötte el őt, szinte moccanni sem tudott a rettegetéstől.

Feltette magának a kérdést, hogy mégis mit keres itt? Így próbálja lenyűgözni Arexet? Így akarja jóvátenni a tegnapi tétlenségét? Miből gondolta, hogy képes lesz rá? Miből gondolta, hogy ha kap még egy esélyt, hogy hős legyen, akkor másképp viselkedik majd?

A kronométerre pillantott, és látta, hogy alig több mint három perc telt el.

Mostanra már a föld alatt kell lennünk – gondolta, és valóban, egy pillanattal később a kőfalakat kifeszített fémháló váltotta fel, és a felvonó platformja belesüppedt egy második kalitkába. Gunthar és Kreuz a felvonóból kilépve egy tágas barlangban találták magukat, amit számos világító gömb fénye ragyogott be.

A levegőben fojtogató por keringett, és Gunthar szeme a védőszemüveg ellenére is viszketni kezdett.

A porfuggönyön át hunyorogva egy sötét alagút száját pillantotta meg, ami körül hatalmas, rozsdás, ódon gépek sorakoztak. A kórigátorok kattogó hangot adtak, miközben bányamunkások és szervitorok dolgoztak rajtuk.

Egy talpig koszos, középkorú férfi, akinek vöröses karikás szemét még a szemüvegén keresztül is látni lehetett feléjük sietett, hogy üdvözlje őket.

– Ön bizonyára Soreson úr. Az Officio Primarisból? Én Herriksen vagyok. – A férfi megragadta Gunthar kezét, hogy megrázza, szorítása kényelmetlenül erős volt, és Gunthar ujjai szinte elpattantak a markában.

– Arra számítottam, hogy a bánya bejáratánál találkozunk majd – kezdte Gunthar.

– Túl sok a tennivaló idelent, Soreson úr. Hát, tudja, hogy van ez. A kvótának meg kell megfelelni! Látom, talált magának egy légzőkészüléket. Van néhány tartalék, ha meghibásodna. Akkor látni akarja ezt a mi műtárgyunkat?

- Azt hiszem, igen - értett egyet Gunthar. Csak egy gyors pillantás, aztán mehet is vissza a kényelmes irodájába, és megteheti azt, amit már az elején meg kellett volna tennie: kapcsolatba lép a proktorokkal, vagy akár a BVE-vel, és hagyja, hogy ők foglalkozzanak az üggyel.

Így legalább lenne mit mesélnie Arexnek.

Herriksen átvezette őket a barlangon, majd három másik bányászt intett magához, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Úgy tűnt, a férfiak izgatottak Gunthar jelenléte miatt, és már alig várják, hogy mit szól majd ahhoz, amire bukkantak.

Biztos volt benne, hogy idelent mindenki lázban égett a lelet miatt.

Az alagút bejáratához értek, és elhaladtak egy elhagyatott fúrógép roncsa mellett.

- Fényeket fel - utasította Herriksen, és bekapcsolta a sisakja világítóberendezését. A másik három bányász azonnal követte a példáját.

Gunthar nem találta a sisaklámpa aktiváló rúnáját. Egy darabig tapogatózott az ujjával, mielőtt az egyik bányász odanyúlt hozzá, és elvégezte helyette a feladatot.

Gunthar kissé zavarba jött ettől, és gyorsan odanyúlt, hogy aktiválja Kreuz lámpáját is.

Az alagút szélesebb volt, mint amire számított, így kettesével haladtak végig rajta. A bányászok maguk elé engedték, hogy Gunthar Herriksen mellett az élre állhasson, pedig erre semmi szükség nem volt. A hat lámpa együttes fénye is csak arra volt elég, hogy néhány méterre lássanak maguk előtt.

Az alagút többször elágazott, és Gunthar ilyenkor majdnem nekiment a falnak. Örült, hogy Herriksen ott volt a közelben.

Mikor meghallotta a lesújtó csákányok és a kőbe maró fúrók nehéz, fülsértő sikolyát, tudta, hogy közelednek a céljukhoz. Rövidesen a csoport által keltett kis fénybuborék összeolvadt

egy másikkal, ahogy a fejlámpák fénye augmentikus testrészekről verődött vissza.

- Azt hiszem, említettem, amikor beszéltünk - mondta Herriksen -, hogy a legtöbb emberem már nem hajlandó ebben az alagútban dolgozni. Kénytelen vagyok szervitorokat alkalmazni, és tudja, milyenek tudnak lenni. Ha nem vigyázok rájuk állandóan...

Gunthar bólintott. Nem igazán érdekelte a művezető mondókája. Tíz szervitor dolgozott a járatban, félig emberi drónok, akik valószínűleg tartályokban úszva születtek. *Alig jobbak, mint a mutánsok - gondolta, bár ezeket a teremtményeket legalább arra kondicionálták, hogy az Impériumot szolgálják.*

A vájárszemtorokat úgy fejlesztették ki, hogy megfeleljenek a föld alatti munkakörülményekhez. Légzőkészülékük a húrukba forrt, egyenesen a koponyájukhoz csatlakozott, ahol az arcuknak kellett volna lennie. Karok helyett sziklafúrókat és dugattyús kalapácsokat viseltek, izmomzatukat növekedési segítő szerek és hormonok stimulálták, hogy elég erejük legyen megbirkózni a munkával, amibe egy normális ember belehalt volna. Gunthar gondosan ügyelt arra, hogy tartsa a távolságot tőlük.

Őt sokkal jobban érdekelte az oszlop.

A lelet az alagút jobb oldalfalához közel bukkant elő a sziklából, és körülbelül két méter magas volt. Olyannak tűnt, mint egy miniatűr obelisz, a csúcsán piramis alakú dísz, körülbelül akkora, mint Gunthar feje, és négyzet alapú, lépcsős talapzatban végződött, ami még részben az alagút falába volt ágyazva.

Az oszlopot kőből faragták ki, aztán simára csiszolták, Gunthar a gyenge fényben és a porban nem tudta biztosan megállapítani, de úgy vélte, hogy a kő halványzöld színű volt.

– Milyen kő ez? – kérdezte Herriksentől, de a művezető csak a vállát vonogatta. – És mik azok a jelek rajta?

Kreuz közelebb hajolt, így sisaklámpájának fénye az oszlopra esett.

– Arra gondoltunk, hogy talán valamiféle írás – mondta Herriksen.

– Nem úgy néz ki, mint az általam ismert nyelvek – állapította meg Gunthar, de értette, hogy Herriksen miért jutott erre a következtetésre. A rúnák valóban úgy néztek ki, mintha valamiféle írás betűi lennének, és a különböző szimbólumok közül az egyik feltűnően sokszor ismétlődött. Négy sor volt belőlük, szerte az oszlopon körbe, és egy ötödik, külön álló sor az alján. A betűk közül sok – ha valóban azok voltak – kör alakot formált és vékony vonalak futottak ki belőlük, amelyek bonyolult mintázatban kötötték össze őket.

– Azt hiszem, megint kezdődik – mondta az egyik bányász halk, vészjósló hangon.

– Mi kezdődik? – kérdezte Gunthar.

Herriksen hirtelen komorrá vált.

– Semmi – mondta. – Csak képzelődnek.

– Hát nem érzed? – tiltakozott a bányász. – Azt... azt a nyomást a fejedben? Mint legutóbb, amikor azokra... azokra a valamikre néztem...

Már Gunthar is érezte, hogy a férfi miről beszélt. Mintha valami növekedett volna a koponyájában, ami ki akart törni onnan. Ettől a gondolattól elfogta a rosszullét.

Behunyta a szemét, mélyeket lélegzett, és a tünetek némileg visszahúzódtak. *Herriksennek igaza van* - gondolta. A bányászok csak képzelődtek, ő pedig csak reagált a félelmükre.

Újra az oszlopra nézett és még időben, hogy lássa, amint Kreuz az oszlophoz nyúlt. Gunthar felkiáltott, de már túl későn.

Az írnok ujjai az oszlophoz értek.

A nő végighúzta ujját a szimbólumokon, és Gunthar hirtelen ostobának érezte magát, hiszen az obeliszket ki kellett ásni valakinek a kőzetből, így minden bizonnyal már számtalanszor hozzáérték ezelőtt.

Mire számított, hogy mi fog történni?

– Azt hiszem, eleget láttam – hadarta Gunthar, remélve, hogy a többiek nem vették észre, ahogy a hangja megremeg. – Köszönöm, hogy felhívta a figyelmemet erre a dologra. Én... Hadd beszéljek erről a feletteseimmal, és majd értesítem, hogyan döntünk. Addig is... Addig is, a lelet nem árt senkinek, úgyhogy folytassák a munkát, de hadd dolgozzanak a szervitorok ebben a járatban. Be kell tartanunk a kvótákat.

Herriksen bólintott, és megfordult, hogy kivezesse Gunthari azon az úton, amelyen jöttek.

Kreuz a maga részéről furcsán vonakodott elhagyni az oszlopot, de ő is felegyenesedett, még néhány utolsó jegyzetel készített az adattábláján, majd kötelességtudóan követte a főnökét.

Alig teltek hat lépést az alagútban, amikor az egyik bányász mozdulatlaná merevedett.

– Hallották ezt? – kérdezte. – Mondják, hogy hallják! Ezt a zümmögő hangot.

Mindannyian csendben álltak és hallgatóztak. Gunthar már éppen azon volt, hogy tiltakozni kezd, amikor Kreuz megszólalt.

– Igen, igen – mondta – hallom.

Herriksen megrázta a fejét.

– A járatokban az akusztika furcsa játékot tud űzni az ember fejével és a szervitorok is...

– Biztos vagyok benne, hogy igaza van – értett egyet vele Gunthar. – Biztos vagyok benne, hogy ez semmiség.

Tett újabb pár lépést előre, de hirtelen ő is hallani kezdte a hangot.

Először azt hitte, hogy valami mechanikus eredetű zaj az, talán egy bányagép a szomszédos alagutak egyikében. Ahogy azonban a zúgás egyre hangosabbá vált, úgy tűnt egyre szerveesebbnek, míg végül kórus erősségűvé nőtte ki magát.

Mintha egy éteri kórus sikolyát hallotta volna.

Nem akart megfordulni, és nem akarta újra látni a kőoszlopot se, de nem tudta megállni. Visszanézett a válla felett, épp mikor az egyik lánc talpas szervitor mit sem törődve a körülötte zajló eseményekkel, felemelt egy csillényi ércet, majd megindult zötyögve lefele az alagútban Gunthar és a többiek felé.

Ahogy a szervitor elhaladt az oszlop mellett, karjával súrolta annak sima felületét.

Gunthar szemébe egy vakító, zöld villanás vágott. Zihálva és nagyokat pislogva lépett egyet hátra, miközben a járat sötétjében egy emberi csontváz sziluettje villant fel, majd a szervitor egyszerűen lángra kapott.

Gunthar látása kezdett kitisztulni, és egy salaktócsában heverő, félig megolvadt bionikus kart pillantott meg. Csupán ennyi maradt a szerencsétlen szervitorból a fényárat követően.

A zümmögés most még hangosabb lett, mintha csak egy tucatnyi fúró visítása lenne.

Herriksen a sas jelét vetette magára, majd Gunthar megrettenve konstataálta, hogy a szervitorok egytől egyig, munkájukat félbehagyva, térdre rognak az obeliszk előtt.

Soha nem látott még szervitort így viselkedni.

– Mi... mi történt? – dadogta az egyik bányász.

– Mit tegyünk? – nyöszörgött Kreuz. – Soreson úr, mit tegyünk?

– Senki sem nyúlhat ahhoz a dologhoz – parancsolta Herriksen, miközben Gunthar még mindig a szavakat kereste. – Azonnal ki kell jutnunk ebből az alagútból, lassan és nyugodt lépésekben hátráljunk ki, aztán lezárjuk, amíg a bolygóvédelmisek ide nem érnek.

- Az oszlop! - kiáltotta egy másik bányász. - Nézzétek az oszlopot! Izzik!

A férfinak igaza volt. A furcsa kő felszíne lüktetett, mintha egy fényforrás világított volna a belsejében.

Az izzásnak természetellenes, méregzöld színe volt és Gunthart már a látványától elfogta a hányinger.

Talán az émelygését az okozta, hogy a respirátor szűrűjén át belélegezett némi hamut, ami pár pillanattal ezelőtt még a szervitor volt.

Mindannyian azt tették, amit Herriksen mondott, és hátrálni kezdtek.

- Mi van, ha ez egy bomba? - kérdezte ijedten az egyik bányász. - Mi van, ha az az izé most töltődik fel, hogy felrobbanjon?

Erre mind a hatan aggódó pillantásokat váltottak egymással.

Aztán Gunthar megpördült, és kirohant az alagútból, mintha a hipertér összes démona lett volna a nyomában, és abban a pillanatban, a szívet tépő rémületben nem törődött azzal, hogy gyávának tartják majd, és az sem érdekelte, hogy Arex mit gondol majd, amikor a lány tudomást szerez erről. Még az sem érdekelte, hogy hányszor futott neki a sziklafalnak félvak menekülése közben.

Guntharnak csak az számított, hogy minél messzebb kerüljön a szentségtelen ereklyétől. És úgy tűnt, hogy a többieknek fejében is ez járt, mert mindannyian ott loholtak mögötte.

Gunthar volt az első, aki kavargó kosz és porfelhő közepette kilépett az alagútból a fő barlangkamrába.

- Ki kell ürítenünk a bányát! - kiáltotta. - Mindenkinek el kell tűnnie innen! Van egy... Van egy... - A szavak cserbenhagyták, de Herriksen a segítségére sietett.

- Biztonsági probléma merült fel az egyik alagútban. Soreson úr az Officio Primaristól van itt, és úgy döntött... - Gunthar türelmetlenül bólintott. - Kapcsolatba kell lépnünk a

művezetőkkel és a szomszédos bányák vezetőivel is, figyelmeztetni kell őket...

– Soreson úr – tiltakozott Kreuz –, önnek van felhatalmazása ana, hogy ilyen utasítást...?

– Nem érdekel! – csattant fel Gunthar, meglepve magát is a közvetlenségével. – Már nincs módunk kapcsolatba lépni a kormányzó irodájával, hogy engedélyt kérjünk. Mire elérjük a felszínt... – A hangja elhalkult, ahogy a felvonókra nézett, és eszébe jutott, hogy milyen hosszú volt az út lefelé.

Herriksen az összezavarodott bányászokat vezényelte, és elküldte őket az alagutakba, hogy terjesszék a hírt. Megfogta Gunthar vállát, és határozottan a legközelebbi fémhálós ketrechez lökte, Kreuz pedig szorosan mellettük rohant. Gunthar Herriksen felé fordult, és megkérdezte:

– Maga nem jön velünk?

Herriksen megrázta a fejét.

– Több mini kétszáz munkás van ebben a szektorban, a szervitorokat nem számolva, és a felvonók egyszerre csak öt főt tudnak szállítani. Több órába telik, amíg mindenkit kimenekítünk, és én nem hagyok hátra egyetlen embert sem.

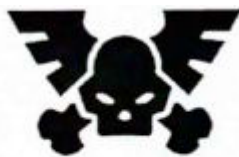
Gunihar nem tudta, mit feleljen. Megkönnyebbült, amikor Herriksen elengedte a vállát.

– Menjenek – mondta. – Valakinek fel kell mennie oda, keresnie egy kommlinket és tudatnia kell az emberekkel, hogy mit láttunk.

Az első bányászok ekkor kezdtek beáramlani a barlangba a legközelebbi alagutakból.

Herriksen hármat közülük a ketreche terelt Gunthar és Kreuz mellé, majd behúzta mögöttük az ajtót, és útnak indította a felvonót.

Felfelé vezető útjukat halálos csendben tették meg, és úgy tűnt, hogy az a pár perc egy örökkévalóságig tart.

NEGYEDIK FEJEZET

AREX NEM ÚGY tervezte, hogy fültanúja lesz nagybátyja beszélgetésének.

Éppen a bácsikája irodája előtt sétált el, amikor meghallotta tompa hangját a faajtón át, ahogy valakivel a kommlinken át beszélgetett. Már majdnem hallótávolságon kívül került, amikor egy olyan név ütötte meg a fülét, ami megtorpanásra készítette.

...Gunthar Soreson...

Lábujjhegyen az ajtóhoz lépett, és arcát az ajtónak nyomta. Először nem hallott semmit, csak a saját szívének a fülében dobogó hangját.

– ...most már nem hagyhatnak figyelmen kívül minket – mondta Hanrik bácsi. – Ezúttal többről van itt szó, mint néhány márványdarabról. Ez a műtárgy, ez az oszlop...

A kommunikációs terminál sisteregni kezdett, mire Hanrik felemelte a hangját, és így Arex számára is érthetőbbé vált miről beszéltek.

– A népem, az egész világom biztonságáról beszélek. Nem fogom megkockáztatni, hogy egy bányász megzavarjon odalent valamit, amíg nem történt alapos vizsgálat.

A kommlink ismét zümmögni kezdett, majd Hantik újra beszélni kezdett:

– Mint mondtam, a legutóbbi incidensben a szektor bánya felügyelője is érintett volt. Itt van nálam a vallomása – és Hanrik bácsi kimondta Gunthar nevét. *Vajon történt vele valami?*

- Már kiadtam a parancsot - mondta Hanrik. - Minden bányát kiürítenek és lezárnak Hieronymous-város száz kilométeres körzetében. A bányaműveletek addig nem folytatódnak, amíg meg nem győződtem róla, hogy biztonságos minden.

Újabb frenetikus zümmögés hallatszott a kommlink hangszórójából. Aztán Hanrik hangja újra elcsendesedett, így Arexnek megint erőlködni kellett, hogy elkapja a szavait:

- Nos, talán most már az Administratum is értékelni fogja a lépéseinket... valami ezredes tart épp ide... de csak ennyit közöltek.

Arex csoszogó lépteket hallott: egy szervitor közeledett a konyhákba vezető lépcső felől. Elugrott a nagybátyja ajtaja elől, megindult a folyosón az ellenkező irányba és alig tudta megállni, hogy ne kezdjen rohanni.

Valami történt. Valami komoly. Valami, ami megfűszerezheti a kormányzó unokahúgának unalmas életét. Az a fajta dolog, amit Hanrik bácsi általában eltitkolt volna előle - csakhogy ezúttal Arexnek volt valakije a másik oldalon.

A VACSORÁT KORA este szolgálták fel.

Arex Hanrik bácsikájával szemben ült a fényesre csiszolt asztalnál, és lelkesedés nélkül piszkálta az ételt, pedig a lobroszokat frissen fogták még aznap reggel. A napjáról kérdezte bácsikáját, de a férfi a szokásos homályos, elutasító válaszait adta, és addig rázta a fejét, amíg a dupla tokája meg nem rezzent. Guntharról akarta kérdezni. Próbálta elérni őt az irodájában, de nem volt ott.

- Én... nos, én hallottam, ahogy néhányan a személyzetből arról pletykálnak - kezdte bizonytalanul - hogy valami baj van... lent, a bányákban.

Hanrik erre a homlokát ráncolva morgott valamit, hogy ez nem a lányra tartozik.

– Azonban – mondta – beszélünk kell. A következő egy-két hétben elfoglalt leszek. Ma este vendégek jönnek hozzám, és én... Már régen jártál utoljára a nagynénédnél.

Arex tiltakozni kezdett:

– Nem!

– Kérlek, Arex, ne vitázz! Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha egy kis időt a nagynénéddel tölténél a Birodalmi-öbölben.

A férfi mindig úgy bánt vele, mintha még gyerek lenne. Arex most már huszonegy éves volt, több mint elég idős ahhoz, hogy saját döntéseket hozzon. Bár ezt már tizennégy éves kora óta mondogatta neki, és eddig sem vált be. Ez volt a baj azzal, ha egy bolygókörmányzó volt a nagybátyád.

Hanriknak egyszer már voltak saját fiai, három is. Ők is beálltak a Birodalmi Gárdába, és – akárcsak a bátyja, Arex apja – egy távoli csatatéren estek el. Megértőbb pillanataiban belátta, hogy a férfi miért volt olyan túlságosan védelmező vele szemben. Ez azonban nem tartozott azok közé a pillanatok közé.

Arex eltolta maga elől a tányérját, felállt, és kivonult a szobából.

Odakint a falnak hajtotta a fejét, és reszketett a csalódottságtól. Tudta, mi fog történni ezután. Tudta, ha nem is ma este, de holnap kopogtatni fognak az ajtaján, és egy személyes kísérő fogja várni a folyosón. Hanrik bácsi nem fogadott el nemleges választ.

Néha úgy érezte, hogy a Felső Toronyban lévő lakosztálya egy börtön. Olykor Arex arra gondolt, hogy már régen el kellett volna hagynia otthonát, talán elfogadhatta volna a sok kérő egyikét, akiket a nagybátyja sorakoztatott fel előtte. A probléma csupán az volt, hogy egyiket sem kedvelte túlzottan közülük.

Arex nem tudta, mi vonzotta Gunthar Soresonban. Még két szót sem volt képes szólni hozzá, amikor először találkoztak. Talán éppen ez a félénkség, ez a szerény természet volt az, ami miatt olyan szívesen látott változatosságot jelentett a nagybátyja által kiválasztott kiváltságos hencegőkkel szemben. A probléma az volt, hogy nem tudott olyan jövőt elképzelni, amelyben ő és Gunthar együtt lehetnének.

Most azonban ez nem számított.

Meg akarta találni a férfit. Először a lakhelyére kellene mennie. Ha a férfi még nem tért haza, akkor ott megvárhatja. Elmondta volna Guntharnak, amit tegnap este kellett volna mondania: hogy szereti Őt.

Akkor, mielőtt elszállítják a Birodalmi-öbölbe, Arex legalább megtudja, hogy ezúttal mitől próbálja őt megvédeni Hanrik bácsi.

AREX A LÉPCSŐN ment le a kijáráthoz, mert rengeteg energia rekedt meg benne, és nem akart bezárkózni egy lift fülkéjében. Azt mondta a portásoknak, hogy sétál egyet a kertben, és egyedül akar lenni. Amint eltűnt a szemük elől, átugrott egy falon egy nyilvános függőútra.

Másfél háztömbnyire volt egy beszállási pont, ahol két autokocsi várakozott.

Arex beszállt az elsőbe, áthúzta a személyazonosító céduláját a leolvasón, és megadta a hololitikus várostérképen Gunthar címét. A kocsi motorja némi rázkódás és egy ózonszagú pöffenés kíséretében beindult, majd a jármű gurulni kezdett.

Szinte azonnal ráfordult egy emelőplatformra, és ismét megállt.

A széles, ívelt szélvédőn keresztül Arex egy pillanatra láthatta a körülötte álló alacsonyabb tornyok lapos tetejét, mielőtt leereszkedett volna közéjük.

Egy fülrepesztő hangot hallott, felkapta a fejét és egy kondenzcsíkot húzó leszállóhajót pillantott meg, ami fényesen világított a sötétlő égbolton. Egy katonai csapatszállítónak tűnt, amely épp landolni készült Hieronymous-város úrkikötőjében. Kétségtelenül a nagybátyja látogatói érkeztek meg. Máskor Arex otthon maradt volna, hogy megtudjon tőlük bármilyen információmorzsát a helyzetről.

Ma este azonban fontosabb dolgok jártak a fejében.

Arex még soha nem járt Gunthar otthonában, ezért a térképen végigkövette az útját. Egy szaggatott piros vonal mutatta a taxi tervezett útvonalát a városon keresztül. Jármű valamivel Gunthar emelete alá süllyedt, hogy megkeresse a legközelebb futó függőutat. Ezen a szinten a jármű lelassított, átfurakodva a lassan mozgó járókelők tömegén, akik túl sokan voltak ahhoz, hogy a saját sávjukban maradjanak.

Aztán a hololit kialudt, és az autokocsi finoman megállt. Arex először azt gondolta, hogy a jármű meghibásodhatott. Káromkodott egyet az orra alatt, és átkozta a géplátókat, akiknek az volt a dolguk, hogy a járművet működképesen tartsák.

Ekkor vette észre, hogy az egész világ sötétebb lett körülötte.

Még nem volt itt az ideje, hogy a közvilágítást felkapcsolják éjszakára, de a kirakatok és az üzletek táblái is kialudtak. Egyetlen fényforrás sem maradt égve, és Arex rájött, hogy mennyivel korábban érkezik az alkony az alsóbb emeletekre, mint az ő Magas Toronybéli ablakához.

Rábökött a térde mellett az ajtónyitó rúnájára, kétszer, háromszor, de mindhiába.

Megfordult az ülésben, és helyette az ajtóba rúgott, minden egyes rúgásba beleadva teljes súlyát, amíg a retesz nem engedett.

A fülkén kívül sokkal hidegebb volt a levegő.

Egy pillanattal ezelőtt a függőfolyosón haladó embertömeg még céltudatosan és összhangban mozgott, de most bizonytalanul tébláboltak összevissza, és úgy néztek egymásra, mintha valaki más tudná a választ arra, hogy mi történt. Arex lehajtotta a fejét. Elfogta az irracionális félelem, hogy ha bármelyikükkel szemkontaktust létesít, akkor felismerik.

A tömeg mormolásából bizonyos szavak ismétlődtek:

– ...áramszünet... az egész környéken, talán még azon túl is... nem látok fényt a felső emeleteken...

Arex hirtelen úgy érezte, hogy nagyon messzire került otthonról.

Az autocsik a függőutakból nyerték az energiát. Ha igaz, hogy ebben a szektorban kiment az áram, akkor nem voltak taxik... és nem voltak emelők sem. Mennyi időbe telne megmászni az összes emeletet – még ha azt feltételezzük is, hogy találna egy olyan lépcsőházat, amely nincs elbarikádozva felülről? Még mindig leinthat egy proktort. Az ő járműveik független áramforrásról mennek... nem igaz? Viszont akkor meg kellene magyaráznia Hanrik bácsinak, hogy mit keresett idelent, és bármilyen hazugságot is mondana neki, az elég gyanússá tenné ahhoz, hogy elkezdjen kutakodni az igazság után.

Próbálta lenyugtatni magát. Amennyire tudta, az áramellátás bármelyik pillanatban helyreállhat. Ha az áramkimaradás a felsőbb szinteket is érintette, akkor a géplátók biztosan dolgoznak rajta. Addig is Arex felidézte az autokocsi térképéről a környező tornyok alaprajzát. Így legalább Gunthar lakhelyére el tudott jutni.

Szorosabban összehúzta magán a kabátját, és elindult. Tudta, hogy statisztikailag ezek az emeletek viszonylag biztonságosnak számítanak, sokkal biztonságosabbak, mint az, ahová tegnap este vitte Gunthart. A sötétség mégis nyomasztotta. Árnyékba borultak a körülötte lévő arcok, és úgy tűnt, mintha mindenkit, aki mellett elhaladt, valami rossz szándék vezérelne.

Képzelete tintafekete alakokat vetített a sarkokba, az ablakok mögé, a sikátorok torkolatába, amiről Arexnek a rózsaszín szemű mutáns jutott az eszébe.

Levette anyja nyakláncát, ahogy tegnap este is tette, és a kabátja zsebébe rejtette. Láta maga előtt Gunthar lakótömbjét. Meggyorsította lépteit, mert arra gondolt, hogy néhány percen belül biztonságban lehet odabent, a férfi karjaiban, és az alaptalan félelme már csak múltó emlék lesz.

De aztán egy új árnyék – egy nagyobb és baljósabb árnyék – kúszott elé. Az esti égbolton fekete felhő gomolygott, de olyan, amilyet Arex még sosem látott. Túl sűrű volt, és túl alacsonyan szállt – ott lebegett a tornyok felső emeletei között és egyre csak növekedett, miközben alakja pulzált.

Aztán Arex rájött, hogy mi lehet ez. Egy raj volt. Egy rovarraj.

AREX ELBORZADVA BÁMULTA, ahogy a raj egyre hatalmasabbra duzzad.

Több ezer, sőt, több százezer test lehetett ebben a hatalmas, lüktető tömegben, és az alsó szintek felől még több rovar gyűlt oda, sűrű, fekete förgelegekként emelkedve, hogy eggyé váljanak a rajjal. Azon tűnődött, vajon mi készíthette a világa passzív rovarjait ilyen viselkedésre, és aztán rájött, hogy nem hall zümmögést, sőt, semmilyen hangot sem. Azon tűnődött, vajon miért nem zümmögnek a rovarok.

Talán éppen a hang hiánya volt az, ami megakadályozta Arexet abban, hogy észrevegye, milyen veszélyben van. Ez és az, hogy a félhomályban lehetetlen volt megítélni a raj méretét és távolságát. Arex csak akkor fogta fel a szörnyű igazságot, amikor a körülötte lévő emberek elkezdtek kiáltozni, megfordulni és elszaladni, hogy a környező lakótömbökben keressenek menedéket: a raj már nem lebegett, hanem mozgásban volt.

Egyenesen feléje tartott.

Hátrálni kezdett, de a tekintete még mindig a fölötte lévő szörnyű látványra szegeződött, az agya még mindig próbált rájönni, hogy mit is lát. Egy pillanatba telt, amíg leküzdötte ezt a szörnyű bénultságot, majd összeszedte magát, hogy menekülési útvonalat keressen, de már attól félt, hogy túl késő.

Arex a legközelebbi lakótömb felé kezdett futni, de a félelemtől megdermedt járókelők és a többi, véletlenszerű irányba menekülő is akadályozta. Áttörte magát a tömegben, és eljutott egy széles kőlépcső aljáig, de félrelökték, mielőtt felmászhatott volna rajta. A lépcső tetején csetepaté tört ki, amikor azok, akiknek sikerült átjutniuk az épület bejárati ajtaján, megpróbálták bezárni azt azokkal szemben, akik még mindig igyekeztek követni őket. Odabent nem fog menedéket találni.

Átnézett a válla fölött, és szive a torkába ugrott. A raj már majdnem a nyakán volt, elég közel ahhoz, hogy ki tudjon venni néhány rovar, amint azok leváltak a felhő széléről. A lények nem úgy néztek ki, mint az ezen a világon honos fajok. Ezüstös árnyalatúak voltak, és túlságosan nagyok. Akkorák voltak, mint egy nagyobb patkány. Nem, még annál is nagyobbak. Repültek, de Arex nem látta a szárnyaikat.

Aztán a rovarok alábuktak a zsákmányukra, és a sikoltozás csak ekkor kezdődött.

Arex egy örvény közepén találta magát. A rovarok mindenütt ott voltak, fölötte és körülötte is. Egyikük feltépte a ruháját, ahogy elrepült mellette, és megkarcolta a bőrét. Korábban azt hitte, hogy a raj csendes, de most a fülét az összeverődő páncélok zizegése töltötte meg. Hiába csapkodott a karjával, hogy elhárítsa magától a lényeket. Érezte, hogy ökölbe szorított keze egy apró, kemény testhez ért, amitől az megpördül, de tíz másik rovarfajzat jelent meg helyette.

Egy nő mellette felüvöltött kínjában, amikor az egyik rovar elkezdte letépni a bőrt az arcáról.

Arex érezte, hogy egy rovar belegabalyodott a fűrtjeibe és pánikba esett, sikoltozva tépte a haját, de valahogy megúsza. Csupán néhány karcolást szerzett.

Próbált továbbmenni, mintha a Császár csodája folytán eljuthatna a raj széléig, mielőtt ő is célponttá válik, de körülötte mindenütt emberek haltak meg, egymásnak estek, az útjába botlottak, és nem tudta merre kéne mennie – és ekkor hirtelen valami újat érzett. Törmelékzúpor közepette egy féltégla megpattant az arcán, csúnya zúzódást hagyva maga után.

A raj a tornyokat is megtámadta. A felhő jelentős része épp most bontotta le azt a lakótömböt, amelyben Arex menedéket keresett. A rovarok mély árkot vájtak a téglafalba, amitől szétmorzsolódott, az ablakok kitörtek, és Arex rémülten vette észre, hogy a torony ezen része magába roskad.

Újra futni kezdett, de a raj mellett most már egy mindent elnyelő kőporfelhővel is meg kellett küzdenie. Még tíz lépést sem tett meg, mielőtt a tüdeje hörögve és zihálva feladta az erőfeszítést. Arca nedves lett, bár Arex nem tudta megmondani, hogy ez a vértől vagy a könnyektől.

Az a sok ember, aki abban a lakótömbben keresett menedéket... nem is beszélve a fölötte lévő torony emeleteiről, amelyeket innen nem láthatott, és a függőutakról, amelyek a torony falához voltak erősítve. Túl sok volt ez az egész, túl hatalmas katasztrófa ahhoz, hogy felfogja. Csak magára gondolt, még akkor is, ha csekély esélyét látta a menekülésnek.

Követte a felhajtóút szélére tartó emberáradatot, és reménykedve figyelte, ahogy rengetegen átmásznak a rozoga korláton, és elrugaszkodnak az életükért. Csak amikor maga is elérte a szakadékot, akkor döbbsen rá, hogy nincs hová ugrania, nincs alatta egy másik függőút, amelyre eshetne, ahogyan azt képzelte. Az ugrók rettegésükben inkább azt választották, hogy több ezer méterrel lejjebb a földön véres masszává zúzódnak, mintsem a vérszomjas rovarok elkapják őket.

Arex minden erejével azon volt, hogy elhátráljon onnan, ezzel megakadályozza, hogy a mögötte nyomakodó testek a peremre taszítsák. Félig vak volt, forgott körülötte a világ, és nem volt biztos benne, hogy mennyi vért vesztett már a karcolásokon át, de még nem állt készen a halálra. Egy méretes fémtárgynak ütközött, amely olyan magas volt, mint a mellkasa, és szélesebb, mint amilyennek elsőre tűnt. Kezével végigtapogatta a körvonalait, és rájött, hogy a Császár mégis csak vigyáz rá.

Egy autokocsi volt az. Minden valószínűség szerint az az autokocsi, amelyet Arex néhány perccel ezelőtt hagyott itt. Igen, pontosan az volt. Az ajtó zárja még mindig el volt törve a rúgástól. Kirántotta az ajtót, és bebújt a járműbe. Behúzta maga mögött az ajtót, és bár ez nem nyomta el teljesen a kinti vérengzés hangjait, de legalább most már eléggé eltompította ahhoz, hogy Arex gondolkodni, reménykedni tudjon. Ahogy kitörölte szeméből a vért és könnyeket a ruhaujjának segítségével, meglátta, hogy nincs egyedül.

Egy rovar még mindig a karjára tapadt. Arex lerántotta magáról, és a lény egy darabka húst tépett ki belőle. Belevágta a rovar egy rúnapanelbe, és érezte páncéljának kielégítő reccsenését az ujjai alatt, de a rovar még mindig a markában vergődött, és abban a pillanatban a lények újabb hulláma csapódott az autokocsinak. Arex felsikoltott, és elejtette a rovar, amellyel viaskodott.

A szélvédő megrepedt, de Arex megkönnyebbülésére kitartott. Közben a bent lévő rovar az ölébe pottyant, és egyetlen, gonosz zöld szemével bámult rá. Ez volt az első alkalom, hogy rendesen megnézhetett egyet. Egy közönséges bogárra hasonlított, egy páncélozott bogárra, amely egymásba fonódó ezüstlemezekből állt. Talán azt hitte volna, hogy teljesen mechanikus természetű, ha nem lett volna az a beteges zöld váladék, amely a repedezett lemezek között szivárgott ki, és amely szétfröccsent a rúnapanelen, majd tócsába gyűlt a fülke padlóján.

A nő minden erejével a padlónak csapta a rovar, az pedig a hátára esett és két sor apró lábával kalimpált, hogy visszafordulhasson. Arex addig taposta, amíg a géprovar le nem állt.

Aztán valami hatalmas és nehéz dolog vágódott felülről az autó tetejébe, és egy pillanatra attól félt, hogy a jármű összepréselődik körülötte. A szélvédőn lévő repedések kitéptek és törékeny hálót alkotva szétterültek. Arex tudta, hogy ha a szélvédő betörik, akkor tehetetlen lesz, csapdába esik idebent, és könnyű prédává válik.

Aztán hirtelen vége lett. A raj elvonult, és Arex ott maradt, lihegve és zokogva, egyedül a fülke szétroncsolt maradványaiban. A kabátját rongyokká tépték, a tenyerén olyan vágások voltak, amelyre nem is emlékezett, hol szerezte őket, a szíve kalapálását úgy érezte, mintha ez lenne az egyetlen hang az egész világon.

AREX AZT HITTE, hogy örökre ott fog maradni a roncsok között, mert nem tudott szembenézni azzal, ami odakint várt rá. Amikor mégis összeszedte a bátorságát, hogy a fülkeajtóhoz nyúljon, az be volt szorulva, és újra ki kellett rúgnia azt, ám ezúttal sokkal erősebben.

Kihúzta megviselt testét a kieden függőútra, és fuldoklani kezdett a porral teli levegőben. A tornyok többsége szerencsére sértetlen maradt, de néhány közülük ledőlt, és az utat elborította a törmelék. A súly, amely félig összezúzta az autokocsit, egy függőút panelje volt, ami több mint húsz emeletet zuhant.

A legrosszabb azonban a szétmarcangolt, kicsavart testek látványa volt. Mindenütt ott heverték, a legtöbbet félig eltemette a törmelék. Néhányan még rángatóztak, mormogtak és próbálták kiásni magukat.

Arex sírást és segélykiáltásokat hallott. Úgy érezte, válaszolnia kellene ezekre a kiáltásokra, de nem tudta, kihez forduljon először; és különben is, a feje szédült, a lábai pedig nem bírták el a súlyát.

Összegörnyedt, mint egy zsák, először térdre zuhant, majd elterült az úton.

Arex szemhéja mintha ólomsúlyúvá vált volna, nem tudott tisztán gondolkodni, nem tudta feldolgozni mindazt, amit az imént átélt, nem értette, miért történt mindez, vagy hogy milyen következményei lesznek. A feledés felkúszott a vállára, ő pedig örömmel fogadta, s örült a lehetőségnek, hogy álomtalan álomba merülhet – és talán, mire felébred, lesz itt valaki, aki mindezt tisztázza számára. Hanrik bácsi vagy talán a bolygóvédelmi erők, esetleg Gunthar...

Gunthar. Az eltévedt gondolattól Arex szervezetében egy adrenalinlöket futott végig, ami felrázta, és újra heves dobogásra készítette a szívét.

Gunthar! Itt lakott az egyik emeleten, pontosan felette. Az egyik lakótömbben, amelyei a rovarok megtámadtak. Mi van, ha az ő blokkját is elpusztították? Lehet, hogy nem is látta közeledni a rovarokat, és esélye sem volt elmenekülni.

Arex nem tudott olyan jövőképet maga elé képzelni, amelyben ő és Gunthar együtt lehetnek. De most nem tudta elképzelni a jövőjét nélküle.

Feltápaszkodott, megpróbált átjutni a porfüggönyön, hogy körbenézzen a függőúton és visszanyerje a tájékozódási képességét. Ki kellett találnia, melyik épületben lakott a férfi. Meg kellett találnia őt, és meg kellett tudnia kellett, hogy jól van-e. Az ő érdekében, a nőnek életben kellett maradnia.

ÖTÖDIK FEJEZET

COSTELLIN KORÁN LEFEKÜDT.

A kimerültség szinte azonnal magával ragadta. Ez idáig nem is tűnt fel számára, hogy mennyit kivett belőle a daski hadjárat, amíg nem szembesült azzal a lehetőséggel, hogy egyenesen egy újabb hadszíntérre lökhetik. *Talán – gondolta, Rohan kapitány kezdeti értékelése, miszerint Hanrik kormányzó feleslegesen aggódik, igaznak bizonyul.*

Mindazonáltal, ha volt valami, amiért harcolni lehetett a HieronymousThétán, akkor gyanította, hogy a 42-es ezredes meg fogja találni.

A komisszárt a kabinja előtti hangszórón keresztül felharsanóriadókürt és egy érces férfihang ébresztette. Kiadták a parancsot a gyülekezésre. A teljes legénységnek azonnal jelentkeznie kellett a leszállóhajóknál. Csak másfél órára hunyhatta le a szemét.

Eelszíjazta magára mellvértjét, ellenőrizte plazmapisztolyát és lánckardját, mielőtt eltette volna őket. Már most érezte, ahogy a fedélzet megremeg a húszezer pár csizma léptei alatt. Néha azon tűnődött, vajon a Krieg Halálhadtest tagjai gázálarcban és hátizsákban alszanak-e. Néha pedig azon, vajon alszanak-e egyáltalán.

A 186. EZREDHEZ rendelt leszállóhajó a bal felső hangárcsarnokban begyűjtotta utánégetőit. A századparancsnokok ebben a hatalmas, visszhangos térben sorakoztatták fel csapataikat, és az Alfa őrnagy első két szakasza

már a rámpán menetelt felfelé a tátongó, rozsdás hajótest gyomrába.

186-os ezredes egy emelvényen állva figyelte az eseményeket, egyenes háttal, mereven, de mégis nyugodtan. Costellin átfurakodott az újonnan érkező gárdisták áradatán, és egy létrán felmászva csatlakozott hozzá.

– Mi történik? – kérdezte.

– Leküldenek minket a bolygóra – felelte az ezredes.

– Igen, erre én is rájöttem, de mi célból? Senki sem tájékoztatott.

– Négy ezredünknek a boly körül kell állomásoznia és biztosítani kívülről a fővárost.

– Mi ellen kell biztosítani?

– Erről nincsenek információm. Arra kértek, hogy tolmácsoljam önnek a tábornokok bocsánatkérését, amiért nem tájékoztattam önt hamarabb, de úgy érezték, hogy a helyzet sürgős intézkedést igényel.

– Nyilvánvalóan – mondta Costellin. – A Departamento Munitorumot értesítették egyáltalán erről a műveletről? Úgy tűnik, aligha volt idő arra, hogy asztropatikus üzeneteket váltsanak.

– Nekem nincs ilyen információm – mondta az ezredes.

– Biztosan mondtak valamit erről a fenyegetésről, amely a jelek szerint a semmiből bukkant fel az elmúlt négy órában, mióta pályára álltunk – folytatta Costellin.

– Nekem nincs... – kezdte az ezredes.

– Persze, hogy nincs – sóhajtott Costellin és azt hiszem, nekem sincs időm arra, hogy magam menjek el beszélni a tábornokokkal, hacsak nem akarom késleltetni a leszállásunkat.

Az ezredes úgy fordította a fejét a komisszár felé, mintha undorral töltötte volna el, amit az előbb mondott, bár persze az

arckifejezése láthatatlan maradt a mindig rajta lévő respirátorja mögött.

– A parancsunk teljesen világos – mondta.

Pontosan úgy beszélt, mint az elődje.

Az ezredes egyébként is úgy hangzott, mint a Halálhadtest összes többi ezredese, akikkel Costellin együtt szolgált azelőtt. Most már hatan voltak, vagy talán heten?

Az előző 186-os ezredes Daskban halt meg, amikor egy stratégiai fontosságú domb elfoglalására indított támadást vezetett Nurgle egy légiónyi mutánsa ellen. Tudta, hogy valószínűleg egy öngyilkos művelet volt – a tábornokok számításokat végeztek, és arra a következtetésre jutottak, hogy ez a cél fontosabb, mint négyszáz ember élete –, de az ezredes mégis úgy döntött, hogy a frontvonalról vezeti az embereit, ahogy mindig is tette.

Az öreg ezredes megtette a kötelességét. Az életét ugyan elvesztette, amikor az ellenség egyik lángszórója felrobbant mellette, de elnyerte ezáltal a legértékesebb jutalmat. Elfoglalta azt a dombot. Az egykori Gamma őrnagyot választották a helyére, az ezrednél eltöltött hosszú szolgálati ideje miatt. A Krieg Halálhadtestben az előléptetéseket többnyire így érdemelték ki: túléléssel.

– Van még valami? – kérdezte Costellin.

– A város nyugati falához rendelték minket – mondta az ezredes. – Közel van az úrkikötőhöz, így ott felállíthatunk egy parancsnoki központot. A 42. ezred északra, a 81. keletre, a 103. pedig délre vonul fel, így a mi csapataink lesznek az elsők, aki a műveleti zónába kerülnek. Ezután várjuk meg a további utasításokat, kivéve természetesen, ha egyértelmű és közvetlen fenyegetésről van szó, amely esetben a megfelelő módon kell reagálnunk.

– Egyértelmű és közvetlen fenyegetés – ismételte lassan Costellin. – Ez nem tetszik nekem, ezredes. Szeretném tudni, hogy mi az, ami ellen harcolnom kell.

– A 81. és a 103. ezred egy-egy gránátos szakaszát a városfalak mögé helyezi – felelte az ezredes. – Az ő feladatuk az ellenség felkutatása és azonosítása.

Costellin csendesen bólintott, de a gyomra összezsugorodott a félelemtől. Kezdett gyanút fogni, hogy mi folhat Hieronymous-városában. Csak imádkozni tudott az Istencsászárhoz, hogy ez a gyanú alaptalan legyen.

A HIERONYMOUS-KIKÖTŐ MEGTELT rémült civilekkel. Ott voltak az úrkikötő épületeiben, és kiözönlöttek a fő rámpára is, a helyi biztonsági erők minden erőfeszítése ellenére, akik egyszerűen túl kevesen voltak ahhoz, hogy kordában tartsák őket.

Costellin legnagyobb bánatára – bár nem teljesen váratlanul – a csúcsos tányérsapka és az emberi vonások megjelenése ezernyi sápadt, könyörgő arcra csalt újult reményt.

Attól a pillanattól kezdve, hogy kilépett a leszállóhajó rakteréből, ott tolongtak a közelében, mindegyikük a maga kétségbeesett kérdését kiabálva, amit a komisszár a lehető legudvariasabban, de határozottan félresöpört.

– Nem, uram, nem tudom, mikor lesz biztonságos a hazatérés. Nem, asszonyom, attól tartok, nem láttam a lányát. Nem, uram, ezek a leszállóhajók a Birodalmi Gárda személyzete számára vannak fenntartva. Ez, asszonyom, a helyi hatóságok feladata lenne.

Útközben összeszedett magának némi információt, egy részét úgy, hogy beszélt a proktorokkal, akik eléje jöttek, és megpróbálták átkísérni őt a csőcseléken, a többit pedig úgy, hogy egyszerűen csak nyitva tartotta a fülét. Costellin hallotta, hogy az egész városban áramszünet van, és hogy halálos rovarok nyüzsögnek az égbolton. Hieronymous-város, úgy tűnt, evakuálási parancs alatt állt – ami nem volt meglepő – és a legtöbb ember nem tudta, hova máshova mehetne, ezért jött

ide, csakhogy természetesen az űrkikötő zsákutca volt számukra.

Egy kis kereskedelmi hajó épp felszállt, mikor néhány vakmerő lélek a hajótestbe csimpaszkodott, mintha azt hitték volna, hogy lent tudják tartani, vagy valahogyan magával viheti őket egy másik, biztonságosabb világba. A hajtóművekből ömlő lángok hamarosan eltávolították őket, hogy aztán jajveszékelve zuhanjanak vissza a mélybe, és kiabálva kérjék a pilótát, hogy könyörüljön rajtuk, miközben a hajó elhagyta az űrkikötő fénykörét, és elnyelte az éj.

A felszállózóna egy másik sarkában egy vállalkozó kedvű kereskedő rögtönzött árverést tartott a régi, rozoga teherhajóján megmaradt helyekre.

Costellinnek nem volt kétsége afelől, hogy Hanrik kormányzó mostanra már kapcsolatba lépett volna a flottával, hogy ideküldjék az összes bevethető mentőhajót, amit csak tudnak. A legtöbb, amiben az elit reménykedhetett, hogy a kormányzó megmenti önmagát és néhány szerencsés cimboráját; a Costellin viharkabátját rángató szerencsétlenek többségét pedig itthagyják.

Az egyes leszállóhajók megelőzték az övét, így a Krieg 103-asok már majdnem befejezték a kihajózást. Most pakolták le a felszerelésüket, a Kentaur osztályú vontató páncélosok egymás után húzták ki a megpakolt utánfutókat a hajó gyomrából. Két gárdista haladt az első jármű előtt, megtéve azt, amire a proktorok sem voltak képesek, utat nyitva a tömegén keresztül. A katonák lézerfegyvereinek fenyegetése ellenére néhány civil még mindig lomhán engedelmeskedett, de a Kentaurok sofőrjei nem voltak türelmesek velük szemben. Kotrólapátjukkal tolták félre őket, és egy férfi kínjában felsikoltott, amikor egy hattonás lánctalpas átgurult a lábán, és péppé zúzta azt.

A Kentaurok mögött jöttek az erősebb Trójaiak, nehéz aknavetőket és négycsövű rakétavetőket vonszolva maguk után – és ezek nyomában következtek az igazán nagy ágyúk, az

irdatlan Földrengetők és a régebbi, de nem kevésbé lenyűgöző Medúzák. Costellin észrevette, hogy ezek megjelenésekor a körülötte lévő láрма érezhetően csökkent. Az emberek megálltak, megbámulták, és döbbeneten csodálták e hatalmas, pusztító lövegeket. Ha bármelyikük is kételkedett volna korábban, vagy megpróbálta volna letagadni, most már nem tehetette. A világuk háborúban állt.

Costellin ezrede is kirakodott – 186-os ezredes tájékoztatta őket idefelé, így tudták, mit várnak el tőlük – és az utolsó két leszállóhajó is megérkezett, utánégetőikből forróság ömlött a platform fémlapjaira, ahogy leereszkedtek.

Cosiellin kihasználta a zűrzavar közben beállt, viszonylagos nyugalmat, hogy némi tekintélyt szerezzen a mondandójának. Hangosan és erőteljesen zengő hangján nyugalomra szólította fel a civileket és kérte, hogy ürítsék ki a platform területét. A proktorok egy fiatal hadnagya követte a példáját, és egy közeli hangárba kezdte terelni az embereket, biztosítva őket, hogy minden ellenőrzés alatt áll, és hogy a lehető legmagasabb szinten intézkednek a további jólétükről.

– Nem tudom, mit tehetünk, uram – vallotta be Costellinnek később a hadnagy. – Néhány ezret el tudunk szállásolni a hangárokból és a várótermekben, de folyamatosan újabbak érkeznek. Kértük a közeli városokat, hogy ők is fogadjanak be néhány menekültet, de nekik maguknak sincs sok helyük, és az emberek nagy része amúgy sem akar elmenni. Aggódnak a rokonaik, a barátaik miatt, és remélik, hogy itt majd megtalálják őket. Félnak, hogy ha elmennek, egy idegen, új város legalsó szintjein kell majd boldogulniuk.

– Kétségtelenül ez történne – jegyezte meg Costellin.

– Néhányan közülük – folytatta a hadnagy, jelentősen lehalkítva a hangját – úgy vélik, hogy ezen a világon már senki sincs biztonságból. – Costellinre nézett, és a komisszár látta a szemében a reményt: arra vár, hogy megnyugtassa, de ezt nem tudta megadni neki.

A platform sarkában az árverés csúnyán eldurvult. A póruljárt licitálók tömege a kereskedőt a teherhajója hajótestéhez nyomta, és a felügyelők kábító botokkal léplek közbe. Costellin gyanította, hogy egyikük sem megy sehová a belátható jövőben.

A tömegben megpillantott egy, a sajátjához hasonló tányérsapkát, így sietve kimentette magát a hadnagynál és átfurakodott a kollégához. Mannheim komisszár épp egy csoport aggódó civilnek magyarázta, hogy nem, tudomása szerint a levegő nem volt mérgezett, és az érkező katonák pusztán elővigyázatosságból viselnek respirátor maszkokat. Ezt alighogy kiejtette, egy gránátos szakasz vonult el mellettük, akik az egységükre jellemző, vastag héjpáncélzatot és gázálcukon fém koponyamaszkot viseltek, így a kérdezősködés menten újrakezdődött.

Costellin karon ragadta komisszártársát, és egy viszonylag csendes sarokba terelte.

– Akkor hál lejutott – köszöntötte Mannheim, kimondva a nyilvánvalót.

– Nem sok választásom volt – felelte Costellin. – Az egyik percben még az ágyamban feküdtem, hat nap eltávról álmodozva és vártam, hogy ön és az ezredese jelentést tegyenek polgári zavargásokról és a titokzatos leletekről szóló pletykákról. A következőben... – Intett a kezével, hogy összefogja a körülöttük zajló mozgalmas jelenetet. – Mi folyik itt, Mannheim?

– Bárcsak tudnám! – sóhajtotta Mannheim. Fáradtnak tűnt. – Bárcsak tudnám! 42-es ezredes és én Hanrik kormányzó lakosztályában voltunk a Magas Toronyban, amikor kialudtak a fények. Az emberei visszarepítettek minket ide, a kompunkhoz, hogy kapcsolatba léphessünk a csapatszállító hajóval, és aztán... A gépen voltunk Costellin, amikor elkezdtek befutni az első jelentések. Bogarak. Repülő fémbogarakról beszéltek, amelyek

hihetetlen pusztítást okoztak. Egy BVE-es fickó éppen jelentett, amikor ellepték. Tíz másodpercen belül széttépték.

- Bogarak - ismételte Costellin zsibbadtan.

- Nos, akkor lehetett, hogy Hanrik kiadta a parancsot az evakuálásra. Történetesen ez volt a tábornokok kívánsága is, de mire mi beszéltünk velük... Addigra már az emberek ömleni kezdtek ide az alsóbb szintekről. Tudja, a városban nem működnek a felvonók. Az egyetlen kiút gyalogosan a régi kapukon át vezet, lent a talajszinten, a mutánsokon és bandákon keresztül.

- A kormányzó itt van? - kérdezte Costellin.

- Nem láttam őt - mondta Mannheim. - Utoljára úgy hallottam, hogy egy siklót küldtek érte.

- Tudják - mondta Costellin csendes bizonyossággal.

- Tessék?

- A tábornokok - mondta Costellin ők tudják. Legalábbis sejtik. Mondja csak, Mannheim, ön elhiszi, hogy mindezt úgy szervezték meg, hogy ne lennének biztosak abban, a világot olyan veszély fenyegeti, amely négy birodalmi gárdaezred figyelmét követeli, anélkül, hogy a leghalványabb fogalmuk is lenne arról, mi lehet ez a fenyegetés?

- Semmi sem állapítható meg biztosan - mondta Mannheim.

- Tudják - mondta ismét Costellin. - Maga is tudja, Mannheim. Elég régóta szolgál ahhoz, hogy halljon ilyen történeteket.

- Megmagyarázhatatlan energiacsökkenés. - Mannheim óvatosan bólintott.

- Xeno leletek, mélyen a föld mélyén, mintha már előttünk is lett volna valaki ezen a világon. Mondja csak, látták a tábornokok a jeleket azokon a leleteken?

- Én is láttam őket - felelte Mannheim. - Hanrik megmutatta nekünk a kövekről készült hololitokat még az áramszünet előtt. Egy vonalakkal átszótt obeliszek képét, amit a bányában

fedeztek fel, és én... esküszöm, hogy még soha nem láttam ehhez hasonlót. Viszketett a szemem, ha csak rájuk néztem.

– És a bogarak? – kérdezte Costellin. – A fémbogarak?

– A csapatszállító kapitánya, Roka azt mondta – emlékezett vissza Mannheim –, hogy szerinte a flottaparancsnokság valamit eltitkol előle.

– És a tábornokaink is ugyanezt fogják tenni – mondta Costellin. – Amíg nincs megdönthetetlen bizonyítékuk, addig megtartják maguknak a gyanújukat, és felkészülnek a legrosszabbra. Nem merik majd kimondani ezeket a szavakat. Nem ők lesznek az elsők, akik nekront kiáltanak majd.

– KOMISSZÁR!

Costellin megfordult. Azt hitte, hogy egyedül van a teherhajó ezen részében, a kiürült csapatszálláson, léptei visszhangot vertek az ívelt fémfalokról, ahogy ide-oda járkált. Azon tűnődött, vajon 186-os ezredes végig ott állt-e mögötte, vagy csak azután kezdte követni, hogy meglátta a hajóra visszatérő komisszáriját.

– Segíthetek? – kérdezte az ezredes szelíden. Costellin megrázta a fejét.

– Csak összeszedem a gondolataimat.

– Talán bölcs dolog lenne máshol összeszednie őket. Arra utasítottam a szervitorokat, hogy amint kirakodtunk, vissza kell térniük a csapatszállítóra.

– Az nem várhat? Használnom kell a hajó kommunikációs berendezését.

– Nem akarom, hogy a leszállóhajók a kikötőben maradjanak – mondta az ezredes. – Csábítóan hatnak a menekültekre, és nem tudunk nélkülözni embereket az őrzésükre.

– Beszélnem kell a tábornokokkal – mondta Costellin. – Még mindig vannak kérdéseim.

– Éppen most építjük ki a földi kommunikációt – mondta az ezredes. – A tábornokok majd kapcsolatba lépnek velünk, ha a parancsunk megváltozik.

– Lehet, hogy addigra már túl késő lesz. Hallott már a nekronokról, ezredes? Nem, persze, hogy nem. Kevés élő ember hallott már róluk. A legtöbb, aki találkozott velük, ha túlélte az élményt, beleőrült.

– Nekronok – ismételte az ezredes, úgy forgatva a szót a nyelvén, mintha élvezné a friss ízt, a kilátásba helyezett új ellenséget, akivel harcolnia kell.

– Amikor fiatalember voltam – magyarázta Costellin még beszélni is tilos volt róluk. A pletykák mégis tovább éltek. Azt mondták, hogy a nekronok egy ősi faj, már akkor kihalóban volt, amikor az eldák még fiatalok voltak, és megmenekülésük érdekében hatalmas föld alatti sírokba zárták magukat, azóta ott szunnyadnak. Azt mondták, hogy a nekronok évmillióig aludtak, de most felébrednek.

– Úgy gyanítja, hogy nekronok vannak ezen a világon?

Costellin belesüppedt az egyik üres repülőülésbe.

– Nézze, ezredes – mondta –, tudom, hogy frissen léptették elő, tudom, hogy most dolgozunk először együtt...

– Harcoltunk már egymás mellett. Négy évvel ezelőtt az Anakreos III-on két hónapig egy lövészárokból csatáztunk. Akkoriban hadnagy voltam a Gamma században.

– Lehetséges. Azt próbálom elmondani, hogy egy olyan pozícióban, mint az enyém... hall... olyan dolgokat az ember, amelyeket talán jobb lett volna nem hallani. Meséltek történeteket olyan világokról, amelyeken nekron sírokat fedeztek fel, és azok elkerülhetetlen sorsáról.

– Bármilyen veszély is fenyegeti ezt a világot – mondta az ezredes –, az én embereim szembe fognak szállni vele.

– Egy olyan sereggel, mint amilyenünk Daskban volt, talán, ezredes – felelte Costellin. – De most csupán négy kimerült ezredünk van. Csak azon tűnődöm, ha igaz, amit sejtek, akkor a közvetlen konfrontáció tényleg a legjobb stratégiánk-e ebben a helyzetben. Talán jobban tennénk, ha – és bocsássa meg a kifejezésemet – eltűnnénk erről a trón verte világról!

– Az erősítés úton van a Kriegről – mondta az ezredes.

– Gyanítom, hogy nem szárazföldi csapatokra van szükségünk – válaszolta a komisszár hanem inkább ciklon torpedókra, amelyekkel az egész átkozott bolygót úrporrá lehet robbantani. De természetesen, a Hieronymous Théta gazdag az ásványkincsekben, ami értékes erőforrás az Impérium számára.

– Még mindig nem magyarázta meg, miért akar beszélni a tábornokokkal.

Costellin lemondóan felsóhajtott. Nem látta értelmét, hogy többet mondjon. Mostanra már elég jól ismerte a Krieg embereit ahhoz, hogy megértse, hogyan működik az elméjük. Tudta, hogy normális körülmények között a kriegi tábornokok soha nem vetették volna be ezredeiket egy nekron haderő ellen, egy olyan sereg ellen, amelynek létszáma és képességei gyakorlatilag ismeretlenek voltak előttük. Lefuttatták volna a harctéri becsléseiket, és arra a következtetésre jutottak volna, hogy a vereség, a pusztulás kockázata túl nagy.

De akkor is, ezek a körülmények szokatlanok voltak.

A Császár kegyelméből a *Mementó Móri* a közelben volt, amikor a Hieronymous Thétán kialakult helyzetet jelentették. Ritka lehetőségük volt rá, hogy a legkorábbi stádiumban reagáljanak egy nekron betörésére – ha valóban azzal állnak szemben. Arra játszottak, hogy a csapataik meg tudják fékezni a támadást, mielőtt az elhatalmasodna, mielőtt elnyelné ezt a világot, és talán még sok másikat is.

Arra játszottak, hogy döntő csapást mérhetnek, talán az első döntő csapást, egy olyan ellenséggel szemben, amely létezését az Impérium csak nemrég volt kénytelen elismerni, és amely ellen még csak nem is kezdett el terveket szőni.

És ennek a szerencsejátéknak a tétje mintegy húszezer ember élete volt.

– Tudja jól, hogy az utolsó leheletemig harcolni fogok a Császáráért – kezdte Costellin. – Csak attól félek, hogy a küldetés, amelyre itt vállalkozunk, talán hiábavaló lesz.

– Az életünk az övé, hogy azt tegyen vele, amit csak akar – mondta 186-os ezredes.

Tényleg pontosan úgy hangzott, mint az elődei.

RÖGTÖNZÖTT SÁTRAKAT ÁLLÍTOTTAK fel az úrkikötő körüli dombon, és menekülttáborát építettek, amely percről percre nőtt. A birodalmi támogató járművek végtelen konvoja zakatolt lefelé a domboldalon, kétszáz morgó motor mérgező füstjével töltve meg a levegőt. A járművek fényszóróinak pöttyei most már a város erődfaláig nyúllak – amelyet azért építettek, hogy az alsóbb szinteket lezárva körbevegyék a tornyokat.

Costellin nagyjából a falak tetejéig látott el. A felettük magasodó Hieronymous-város sötét, merengő alakot öltött a felhős holdfényben. A város vigasztalan tornyait figyelte, az azokat összekötő függőutak keresztbe-kasul futó gerendáit, de hiába kereste a mozgás, az élet és a remény jeleit.

Emberök százezrei, milliói rekedtek a felhőkarcolókban, a falak mögött.

Csapdába estek, mert a szeretteikért aggódtak, vagy egyszerűen azért, mert nem tudták maguk mögött hagyni mindazt, amit ismertek. Még nem tudhatták, de ebből a nézőpontból teljesen világos volt: a város már halott. Costellin csak azért imádkozott, hogy ugyanez ne legyen elmondható a

világról és a katonákról, akik elvakultan harcolni fognak, hogy megvédjék azt.

Egy Istencsászár háta mögötti világ egy eldugott kocsmájára gondolt, ahol egy már jócskán ittas inkvizítor suttogott azokról a borzalmakról, amelyekről a legtitkosabb archívumokban olvasott, mesékről, amelyek élő fémbe öltözött, életre kelt holtakról szóltak.

Egy kiváló ezred kitüntetett veteránjára gondolt, akit egy biztonságos szanatóriumi szárnyba zártak, és aki örülteként fecsegett olyan fegyverekről, amelyek képesek egy embert a halhatatlan lelkéig lecsupaszítani, rétegről rétegre.

Eszébe jutott egy jelentés, amelyet egyszer olvasott, és amelyet a legendás Ciaphas Cain készített egy, a Simia Orichalcae fagyott világán vívott hadjáratról. A jelentést természetesen szerkesztették, a fenyegetést, amellyel Cain szembesült, nem nevezték meg, de Costellin elméjébe két tény fúrta be magát: az említett fenyegetés a bolygó bányaalagútjaiból rajzott elő, és hogy Simia Orichalcae-t végül elpusztították, hogy megfékezzék azt.

A fémbogarakra gondolt, és olyan rúnákra, amiktől egy komisszárnak is viszketni kezd a szeme.

Eszébe jutott a nemrég befejezett daski háború, ahol legalább tudta, hogy az ezrede mi ellen és milyen céllal harcol. Úgy érezte, hogy ott elértek valamit, elhozták a Császár fényét arra a kegyetlen világra, de még ez a nagy győzelem sem volt ingyen.

Nagyon sok embert veszítettek a Daskon, az állományuk majdnem egyharmadát.

Costellin elcsigázottnak érezte magát. Már belefáradt abba, hogy ő volt az egyetlen az ezredben, aki törődött ezzel.

HATODIK FEJEZET

GUNTHARNAK FOGALMA SEM volt arról, hogy hová került. Még sosem keveredett el ilyen messzire otthonról.

Amúgy is túl sötét volt ahhoz, hogy bármit is lásson. Csak haladt az előtte lévők nyomában, akik szintén másokat követtek, akik pedig egy csapat katona világító fegyverlámpái után mentek.

Gunthar ugyanolyan csapdában érezte magát a testek sűrűjében, mint az a mutáns a tegnapi esti csetepatében. Valójában a helyzet még rosszabb volt, mert ezúttal nem tudta, mi elől kell menekülni. Fogalma sem volt arról, mikor, hogyan vagy melyik irányból érkezik a fenyegetés, nem is beszélve arról, hogy ha bekövetkezik, akkor hogyan kerülhetné el.

Mostanra azonban már belerázódott ritmusba, ütemesen helyezte egyik lábát a másik elé, elzsibbasztotta a fáradtság. Már majdnem egy órája nem hallott robbanásokat vagy sikolyokat. Bármilyen is történt Hieronymous-városban, remélhetőleg a legrosszabbon már túl voltak. Gunthar azon tűnődött, vajon milyen messze van még tőlük a városfal, majd azon túl az úrkikötő.

Már így is hosszú nap állt a háta mögött. A délután folyamán a proktorok egyik tisztje kérdezte ki a másik után, majd néhány BVE lisztnek is elmondta ugyanazt. Újra és újra elmesélte a bányaalagútban talált lelet történetét, kihagyva belőle azt a részt, amikor gyáván elmenekült. Visszatérve az irodájába, maga a kormányzó hívta fel, és még egyszer elmesélte vele a történetet. Egy pár percig fontosnak érezte magát, ott állhatott a figyelem középpontjában. Aztán már csak kimerültséget érzett.

Az estét a kormányzó utasításának megfelelően a bánya leállításának megszervezésével töltötte. Minden művezetőnek voltak kérdései, de Guntharnak csak annyit mondtak, hogy a lehető legkevesebbet mondjon, hogy ne keltsenek pánikot.

- Csak annyit tudok, mint ti - biztosította őket de biztos vagyok benne, hogy ez csak elővigyázatossági intézkedés.

Kreuzot hazaküldte. Egyedül ült az íróasztalánál, és a csörgő interkomm sem zavarta. Gunthar érezte, ahogy szemhéjai elnehezülnek, és eszébe jutott, hogy már harminchat órája nem aludt. A következő dolog, amire feleszmélt, hogy egy koromsötét szobában ébredt, és odakintről kiáltozás és egy hangosbemondó hangjait hallja.

A lépcsőházig kellett tapogatóznia a koromsötét folyosón, miközben beütötte a bokáját és lehorzsolta a térdét is. Két emeletet mászott fel a legközelebbi felvonóig, ahol a BVE katonái arra utasították, hogy csatlakozzon egy tíz ember széles és több mint hatvan fő hosszú emberi konvojhoz. Az egész várost evakuálták, Gunthar megkérdezte, miért.

- Körülbelül annyit tudok, mint ön, uram. Biztos vagyok benne, hogy ez csak elővigyázatossági intézkedés.

A haladás fájdalmasan lassan ment. A konvoj minden toronynál megállt, hogy a katonák hangosbeszélőiket bekapcsolva szólítsák fel a lakosságot az evakuálásra, majd megvárták, hogy újabb zavarodott menekültek csatlakozzanak hozzájuk. Néhányan nem örültek annak, hogy az éjszaka közepén kirángatták őket az otthonukból, ezért a katonáknak nem kevés kérdéssel és vitás helyzettel is foglalkozniuk kellett.

Ennek ellenére kevesen akartak lemaradni. A konvoj mérete több mint kétszeresére duzzadt, mígnem Gunthar már nem látta, a menetoszlop milyen messzire húzódik mögötte.

Hallotta, hogy egy katona a voxkészüléken át jelentést tesz, és örült, hogy legalább nem voltak teljesen elzárva a világ többi részétől. A baka megadta a konvoj helyzetét, és cserébe útbaigazítást kapott. Úgy tűnt, hogy egy kitérőt kell tegyenek,

de Gunthar nem volt biztos benne, hogy jól hallotta, amit mondanak.

Egy függőút leomlott? Mit jelenthetett ez? Hogyan volt ez egyáltalán lehetséges?

Az éjszakai hideg a csontjába mart. Szürke munkásköpenye szövetén keresztül dörzsölte a karját, de nem sokat segített. Bárcsak kabátot vett volna fel aznap reggel, de akkor még aligha tudhatta, hogy a napnak ilyen vége lesz. Ami azt illeti, több dolgot is szeretett volna összeszedni a lakásáról, mielőtt...

Elnyomta magában ezt a gondolatot. *Minden rendben lesz* – mondta magában. A Császár gondoskodni fog róla.

A KONVOJ ÉLESEN balra kanyarodott, és számos üres lakótömb mellett haladt el, majd jobbra fordult. Gunthar érezte, hogy a lába hozzáér valamihez, amiről kiderült, hogy egy darab szintibeton. Egy pillanattal később belerúgott egy másikba, majd egy harmadikba, és hamarosan azon kapta magát, hogy egy törmelékhalmon mászik keresztül. A voxból kiszűrődő hangokra gondolt, a távoli robbanásokra, amiket hallott, és görcsbe rándult a gyomra.

Talán az obeliszek mégiscsak egy bomba volt. Talán nem az volt az egyetlen. És talán még több is rejtőzött a város alatt.

Egy téglacsúszott ki Gunthar lába alól, és a férfi fél térdre esett, de a becsapódás erejét valami puha és nyúlós dolog tompította. Megdöbbenve látta, hogy egy félig eltemetett holttest kiömlött beleiben térdel. Öklendezve talpra ugrott, majd megbotlott, és egy másik, sápadt kezettel pillantott meg, a roncsok közül kitüremkedni. Valahonnan jobbról, a háta mögül sikoltás ütötte meg a fülét, majd vigasztaló hangok mormolását hallotta, ahogy feltehetően valaki más is hasonló felfedezést tett.

Azon tűnődött, vajon hány ember fekszik alatta holtan. *Solzan közülük az otthonukban voltak - gondolta - talán épp az ágyukban aludtak.* Vajon volt-e egyáltalán idejük a félelemre, vagy világuk egy szempillantás alatt véget ért, mielőtt még felfogták volna, mi történik velük?

- Erre! - kiáltotta valaki. - Valaki mocorog idelent. Éleiben van!

A hang néhány sorral Gunthar előttről jött. Ahogy a tömeg előrenyomult, néhányan közülük saját, kisteljesítményű lumenükkel hadonásztak, és látta, hogy két férfi a törmelék között kotorászik, téglákat dobáltak félre, és azok között egy kicsavarodott alakot látott meg. Számára alig volt több, mint egy homályos sziluett, aki megpróbált feltápászkodni. Az alak csupa vér volt, görnyedt, nyilvánvalóan sérült, és ha Gunthar közelebb lett volna ehhez a bátor sebesülthöz, azt tanácsolta volna neki, hogy maradjon nyugton, ne kockáztassa a sérülései súlyosbodását, várjon, amíg a katonák ideérnek az elsősegélycsomaggal.

Aztán az alak teljes magasságában kiegyenesedett, és Gunthar érzékei még azelőtt riadót fújtak, mielőtt az agya rájött volna a rémület okára. Arra, hogy valami nincs rendben.

Egy újabb sikoly vonla el a figyelmét, majd még egy - az egyik közvetlenül mögüle, a másik távolabb előlről, és Gunthar hirtelen rájött, hogy amit látott, az nem a képzelete szüleménye, és nem is a rossz fényviszonyok okozta látomás. Tudta, hogy az előtte álló alak nem ember.

Mások is meglátták, köztük azok a férfiak is, akik lekuporodtak, hogy segítsenek rajta. Számukra már túl késő volt. A görnyedt lény megmozdította a vállát, és a kél férfi megrándult, majd szörcsögve összerogyott. Guntharnak hosszú másodpercekbe telt, mire rájött, mi történt. A lény karmos ujjai felnyársalták a két férfi mellkasát - és ahogy a zseblámpa kiesett egy sikoltozó lány kezéből, a fénysugár visszaverődött a

hatalmas karmokról. Gunthar látta, hogy fémszerű kések voltak, egyenként majdnem egy méter hosszúak.

A lény bukdácsolva lépett párat előre, és azok a szörnyű karmok találkoztak a harmadik és a negyedik áldozatukkal is. Gunthar már tisztábban látott. Látta a lény fémes koponyájú arcát és a húsfoszlányokat, amelyek rothadva tapadtak csontvázához.

Nem, ez még ennél is rosszabb volt, döbrent rá, ahogy a bűz előntötte, és felfordult a gyomra. A hús nem a lény sajátja volt, csupán köpenyként viselte. Biztosan azért nyúzta le a bőrt az egyik holttestről, hogy így álcázza magát. Ez a gúl a romok alatt várta, hogy valaki rátaláljon, hogy megpróbáljon segíteni rajta.

Ez volt a legborzalmasabb látvány, ami valaha Gunthar szeme elé tárult. A tegnap esti mutáns még csak meg sem közelítette. A híradások sem készíthették fel arra a tényre, hogy az univerzum képes ilyen rémálmokat a világra szülni. Futni akart, jobban, mint gondolta volna, hogy bármit is akarhat az életben, de lábai ólomként tapadtak a kövezethez, a tekintete pedig a gúl halott fémarcára szegeződött.

Egyébként is, hová menekülhetett volna? A gúl nem volt egyedül. A sikolyok elárulták őket, és most úgy tűnt a félelemtől eltompult Gunthar számára, hogy az egész tömeg sikoltozik.

Két katona bukkant elő a porból, felemelt lézerfegyverrel, és Gunthar hálaimát rebegett, de félúton megtorpant. Az első harcos elsápadt a félelemtől, a keze pedig annyira remegett, hogy nem tudta meghúzni az elsütőbillentyűt. A második eleresztett két lövést, de mindkettő elhibázta. Ez elég volt ahhoz, hogy a gúl felfigyeljen rá, és meglepő fürgeséggel és gyorsasággal megpördüljön, majd szembeforduljon támadóival.

Gunthar szégyellte magát, amiért annyira megkönnyebbült, hogy már nem ő volt a lidércnyomás kiszemelt prédája.

A gúl előrenyomult, és leszaggatta két másik civil fejét, akik nem tudtak kitérni az útjából. A második katona leadott egy

újabb lövést, ami egyenesen vállon találta a lényt. Az megrándult a lézersugár becsapódásától, egy másodpercre megtorpant, és Gunthar visszatartotta a lélegzetét.

A gúl a katonára vetette magát, aki felsikoltott, miközben a pengékben végződő karmok megvillantak és körbefogták. Gunthar rádöbbent, hogy a lény nem csak megölte, hanem le is nyúzta a bőrt az áldozata testéről. A katona nyers, vörös húsmasszaként rogyott össze.

Egyelőre még életben volt, és Gunthar elborzadva bámult a szemébe, amit már nem tudott lehunyni. Bajtársának ez már túl soknak bizonyult, megpördült és futásnak eredt, a gúllal a nyomában.

Ahogy a kreatúra elfordult tőle, Gunthar lerázta magáról a bénultságot. A tömeg minden irányba szétszéledt, és ő is követte a példájukat, azt az utat választva, amelyik pontosan a gúllal ellentétes irányba vitte. Csak túl későn jutott eszébe, hogy visszafelé fut, arra, amerről jött, *egyenesen* a városba, holott pontosan onnan próbált kijutni.

Még két katona közeledett felé, és hőkölt vissza egy újabb koponyás arcú, bőrbe öltözött rémálom elől. Ez a második lény úgy csapott ki a pengéivel, és vágott át egy mellvértet, mintha az papírból lett volna. Áldozata háttal Guntharnak esett, és összevérezte a ruháját, ahogy holtan a földre csúszott. A túlélő katona automata üzemmódba állította a lézerfegyverét, és vadul lőni kezdett. Legalább két civil megsebesült a lézertűzben, de annyi nyaláb csapódott a lény fémtestébe, hogy az megtántorodott. Miközben Gunthar egy újabb imával az ajkán figyelte a párviadalt, a gúl összeesett és rángatózva elterült. A katona a fejéhez szegezte a lézerpuskáját, és szétlőtte az agyát – már ha valóban volt agya abban a borzalmas fémkoponyában. Gunthar majdnem ujjongásban tört ki.

Ekkor a katona megmerevedett, szemei kidülledtek, szájából vér buggyant, és Gunthar látta, hogy pengekarok csapnak fel

alóla, és módszeresen kibelezik. Egy másik lény emelkedett ki a törmelékből.

Gunthar futott, és örült, hogy elhagyhatta a romos utcarészt, és újra szilárd szintibetont érezhetett a lába alatt. Rohant, és száz másik ember rohant vele együtt, de hamarosan elkezdtek leválni a tömegről, sikátorokba, sarkok mögé, kiürült lakótömbökbe bújtak. Gunthar gyakorlatilag vakon futott az éjszakában, mivel a hold ragyogó korongja eltűnt egy felhő mögött, és egyetlen lumen sem égett. Futott, és azon tűnődött, hogyan jutott el az élete ilyen gyorsan idáig, egyik rémült menekülésből a másikba.

Rájött, hogy fel kellett volna vennie a halott katona lézerfegyverét.

Korábban ez eszébe sem jutott. Tegnap még megtette volna. Legalábbis úgy gondolta, így cselekedett volna. Láta magát, amint füstölgő csövű lézerfegyverrel a kézben leteríti azt az utolsó aljas teremtményt, mielőtt az felegyenesedhetne. Egy esélyt látott maga előtt, hogy az a hős legyen, akiről álmodozott. De ez tegnap volt, a mutánsok és a lelet előtt, mielőtt Gunthar Soreson megtudta volna, hogy végül is nem szunnyad benne egy hős.

Ez még azelőtt volt, hogy tanúja lett volna annak, mi a hősök sorsa.

GUNT HAR BEFORDULT EGY sarkon, és majdnem nekifutott egy autokocsi oldalának, majd megbotlott egy lépcsőfokban és a szintibetonra esett. Percekig feküdt ott hason a vaksötétben, amíg a légzése kezdett visszaállni a normális ritmusába, és összegyűjtött annyi erőt, hogy feltápáskodjon.

Érezte, hogy a zsebében rejlő amecitgyűrű a lábába fúródik, és Arex jutott az eszébe. Eddig nem aggódott a lányért – a kormányzói család tagjaként a legvédelettebb emberek közé

tartozott a városban de mégis ki lenne képes megvédeni őt attól, amit Gunthar az előbb látott?

El akart menni a Magas Toronyba, hogy megkeresse a lányt, de reménytelenül eltévedt. Annyi véletlenszerű kanyart tett, hogy már azt sem tudta, merre vannak a városfalak. És ha tudta volna, az amúgy sem segített volna rajta. A gúlok ott voltak közte és a falak között – és egy pillanatnyi gondolkodás után kiderüli, hogy valószínűleg a Magas Torony is zsákutcának bizonyulna. Arexet már bizonyára evakuálták onnan, valószínűleg egy sikló fedélzetén.

Biztosan ott várja az úrkikötőben, és kíváncsi, hogy a férfi hol lehet. Guntharnak úgy tűnt, hogy akármerre is indul tovább, csak ront a helyzeten.

A legjobb megoldás tehát, ha ott marad, ahol van, és menedéket keres az éjszaka hátralévő részére, hátha reggelre jobb lesz a helyzet. Nappal legalább tudna tájékozódni. Akkor legalább látni fogja, ha jönnek a szörnyek.

Felmászott a lépcsőn, amin az előbb megbotlott, és megpróbálta kitárni a lépcső tetején nyíló ajlól, de zárva találta. *Berughatná – gondolta - de az túl nagy zajt csapna,* Továbbment a függőúton, és még három ajtót próbált meg, amíg nem talál egy olyat, amelynek a zárja fel volt törve.

Első, óvatos lökése némi ellenállásba ütközött. Az ajtót bizonyára valamivel eltorlaszolták belülről. Gunthar több erőt vitt a próbálkozásba, és összerezsent, ahogy meghallotta az ajtó mögött lezuhanó ládák hangját. Az ajtólap félúton megakadt, és a résen át egy sötét, poros folyosói pillantott meg. A bal oldali fal mentén lakószobák húzódlak, a jobb oldalon pedig falépcső vezeteti felfelé és lefelé.

Egy mozgó árnyék vetült a lépcsőfokokra, és mielőtt Gunthar reagálhatott volna, valami rávelelte magát: egy vicsorgó, köpködő valami. Kibillent az egyensúlyából, hátraesett egyenesen a bejárati ajtónak, ami becsapódón mögötte. Semmit sem látott maga körül, csak azt érezte, ahogy valami dühödten

csapkodni kezdi, kezét és lábát együttesen bevetve a támadásba. Ösztönösen felemelte a karját, hogy arcát védje, és könyökkel torkon találta a támadóját.

A támadó fájdalmasan felnyögött, majd hátraesett. Egy koszos lépcsőre nyíló ablak által vetett félhomályban Gunthar meglátta az arcát, és látta, hogy legrosszabb félelme ellenére csak egy ember volt az. Egy középkorú férfi, hosszú, fekete hajjal és sűrű szakállal, Gunthar felemelte a kezét és felkiáltott:

– Semmi baj. Minden rendben van. Én is ember vagyok, akárcsak te... én csak... csak egy helyet kerestem magamnak, ahol elrejtőzhetek.

A férfi nem tudott megszólalni, még mindig próbálta visszanyerni a lélegzetét, de látszólag egy kicsit megnyugodott. Azért még mindig óvatosan tartotta a távolságot Gunthartól.

– Itt laksz? – kérdezte Gunthar. – Ebben a lakótoronyban?

A férfi megrázta a fejét.

– Azt hittem, hogy te... – lihegte. – Azt hittem, hogy te is egy vagy azok közül a lények közül.

– Te is láttad őket? – kérdezte Gunthar. – Kint voltál a függőúton, mikor megjelentek?

– Búzlóttek a haláltól – mondta a férfi. – Mindent beborított a vér, és az a szag... Attól tartok, elfutottam miután megjelenlek. Megláttam ezt a lakótoronyt, és megragadtam a lehetőséget. Megpróbáltam elbarikádozni magam mögött ezt az ajtót, amikor el... Azt hittem, követtek ide.

– Nem hiszem – nyugtatta Gunthar. – Sokáig kint voltam, és nem láttam, hogy... Nem hiszem, hogy követlek volna minket ide.

– Mik voltak azok a lények? És honnan a Császár nevéből jöttek?

– Nem tudom. Bárcsak ludnám... Most mit legyünk? Itt maradunk?

- Szerinted ez lenne a legbiztonságosabb? Újra eltorlaszolhatnánk a bejáratot.

- Nem. Az előbb láttuk mennyit ér. Nem tudom, mit gondolhattam.

- Ha bárki meglátná őket, biztosan tudná, hogy van itt valaki. Mindegy, amúgy is lerombolják a tornyokat, te is láttad a romokat. Nem akarok csapdába esni ebben a lakótömbben, amikor...

Gunthar erre nem is gondolt, és ez a felismerés kijózanítóan hatott.

- Weber vagyok - mutatkozott be a férfi, aki most már összeszedetten, kinyújtott kézzel lépett előre.

Gunthar viszonzta a kézfogást, és ő is bemutatkozott.

- Én vezetem a 201. emeleti áruházat - mondta Weber. - Mondhatnám úgy is, hogy régen én vezettem. Gondolom, most már mindannyian csak *csináltunk* valamit. A munkánk odalett. Ahogy az otthonunk is.

- A dolgok nem állnak olyan rosszul - mondta Gunthar. - Nem lehet. A BVE odakint harcol. Majd megoldják is, és minden visszatér a normális kerékvágásba.

Weber gúnyosan felnevetett.

- Akkor nyilvánvalóan nem láttad, amit én. Azok a katonafiúk gyorsabban hullotak el, mint a civilek. A felüknek még annyi ideje sem volt, hogy elsüsse a fegyverét.

- Az csak egy osztag volt, néhány ember. Majd amikor mozgósítják a páncélosokat és az aknavetőket, és... és ha ez nem elég, akkor hívhatnak erősítést, a Birodalmi Gárdát vagy... Ez a világ túl értékes a Császárnak, és mi hűségesekek voltunk, jól szolgáltuk Őt. Ő majd megment minket.

- Túl sok filmhíradót nézel, kölyök - morogta Weber. Elindult a folyosón és az ajtókat próbálgatta. - Beszéltem egy fickóval odakint, a támadás előtt... Fent volt a 204-esen, azt mondta,

hogy egy fém rovarraj támadta meg őket. Épületeket romboltak le, úgy szeletelték fel a követ mintha...

- A 204. emeleten? - kérdezett vissza Gunthar. A cím közel volt a saját otthonához, túl közel.

- Azt javaslom - folytatta Weber -, keressünk magunknak egy üres lakást, ahol meghúzhatjuk magunkat éjszakára.

TALÁLTAK EGY ÜRES szobát az első emeleten. Pontosan úgy volt berendezve, mint Gunthar szobája, mint az összes lakószoba, amelyben eddig lakott: egy mosdótál az egyik sarokban, egy kályha a másikban, és egy egyszemélyes ágy egy függönyös alkóvban. Ennek a bizonyos szobának azonban az volt az előnye, hogy a lakótömbje előtti függóútra nézett.

- Felváltva kellene aludnunk - tanácsolta Weber míg a másik örködik.

Gunthar beleegyezett, és önként jelentkezett az első őrségre, bár magában azon tanakodott, hogy mégis mit tehetne, ha látná, hogy baj van.

Túlságosan fel volt pörögve ahhoz, hogy aludni tudjon, bármennyire is szüksége lett volna rá.

Weber percekben belül horkolva hevert az ágyon. Gunthar a lakásban járkált fel-alá, és próbálta melegen tartani magát. Végül úgy gondolta, hogy megnézi a szekrényeket, és talált egy nehéz groxbőr kabátot az egyik fogason lógva.

Hálásan maga köré kanyarintotta, és letelepedett az ablak mellé.

Leheletének melege múltó mintákat rajzolt az üvegre. Weber horkolása, amely eleinte idegesítő volt, halkabbá vált, és szabályos, szinte megnyugtató ritmust vett fel Gunthar szinte meggyulladt a kölcsönvett kabát alatt, és arra gondolt, hogy inkább leveszi, de ahhoz ki kellett volna másznia a kényelmes székből.

Csupán fél percre hunyta le a szemét, és mikor egy pillanattal később feleszmélt, pislákoló fényt pillantott meg, majd felült a székében.

Mennyi ideig aludt? Remélte, hogy nem sokáig. Még sötét volt odakint, ők és Weber még mindig az ágyon horkolt. De volt odakint még valami más is.

Az épület alatt húzódó függőúton alakok haladtak végig, szoros alakzatban.

Kilencen vagy tízen leheltek. Biztosan az ő lumenjük fénye futott át Gunthar ablakán, és ébresztette fel. Először azt hitte, hogy bolyógvédelmisek.

Úgy mozogtak, mint a katonák, nem a koponyás arcú gúlok görnyedt, állatias lépteivel, hanem céltudatosan. Azon gondolkodott, hogy felébressze-e Webert, vagy talán dörömbölgjön az ablakon, hogy felhívja magára a katonák figyelmét. Nem sok kedve volt újra kilépni a hideg éjszakába, de mi van, ha a katonák tudtak egy biztonságos utat ki a városból? Talán még járművük is van a közelben.

Aztán egy lumen fénysugara elkapta az egyiküket, és Gunthar élesen felkiáltott.

Az alak úgy öltözött, mint egy katona – fekete nagykabátos rohamsisakot, hátizsákot, és nehéz mellvértet viselt lézerfegyver volt nála, de az arca pontosan olyannak tűnt, mint a gúloké, egy üres szemű, lelketlen, fémkoponya. Ennek alsó részéből egy cső tekeredett ki és kígyózott egyenesen a hátizsákja felé, mintha a világ levegője is méreg lenne a fajtája számára.

Gunthar az ablakpárkány alatt a padlóra vetette magát, és átkozódott, amién nem tette ezt azonnal. Mi van, ha máris meglátták? Weber bizonyára hallotta a mozgást, vagy megérezett valamit, mert hirtelen felriadt, és nyakát csavargatva kereste sorstársát a sötétben.

– Mi az? – suttogta élesen.

- Valami... valami van odakint.
- A rémségek? Visszajöttek a rémségek?

Gunthar megrázta a fejét.

- Nem a gúlok – suttogta. – Ez valami sokkal rosszabb.

HETEDIK FEJEZET

A KORMÁNYZÓ OTTHONA, Hieronymous-város legmagasabb tornyának tetején állt. Hanrik onnan mérte végig a várost. Attól félt, hogy ez lesz az utolsó alkalom, hogy ezt megteheti.

A város felett füst gomolygott, hatalmas oszlopokként törtek fel az alsó emeletekről. Egy perccel ezelőtt végignézhette, ahogy egy szemközti torony magába roskadt. Ezelőtt nem sietett a távozással; de akkor még a veszély messzinek tűnt. Most viszont türelmetlenül fészkelődött, miközben a sikló a leszállóhely felett lelassítva landoláshoz készült, a hajtóműveiből lecsapó légáramlat felborzolta ritkuló haját. Tudta, hogy a Magas Torony lehet a következő, amelyik összedől. Lehet, hogy már támadás alatt állt valahol odalent, de Hanrik csak akkor értesül róla, amikor a talaj kicsúszik a lába alól.

Ahogy a sikló földel ért, a kormányzó felrohant a lenyíló rámpán, és testőrei gyűrűjében bekötötte magát az ülésbe. A sikló zörögve és nyögdécselve szegült szembe a gravitációval majd a levegőbe emelkedett. Hanrik nem értette, hogy a nehézkes, tömörszerű hajó hogyan volt egyáltalán képes repülni, de neki elég volt annyi, hogy tudott. Megkönnyebbülést érzett, hogy végre a levegő nyújtotta biztonságban lehetett, de ezt hamarosan felváltotta a sajnálkozás mély fájdalma.

Az egyik ablakon kitekintve felkapcsolt fényszórókat vett észre az egyik függőúton maguk alatt. A proktorok egy teherautója volt az, amibe a kormányzó személyzete felpakolta a számára értékes dolgokat: a kitüntetéseit, a személyes

hololitjait, néhány alaposan kiválasztott régiséggel és festménnyel együtt, valamint a kedvenc székét. A teherautó egy emelőszerkezet platformján várakozott, hogy a masinára kötött külső energiaforráson dolgozó géplátók elvégezzék a megfelelő előkészületeket, hogy némi szerencsével a teherautót leengedjék a városfalak mögé. Még így is rengeteg mindent hátra kellett hagynia.

Kiérdemelte a pozícióját, a fenébe is, és természetesen az ezzel járó életszínvonalat is. Nem akarta, hogy valahol máshol kelljen újrakezdenie. Nem akart az a kormányzó lenni, aki elvesztette a világát. És nem is lesz az, erre megesküdött.

A tőle balra ülő férfi felé fordult.

– Hívja fel Caldert! – utasította. – Tudni akarom, hogy mi történik.

A katona engedelmesen leadta a hívást. Tíz másodperccel később a szűkszavú Calder őrmester hangja szűrődött át a hangosbeszélőn keresztül.

– Még mindig a 204-es szinten vagyunk – jelentette az őrmester. – Néhány függőút nem járható, ezért meg kellett kerülnünk őket.

– Mi van a nyomkövetővel? – kérdezte Hanrik türelmetlenül. – Még mindig... Még mindig...? – nem volt képes befejezni a kérdést.

– Még mindig mozgásban van, uram. Körülbelül tizenöt háztömbnyire vagyunk, és közeledünk. Jelentkezünk, amint megpillantottuk.

Hanrik hátradőlt a székében, és megdörzsölte fáradt szemét. Miért pont a mai napon kellett Arexnek szembeszegülnie vele? Miért nem hallgatott a figyelmeztetéseire? Az unokahúga mindig is önfejű volt, de nem gondolta volna, hogy annyira makacs, hogy veszélybe sodorja magát, csak hogy őt

bosszantsa. El sem tudta képzelni, mi csábította őt ilyen messzire a Magas Toronytól, ennyi emelettel alább.

Legalább még mozgásban volt a jeladója. Hálát rebegett a Császárnak a nyakláncában lévő nyomkövetőért, amit még az anyjától kapott. Hála annak, hogy előrelátóan beszereltette, így a BVE még mindig megtalálhatta őt. Muszáj volt megtalálják.

– Mi van Trenchard tábornokkal? – kérdezte a mellette álló katonától. – Gondolom, nincs hír?

– Nem, uram. Úgy tűnik, a tábornok az otthonában tartózkodott, amikor a lakótömbje... nos, amikor a rovarraj... Eltűntként tartják nyilván, feltételezhetően meghalt. Braun ezredes helyettesíti őt, amíg... Nem tudjuk biztosan meddig.

Hanrik mostanában sokat hallotta ezt. Úgy tűnt, hogy hirtelen senki sem volt biztos semmiben. Nem lehettek biztosak például abban sem, hogy mi történik a város főgenerátorával. Proktorokat küldött ki, hogy kinyomozzák miért ment el az áram, és a BVE is küldött oda osztagokat, de azok nem jelentettek semmit. És Arex...

Kényszerítette magát, hogy elfelejtse a lányt. Bíznia kellett abban, hogy a bolygóvédelmisek megtalálják. Láta, hogy közelednek a Hieronymous-kikötő gyűrű alakú építménye felé, és szinte elvakították a platform közepéből áradó fénykévék, amelyek az oly sokáig tartó, sötétben töltött idő után vakítóan ragyogtak. A repülőgép manőverezni kezdett, hogy leszálljon a fények közé, a gép hasa szinte súrolta az űrkikötő hangárfalait. Hanriknak dolga volt itt. Egy világot kell megmentenie.

TERMÉSZETESEN FELISMERTÉK.

Ahogy átvonult az űrkikötő fő terminálján, Hanrik kétségbeesett civilek gyűrűjében találta magát, akik egymást taposták, csak hogy a közelébe kerülhessenek, és meghallhassa könyörgésüket. Kísérői előkapták lézerfegyvereiket, és a

burkolt fenyegetés elég volt ahhoz, hogy a tömeget távol tartsák.

Hanrik tekintetét maga elé szegezte, nem törődve a kétségbeesett polgárokkal, fontosabb dolgok foglalkoztatták, mint a kicsinyes sérelmeik.

Utasította az egyik proktort, hogy vigye az illetékes parancsnokhoz. Egy lépcsőn vezették fel egy szőnyeggel borított folyosóra, amely szerencsére mentes volt a menekültektől. Viszont az épületben hemzsegték a kriegi katonák, akik felszereléseket és bútorokat szállítottak az úrkikötő adminisztratív irodái között. A majdnem teljes csend, amelyben feladatukat végezték, idegesítette a kormányzót; az alantas szervitorokra emlékeztették.

– Ezredes! – szólította meg a gárdistát, felismerve a műveletet vezető tiszt rangjelzését – Tájékoztatna a fejleményekről?

Az ezredes megfordult, és egy hosszú pillanatig végigmérte Hanrikot. Arcát mindent elrejtő respirátor maszk takarta, tekintete valahol a sötét szemlencsék mögül figyelte őt.

– Nem ismerem magát – mondta.

Hanrik döbbenten lefagyott, majd észrevette, a Krieg-tiszt vállán viselt ezredszámot.

– Elnézést kérek – kezdte. – Összetévesztettem a 42-es ezredessel. Korábban már találkoztunk. Ön bizonyára a 186-os ezredes, ha jól sejtem. Az én nevem Hanrik. Én vagyok a bolygó kormányzója.

– Értem – felelte a gárdatiszt nyersen. – Akkor kötelességem tájékoztatni önt, Hanrik kormányzó, hogy Hieronymous Théta hadiállapotban van. Önt ezennel felmentem a tisztségéből.

Megfordult, és bevonult a legközelebbi irodába, Hanrikot tátott szájjal hagyva maga mögött.

– Várjon egy percet! – dörmögte.

A nyitott ajtó felé indult, de egy alak lépett az útjába: egy sovány, ezüst hajú, hetvenes éveiben járó férfi, aki Hanrik

kerekded alakja fölé tornyosult.

– Costellin komisszár vagyok – mutatkozott be a férfi. – Talán én választ adhatok a kérdéseire.

Hanrik még egy utolsó, elégedetlen pillantást vetett a kriegi ezredes után, aki most épp egy kommunikációs konzol összeszerelésénél irányította gárdistáinak egy kisebb csoportját. Megrázta a komisszár kinyújtott kezét, és hagyta, hogy elvezessék onnan, bár az arcáról sütött a harag.

COSTELLIN EGY KISEBB irodát foglalt el a folyosó végén. Már szerzett magának egy csésze rekoffot, ami az íróasztalára helyezve egy kis tányéron gőzölgött. Hanrik egy türelmetlen intéssel visszautasította a csészét, majd egyből megbánta, mert most pontosan egy adag, forró élénkítőszerre volt szüksége.

Ahogy Costellin elhelyezkedett a székében, arc kifejezése komorrá vált.

– Komoly helyzet van kialakulóban – kezdte. – Talán még annál is komolyabb, mint ahogyan önök gondolják. A fővárosban lévő csapataink jelentették, hogy...

– Csapatokat küldtek az én városomba? – háborodott fel Hanrik.

– Egyelőre csak néhány szakasról van szó. A cél az, hogy...

– Nem érdekel, hogy mi a céljuk, én még mindig ennek a világnak a birodalmi kormányzója vagyok, bármit is mondjon a maguk halál maszkos ezredese odakint. Én vagyok felelős az emberek jólétéért, és ragaszkodom ahhoz, hogy konzultáljanak velem, mielőtt...

– Megértem a helyzetét, Hanrik kormányzó úr – mondta nyugodtan a komisszár. – És tudom, hogy a 186-os ezredes meglehetősen nyersen fogalmazott.

– Ezt nevezem finomkodó megfogalmazásnak – dünnyögte Hanrik.

– Biztosíthatom azonban – folytatta Costellin –, hogy az ezredes kizárólag ezen világ és az ön népének érdekében cselekszik.

– Azzal, amit ő a mi érdekünknek tart – javította ki Hanrik. – Én bizonyára alkalmasabb vagyok arra, hogy ezt eldöntsem.

– Ahogy az ezredes úr már elmagyarázta önnek, kormányzó úr, ez egy katonai művelet, és rendkívül fontos az időzítés. Nehéz döntéseket kellett hoznunk, még hozzá gyorsan, és ha ez néha azt jelenti...

– Gyerünk – csattant fel Hanrik türelmetlenül –, mondja el a legrosszabbat!

Costellin elmondta neki. Beszért a fémrovarokról, amelyekről Hanrik már hallott, és a Hieronymous-város tornyainak romjai között ólálkodó, kísértetszerű lényekről, amelyekről ezidáig nem hallott. Elmagyarázta, hogy a geoszinkron pályán keringő csapatszállító szenzorai szerint több, mint száz torony veszett már oda a felső negyven emeleten. Ez még annál is sokkal több volt, mint amitől a kormányzó tartott.

– Az egyik szakaszunkat támadás érte – folytatta a komisszár. – Ötven Krieg-gránátos, körülbelül egynegyedük olvasztárokkal felfegyverkezve, feleannyi gúl ellen, és még ők is majdnem harmincszázalékos veszteséget szenvedtek.

– De győztek? – kérdezte Hanrik reménykedve.

– Valóban, győztek – bólintott Costellin. – Sajnos azt gyanítjuk, hogy ezek a lények csak egy sokkal nagyobb nekron haderő előőrsei.

Hanrik még sohasem hallott a nekronokról, de valahogy a szó pusztá hallatára is megfagyott a vér az ereiben.

– Azt hiszi, hogy... nincs remény?

– Szerintem újfent beszélnie kellene a haditengerészeti parancsnoksággal – mondta Costellin. – Indítsák el az összes

mentőhajót.

Ahogy a komisszár kortyolt egyet a rekoffjából, a távolban baljósan dörgő lövegek keltette rázkódás futott végig az iroda falain, és a mennyezetről vakolat hullott a csészéjébe. Hanrik bénultnak érezte magát. Addig markolta a széke karfáját, amíg az ujjbegyei elfehéredtek.

– Mi történik odakint, Costellin komisszár? – követelte.

– Bizonyára maga is látta, amikor elhagyta a Magas Tornyt, hogy körülvettük a várost. Az a szándékunk, hogy előbb lezárjuk a kijáratokat, hogy a nekronokat bent tartsuk...

– Nem tehetik! – kiáltotta Hanrik. – Még mindig civilek milliói vannak csapdába esve odabent. - *Arex!* – gondolta elhűlve.

– Természetesen hagyunk időt a kiürítésre – biccentett Costellin. – Annyi embert hozunk ki onnan, amennyit csak tudunk. Azonban annak a több ezer embernek az életére is tekintettel kell lennünk, akik már elmenekültek a városból, és azoknak a milliárdoknak az életére is, akik ezen a városon kívül élnek. Nem vállalhatjuk azt a kockázatot, hogy...

– Magukra hagyják őket – hebegte Hanrik –, azokat, akik nem tudnak időben kijutni. Feláldozzák őket.

– Eljön majd az idő – erősítette meg Costellin –, amikor ezt a döntést meg kell hozni.

– És ki fogja ezt a döntést meghozni? Ki dönt arról, hogy ki él és ki hal meg? Nem, ne mondja meg, biztos vagyok benne, hogy kitalálom: 186-os ezredes, jól gondolom?

HANRIK BRAUN EZREDESRE várt, amikor a nyitott tetejű féllánc talpasokból álló konvoj megállt az úrkikötő bejáratánál. A Bolygóvédelmi Erők megbízott parancsnoka egy negyvenes éveinek közepén járó, robusztus testalkatú, vöröses arcú, bozontos bajszerű férfi volt. A konvoj élén haladó járműben egy őrnagy és

két hadnagy kísérte, akik mindannyian a voxegységeikre tapadtak, jelentéseket hallgattak meg és parancsokat adtak ki.

- A szárazföldi szakaszaink majdnem felével elvesztettük a kapcsolatot - hadarta Braun lélegzet-visszafojtva a kormányzónak. - Néhányan közülük arról számoltak be, hogy furcsa lényekkel találkoztak: ocsmány és kísérteties, koponya arcú szörnyekkel. Utasítottam őket, hogy kezdjék meg a kivonást, de...

- Uram, nem tudunk kapcsolatot létesíteni a 84-es szakasszal - szakította félbe az egyik hadnagy. - Azt hiszem, hogy őket is elvesztettük. A generátorum közelében szakadt meg velük a kapcsolat. Jelentették, hogy az ottani függőutak csendesnek tűnnek, túl csendesnek. A 17-es szakasz is oda tart épp, néhány szektorral arrébb és négy emelettel feljebb. Elküldhetem őket, hogy...

- Nem - felelte Hanrik. - Felejtsék el a generatóriumot! Minden szakasznak az evakuálásra kell koncentrálnia. A civileket kell kihozniuk onnan.

- Uram - mondta a főhadnagy - jelentést kaptam egy tűzharcról a talajszinten, az északi kapunál. Mutánsok törtek át a kordonokon.

Braun ezredes válaszra nyitotta a száját, de Hanrik ismét megelőzte.

- Küldjenek oda erősítést, minden csapatot, amit csak el tudnak érni! Nem veszíthetjük el az ellenőrzést a kapu felett! Nyitva kell maradnia, amíg... Csak nyitva kell maradnia!

- Uram, a 15-ös szakasz lázongásokról jelenetett...

-... civilek támadták meg őket a 82. szinten. Kutter őrmester azt akarja tudni, hogy...

- ... ottragadtak. Nem találják a lépcsőházat...

- ... öt embert veszítettünk, de sikerült megölni azt a valamit...

- Uram, újabb rajtaütés a 204-es szinten. A 47-es szakasz öt, nem, hat támadóval találkozott. Calder őrmester jelenti, hogy...

Az információáradat közepette a név úgy hasított Hanrik fülébe, mint egy hirtelen puska lövés. Elkapta a voxkészüléket a megriadt hadnagytól, és az *átvitel* rúnára bökött.

– Calder őrmester, itt Hanrik kormányzó beszél. Az osztagának nem szabad megtámadnia az ellenséget. Vissza kell vonulniuk a harcból, hallják? Visszavonulni!

– *Ezt könnyebb mondani, mint megtenni, uram. Szorongatnak minket. Nem tudunk...*

– Figyeljen rám, Calder. A legfontosabb feladata, hogy megtalálja és megmentse az unokahúgomat. Nem tud... Nem ellenfelek ezeknek a lényeknek!

– *Egyel lelőttünk, de Reynardot elkapták, uram, ők... Ó, Császár, ők... élve megnyúzták. Én... próbáltunk visszavonulni, de két emberem... amikor látták, mi történt, hogy mit tettek azok a lények, megpróbáltak elmenekülni, de ezek a lények gyorsabbak nálunk... széttépték őket... most felém tartanak, én nem tudok...*

–Tűnjön el onnan, Calder! Ez parancs. Calder őrmester! – Nem jött válasz, csak statikus sistergés. – Hall engem, Calder őrmester? Calder, ott van?

Úgy tűnt, hogy Hanrik körül megállt az idő. Az összegyűlt tisztek döbbenten bámultak rá. Rájött, hogy kiabál. Vett egy mély lélegzetet, nyílt csatornára kapcsolta a voxot, és olyan nyugodt hangon beszélt, amennyire csak képes volt.

– Minden egységnek a 204-es szint környékén, a szektor... nem is tudom, valahol a központ közelében... megszakadt a kapcsolat a 47-es szakasszal, ismétlem, megszakadt a kapcsolat a 47-es szakasszal. Meg kell találnunk őket. Kérem!

Visszaadta a kagylót a tisztnek, aki azonnal újabb segélyhívást kapott, és félreállt, hogy foglalkozzon vele.

Hanrik nagyot nyelt, Arexet ismét az elméje hátsó részébe szorította, és Braun ezredeshez fordult.

- Rendben - mondta tehát elvesztettük a bázisunkat a városban. Követnünk kell a Birodalmi Gárda példáját, és fel kell állítanunk egy saját főhadiszállást az itteni épületekben. Lépünk kapcsolatba a többi támaszponttal szerte a világon, és tudassuk velük, hogy küldjenek még ide egységeket, annyi embert, amennyit csak tudnak. Egy irodát akarok magamnak, legfeljebb kétajtónyira a 186-os ezredestől, és azt akarom... azt akarom, hogy egy kancsó friss rekoff várjon az asztalomon.

- Kormányzó úr, ez azt jelenti, hogy ön...?

- Sajnálom, ezredes úr, ez nem az ön képességeit minősíti, de úgy gondolom, hogy ez a válság tapasztalt vezetőt igényel.

Hanriknak feltűnt a megkönnyebbült tekintet, amelyet Braun megpróbált elrejtteni e kijelentés hallatán.

- Mint a Birodalmi Gárda nyugalmazott tisztje, és mint ezen világ kormányzója, azonnali hatállyal átveszem a bolygóvédelmi erők feletti parancsnokságot.

HANRIK UTASÍTOTTA A tiszteket, hogy keressék meg azt a ládát, amelyben a régi harci felszereléseit tartotta. Fürgén táncoltak körülötte, felcsatolták az idő múlásával megkopott páncélját, kifényesítették a sapkára tűzött jelvényét és megolajozták a boltpisztolyát. Régi hosszúkabátját vállban túl szorosnak érezte, és nem tudta begombolni sem, ezért újat kellett varratnia. Hanrik mindeközben mozdulatlanul állt, tágra nyílt szemmel, de nem igazán látta az úrkikötőben kialakított irodát, elmerült a rátörő, keserédes emlékekben.

Azt hitte, hogy ezek a napok már rég a múlt homályába vesztek.

Végigvonult a folyosón, és kopogás nélkül nyitott be a szomszédos irodába.

- Hanrik úr - köszöntötte 186-os ezredes, miközben alig vetett egy pillantást látogatójára -, jobban szeretném, ha a

jövőben felmerülő ügyekkel a komisszáromhoz fordulna. Azt hiszem, már találkoztak.

- Hanrik kormányzó - mondta Hanrik. - Vagy Hanrik tábornok, ha úgy tetszik.

Ha az ezredes meg is lepődött ezen, az csak a rövid szünetből látszott, mielőtt levonta volna a következtetést:

- Ön vette át a bolygóvédelmi erők parancsnokságát.

- Úgy tűnik, végül is együtt fogunk dolgozni, mi ketten.

Az ezredes előredőlt a székében.

- Ha jól tudom, az önök csapatai eddig nem bizonyultak különösen hatékonyak. Mekkora az eddigi veszteségeik?

- Nekem... még nincsenek meg ezek az adatok, de biztos vagyok benne, hogy még mindig szerepet játszhatunk a...

- Ezt nem vitatom... tábornok. Bárki, aki hajlandó az életét áldozni a Császár szolgálatában, függetlenül attól, hogy mennyire alkalmas vagy felszerelt, értékes erőforrás számunkra.

- Igen, ez így van - helyeselte Hanrik.

- Ezeket az erőforrásokat azonban egyetlen vezető hatékonyabban tudná felhasználni. Javaslom, hogy én legyek az...

Ő-k az én embereim - csatlant fel Hanrik. - Tőlem kapják a parancsaikat, nem pedig mástól, és ha erről vitatkozni akar az Adminisztrátummal...

- Természetesen ön azonnal elrendeli az általános sorozást. - Az ezredes félbeszakította Hanrik mondókáját, ezzel belefojtva a szót. A fogait csikorgatta, miközben az ezredes folytatta: - Ez az úrkikötő és környéke, Hanrik tábornok, tele van munkaképes, céltól megfosztott menekültekkel. Bármilyen funkciójuk is volt valaha ezeknek az embereknek az önök társadalmában, már nem tudják azt szolgálni.

– De mégis hogyan...? Egyszerűen nincs annyi felszerelésünk, hogy felfegyverezzük őket, A mi világunk mindig is békés volt, ezredes, soha nem volt szükségünk jelentős fegyveres erőre.

– Ön egyetértett azzal – mondta az ezredes –, hogy az önök népe erőforrás, és nekünk bizonyára minden rendelkezésünkre álló erőforrást ki kell használnunk. Ók a Császár hű alattvalói?

– Természetesen. Persze, hogy hűségeselek, de...

– Akkor majd örömmel ajánlják fel Neki az életüket. Inkább ez, semmint hagyjuk, hogy az ellenségeink kijussanak a városból, mely esetben ez a sok élet mind hiába veszik oda.

– Ezzel kapcsolatban – mondta Hanrik. – Úgy tudom, azt tervezik, hogy lezárják a várost. Mivel elsősorban az én embereim vannak a városon belül, az én döntésem kell, hogy legyen, mikor...

– Az embereinek hajnalig van idejük – felelte az ezredes. – Eztán ők is abban a megtiszteltetésben részesülhetnek, hogy életüket adhatják az Impérium nagyobb dicsőségéért.

A MENEKÜLTTÁBOR EGYRE hatalmasabbá duzzadt. A domb tetejéről, amelyre az úrkikötő épült, Hanrik láthatta, ahogy újabb és újabb sátrak sorakoznak az utak mentén, és szinte a szomszédos városokig húzódnak. Egy voxkészülékbe beszélt, és egy BVE-őrmester szavait próbálta kihallani a gyakori statikus zörejek és a zavaros hangok állandó recsegése között.

– ...azt hiszem, az egyik fiúnak van valamije, uram. Valamit talált a törmelék alatt. Ez... Ó, Császár óvjon minket, ez egy holttest. Úgy néz ki, mintha... Azt hiszem, ez a miénk, uram, ez...

– Legyen óvatos, Flast őrmester, vigyázzon, hova lép.

Hosszú szünet következett. Hanrik már épp azon volt, hogy újra adást kezdeményezzen, amikor az őrmester hangja visszatéri, feszült és émelygő hangon.

- Megerősítve, uram. A holttest, ez az egyik... megtalálták a lézerfegyverét, de a testet lecsupaszították... Úgy értem, a bőrét, uram, lecsupaszították az izmokról... Ez... nem tudom, mi tehetett ilyesmit...

- Koncentráljon, őrmester! Össze kell szednie magát. Szükségem van magára, hogy... Tudja azonosítani? Van valami...?

- ...megtaláltuk a dögcéduláját. Ezek szerint ő... Vasor közlegény, uram, a 47-es szaltaszból. És ott... még kettő... még három... az Aranytrónra, ez egy mézárálás volt!

- Látja Calder őrmestert? Mindenképpen meg kell találnia Calder őrmestert!

- ...megtaláltam, uram. Ugyanúgy, mint a többieket. Bármilyen is volt az, ami ezt tette...

- Figyeljen rám, Flast. Ott van Calder nyomkövetője? Úgy néz ki, mint egy voxkészülék, csak kisebb, fekete, és...

- Megerősítve, uram. A nyomkövető itt van, de... Calder ráeshetett, amikor... Darabokra tört, uram, működésképtelen. Szükségünk van egy techpapra, hogy elkezdhesük a...

Az őrmester további szavai elvesztek, de Hanrik eleget hallott.

Kiengedte zsibbadt ujjai közül a kézibeszélőt; az egyik testőr odasietett, hogy felvegye. Hanrik persze már a legutóbbi csapás előtt is tudta, hogy Arex elveszett a számára. Innen alig két kilométerre a Krieg Halálhadtest elkezdte ostrom alá venni a városát. Aknamezőket telepítettek a falak körül, és robbanótölteteket helyeztek el néhány külső torony lábánál. Valószínűleg akkora pusztítást fognak véghezvinni, mint amekkorát a rovarraj okozott – és a rovarokhoz hasonlóan, úgy tűnt, őket sem érdekelte különösebben, hogy hány emberéletet veszajtenek el közben.

Könnyű lett volna feladni, és ezt a háborút a 186-os ezredesre bízni, hogy az első érkező mentőhajóval elmeneküljön. Könnyű

lett volna, és ez lett volna a legbiztonságosabb, de Talmar Hanrik kormányzó büszke volt arra, hogy hősök vérvonalából származik. Amíg a remény legapróbb szikrája is pislákol még, addig harcolni fog. Nem akart szégyent hozni az apja, a bátyja vagy a fiai emlékére.

Ezért hát a hangosbeszélőért nyúlt, amelyet az egyik kísérője vitt oda neki. Végignézett a vezetőjük előtt összegyűlt, könnyörgő arcok tengerén, majd az ajkához emelte a fémkúpot, és így szólt:

– Polgárim! – kezdte – Tudom, hogy kérdéseitek vannak; tudom, hogy féltetek, és nem fogok hazudni nektek, a világunk veszélyben van. Ezért van szükségem... szükségem van a segítségetekre. Arra kérek minden tizenöt és negyvenöt év közötti munkaképes férfit, hogy holnap délig jelentkezzen egy BVE-tisztnél. Kiválasztottak titeket... Mindannyiunkat az a megtiszteltetés ért, hogy az Istencsászárt szolgálhatjuk, és amíg a szívünk tiszta marad, amíg az Ő nevében harcolunk a minket ostromló erők ellen, hiszem, Ő nem fogja hagyni, hogy az, amit itt felépítettünk, elbukjon. Dicsértessék a Császár!

NYOLCADIK FEJEZET

KELETEN KIVILÁGOSODOTT AZ ég, és az éjszaka árnyai elmosódtak. Hieronymous-város égboltja szokatlanul nyugodtnak tűnt, pasztellkék és szürke színekkel volt festve, és Carwen közlegény végre reményt érzett.

Az osztaga elérte a város szélét – kilenc fáradt katona és a fékezhetetlen Flast őrmester, valamint egy maroknyi civil, akiket útközben szedtek fel de még mindig majdnem száz emelet magasan voltak. A sötétségben Carwen biztos volt benne, hogy semmi esélyük sincs arra, hogy elérjék a talajszintet, mielőtt a városkapuk bezárulnak. Most, a tisztító hajnal előtti fényben bármi lehetségesnek tűnt számára.

Végre vége volt a hosszú éjszakának. Bárcsak a vele járó rémálmokat is ilyen könnyen el lehetett volna oszlatni!

Carwen csupán tizenkilenc éves volt. Ebből három évet töltött a BVE soraiban. Azért jelentkezett, mert őszinte vágya volt, hogy biztonságosabbá tegye a világát. Az anyja mindig is zsémbelt amiatt, hogy valakinek kordában kell tartania azokat a mocskos mutánsokat, távol tartani őket a tisztességes emberektől, ezért Carwen úgy gondolta, nos, miért ne lehetne pont ő, aki megteszi? Élvezte a munkáját, és ez adta meg neki az eszközi, hogy kilenc leljes emelettel feljebb költözhessen az anyjával, aki így már nem morgott annyit.

És végül is Hieronymous Théta jól védett világ volt. Ezért csatlakoztak Carwen barátai közül oly sokan a Birodalmi Gárdához: hogy a valódi fenyegetések ne jussanak el ideig. Ezért volt, hogy ezidáig semmi riasztóbbal sem kellett szembenéznie, mint néhány dühös, fegyvertelen civillel a tavalyi élelmiszerlázasadások idején.

Mostanáig...

Négy órával ezelőtt Carwen egy véres, bőr nélküli holttestet fordított meg egy törmelékkupacban. Egy vele egyidős, fiatal katona halott, üvegesen bámuló szemébe nézett, és sem az idő múlása, sem a hajnali derengés nem tudta elrejteni előle ezt a szörnyű képet. Mindig vele volt, ott várt a szemhéja mögött, a maga rideg és véres részletességében.

– El kellene kezdenünk átkutatni ezeket az épületeket – mondta Flast őrmester, és a lakótömbök soraira mutatott mindkét oldalon. – Meg kell találnunk a lefelé vezető utat,

– Carwen még soha nem örült ennyire egy parancsnak.

A legközelebbi ajtóhoz lépett, és a lézerfegyver tusának egyetlen ütésével feltörte a zárat. Eltartott egy pillanatig, amíg a szeme hozzászokott a feltáruló homályhoz, aztán belépett egy hosszú folyosóra, ráijesztve egy szürkebundás patkányra.

Volt ott egy lépcső, de ahogy Carwen számított rá; a lefelé vezető út erről az oldalról el volt zárva. Senki sem akarta, hogy az alsó emeletek egy lakója éjszaka felmásszon a szobájához. A barikád azonban gyenge volt, csak egy asztal és néhány szék, amelyeket inkább reménykedve, mint bizonyossággal halmoztak fel.

Carwen megrántotta az egyik széket, az pedig könnyedén kiszabadult, és mögötte az asztal is kimozdult a helyéről. Létrejött a barikádon egy rés, amelyen keresztül egy ember át tudott mászni. Az út szabad volt, legalábbis lefelé, egészen a következő függőútig. Elégedettnek érezte magát, és megfordult, hogy jelentse felfedezését az őrmesterének. Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor a kívülről jövő kiabálás és lövések hangja megdermesztette.

Nem tudott megmozdulni. Valahányszor a cselekvésre gondolt, Carwen mindig a vérben forgó hulla szemeit látta maga előtt, és rosszul lett. Meg akart fordulni és futni, lefelé a lépcsőn, de a lelkiismerete nem engedte, hogy elhagyja a

bajtársait, és különben is, mit szólna az anyja, ha az elsőszülött fiát kivégeznék dezertálásért?

Végül a lelkiismerete győzött. Kényszerítette magát, hogy tegyen egy apró lépést előre, aztán még egyet, aztán még egyet – végre elérte az ajtót, és összeszedte minden bátorságát, hogy kinézzen.

Carwent figyelmeztették a fémarcú gúlokra. Az elmúlt négy órát azzal töltötte, hogy az árnyékokban kutatott utánuk, és elképzelte, hogyan nézhetnek ki. A valóság azonban szörnyűbb volt, mint bármi, amiről álmodni mert volna.

Szakaszát körülvették; az épületsor mindkét végén ott voltak, összesen tízen, és a csapda bezárult. A függőút közepén Flast őrmester és néhány katona próbálta megvédeni a civileket, de a lézersugaraik látszólag alig zavarták az őket bekerítő szörnyeket.

Carwen többi bajtársa is előbukkant az épületekből, és addig-addig tüzeltek, míg végül egy gúl egy szerencsés lövés következtében elterült, de ekkorra már túl késő volt. A vadászok rávetették magukat a zsákmányukra, és a vérben úszó pengeujjak nekiláttak a hátborzongató munkának.

Carwen felkapta lézerpuskáját, de a keze túlságosan remegett ahhoz, hogy rendesen célozhasson. *Már halottak* – mondta magának. *Flast őrmester, Tondal, Garmway, most már nem árthatsz nekik* – és ezzel a gondolattal teljes automatára kapcsolta a fegyverét, és hagyta, hogy a fegyver erőteljes ugatása elnyomja bajtársai sikolyainak hangját.

Nem sokáig tüzelhetett. Az energiacella lemerült, és hirtelen Carwen látóterét egy kéjesen vigyorgó fémkoponya vérfagyasztó látványa töltötte be. A gúlok végeztek az áldozataikkal az úton, és most szétváltak, hogy a lövészek felé fordíthassák figyelmüket. Carwen egy kiáltással visszaugrott a lakótömb belsejébe, és lázasan próbálta kirántani az elhasznált tárat, majd eldobta, és tapogatózva próbált egy újat behelyezni.

Elfelejtette a Betöltés Litániájának szavait, és az eneigiacella kiesett remegő kezéből.

A gúl ott állt az ajtóban. Temetői bűze megcsapta Carwen orrát, és öklendezésre készítette. Két kézzel markolta meg a lézerfegyverét, eltökélten, hogy a szuronya találkozni fog gyilkosával, amikor az lecsap, tudván, hogy nincs menekvés.

Ekkor a gúl felrobbant.

Nem volt figyelmeztetés, csak egy lángcsóva, amitől a lény bőrcafatokból készült ruhája elpárolgott, az alatta lévő fémváz pedig megolvadt. A fanyar füst szaga hozzáadódott az amúgy is nyomasztó bűzhöz, Carwen pedig négykézlábra esett, az elejtett energiacellája után kutatott, és hevesen öklendezni kezdett a padlódeszkákra.

Könnyes szemmel pillantott fel, és látta, hogy egy alak áll ott, ahol egykor a gúl állt. Szinte sírni tudott volna az arc – vagy inkább a fémkoponya – láttán. Aztán észrevette az alak sisakjának elejére erősített lemezt, a rajta domborodó birodalmi sas képét, és újra fellelegzett.

Carwen rájött, hogy ez a koponya egy szövetből készült respirátormaszkra volt erősítve, amiből egy oxigéncső vezetett a katona hátán viselt tartályhoz. Zavaró külseje ellenére azonban a katonát a vállvédője alapján birodalmi gárdistaként azonosította, és egy olvasztár volt nála, amellyel nyilvánvalóan épp most mentette meg Canven életét.

Nem tudta volna megmagyarázni, honnan az érzés, de Carwen úgy hitte a gárdista megvetően néz le rá, mielőtt megfordult és továbbállt volna, a fegyvere pedig ismét felsziszegett. Gyengeségét szégyellve Carwen újratöltött, és lélegzet-visszafojtva sietett utána, megpróbált nem rápillantani a forró ezüst pocsolyára az ajtóban, miközben átlépett rajta.

Odakint fordult a kocka. Egy szakasz koponyamaszkos gárdista érkezett kelet felől, és több mint háromszoros túlerőben voltak a gúlokhoz képest. Egy páran olvasztárokat hoztak, míg a többiek olyan lézerfegyverekkel voltak

felszerelve, amelyek Carwen számára erősebb teljesítményű, pokolpuska változatoknak tűntek. A kiképzésen már lőtt ilyennel, de azóta soha.

Sakkban tartották a lényeket, akik így nem tudták használni a karmaikat. Újabb kettő párolgott el közülük, kettőt pedig a bíborvörös lézersugarak öltek meg.

Egy pillanatra Carwent elöntötte a megkönnyebbülés és a hála, amiért csaknem megmenekült – de ezek az érzései gyorsan szertefoszlottak.

Egy vibráló hangot hallott, majd pedig egy koncentrált légáramlatot érzett a bőrén, és hirtelen a gúlok száma a függőúton több mint megnégyszereződött. Az egyik pillanatban még ötre fogyatkoztak, most már több mint húszan voltak, és Carwennek fogalma sem volt, honnan jött az erősítés. Egyszerűen csak... megjelentek.

A gúlok még mindig távol voltak, de most már a puszta létszámuk miatt kezdtek teret nyerni. Néhányan közülük felemelték korábbi áldozataik holttestét, és pajzsként használták őket a koponyamaszkos gárdisták tüzével szemben.

Carwen célkeresztjében volt az egyik lény, de ez az új taktika megrémítette. Nem úgy a gárdistákat, akik ettől függetlenül folytatták a tüzelést.

Flast őrmester holttestét egy olvasztársugár kis híján lángra lobbantotta; majd a gúl lángoló lövedékként dobta a gárdisták sorai felé, szétszóródásra kényszerítve őket. Carwen alsó ajka megremegett a csalódottságtól és a dühtől – Flast jó ember volt, jó vezető, és megérdemelte, hogy békében nyugodjon. Meghúzta az elsütőbillentyűt, de a lézersugarak közül csupán kevés talált célt, és azok, amelyek igen, lepattantak a lények fémcsonthátról.

Arra számított, hogy a gárdisták visszavonulnak. Ehelyett az első soraik szuronyt szegeztek, és támadásba lendültek, egy-egy ellenfelet választva. Carwen csodálta a bátorságukat, de meg is döbbentette, még inkább, amikor látta, hogy a gárdisták

közelharcban alulmaradtak a gúlokkal szemben. Keményen küzdöttek, sokkal tovább kitartottak, mint Flasi és a többiek, de a kreatúrák gyorsabbnak és erősebbnek bizonyultak náluk, nem beszélve arról, hogy mindegyikük nyolc pengét forgatott, míg a gárdisták csupán egyet.

Az első gárdista elesett, szívét fémkarmok döfték át, de mielőtt földet ért volna, őt és ellenfelét is elnyelte az olvasztártűz, és Carwen rájött, hogy végig ez volt a terv. Az a tíz gárdista egy pillanatnyi habozás nélkül felajánlotta az élejét, hogy időt nyerjen a többieknek az átcsoportosításra.

Egy másik gúl is elpárologott, míg egy harmadikat a lézersugarak kereszttüze vágott le. Egy másikat, Carwen legnagyobb megdöbbenésére, egy szurony döfött át, és belezuhant egyik rokonának folyékony maradványaiba. A győztes gárdista megfordult, hogy megkeresse következő ellenfelét, és így a hátát mutatta az előbb összeesett lénynek, amikor az – lehetetlen módon – megrándult és talpra állt, karomkései pedig új csapásra készen emelkedtek fel.

Canvennek sikerült egy figyelmeztetést kicsikarnia magából, de ha a gárdista meg is hallotta, már késő volt.

A förtelem két szörnyű másodperc alatt feltrancsírozta, amit egy szempillantás múlva egy pokol puska-sorozat bosszult meg. Máshol is hasonló történések zajlottak le a csatatéren, a halottnak hitt gúlok újra felkeltek harcolni, és Carwen számára most úgy tűnt, nincs remény, hogy ez a rémálom véget ér valaha is.

Torkolattüzek villanásait pillantotta meg az ajtónyílásokban a függőút túloldalán: két bajtársa volt az, akik megteltek minden tőlük telhetőt, és kétségtelenül tisztában voltak vele, hogy ez nem sok mindent jelent. Csak az olvasztárok ölhatték meg a gúlokat végleg – és most Carwen is láthatta, hogy az ellenség is tisztában van ezzel, és éppen ezért az olvasztáros katonákat vették célba. A többi gárdista szuronyt szegezve lendült harcba, hogy megvédjék jobban felszerelt bajtársaikat – de ahogy

Carwen tehetetlenül figyelte, egy gúl két ellenfelet kikerülve közeledett az egyik nehézfegyvereshez. Karmai kivágódtak, és az olvasztár üzemanyagtartálya kettéhasadt, rövid, de dühödt robbanásban felégetve a gúlt és a katonát egyaránt.

Egy másik gárdista kihátrált a függőút szélére, mindössze néhány méterre Carwen ajtajától, miközben az egyik bestia épp lerohanta. A gárdista kétszer is elsütötte olvasztárfegyverét, de nem talált, így Carwen maga is megpróbálta célba venni a lényt, de a katona pont az útjában állt. Egy másodperccel később ez az akadály is elhárult előle, mivel a gárdista artériás vérpermet közepette omlott össze – de mielőtt gyilkosa a zsákmányára vethette volna magát, egy BVE-katona lézerfegyvere végre telibe találta, és az idegen is meghalt.

Carwen tudta, hogy a Császár most mit követel tőle, bármennyire is nem tetszett neki. Alig néhány lépésnyire tőle a függőúton, látszólag elfeledve a zűrzavarban, ott hevert a halott gárdista fegyvere, őrizetlenül. Esélyt kapott, hogy változtasson, hogy megmentsen néhány életet, és ehhez csak fel kellett vennie a fegyvert, és ezzel célponttá kellett tennie magát.

Nincs más választás – mondta magának. Nem gondolhatott a gúlokra és a pengés karmaikra, nem gondolhatott a romok között heverő megnyúzott testekre vagy az őrmester égő tetemére. Inspirációt kellett merítenie a koponyamaszkos gárdistákból, be kellett bizonyítania, hogy ugyanolyan bátor, mint ők. Meg kellett tennie.

Carwen odaszaladt az olvasztárhoz, féltérdre ereszkedett, és felvette. Szíve a bordáinak préselődött, a tenyere olyan nedves volt az izzadságtól, hogy a fegyver majdnem kicsúszott a markából. Tapintásra megtalálta az elsütőszerkezetet; és tekintetét a tőle alig egy méterre lévő gúl holttestén tartotta. Nem mozdult, mióta elesett – talán tényleg halott volt –, de Carwen nem kockáztatott.

Egy pillanatra azt hitte, hogy az olvasztár nem sült el, mivel nem volt olyan visszarúgása, mint amire számított, és az

egyetlen hang, amit kiadott, az egy sercegő sziszegés volt, amitől aztán a gúl holtteste kielégítő ropogással meggyulladt. Carwen egy pillanatig kiélvezte a győzelmi mámort, aztán eszébe jutott a többi lény, akiknek a figyelmét kétségtelenül felhívta magára. A vállához emelte a fegyvert, és imádkozott, hogy legalább egyet elintézhessen közülük, mielőtt meghal, kettőt, ha a Császár is vele van.

A közelharcban nehezebb volt célpontot találni, mint gondolta volna. Nem bízott benne, hogy nem talál el véletlenül egy gárdistát. Bajtársai nem voltak ilyen visszafogottak. A baráti tűz épp most párologtatta el két másik társukat, bár egy gúlt is magukkal vittek. Kétségtelenül arra gondoltak, hogy ha nem lőnek, akkor azok az emberek úgylis halottak. Carwen nem tudott így gondolkodni.

Két lény közeledett felé, mindkét irányból megkerülve a katonákat. Carwen nem tudta, melyiket célozza meg, hogy melyik éri el őt előbb, és mire a bal oldali gúl mellett döntött, már tudta, hogy túl késő, és nincs reménye arra, hogy mindkettőt megállítsa. *Legalább egy lövésem lesz* – gondolta. Ellenállt a készítésnek, hogy lehunyja a szemét, hogy visszahőköljön a közeledő szörny félelmetes látványától. Összeszorította a fogait, és tüzelt...

...és elvétette. A gúl így is elesett, hála egy jól irányzott, hátulról érkező szuronydöfésnek. A lény a még mindig térdelő Carwen előtt terült el, és a férfi remegve, undorodva célba vette a testet, és meghúzta a ravaszt. A szuper forró hősugár csupán súrolta a célpontot, és a holttest a legnagyobb rémületére megpróbált felállni, noha a testének bal oldala olvadt fémet könnyezett. A lény lélekbe metsző, rosszindulatú pillantással meredt Carwenre, még akkor is, amikor az egyik szeme lángra kapott és lecsorgott az arcáról. Aztán a bal lába meghajlott a saját súlya alatt, a szörnyeteg pedig visszazuhant a földre, és tehetetlenül csapkodta megmaradt végtagjait, amíg már nem tudta tovább mozgatni őket.

Carwen még nem volt halott. Fegyverét jobbra lendítette, arra számítva, hogy a második gúl pengekéseivel találkozik, de annak nyoma sem volt.

Pánikszerűen a földre támasztotta a jobb kezét, és megpördült rajta, de a lény nem lopakodott mögé, mint ahogyan attól tartott, és most Carwen rájött, hogy az előtte lévő félig megolvadt hulla is eltűnt. Már nem hallotta az olvasztárok sziszegő sugarait, sem saját bajtársai lézerfegyvereinek hangját. A harcnak vége volt.

Nem maradtak sem élő, sem halott gúlok. Bizonyára kámforrá váltak, olyan hirtelen, és olyan megmagyarázhatatlanul, mint ahogyan idekerültek, de ez azt jelentette...

Ez azt jelentette, hogy szinte biztosan visszatérnek. A fémcsontvázak bármelyik pillanatban újra lecsaphatnak, feltöltődve és újult erővel, és senki sem látná őket közeledni...

Carwen tétován feltápaszkodoit, és elindult előre, léptei hangosak voltak a hirtelen beállt csendben. Szakasának többi túlélője is előbukkant az ajtók mögül; néhány perccel ezelőtt még tizen voltak, most már csupán négyen.

– Ki vezeti az egységet?

Carwennek egy pillanatba telt, mire rájött, hogy ki szólalt meg, és hogy biztos legyen benne, a kérdés neki szólt. Egy hadnagyi rangjelzést viselő gárdista magasodott fölé, és Carwen nyelt egyet, hogy összeszedje magát, amikor felnézett az üres tekintetű, gázálarcos arcra.

– Flast őrmester, uram – mondta –, de meghalt. Éppen most hamvasztották el a holttestét.

– Mik voltak az utolsó parancsai?

– Éppen a városból tartottunk kifelé.

– Ez már nem lehetséges.

Miközben a hadnagyhoz beszélt, Carwen meglátta a reggeli nap első vörös sugarait, amint végigtapogatták a függőút szint-

betonját. A talaj egy robbanás erejétől remegett meg, ami valahonnan a talpuk alól érkezett, és tudta, hogy a tiszt igazat mond. *A gúlokkal vívott harc túl sokáig tartott* – gondolta, és közben kiszáradt a torka.

– Az én megnevezésem – folytatta a koponyamaszkos – 4432-9801-2265-Phaesta hadnagy, a 81. Kriegi Gyalogezred Béta Század Első Gránátos Szakaszának parancsnoka. Az emberei mostantól az én parancsnokságom alá tartoznak.

Canven nem tudia eldönteni, hogy ez kérés vagy utasítás volt-e. Beszélni amúgy sem tudott, így csak bólintott. Parvel közlegény a voxon jelentette az osztagának helyzetét, de Carwen nem sok reményt fűzött ahhoz, hogy Braun ezredes vagy a kormányzó, vagy bárki is volt jelenleg az illetékes, biztosít egy siklót, csak hogy négy egyszerű BVE-katonát kihozzon a városból. Több száz hozzájuk hasonló embernek kellett ugyanilyen szorult helyzetben lennie, és valószínűleg hasonló számú fontosabb embernek is.

Egy másik Krieg-gárdista, aki magasabb és vékonyabb volt a legtöbbjükénél, végigsétált a fuggóúton, megvizsgálta az elesetteket, és orvosi ellátást nyújtott a maroknyi túlélőnek. Körülötte egy pár szervitor kotorászott a törmelékek között, és összegyűjtötték az elhullott fegyvereket és felszereléseket. Amikor a felcser egy reménytelenül sérült gárdistát talált, halk áldást mondott fölötte, majd fejbe lőtte.

Aztán levette a felszerelést a gárdista holttestéről, és átadta azt a szervitoroknak. A szakasz összesen tizenhárom embert veszített; kevesebb mint húszan maradtak.

A felcser lehajolt egy BVE-katona mellé, és Carwen rövid ideig úgy érezte, felcsillan a remény, hogy egy másik bajtársa is megmenekülhet. Az a tény, hogy nem tudta azonosítani a félig megnyúzott és megcsonkított testet, önmagában árulkodó kellett volna legyen, hogy erre mennyire csekély az esély. A felcser mégis elővett egy fecskendőt, és az elesett katona karjába szúrta.

Carwennek néhány másodpercbe telt, mire teljesen felfogta, mit csinál.

– Hagyja abba! – tiltakozott, és odarohant. – Ezt nem teheti vele!

– Meghalt – felelte az orvos tárgyilagos hangon.

– Tudom – mondta Carwen. – Látom, de...

– El vagyunk vágva az ellátási vonalainktól. Abból kell kihoznunk a legtöbbet, amink van. – A fecskendő megtelt, és az orvos átadta azt az egyik szervitornak. – A bajtársadnak már nincs szüksége erre a vérre, de megmenthet ezzel egy életet, amivel a Császári szolgálhatja. Feltételezem, hogy a bajtársad a Császárt kívánja szolgálni.

Carwen nem tudott vitatkozni ezzel a logikával, ugyanakkor nem kívánta végignézni ezt a halottgyalázást. *Kik ezek az emberek – tűnődött –, akik ugyanolyan kevés tisztelettel bánnak a halottakkal, mint maguk a fémgúlok?*

A felcser felállt, és várakozóan kinyújtotta a kezét. Carwennek egy pillanatba telt, mire eszébe jutott, hogy még mindig nála van az olvasztár, és némi vonakodással átadta. A fegyvert odaadták az egyik Krieg-gárdistának, és Carwen megfigyelhette, hogy a katona több volt egyszerű felcsernél. A kriegiek láthatóan tisztelték, és *kvártélymesternek* szólították. Amaz intett a szervitoroknak, akik egy-egy pokolpuskát adtak a BVE négy katonájának.

A hadnagy maga köré gyűjtötte a szakaszt.

– A várost lezárták – tájékoztatta őket –, de talán még mindig van mód arra, hogy ezeken a falakon belül szolgáljunk. Az a parancsunk, hogy addig a talajszintre kell vonulnunk, amíg nem nyílik számunkra út.

Bizonyára a felettesével is kapcsolatban állt, bár Carwen nem látta vagy hallotta. Azt azonban észrevette, hogy az egyik gárdista voxkészüléket hordott magánál, így valószínűnek tűnt, hogy a hadnagy egy rejtett komm-gyöngyöt viselt a fülében.

Carwen megkönnyebbült, amikor végre továbbindultak, maguk mögött hagyva a függőutat és a holttesteket is – és megkönnyebbült, mivel most már kevésbé tűnt valószínűnek, hogy a gúlok újra rájuk találhatnak. A megkönnyebbülés érzése azonban hamarosan gyomorszorító aggodalomnak adta át a helyét, amikor Carwen megpróbálta elképzelni milyen sors vár rá.

Olyan vezetőket követett, akiket nem ismert, olyan embereket, akiktől kényelmetlenül érezte magát, akikben nem tudott megbízni. Az út ismét megremegett a lába alatt, amikor feltehetően egy újabb felhőkarcoló vagy egy épületrész omlott össze valahol alattuk, és Carwen tudta, hogy a menekülésről szőtt álmai, azok az álmok, amelyek a hosszú éjszakán át éltették, végleg elhaltak. Olyan halottak voltak, mint a legtöbb bajtársa, a barátai.

Még mindig élt, még mindig mozgott, de hogy mi felé, arról halvány fogalma sem volt. Ahelyett, hogy elhagyta volna a várost, most a központja felé tartott – és Carwen közlegény leghatározottabb benyomása az volt: újdonsült társai arra számítanak, hogy ott fognak meghalni.

KILENCEDIK FEJEZET

GUNT HAR TÁVOLI LÖVÉSEK sercegésére és a beszűrődő hajnali napsugarak érintésére ébredt. Kinézett az ablakon, de csak az üres függőutat látta, és semmi sem utalt arra, hogy bármi történt volna az éjjel, leszámítva egy magányos autokocsit, ami furcsa szögben feküdt az oldalán a torony tövében. Kronója már a reggeli műszak szerinti időt mutatta, amikor a függőutaknak nyüzsgönie kellett volna az emberektől.

Weber mélyen aludt az ablak melletti őrhelyén. Gunthar felrázta, majd élelem után néztek, mert mindketten éhesek voltak, és mert könnyebb volt erre a rövid távú célra koncentrálni, mint megbeszélni, mi történhet ezután. A kályha fölötti élelemporciózó üresnek bizonyult, ezért Weber betört a folyosó túloldalán lévő szobába. A habitációs szoba, mint kiderült, foglalt volt: egy fiatal nő ült a sarokban, két gyermekét védelmezően a melléhez szorítva, és mindhárman sikoltozni és sírni kezdtek az erőszakos betolakodás láttán. Guntharnak és Webernek néhány percbe telt, mire lecsillapították őket, és megmagyarázták a helyzetet.

Weber megkérte a nőt, hogy tartsanak velük, ki a városból. Guntharnak újdonságként hatolt a céltudatosság, de nem ellenkezett. Most bátrabbnak érezte magát, mint tegnap este, és a nő megerősítette, hogy már csak néhány kilométerre vannak a falaktól. Ha a napot használják iránytűként, egy órán belül elérhetik a városfalat. Csak egy probléma akadt.

- Tegnap este megpróbáltunk elmenni a katonákkal - szípo gta az asszony de az emelők, a külső emelők nem működtek, és a katonák... Nem tudtam megtenni, amit

mondtak. Nem tudtam levinni a gyerekeimet... Nem tudtam levinni őket oda, ahol a mutánsok élnek.

A nő szavai elhessegetlék Gunthar optimizmusát, és miközben Weberrel a folyosóról összegyűjtött maradékokat majszolták, felvetette, hogy talán a nőnek igaza van.

– Talán – mondta –, az lenne a legjobb, ha itt maradnánk.

– Miért? Arra várjunk, hogy megmentsenek? – gúnyolódott Weber. – Sok szerencsét hozzá. Először a kormányzó lányáért küldik a katonákat, aztán a barátai után, majd utánuk a kormányzó támogatói következnek, és a lila végén a hűséges polgárai.

– Még soha sem hagytam el a várost, nem is tudom, hogyan kell... Ha az egyetlen kiút lefelé vezet... Weber, szerintem a szörnyek onnan jöttek, tudod, odalentről.

– De most csend van az utcákon – erősködött Weber.

– Egész reggel nem hallottunk semmit, és azt hiszem, inkább kockáztatom meg az utat fényes nappal, minthogy megvárjam, mi történik sötétedés után.

Gunthar komoran bólintott, de közben a katonákra gondok, akik tegnap este elhaladtak az ablaka előtt. Nem olyanok voltak, mint a bestiális gúlok, vagy a Weber által leírt rovarok. A viselkedésükből és a mozgásukból láthatta, hogy intelligensek, és ez jobban megrémítette őt, mint bármi, amit eddig tapasztalt.

Azok a katonák, ebben Gunthar biztos volt, nem aludták volna át a napot, valahol odakint voltak, portyáztak, terveket szőttek és kutattak...

Webernek igaza volt. Itt nem voltak biztonságban. Igazából sehol sem voltak biztonságban.

– Gondolom – mondta Gunthar ha már ilyen közel vagyunk... Megnézhetnénk, mi van odakint... és talán... talán mostanra már működnek az emelők, és akkor... nem is tudom, talán csak lépésről lépésre kellene haladnunk.

Valahogy a kijelentés biztosabbnak hangzott a fejében. Weber mégis egyetértett vele és látva a boltos szemében a megkönnyebbülést, Gunthar rájött, hogy a külső magabiztossága ellenére ő is megerősítést keresett.

Kiléptek a hűvös reggeli levegőre, és bár a függőút még mindig csendesnek tűnt – szinte természetfeletti módon csendesnek –, Gunthar érezte, hogy minden eltökéltsége, minden bátor elhatározása elillant belőle. Elszigeteltnek érezte magát idekint, és kiszolgáltatottnak.

Imádkozott, hogy ne kövessen el végzetes hibát.

NEM TARTOTT SOKÁIG, amíg megtalálták a tegnapi esti támadások nyomait.

Gunthar látta meg először a függőút mentén tátongó hézagokat. Próbálta elhíttetni magával, hogy talán mindig is olt voltak, hogy a tornyokat egyszerűen csak távolabb építették egymástól a város ezen peremén. Aztán egy sarkon befordulva egy magába roskadt lakótömbre bukkantak, talán ugyanarra, amely romjain már korábban is átvágtak, és nem tudott tovább hazudni magának.

Egy szétroncsolt testet pillantott meg, bár nem akart ránézni, nem tudta elszakítani róla a tekintetét. Nem úgy nézett ki, mint egy gúl, de közelebbi szemrevételezés nélkül – és Guntharnak nem állt szándékában közelebb menni hozzá – nem leheteti biztos benne. Megkönnyebbült, amikor kimondatlan egyetértésben megfordultak, és inkább megkerülték a romokat, minthogy megpróbáljanak átkelni rajtuk, bár ez meghosszabbította az útjukat.

Több holttest hevert szerte a függőúton. Ott feküdtek, ahol elestek, és némelyiknek már lenyúzták a bőrt a húsról, és a szabaddá vált erek csillogtak a napfényben. Azonban itt is volt nyoma életnek. Nem Gunthar és Weber voltak az egyetlenek itt rekedt polgárok, akik pislogva merészkedtek ki a napfényre.

Olyanok voltak, mint a holdkórosok, akik sokkos állapotban csoszogtak életük romjai között. Gunthar rájött, a legtöbben arra várnak, hogy valaki megmondja nekik, mit tegyenek. Néhányan reménykedve fordultak felé, vérfoltos, finom szürke tunikája láttán, nyilvánvalóan azon tűnődve, vajon ő-e az, aki vezetheti őket. Gunthar elszégyellte magát, mert tudta, hogy nem lehetett az az ember.

Ennek ellenére, egy kisebb csoport kezdett köréjük verődni, akiket már csupán az a tény is hozzájuk vonzott, hogy mennek valahová. Weber nem bátorította és nem is zavarta el ezeket a követőket, csak komor csendben haladt előre.

Találtak egy BVE-félláncaltapast, és a körülötte egy bolygóvédelmis osztag maradványait, szerte a függőúton. Egy vad tekintetű fiatalembert zavartak meg, aki éppen az egyik holttestet fosztotta ki; a férfi egy zsákmányolt lézerpuskát szegezett rájuk, és véletlenül elsütötte azt. Szerencsére a sugár senkit sem talált el, de a fegyver hangja úgy visszhangzott a tornyok között, mint egy árulkodó vészharang. Gunthar el akart hátrálni, hogy eltűnjön innen, de legnagyobb bánatára Weberek az volt a szándéka, hogy lebeszélje a fiút valami meggondolatlanról.

Egy perccel később Gunthar megtudta az okot. Weber a katonák fegyvereit akarta magának. Szerzett egy lézerpuskát, két kézre fogta, majd a vállához emelte, és átnézett az irányzékon, hogy felmérje a helyzetet. Amikor Gunthar tiltakozott, hogy célponttá teszi magát, a boltos, miközben egy másik katona táskájában turkált a tartalék energiacellák után, így szólt:

– Már így is célpontok vagyunk, mindannyian. Gunthar még mindig ezen töprengett, amikor az utolsó fegyvert is összeszedték. Most már négyen voltak felfegyverezve a csoportból – a többi fegyver sajnos tönkrement és *be* kellett ismernie, hogy a fegyverek jelenléte miatt jobban érezte magát. Emlékeztette magát, hogy látott már olyan gúlt, amit

lézerfegyverek tüze ölt meg, és bizonyára még ez a csekély esély is jobb volt, mint a semmi.

Szóba került, hogy a féllánctalpassal induljanak tovább, de senki sem tudta, hogyan kell működtetni, és amikor az egyik nőnek sikerült beindítania a motorját, a zaj fülsiketítő volt. Gunthar rámutatott, hogy a sok törmelék miatt és az emelők működésképtelensége okán a jármű amúgy sem vihette volna őket messzire.

Egy öregember bolyongott az úton, hangja dübörögve verődött vissza a falakról. Azt hirdette, hogy a Császár halott, és Hieronymous Thétát a rontó hatalmak kegyelmére bízták. Egy nappal ezelőtt leköpték volna ilyen eretnekségért, ha nem végezték volna ki helyben a proktorok. Ma, amikor a szedett-vedett csapat folytatta bizonytalan útját, Gunthar nem tudta volna biztosan kijelenteni, hogy a prédikátor tévedett.

EGYETLEN TORONY. Ez a látvány tárult Gunthar szeme elé, és azon túl csak az ég húzódott. Lehet, hogy a kilátást a kavargó por és füst takarta el, ami a városszerte égő ezernyi halotti máglyából szökött az égre, de mégis üdvözítő látványt nyújtott. Gunthar hagyta, hogy feléledjen szívében a remény, de az egy pillanat alatt szertefoszlott.

A csoport tagjai egymás után torpantak meg, amikor meglátták, mi áll előttük. A függőút, aminek a szabadság felé kellett volna vezetnie őket, hirtelen véget ért. A tartóoszlopai kiobbantak a helyükről, és legalább az egyik épület, amelyhez rögzítették, teljesen megsemmisült. Gunthar érezte, hogy az út lejteni kezd, így hát megfeszítette magát, és olyan messzire kilépett a peremhez, amennyire csak mert.

Még ha lett volna is kötelük, ha le tudtak volna mászni, akkor is egy hatalmas törmelékkupacra erekszkedtek volna, amely mintegy húsz emelettel lejjebb terült el, amennyire ő látta innen.

Az utolsó torony elérhetetlen volt.

Hosszú idő telt el, mire valaki megszólalt. Weber, aki vonakodva fogadta el de facto csoportvezetői pozícióját, azt javasolta, hogy forduljanak vissza, és keressenek egy ép lépcsőházat.

– Talán még mindig van kiút, a leszakadt út alatt. – Lemondó hangja senkit sem lelkesített fel, Gunthar a legkevésbé, de jobb ötlet senkinek sem jutott az eszébe. Ahogy azonban a csüggedt menekültek visszafelé trappoltak azon az úlon, amelyen jöttek, Gunthar észrevette, hogy néhányan közülük hátramaradtak.

Már csak heten voltak, mire találtak egy még épnek tűnő lakótömböt, majd lebontottak egy ember alkotta barikádot, és szabaddá tették az utat lefelé. Négy férfi, három nő, és három fegyver maradt. A többiek háta mögött Gunthar úgy érezte, hogy beszorul a szűk, sötét lépcsőház falai közé. Azt kívánta, bárcsak mégiscsak felvett volna egy lézerpuskát.

Majdnem negyven percig gyalogoltak, és Gunthar már nem is számolta, hány emeletet ereszkedtek lefelé. Egy második barikádhoz értek, és rezignáltán nekiláttak a lebontásának. Ezt szögesdróttal erősítették meg, amelyet Weberek óvatosan kellett kibogoznia, és néhány másodpercenként átkozódnia, amikor egy-egy fémtüske a húsába mart. Guntharnak fájt a lába, és nem tudott felmászni Weber mellé a barikádra, hogy segítsen a férfinak.

Ezért hát leült egy lépcsőre, és arcát a kezébe temette.

EGY ÚJABB ELHAGYATOTT habilakásban kerestek élelmet és némi nyugalmat. Ez a lakás kisebb volt, mint amihez Gunthar szokott, és a falakat aljas, istenkáromló graffitik borították. Nyilvánvalóan közeledtek a talajszinthez.

Gunthar mindenféle borzalmakra készült, amikor kiléptek a torony ajtaján. Meglepődött, hogy napfény fogadta, és

megkönnyebbülést érzett, amíg rá nem jött, hogy a sok, ledőlt torony miatt van itt ekkora világosság. Az előttük elterülő függőút törmelékkel volt tele, és alig különbözött a felettük lévőktől a hatalmas pusztításnak hála. Néhány szakadt ruhás ember vánszorgott a romok között, ugyanúgy, mint odafent, de Gunthar nem látta rajtuk a mutáció nyilvánvaló jeleit. *Talán a mutánsok már elmenekültek a kapun keresztül, gondolta, vagy jobb esetben a BVE elintézte őket.*

Az előzőkhöz hasonlóan, sajnos ez a szint sem nyújtott több reményt. Alig tíz perccel később a függőutat törmelékkel eltorlaszolja találták. Nekiveselkedtek, de túl kimerültek voltak ahhoz, hogy fontolóra vehessék, hogy emeleteket másszanak lefelé, és elszállt minden reményük afelől, hogy a kockázat kifizetődő lehet.

– Megpróbálhatnánk egy másik irányt – mondta Weber lelkesedés nélkül. – Talán van átjáró észak vagy dél felé. Bár kétkem. Ez nem a véletlen műve. Valaki szándékosan tette ezt. Szándékosan zártak be minket ide. Azt hiszem, az egyetlen kiút Hieronymous-városból most már csak az lehet, ha légi úton jutunk ki, és mint mondtam, a kormányzó lányának kellene lenned ahhoz, hogy megérdemelj egy siklót.

Mintha csak alá akarná támasztani szavait, a függőút finoman megremegett.

Egy korlát megingott, és Gunthar háta mögött törmelék csúszott le a kupac oldaláról.

– Hanriknak nincs lánya – motyogta zavartan.

– Lánya, unokahúga – mondta Weber –, akárki is volt az a nő.

– Mi... milyen nő?

– Mondtam, ugye? A fickó, akivel tegnap este beszéltem, aki a rovarokról zagyvált nekem... Mielőtt megjelentek, azt mondta, hogy látta a kormányzó családjának egyik tagját.

– Ezt sosem mondtad nekem – csattant fel Gunthar, és tudta, hogy felemelte a hangját. – Egy szót sem szóltál arról, hogy...

És ekkor kezdődött el a lövöldözés.

Több lézersugár csapódott be a Gunthar háta mögötti törmelékhalomba, ráadásul az egyik kényelmetlenül közel a fejéhez, úgy, hogy egy lepattanó szilánk a bal fülébe vágódott, ő pedig előrezuhant. Megpróbált feltápaszkodni és megkeresni a fenyegetés forrását, majd érezte, ahogy a törmelékhegy elmozdul a keze alatt, és meginog. Szerencsére Weber és egy másik lézerfegyveres gyorsabban reagált, mint Gunthar, és viszonozták a tüzet.

A függőút szélén árnyakat pillantott meg, görnyedt testtartású, embertelen alakokat, ám az elmúlt két nap történéseihez képest, szinte megkönnyebbült, hogy egyszerű mutánsoknak bizonyultak, nem pedig fémgúloknak. Nyilvánvaló, hogy a feldúlt város látványa felbátorította őket, és megragadták az alkalmat, hogy a boly valamelyik negyedét maguknak követeljék. Legalább két lézerfegyvert is zsákmányoltak.

Egy másik lövedék Gunthar irányába csapott ki, és egy sápadt arcú, dülledt szemű nőt talált el, átmetszve a jobb könyökét. A nő hitetlenkedve bámulta a kiégett karcsonkot, majd elájult. Weber egyik lézersugara viszont feltépte egy mutáns torkát, és az visítva halt meg.

Gunthar könnyű célpontot nyújtott. Futni akart, ahogy eddig is mindig tette, de ezúttal nem volt hová menekülnie. A mutánsok többen voltak, mint amennyit előszöt számolt; nyolcan vagy kilencen lehettek. Egy lézerfegyver fordult felé, de a támadót tűz alá vették, így Gunthar nyert egy-két másodpercet.

Egyetlen, kétségbeesett reménye az volt, hogy közel kerüljön a mutánsokhoz, így megtagadva tőlük a távolsági fegyvereik adta előnyt. Félelmetes terv, de ez volt az utolsó esélye, ezért hát lehajtott fejjel rontott neki egy sovány, bűzös és gennyes kelések borította lénynek, remélve, hogy a lendület kellő erőt kölcsönöz majd neki ahhoz, hogy elgáncsolja. Nekivágódott a

mutánsnak, de az már látta, hogy jön, így amaz megvetette a lábát, és egy tapodtat sem hátrálva, megfeszítette magát.

A mutánsnak olyan ereje volt, mint egy feldühödött groxnak. Gunthart a hátára lökte, és csontos térdével a mellkasára nehezedett. Fanyar szagú pofájával felé magasodott, nyál csöpögött a férfi arcára. A mutáns megpróbálta hátrafeszíteni Gunthar karját, miközben a mocskos, bőrkeményedéses ujaival kaparászott, hogy kivájjja a szemét.

Egy újabb földrengés mentette meg Gunthar életét. Ez a földmozgás hevesebb és hosszabb is volt, mint az első. A mutáns elvesztette az egyensúlyát, Gunthar pedig megrúgta és lelökte magáról. Nem tudta felvenni a versenyt támadója testi erejével, ezért futásnak eredt, de az alattomos rengés miatt újra elesett, és a mutáns ismét rajta volt, elkapva őt a bokájánál fogva. Ahogy Gunthar földet ért, ujjai egy téglaköré fonódtak. Felkapta, megfordult, a mutáns feje felé lendítette, majd telibe találta. A becsapódás erejétől a téglakör kiesett elgyötört ujjai közül, de az ütés elérte a kívánt hatást. A mutáns összerogyott.

Gunthar nem tudta, hová került, ahogy azt sem tudta, hogy még mindig az életéért küzd-e. Úgy tűnt, hogy az egész világ rázkódik körülötte, de olyan hevesen, hogy duplán látott maga előtt mindent. Nem tudott felállni, meg sem próbálhatta. Az életéért kapaszkodott a szintibetonba, és a Császárhoz imádkozott.

A földrengés alábbhagyott. Gunthar lépéseket hallott, és óvatosan felemelte a fejét. Négy mutánst látott, akik ijedtükben továbbálltak. Megkereste azt, amelyikkel megküzdött, és elakadt a lélegzete, amikor meglátta a mellette elterülő élettelen testet. A mutáns törött koponyája alól fekete vér gyűlt tócsába.

Guntharban ellentétes érzelmek küzdöttek egymással. Büszkeséget érzett, mert ezúttal visszavágott, teljesítette a Császár akaratát, de ugyanakkor megdöbbenett, hogy saját kezűleg oltott ki egy életet, még ha egy mutáns életet is.

Könnyen lehetett volna ő az, most ott fekszik kiüresedett burokként.

Gunthar dulakodás hangjait hallotta a háta mögül. Megfordult, és látta, amint menekülttársai a földre viszik az utolsó mutáns is. Lefogták, miközben az egyikük egy lézerfegyvert nyomott a halántékához. Behunyta a szemét, hogy ne lássa a mutáns halálának pillanatát, de a lövés sziszegő hangja mégis túl tisztán idézte fel a képet a fejében.

Ekkor egy női hang segítségért kiáltott, és Gunthar rájött, hogy valaki megsérült. A nő ott guggolt a törmelékkupac mellett, és Gunthar szíve összeszorult, amikor meglátta a fekete hajzuhatagot, és felismerte mellette Weber testét.

Újdonsült barátja mellé lépett, bár nem tudta, mit tehetne érte. Weber még lélegzett, de szaggatottan, és a mellkasán egy jókora seb éktelenkedett. Arca verejtékben úszott, pupillái összehúzódtak, mintha egy teljesen más világba bámult volna.

– Nem tud senki segíteni rajta? – kiáltott fel Gunthar. – Nincs senkinél... egy... egy orvosi csomag vagy kötszer a katonáktól?

– Csak... fáradt vagyok, ennyi az egész – zihálta Weber, és nagy erőfeszítések közepette felemelte a karját, majd saját, hatalmas és durva kezébe fogta Gunthar tenyerét. – Csak kell egy pillanat, hogy... levegőhöz jussak...

Weber arcán tisztán látszott, hogy nem hisz saját szavainak. Csontig hatoló vadsággal kapaszkodott Gunthar kezébe, mintha csak az izomerő segítségével remélne kapaszkodni az életébe, és a szemében kétségbeesett kérdés csillant, amire Gunthar nem tudta, hogyan válaszoljon.

Úgy érezte, mondania kellene valamit, megnyugtatni a férfit, de csak egy gondolat tört a felszínre, és ez volt az utolsó esélye, hogy rákérdezzen.

– Az a nő – mondta –, akit a barátja látott, honnan tudta...?

Weber először megdöbbsent, majd örült, hogy a saját sorsán kívül másra is gondolhat.

- Úgy érted – suttogta –, a... a kormányzó lánya?
- Az unokahúga – javította ki Gunthar. – A kormányzó unokahúga. Biztos, hogy ő volt az?
- A fickó... azt mondta, hogy egy filmhíradóból emlékezett rá... Nem tudom, lehet, hogy... lehet, hogy csak képzelődött.
- Mondta, hogy nézett ki? Weber, mondta, hogy...?
- Nem tudom. Fiatal. Szép ruhában. De valószínűleg tévedett. Mit... mit keresne egy ilyen lány ilyen messze az elefántcsonttornytól?

Weber ekkor lehunyta a szemét, és Gunthar érezte, hogy a szorítása elgyengül, majd a légzése felszínesebbé vált. Nem tudott mit mondani, ezért csak megszorította Weber kezét, olyan erősen ahogy csak tudta, hogy emlékeztesse, nincs egyedül. Végül egy utolsó, szaggatott lélegzetvétellel Weber eltűnt, és az ujjai elernyedtek Gunthar szorításában.

- Most mit tegyünk? – kérdezte egy üres hang a háta mögött, és Gunthar rájött, hogy a többi menekült köré gyűlt, és azt várja, hogy vezesse őket. A nő, aki elvesztette a karját, a többiekkel együtt talpon volt, és halkán sírt.

- Nem tudom – mondta Gunthar. – Én... nem tudom.
- Menjünk tovább? – kérdezte valaki más – Vagy esetleg próbálkozzunk egy másik kapunál?
- Nem tudom.
- Mi van, ha a mutánsok visszajönnek? Mi van, ha erősítést hoznak?
- Nem tudom, nem tudom, nem tudom, nem tudom!

Az utolsót már kiáltotta, mert a kierőltetett szavak átszakítottak egy gátat Guntharban, és könnyek szöktek a szemébe. Megtörölte a szemét, nyelt egy nagyot, és mélyeket lélegzett.

- Azt hiszem – mondta végül, amikor összeszedte magát –, azt hiszem, Webernek igaza volt. Számunkra nincs kiút a városból.

Azt hiszem, maradnunk kellett volna... Ott kellett volna maradnunk, ahol voltunk. Vissza kellene mennünk a felsőbb emeletekre, ahol biztonságos... úgy értem, biztonságosabb. Várnunk kéne a kormányzóra, hogy... nos, hogy tegyen valamit. Bízunk a Császársban, és Ő... Ő majd gondoskodik rólunk.

Gunthar már e szavak kiejtése közben is tudta, hogy hamarosan kis csapatunk felbomlik majd.

Egész nap nem gondolt Arexre. Túlságosan lefoglalta, hogy a saját életét féltse.

Most úgy tűnt, hogy amikor kialudtak a fények, a lány mégsem otthon tartózkodott. Ehelyett a 204. emeleten volt, ahol a fémrovarok támadásával kellett szembenéznie – Weber talán nem volt biztos ebben, de Gunthar igen, mert ő egy dolgot tudott, amit Weber nem.

Tudta, hogy a 204. emeleti felvonó az az útvonal, amelyen egy autokocsi a Magas Toronyból a 223. emeleten lévő szerény lakhelyére jut.

Arex őt kereste – és félelemmel vegyes önzésében Gunthar hátat fordított neki. A nagybátyjának sem árulta volna el, hová megy, így Weber célzatossága ellenére sem volt kilátása arra, hogy megmentse. Valószínűleg egyedül volt, valószínűleg megsérült, és szinte biztos, hogy menedéket keresett Gunthar habiblokkjában, rácsodálkozva arra, hogy a férfi nem volt ott, amikor szüksége volna rá.

Vissza kellett mennie oda. Meg kellett találnia őt.

Elengedte Weber kezét, és a boltozatos mellkasára fektette. Aztán átnyúlt a testen, és felkapta Weber lézerpuskáját. A fegyver meglepően könnyű volt a kezében.

A Császár, úgy tűnt, azt akarta, hogy Gunthar Soreson harcoljon, ezért hát adott neki valamit – valami többet, mint a saját élete amiért harcolhatott. És ez rendben is volt, mondta magának, mert most már tud harcolni, ezt épp az előbb bizonyította be magának.

Gunthar nem lehetett hős, ezt elfogadta, de katona még lehetett. És az is lesz, mondta magának – már csak azért is, mert nem volt más választása.

TIZEDIK FEJEZET

A RENGÉSEKET EGÉSZEN a Hieronymous-úrkikötőig érezni lehetett.

Costellin épp az irodája ablakánál állt, és lenézett az úrkikötő rámpájára, amikor megremegett a föld. A BVE- kiképzők egy seregnyi frissen sorozottat masírozattak odakint, újoncokat, akik a legkomolyabb erőfeszítéseik ellenére is nehezen tudtak egységes lépésben menetelni. Az első rengés következtében egy páran közülük elestek, és a komisszár fintorogva megengedett magának egy mosolyt a felfordulást látva.

A rengéssel nem sokat törődött, feltételezte, hogy egy robbanótöltet okozta. Egész délelőtt hallotta a város felől az ilyen robbanások távoli dörrenéseit, bár a detonációk között lévő időközök egyre hosszabbak lettek.

Aztán jött a második, erősebb és hosszabb ideig tartó rengés, és az ablakpárkányba kellett kapaszkodnia, hogy megőrizze egyensúlyát. Most már volt oka az aggodalomra.

Nem Costellin volt az első, aki 186-os ezredes ajtajához ért. Hanrik kormányzó megelőzte őt. Az ezredes segédei voxkészülékek körül szorgoskodtak, jelentéseket kértek a frontvonalban lévő embereiktől és a másik három Kriegezredben lévő társaiktól.

– Megerősítve, uram – mondta egy gázmaszkos hadnagy egy halom adattáblát szorongatva. – A háromszögelés szerint mindkét földrengés epicentruma itt volt... – mutatott egy vonalas táblára. – Hieronymous-város szívében.

Az ezredes bólintott, mintha nem is várt volna mást. Hanrikhoz fordult és megkérdezte:

– Mérték ezen a vidéken geológiai instabilitást?

Hanrik megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem. Az én életemben még egy rengés sem volt itt. Még ha lett volna is, az időzítés...

– Akkor feltételezhetjük – szakította félbe az ezredes, hogy a nekronok felelősek érte. Hadnagy, szükségem lesz az érintett terület újabb letapogatására.

– Igen, uram! Kapcsolatba lépek a csapatszállító hajóval, uram.

Nem volt több mondanivalójuk a felvételek megérkezése előtt, ezért Costellin megkérte, hogy tájékoztassák, majd távoztak. Rossz előérzete volt ezzel kapcsolatban, de megtartotta magának a gondolatait, amíg nem volt több információja. Tudta, hogy az ezredes nem fog alaptalan spekulációkba bocsátkozni. Hanrik követte őt kifelé az irodából, de Costellin észrevette, hogy az irodáik közti folyosóra egy BVE-őrt állítottak, feltehetően azért, hogy figyelmeztesse Hanrikot, ha nélküle hívnának össze a találkozót.

Negyven perccel később a kormányzó további elővigyázatosságból meglátogatta a komisszárt. Costellin türelmesen megvárta, amíg Hanrik aggódó hangon beszélt a helyzetről általában, és különösen a földrengések lehetséges okairól, mielőtt a lényegre tért volna.

– Természetesen átfésültük a várost – mondta –, de a lézerfegyvereink nem érnek fel a nekronok gúljaival. Ma reggel már elvesztettünk két szakaszt és a siklókat is, amelyekben szállították őket. Folyamatosan bővítjük az eltűntek listáját. Fontos emberekről beszélek: ipari vezetők, filantrópok, sőt, nemesek is. A sors iróniája, hogy az emelők kiesésével a felsőbb emeleteken lévőknek volt a legkevesebb esélyük a menekülésre, de úgy hallottam... Olvastam a jelentéseket, és úgy tűnik, hogy a Krieg...

– A segítségünket kéri – vágott közbe Costellin.

– Vannak erőforrásaik, fegyvereik, amiket mi csak...

- Azt akarja, hogy Krieg-katonák repüljenek az embereivel a mentőakciók során. Megértem, hogy ez nagy segítség lenne maguknak. De azt már sejtem, hogy az ezredes mit fog reagálni az ötletre. Ő mondja ki a végső szót a csapatok beosztásában, ahogy azt bizonyára ön is tudja.

- Az ezredes. Igen - és Hanrik megköszöri a torkát.

- Kapcsolatunk nem épp a legjobb módon indult. Úgy gondoltam, hogy az én ügyem talán nagyobb népszerűsége talál, ha...

- Arra kér, hogy járjak közben az ezredesnél az érdekében.

- Elég gyakori kérés volt, és nem is indokolatlan.

- Természetesen megértem, ha nem tudja nélkülözni a katonáit. Arra gondoltam, ha kaphatnánk esetleg mi is, azokból az olvasztárokból...

- Azt mondanám, hogy az ezredes inkább adja magának az embereit - felelte Costellin szárazon. - A fegyverek értékesebbek, és nehezebb is hozzájuk jutni. De azt hiszem, többről van itt szó, mint amit maga mond. Valami személyesebb érdek, mint egyszerűen a világ nagyjai és javai iránti aggodalom.

Hanrik a kezét tördelte, elárulva ezzel aggodalmát. Megmerevedett ültében, és tekintete egy pillanatra találkozott Costellinével, majd felsóhajtott és bólintott. Belenyúlt egyenruhája egyik zsebébe, és elővett egy vox-fejhallgatónak látszó készüléket.

- Az unokahúgom - kezdte. - A neve Arex. Eltűnt, mielőtt kiment az áram, de egy amecit nyakláncot visel, amiben egy... Volt egy nyomkövetőm, ami a nyomára vezetett volna. De elvesztettük. Azt hittem, ennyi volt, tudom,... tudom, hogy csak kis esély van rá, hogy még mindig... de beszéltem egy géplátóval, és ő összerakott nekem egy pót lokátort. Azt mondta, hogy ugyanúgy fog működni, mint a másik, csak meg kell találnia Arex jelét, de ehhez közelebb kell kerülnie hozzá.

– Értem – bólintott Costellin.

– Tudjuk, hol volt tegnap este. Elküldhetünk egy csapatot arra a helyre, aztán ez a gép majd elvezethet minket hozzá. Csak egy gyors repülés, be a falak mögé aztán újra ki onnan.

– Tolmácsolom a kérését az ezredesnek – mondta Costellin. – Mindent megteszek, amit tudok.

Hanrik hálásan bólintott, majd türelmetlenül a kronójára pillantott.

– Mit gondol, mennyi idő még? Mennyi ideig tart általában egy ilyen letapogatás...?

– Ó, azt hiszem, a szkennelés mostanra már befejeződött. A tábornokok a csapatszállító hajón épp most elemzik az adatokat.

– Akkor mire várunk? Az ezredes megígérte, hogy konzultál velünk...

– Megígérte, hogy tájékoztat minket – helyesbített Costellin. – Ez egyáltalán nem ugyanaz. Betartja majd a formákat, és hagyja, hogy önöknek is legyen beleszólásuk a város védelmébe, talán még a meglátásaikat is továbbítja majd a tábornokoknak, ha elég éleslátónak találja őket, de mire újra beszélünk 186-os ezredessel, ő már tudni fogja, hogy mik a parancsai.

ÚJABB FÉL ÓRÁVAL később már az ezredes íróasztala előtt ültek, egy taktikai hololitot vizsgálva, és Hanrik megkérdezte:

– Pontosan mit is látok itt?

– Feltételezem, nem ismeri fel ezt a konstrukciót – magyarázta az ezredes. – A korábbi letapogatásaink nem mutatták ki.

– Felismerni? – visszhangozta Hanrik. – Én... én még soha nem láttam ilyet. A tornyok... Az a terület tele lehetett tornyokkal. Pont a város szívében van. Mi történt velük? Nem lehet, hogy csak úgy... Nem lehet...

- Ez egy piramis - mondta Costellin. - Egy feketekő piramis. Körülbelül... - Ujjával végigfutott pár számsoron a kivetítőn, majd gyors számítást végzett. - Legalább kétszáz emelet magas, és majdnem egy kilométer hosszú az alapja mindkét oldalán.

- De hát nem volt idejük erre - tiltakozott Hanrik hogy valami olyasmit építsenek... Honnan a Császár nevéből jött ez?

- A föld alól - mondta Costellin komolyan. - A föld alól jött. Szerintem ez a konstrukció az összes problémánk forrása: a nekron sírbolt maga.

- Akkor azok a rengések, amiket éreztünk...

- A sírbolt kiemelkedésének velejárói voltak - erősítette meg Costellin.

- Úgy hisszük, hogy a felszín alól tört elő - mondta az ezredes -, elég erővel ahhoz, hogy a fölötte még álló tornyokat kifordítsa és ledöntse.

- És mi... mi ez? - Hanrik egy zöld foltra mutatott a hololiten.

- Ezt még nem tudjuk - mondta az ezredes.

- Egy energiaforrás - motyogta Costellin, majd közelebb hajolt, és tanulmányozni kezdte a szabálytalan alakzat körül villódzó rúnákat -, a piramis csúcsából ered, és a látható spektrumban, zöld színben pulzál, de... ez hogy lehet? Az ábrák szerint úgy tűnik, hogy az energia nagy része ismeretlen helyre szivárogoz el...

- Mint egy jelzőfény - mondta Hanrik. - Mintha a nekronok... Gondolják, hogy vészjelzést küldenek ki? Segítséget hívnak?

- Imádkozzunk, hogy így legyen - mondta az ezredes.

- Ez azt jelentené, hogy saját elemzésük szerint nincsenek meg a szükséges eszközeik ahhoz, hogy megvédjék magukat ellenünk.

- Amíg az erősítésük meg nem érkezik - tette hozzá Costellin halkan.

- A techpapokat ráállítottuk az adalok feldolgozására - folytatta az ezredes -, és megpróbálják blokkolni ezt az adást. A Sl-es ezredes azt tanácsolta, hogy egy gránátos szakaszt küldjünk a városba, hogy közelről vizsgálják meg a piramist.

- És mi van az Inkvizícióval? - kérdezett közbe Costellin. - Minden információra szükségünk van, amit csak hajlandóak megadni a nekronokról. A korábbi találkozások részleteire, a megfigyelt gyengeségeikre, ha vannak egyáltalán ilyenek. Tudom, nem valószínű, hogy sokat ér majd, de...

- Egy üzenetet már küldtünk - mondta az ezredes. - Addig is, annyit tudunk, amennyit tudnunk kell. A nekronok végre célpontot adtak nekünk.

- Beküldi az embereit? - kérdezte Hanrik.

- Nem egészen - javította ki az ezredes. - Az elsődleges célunk még mindig az ellenség visszaszorítása. Ostromgyűrűt hoztunk létre az ellenség körül. Most pedig bezárjuk. Visszakényszerítjük a nekronokat abba az építménybe, és gondoskodunk róla, hogy ne jöjjenek elő újra. Hieronymous-város lesz az új sírjuk.

Hanrik erre láthatóan elsápadt, kétségtelenül megértette, hogy ez a terv mit jelent a fővárosára nézve. Megtanulta azonban, hogy nem érdemes vitatkozni. Csendben ült, a kezével babrálva, miközben Costellin és az ezredes röviden megvitatták a tűzérés elhelyezésének és az utánpótlási útvonalak kialakításának részleteit. Aztán Hanrik elnézést kért és távozott, egy jelentőségteljes pillantást vetve a komisszár irányába.

Szavához híven Costellin, amint alkalmasnak találta a pillanatot, a kormányzó kérését az ezredes elé terjesztette. Megkapta azt a választ, amire számított.

- Talán meggondolhatná magát ez ügyben - próbálta finoman. - Hanrik felelős a Bolygóvédelmi Erőkért, és nagy befolyással rendelkezik e világpolgárai körében, akár elismerik a pozícióját, akár nem. Ez azt jelenti, hogy jelentős mennyiségű

erőforrással rendelkezik, nem utolsósorban számos siklóval, amelyeknek szerintem hasznát vehetné. Ez a küldetés, hogy megtalálja egy elveszett lányt, lehet, hogy önöknek nem éri meg az időt vagy a kockázatot, de neki rendkívül fontos, és egy szívesség Hanriknak most, a jövőben újabb szívességet von maga után.

Tudta, hogy az ezredes mire gondol. Arra, hogy senkinek sincs szüksége megvesztegetésre ahhoz, hogy megtegye, amit a Császár kíván tőle. Mégis, az elődje megtanulta, hogy bízson a komisszár ítélőképességében ilyen ügyekben, és úgy tűnt, hogy ez az új ezredes legalább hajlandó volt megfontolni a szavait.

– Egyelőre – folytatta Costellin –, a falaknál még nem láttak ellenséget. A gránátosok és a halállovasok csak ücsörögnek és malmoznak, nincs célpont a fegyvereik számára. Biztos vagyok benne, hogy néhányan közülük örülnének egy kis akciónak.

– Egy rajt – engedett az ezredes. – Egy rajt átadok Hanrik tábornok parancsnoksága alá, legfeljebb nyolc órára.

Costellin megköszönte majd távozott, hogy átadja a jó hírt Hanriknak. Igyekezett nem gondolni arra, hogy az ezredes mit kérhet cserébe a kormányzótól és az embereitől.

Lehetséges, hogy Costellin most másokat dobott a farkasok elé egyetlen ember életéért cserébe, de ez olyasmi volt, amin ráért később bosszankodni.

AZNAP DÉLUTÁN, INKÁBB megszokásból, mint bármi másból, de körbejárta a csapatállásokat. Korábbi beosztásaiban mindig jót tett az ezred moráljának, ha egy tisztet láthattak a frontvonalon, de természetesen a Halálhadtest gárdistái kevésbé értékelték az ilyen gesztusokat.

A moráljuk valószínűleg jobb, mint az enyém – gondolta Costellin, miközben a félláncalpasa végigszáguldott a város felé vezető úton. Nem tudták, mivel állnak szemben, és nem is

nagyon érdekelte őket. Bízta a tábornokaikban, hogy a helyes döntéseket hozzák majd meg helyettük, és esélyt adnak nekik arra, hogy az életüket a Császárnak adják.

A nekronok minden bizonnyal éreztették a jelenlétüket. Fegyvereik dübörgése elnyomta a féllánc talpas motorjának hangját, már jóval azelőtt, hogy az elérte volna a célját. A Krieg 186-os nehéztüzérsége a város nyugati fala előtt sorakozott fel, legalábbis ami megmaradt abból az egyórás bombázás után. A Medúzák korlátozott hatótávolsággal, de hatalmas pusztító erővel bírtak, így az első sorokban végezték a munka nagyját, mindegyik a saját, sekély árkába húzódott, és fülsiketítő sortűzzel eresztették útnak romboló lövedékeiket. Mögöttük sorakoztak statikus platformjaikon a Földrengetők, terhes csendben várva egy csábítóbb célpontra.

Gamma őrnagy előbukkant a század főhadiszállásaként szolgáló sátorból, hogy üdvözlje a komisszárt. Ha egyáltalán meg is szólalt, azt Costellin nem tudta megállapítani a dörgő ágyúk hangjától és az őrnagy által viselt respirátormaszk takarásától.

A komisszár tisztelgett a tisztnek, majd intett hogy folytassa a munkát, és továbbindult. Ahogy közelebb ért a falhoz, behatoltak egy gomolygó porfelhőbe, ami karcosan marta a torkát és a könnycsatornáit. Costellin ilyen körülmények között bánta, hogy nem hordta magánál a respirátorját.

A Delta század falszakasza már leomlott, akárcsak több épület és a mögötte lévő felhőkarcolók is. Most a gyalogosokon volt a sor, hogy benyomuljanak, és elkezdjék elhordani a törmeléket, hogy szabaddá tegyék az utat a páncélosok számára. A Medúzáknak új árkokat ástak, mindössze ötven méterrel a régi állásaik előtt. Ilyen ütemben Hieronymous-város lerombolása fájdalmasan lassú folyamat lesz, de egy dolog bizonyos volt: rendkívül alapos.

Costellin azon tűnődött, vajon meddig várnak még a nekronok, és mennyire engedik majd közel a támadóikat, mielőtt valamilyen módon válaszolnának.

A válasz sokkal hirtelenebbül jött, mint amire számított.

A gárdisták elfordultak a munkájuktól, s Costellin mellett elnézve egyetlen pontra fókuszáltak, valamivel a feje fölött, és a fegyverükért nyúltak. A Medúzák egytől egyig elhallgattak, és most már lézertűz pattogása érte el a komisszár fülét. Megpördült, és kikapta plazmapisztolyát a tokjából. Egy legalább tíz méter magas óriással találta szemben magát. Az alak lehetetlen módon lebegett az egyik Medúza fölött, körülbelül száz méterre attól a helytől, ahol Costellin állt.

Csontvázszerű alak volt, büszkén mutogatva bordáit és csigolyáit, de mindezek ellenére nem tűnt véznának. A csontjait páncél vette körül, vagy talán maguk a csontok voltak fémből. Egy királykéek köpeny foszlott maradványába burkolózott, és egy majdnem olyan magas botot tartott a kezében, mint ő maga, amelynek hegyéből egy pár ívelt túske nyúlt ki szarvakként. Az óriás díszes, kék és arany színű fejdíszet viselt, amely alatt szemgödrében szenvtelen, zöld fény pislákol. A teste áttetsző volt, belülről ragyogott, akár egy hololitikus kép, és a gárdisták lézersugarai áthatoltak rajta, hogy aztán ártalmatlanul szétoszoljanak a levegőben. Costellin elgondolkodott, hogy vajon a képzelete játszik vele, de volt valami abban, ahogyan az óriás tartotta magát, ahogyan koponyás arcával végigpásztázta az előtte álló ezred összegyűlt sorait. Mindez arról árulkodott neki, hogy a lánoló szemek mögött éles intelligencia rejtőzik.

Saját pisztolyát a jelenésre szegezte, de visszatartotta magát attól, hogy meghúzza a ravaszt. Néhány további lövés után a gárdisták is beszüntették a tüzet, kímélve az energiacellákat. Az óriás még nem mozdult, úgy tűnt, megelégszik azzal, hogy megvárja, amíg az aktivitás és a zaj elhalkul. Amikor végre így történt, az óriás vonalszerű szája kitárult, de beszéde olyan

hangokból állt, amelyhez hasonlót Costellin még nem hallott életében.

Úgy tudta leírni a hallottakat, mintha egy gép sirárait hallaná. Egy éles hangú visításból állt, de gyűlölettel teli, harsány élel. A hang fülsértően hangossá vált, és kezét a füle elé vetette, de nem menekülhetett a fültépő sikoltás elől.

Aztán az óriás hirtelen eltűnt, és áldott csend lett.

AHOGY COSTELLIN KILÉPETT a félláncaltalpasból az úrkikötő szintibetonjára, ismét a menekültek célpontjává vált, akik Hanrik BVE-sorozását követően főként nőkből, gyerekekből és betegekből álltak. Úgy tűnt, hogy ők is meghallották a nekronok hangját.

Odahívott egy hadnagyot, aki megerősítette, hogy az óriás képe az úrkikötő rámpája felett lebegve jelent meg, annak ellenére, hogy Costellin mintegy tíz kilométerrel arrébb hasonló képpel találkozott maga felett. Továbbá a többi ezred jelentései szerint a várostól északra, délre és keletre egyszerre több képet is észleltek, és a megfigyelők mindegyik csoportja meg volt győződve arról, hogy az óriás szemei kifejezetten rájuk szegeződtek.

Egy órával később Costellin ismét 186-os ezredes íróasztala előtt ült, miközben Hanrik az ablakánál állt, és a leszálló zónában folyó tevékenységet kémlelte. A géplátók a nekron óriás üzenetére válaszul fordítómátrixokat futtattak le, és 186-os ezredes most egy archaikus rögzítőeszközön játszott vissza a tisztjeinek, amire jutottak. A szavak lapos, gépies monotonitással, tökéletesen ékes gót megfogalmazásban hangzottak el:

- Ez a világ az enyém - mondta a jelenés. - Én vagyok ezen világ ura és a parancsolója. Az én népem már eonokkal azelőtt ezt a földet járta, hogy a ti felkapaszkodott fajotok megszületett

volna. A mi városunk fölé építkeztetek, amíg mi aludtunk, de most felébredtünk, hogy visszaszerezzük, azt, ami minket illet. Hagyjátok el ezt a világot, vagy elpusztítunk titeket!

– Természetesen, a Krieg Halálhadtest nem fog meghátrálni az agresszió e nyílt megnyilvánulása előtt. – mondta az ezredes, megtörve az ezt követő hosszú csendet.

– Természetesen – ismételte Costellin és egyetérttek azzal, hogy ebben az esetben a megfélemlítés volt a cél. Kétlem, hogy sokat kellene foglalkoznunk az üzenet tartalmával.

– Ez az eddigi legtisztább jele annak, hogy a nekronok félnek tőlünk.

Costellin nem volt ebben olyan biztos, de úgy döntött, nem vitatkozik az ezredessel. Hanrik azonban elfordult az ablaktól, és még zaklatottabbnak tűnt, mint általában.

– Bocsásson meg – mondta – de nem azt mondta tegnap, hogy elhanyagolható az esélye annak, hogy megmentjük Hieronymous Thétát?

– Az esélyek ismeretlenek – mondta az ezredes. – Még soha nem voltunk olyan helyzetben, hogy nekron erővel találkozhattunk volna...

– Hívják a haditengerészeti parancsnokságot – csattant fel Hanrik, és vádlón bökött Costellin irányába. – Küldjenek azonnal mentőhajókat! Maguk tudják a legjobban, hogy ez mennyi ideig tart, és itt majdnem kilencmilliárd ember él!

186 ezredes ökölbe szorította a kezét.

– Mit akar ezzel mondani, tábornok úr?

– Én... én csak azt mondom, hogy talán minden lehetőséget meg kellene fontolnunk. Ez... ez a nekron azt mondta, hogy menjünk el. Talán, ha mi...

– Nem kötünk alkut az ellenséggel.

– Aranytrónra, nem, én nem arra céloztam... Persze, hogy nem lehet... De úgy tűnik, nem tudom, tud-e róla, de az az üzenet legalább hat másik városban is elhangzott, és az

emberek... az emberek félnek. A proktorok világszerte zavargásokról számolnak be.

- Ez aligha tartozik rám - mondta az ezredes.

- És a BVE is... Csak az elmúlt egy órában több mint százan dezertáltak, legalábbis akikről tudunk, ilyen körülmények között lehetetlen számon tartani ezt.

- Akkor remélem, példát statuál azzal a százzal.

- Amit én mondok, ezredes, az az, hogy az a kilencmilliárd ember azt kérdezi, hogy miért nem tudunk... Olyan kevés mentőhajó áll rendelkezésre. Én csak arra gondolok, hogy ha egy kicsit több időnk lenne, hogy megmentünk még néhányat közülük...

- Ezt az időt azzal nyerhetjük meg - mondta Costellin hogy visszatartjuk a nekronokat.

Nem arról volt szó, hogy nem értett egyet a kormányzó álláspontjával. Talán még igaza is volt, ha a nekronok látják, hogy Hieronymous Théta teljes körű kiürítése folyamatban van, akkor talán ez kielégíti őket. Ez mintegy kilencmilliárd lélek megmentését jelenthette volna, és még mindig ott volt az a lehetőség, hogy a kivonás befejezése után felperzseljék a bolygót, ahogyan azt Costellin kezdetben valóban tanácsolta, így a nekronok nem nyertek volna semmit. Vonzó ajánlatnak tűnt.

Tudta azonban, hogy sem a Krieg ezredes, sem a tábornokai nem fogják így látni a dolgokat. Még ha egy ilyen kivonulást meg is lehetett volna szervezni, túl magasnak tartanák az árat, amit azért a kilencmilliárd lélekért fizetni kellene - és Costellin, legnagyobb sajnálatára, nem tudott velük egyetérteni. Hanrik ügye elveszett - és ha tovább forszírozza, azt kockáztatta, hogy 186-os ezredes helyben agyonlövi.

- Úgy tudom - mondta az ezredes -, hogy az első mentőhajójuk egy órán belül a naprendszerbe lép. Hogy halad a küldetésük, hogy megtalálják... azt az Arexet, ugye?

- Én... még várom a jelentéseket - felelte Hanrik, akit megzavart a hirtelen témaváltás. - A sikló még csak negyedórája indult el, és még nem lesz... Egyébként köszönöm, hogy kölcsönadta a gránátosait. Biztos vagyok benne, hogy sokat fognak segíteni.

- Az unokahúga estére biztonságban elhagyhatja ezt a bolygót, Hanrik tábornok - biztosította az ezredes -, ahogy ön is.

- Nem! - tiltakozott Hanrik határozottan. - Nem, azt hittem, ezt már tisztáztam önnel, ezredes úr, nem megyek sehová, amíg ez a harc nem fejeződik be.

- Megnyugtató, hogy ezt mondja - nyugtázta az ezredes csendesen. - Már kezdtem megkérdőjelezni az elkötelezettségét a művelet iránt.

Hanrik összehúzott szemmel nézett a tisztre, nyilvánvalóan nem tudta, hogyan értelmezze ezt a megjegyzést. Onnan, ahol állt, nem láthatta, amit Costellin látott: az ezredes úgy mozdította a kezét, hogy könnyedén elérje a fegyvertáskában hordott plazmapisztoly markolatát.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A MAGASABB SZINTEKRE vezető függőútra visszacaplatni lassabb és megerőltetőbb feladat volt, mint a leereszkedés. Azonban Arex emléke, a félelem, hogy a lány veszélyben lehet, még akkor is mozgásban tartotta Gunthart, ha ez azt jelentette, hogy menekülttársait is hátra kellett hagynia.

Meg kellett találnia őt. Semmi más nem számított, csak ez. Egy lépcsőházban mászott épp felfelé, amikor tompa zaj ütötte meg a fülét a szűk falak között.

Először azt hitte, hogy nincs egyedül és valaki más is van ebben a lakótömbben, így azonnal ledermedt, mérlegelve a menekülési útvonalakat, amíg rá nem jött, hogy a zaj valahonnan messziről jön, és egyre erősödik. *Egy voxszóró* gondolta reménykedve. *A vészjelző rendszer?*

Lehetséges, hogy Hieronymous-városban helyreállt az energiaellátás? Nem, ha így lett volna, akkor a lépcsőház is ki lett volna világítva. Akkor talán egy kimentést végző sikló? Vagy egy konvojnyi birodalmi páncélos hangosbeszélővel, akik azért jöttek, hogy összeszedjék a bajba jutott civileket?

Végigrohant egy folyosón, majd felfeszített egy ablakot, és összerezsent, amikor a zaj térdre kényszerítette. Úgy tűnt, hogy a visításnak sosem lesz vége, de aztán Gunthar rájött, hogy valójában a hang már elhalt, de a szörnyű visszhang ott maradt a koponyájában. A menekülés reménye szertefoszlott, újabb bizonyítékul szolgálva világa elkárkozásának.

Ott feküdi összegörnyedve, homlokát a hűvös padlóhoz nyomta, Weber holtteste mellől felvett lézerfegyvere a padlódeszkára dobva hevert, és addig vergődött

kétségbeesésében, amíg Arex visszatérő gondolata arra nem készítette, hogy összeszedje magát. Gunthar azt mondogatta magának, hogy semmi sem változott. A nő valahol odakint volt, és erről csak ő tehetett.

Kilépett a függőútra, és visszatért a korábban látott BVE-féllánc talpas mellé.

Úgy döntött, mégiscsak vállalja a kockázatot, hogy még az éjszaka beállta előtt megtalálhassa Arexet. Tudta, hogy valami nincs rendben, amikor kiabálást és üvegcsörömpölést hallott, és látta, hogy füst száll fel egy kereszteződésből.

Arra gondolt, hogy visszafordul, de a célja már olyan közel volt... Behúzta a fejét és közelebb óvakodott, de egy kisebb robbanás hangjára megtorpant. Lassan a kereszteződéshez ért, és óvatosan körülnézett.

Egy lázadás volt készülőben. Biztosan az imént hallott zaj váltotta ki a pánikot. A mutánsok helyett most vandálok, fosztogatók és gyújtogatók bukkantak fel, akik a sorsuk igazságtalansága miatt tomboltak, de csupán egyetlen célpontjuk akadt, saját otthonaik, így aztán hamar egymás ellen fordultak. Gunthar látott egy másik féllánc talpasl, egy rövid futásnyi távra, de amaz felborulva, égő motorral feküdt a szintibetonon.

Csak egy dolgot tehetett. Szorosan megmarkolta lézerfegyverét, és amennyire csak tudott összegörnyedt, és átsietett a kereszteződésen. Remegve és lihegve, de megkönnyebbülten, hogy nem vették észre, elérte a túlsó sarkot.

Aztán arra összpontosította elméjét, ami fontos volt számára, Arex arcát képzelte maga elé, és Gunthar tovább folytatta útját.

AHOGY EGYRE BELJEBB hatolt a városba, egyre több, még álló tornyot látott. Követte az utat tovább egyenesen, és most sokkal

jobb tempóban haladt, mint mikor a BVE-konvojjal tartott kifelé a városból. Több lázadóval is összetalálkozott, de egy csapat fáklyás fosztogató kivételével, akik három háztömbön át üldözték Gunthart, csak kevesen mutattak érdeklődést iránta, és ő már elég ügyesen el tudta kerülni őket.

Éhes és szomjas volt, de nem tudott időt szakítani arra, hogy élelmet és vizet keressen. A nap utolsó sugarait hajszolta, amelyek még mutatták neki az utat, az azonban nyugaton már süllyedőben volt, és mivel még nem látott olyan tájékozódási pontot, amelyet felismert volna, Gunthar beletörődött a közelgő éjszakába. Ráadásul a helyzetet tovább rontotta, hogy újabb hézagok tűntek fel a függőutak mentén, bizonyítékul arra, hogy a pusztítás nem korlátozódott a város peremére. Hamarosan újra azon kapta magát, hogy óvatosan lépked a törmelék és a lyukak világában, a semmibe tartó függőutak mellett elhaladva, ahol valaha lakótömbök álltak.

Nem sokkal ezután újra találkozott a szörnyekkel.

Három emelettel alatta, egy függőúton haladtak. Négyen voltak: fémből kovácsolt tetemek, akárcsak a romok között lévő gúlok, de ezek a lények teljesen egyenesen jártak, és nem viselték a gúlok szakadt bőrköpenyeit. Tartásukban és mozgásukban inkább hasonlítottak azokra a katonákra, akiket tegnap este látott. Intelligensek voltak – és a katonákhoz hasonlóan fel voltak fegyverezve.

A fegyvereik hatalmasnak és nehézkesek tűnnek, mert két kézre volt szükségük a felemelésükhöz. Átlátszó energiakamráikban szentségtelen erők pislákolnak, és ugyanolyan rothadó árnyalatban izzotnak, mint a zöld színű kőoszlop a bányaalagútban.

Gunthar hasra vágódon, és megvárta, amíg a lények elhaladnak alatta, imádkozott, hogy ne vegyék észre. Várt egy-két percig, azlán tétován felemelte a fejét, és átnézett a mellette futó korlátok között. Megkönnyebbülésére az alatta lévő függőút üres volt. A szíve azonban megdobbant, amikor

meglátott odalent egy táblát, amelyet korábban nem vett észre. A Császári Aquila büszke képére egy obszcén feliratot festettek, de alatta, vastag fekete betűkkel még mindig az ismerős *201. emeleti Emporium* felirat volt olvasható.

Gunthar tudta, hová került: túl közel a céljához, Arexhez, és ahhoz, hogy feladja, bármi is álljon az útjában. Ezért hát talpra lökte magát, elszántan maga elé kapta a lézerfegyverét, és újra elindult. Amint lehetősége nyílt rá, besurrant egy sikátorba, amelyről tudta, hogy a saját lakótömbje határáig követheti, és közben többnyire rejtve maradhatott.

Legalábbis ez volt a terv. Aztán Gunthar befordult az egyik sarkon, a falak pedig mindkét oldalon eltűntek körülötte, és egy szakadék szélén találta magát. Először nem hitte el, amit lát. Annyira rettegett a portyázó lények miatt, hogy erre ezidáig nem is gondolt... Belekapaszkodott abba a halovány reménybe, hogy esetleg tévedett, és az ő tornya egyike lehetett annak a kevésnek, amelyek még álltak; ebből a nézőpontból, a környező tornyok viszonyítási pontjai nélkül, amelyekből tájékozódhatott volna, nem lehetett teljesen biztos ebben... *de ennek így kellett lennie* gondolta makacsul –, *mert ha nem így van...* Megfordult, és visszasietett a függőútra, mert tudnia kellett a választ. Sietségében nem vette észre a négy lényt, csak amikor már majdnem beléjük futott.

Kifejezéstelen koponyaarcukat felé fordították, felemelték zöldesen izzó fegyvereiket, Gunthar pedig viszonzásul felkapta a sajátját, de az kirepült a kezéből. Térdre rogyott, és tapogatózni kezdett utána, de már túl késő volt, így hát eltakarta kezével az arcát, és nyöszörögve várta a halált.

Gunthar még vagy húsz másodperccel később is így várakozott, amikor végre ki merte nyitni a szemét, és felnézett, hogy a tőle távolodó fémlények hátát pillantsa meg.

Megkímélték az életét. Nem, ami még ennél is megalázóbb volt, semmibe vették, mintha egy senki lett volna számukra:

egy féreg, méltatlan arra is, hogy a talpuk alatt összezúzzák.

A lézerpuskáért nyúlt, de habozott. Ha nem ejtette volna el, ha a fém harcosok úgy ítélték volna meg, hogy veszélyt jelent számukra... *Nem* – mondta magának szigorúan, erre most nem gondolhat, nem hagyhatja, hogy megbénítsa a gondolat, hogy mi lett volna ha. Felemelte a fegyvert, és elindult előre, de nem jutott messzire.

Nem tudta tovább tagadni a valóságot. A függőút ugyanúgy ott terpeszkedett előtte, mint mindig, de a legtöbb torony, ami eddig szegélyezte, már leomlott. Ami valaha út volt, az most egy instabil hídként ívelt át a semmi felett, és Gunthar felismerte a néhai habblokkja előtt álló autokocsi beszállási pont fehér tábláját, amely most a szakadék szélén lengedezett nyikorogva a szélben.

Arex – gondolta. *Mit jelentett ez Arex számára?* Annyira biztos volt benne, hogy itt fogja megtalálni, de ha ő... Nem, gondolhatott erre. Biztosan időben kijutott. Az elméje egyszerűen nem akart más lehetőséget elfogadni. Arex nem lehetett a lakóblokkjában, amikor... De akkor mihez kezdett volna ezután, ha nem találja őt otthon?

Hová ment volna? Gunthar nem tudott rájönni.

Aztán megadta magát a fáradtságnak, leült és térdét a mellkasához húzta. Azt hitte, talán sírni fog, de a könnycsatornáit száraznak bizonyultak. Túl volt a pusztá nyomorúságon. Elkecseredettnek érezte magát. Egy egész napot töltött azzal, hogy kapaszkodott a reménybe, és most az is kicsúszott az ujjai közül.

Nem volt célja, nem volt oka, hogy elmozduljon jelenlegi helyzetéből, így hát ott ült a sötétlő ég alatt, és ha a járőröző hullák vagy a gúlok visszatérnek, és úgy döntenek, hogy ezúttal ők oltják ki értelmetlen életét, akkor Gunthar szinte üdvözölte volna őket.

EGY MOTOR DÜBÖRGÉSE riasztotta fel. Álmában már percek óta hallotta a hangot, de most egy kemény, fehér fénypászma világított az arcába. Gunthar hunyorogni kezdett, és meglátta a BVE-repülőgép zömök, fekete alakját alacsonyan fölötte lebegni. Mire eszébe jutott, hogy jelezzen a gépnek, a jármű és a kereső fénysugara már tovább is haladt. Különben is, miért állt volna meg pont őmiatta?

Gunthar reszketett. Az éjszaka észrevétlenül telepedett köré, így most arra gondolt, hogy jobb lenne menedéket találni.

Az éj zöld derengésbe burkolózott, ez még egy olyan jelenség volt, amit eddig nem vett észre. Azt hitte, hogy a szeme tréfát űz vele, talán még mindig az éles reflektor utóhatásaként, de amikor felnézett, meglátott: egy villódzó zöld fényt az égen észak-északkelet felé.

Ugyanolyan volt mint a lelet a bányaalagútban, zöld, mint a járkáló hullák fegyverei. Nem akart belegondolni, hogy ez mit jelenthet.

A sikló utánégetőinek hangja ismét egyre hangosabbá vált. A gép megfordult, és visszatért, ezúttal még alacsonyabban repült, mint korábban – és ahogy másodszor is elhaladt Gunthar feje fölött, rájött, hogy valami megmagyarázhatatlan dolog történik.

Leszálláshoz készült.

A SIKLÓ VÉGÜL Gunthartól kétszáz méterre, a függőút közepén szállt le, és ő már rohant is az irányába, mielőtt a motorok leálltak volna.

Az első katonák előbukkantak a hajó gyomrából, és Gunthar megdöbbenve torpant meg. Koponyás arcú lények voltak, olyanok, mint amelyeneket tegnap este az ablakon keresztül

látott, fekete nagykabátban és légzőcsövekkel. De akkor, mit keresnek egy BVE-járműben?

Szétszóródtak, mintha keresnének valamit, és közöttük egy zömök, sötét bőrű, tojásfejű férfi bukkant elő és egy fekete eszközt bámult a kezében, és úgy tűnt, mintha ő irányította volna a katonákat a keresésben. A marsi papság vörös palástját viselte, és a gerincéből egy robusztus szervókar állt ki, amely a válla fölé hajolt, és karmos ujjai folyamatosan rángatóztak. Egy géplátó volt az.

A katonák Gunthar felé közeledtek, és arra se volt ideje, hogy fedezékbe vesse magát, amikor az egyikük odaszólt neki:

– Egy körülbelül 1,7 méter magas, barna hajú, zöld szemű, fehér bőrű nőt keresünk.

– Arex! – kiáltott fel Gunthar. – Úgy érti, Arexet? – A leírás sokakra ráillett volna, de valahol legbelül tudta, hogy az a lányra vonatkozik.

A katona odaért hozzá, és Gunthar látta, amit a sötétben, az elmúlt éjszaka során, az ablakból nem vett észre: a rangjelzést a katona vállpáncélján, és az aquilát a sisakján.

– Maga... maga egy birodalmi gárdista – dadogta. – Maga ember?

– Lady Hanrikot keressük. Nem látta őt?

– Nem, én... hallottam, hogy talán itt lehet, de én nem... Azt hittem, maguk is olyanok. Azok a maszkok, azt hittem, hogy a lények közé tartoznak.

A gárdista nem felelt. A fejét csóválta, mintha egy olyan hangra válaszolna, amelyet Gunthar nem hallhatott, aztán megfordult, és elsétált, de Gunthamnak többet kellett megtudnia. A katona után vetette magát, és megragadta a vállánál fogva.

– Várjon! – kiáltotta honnan tudta... Hanrik úrnó még életben van? Kapcsolatba léptek vele?...

Egy zöld fényvillanás, és szavait egy önkéntelen sikoly nyelte el.

A gárdista szétporladt, ahogy a bányaalagútban lévő szervitor is, rétegről rétegre, a másodperc tört része alatt. Gunthar belenézett a fém koponyamaszk üres szemlencséibe, aztán egy emberi arc szétbomló képe, majd egy hasonlóan élettelennek tűnő emberi koponya nézett vissza rá. A katona arca olyan kifejezéstelennek tűnt, mint a fémmaszk, amit viselt.

A xeno harcosok visszatértek, azonnal a gárdistákra támadtak, és a zöld energianyalábok csipkézett villámokként robbantak ki nehéz fegyvereik csövéből. A gárdisták azonnal viszonozták a tüzet.

A lézersugarak lepattogtak a támadókról, de néhányan közülük nehézfegyverekkel voltak felszerelve, és ezek sokkal hatékonyabbnak bizonyultak. A négy harcos közül kettő elpárolgott, és amikor Gunthar meglátta, hogy a géplátó a sikló fedezékébe menekül, ő is hasonlóképpen cselekedett. Egy gárdista célkeresztjébe tévedt, mire durván félrelökték.

– Mit gondolsz, hová futsz? – mordult rá. – Fegyver van a kezében! A Császár szerelmére, használd!

Gunthar a legkevésbé sem akarta használni a lézerfegyverét, hogy felhívja magára a figyelmet, de a gárdista szavai miatt ijedten guggolt le a repülőgép landolókarmai mellé, majd a fegyver tusát a vállához emelte, és ujját a ravaszra csúsztatta.

A fegyver túlságosan remegett a kezében ahhoz, hogy bármit is eltaláljon.

Mély levegőt vett, bent tartotta, és megpróbált megnyugodni. Titokban remélte – és várta hogy a harcnak vége lesz, mielőtt lőni kezdene. Elvégre a harcosok kevesebben voltak, és máris a csapatuk felét elvesztették. Gunthar a csatamezót szemlélve látta, hogy egyikük elhamvadt, majd a következő is...

Nem tudta, honnan jöttek, nem látta őket megérkezni, de még legalább három... nem, négy lény bukkant fel, és a gárdista, aki ráförmedt, volt a következő, akit eltaláltak a smaragdzöld sugarak. A férfi Gunthar mellett halt meg, ózon és égett hús bűze töltötte be az orrát.

Az egyik lény felé fordult, és váratlanul síri nyugalom telepedett rá. Álmaiban már ezerszer volt ilyen helyzetben. Pontosan tudta, mit kell tennie, hogy mit vár tőle a Császár, és már nem fűződött félelem ehhez a felvetéshez. Gunthar úgy érezte, mintha messze maga mögött hagyta volna a régi életét, mintha az valaki máshoz tartozott volna. Az otthona, a munkája, Arex: mind eltűntek. A helyi kocsmák, az emporium, az étkeзде, ahová a lányt vitte... Gunthar fejében akaratlanul is felbukkant írnoка, Kreuz képe. Valószínűleg őt sem fogja többé látni. Remélte, hogy a nő biztonságban van. Minden, amit tett, minden, amire valaha is törekedett, az emelelek, amelyekel megmászott, mindez semmit sem ért. A lézerfegyver a kezében és az ellenség a célkeresztjében, csak ez számított most, ez volt az élete. Nem volt vesztenivalója.

Meghúzta a ravaszt, és az első lövés ugyan nem talált, újra lőtt.

Majd újra és újra. Aztán eszébe jutott a filmhíradókból, hogy a lézerfegyvereknek van egy teljesen automata beállítása. Megtalálta a megfelelő kapcsolót és átbillentette. Heves lézertűzzel sorozta meg a teremtményeket, mire azok végre kezdtek elesni – bár Gunthar nem tudta megmondani, hogy a saját erőfeszítései hozzájárultak-e ehhez a végeredményhez, mégis bizonyos komor elégedettséggel töltötte el, hogy ott volt, részt vett a csatában, és visszavágott.

Hirtelen a lézerfegyveréből panaszos nyöszörgés tört fel, majd a sugarak elhaltak; csak a céltalanság és a félelem maradt utánuk. Megkocogtatta az energiacellát, kihúzta a házából, majd visszadugta, megpróbált előcsalogatni belőle néhány árva sugarat, de mindhiába. Legszívesebben felüvöltött volna a csalódottságtól. Miért nem gondolt arra, hogy Weber tartalék tárait is magával hozza?

Szerencsére a lények közül csak egy maradt állva, és egy hirtelen támadt légáramlat kíséretében eltűnt, magával víve a többiek holttestét is – legalábbis azokat, amelyek nem olvadtak el. Gunthar egyszerre megkönnyebbült, hogy eltűntek, és

egyszerre megdöbbszent az erő ezen újabb megnyilvánulásán. Nem volt biztos benne, hogy hány gárdista vesztette életét a rövid harcban – a zöld villámvetők nem hagytak maguk után olyan holttesteket, amelyeket megszámlálhatott volna de csak öt túlélő maradt, nem számítva a géplátót és a sikló pilótáját, egy homályos tekintetű szervitort.

A gárdisták nem vesztegették az időt.

Folytatták a függőút átkutatását, és a férfi, akit Gunthar az őrmesterüknek nézett, intett a techpapnak, hogy csatlakozzon hozzájuk. A marsi ismét elővette a műszerét, és Gunthar csak most látta, hogy egy vezeték fut ki belőle, ami egyenesen a techpap szemébe volt dugva.

Alig több mint egy perccel később a gárdisták összegyűltek egy ponton, és addig kutattak a törmelék közöli, amíg egyikük elő nem vett valami apró, vörös színű tárgyai a romok alól. Ezt megmutatta a géplátónak, aki komoran bólintott. Aztán az őrmester parancsot adott, és a katonák kétszeres sebességgel trappoltak vissza Gunthar felé.

– Nem értem – mondta hol van Arex? Azt hittem, őt keresik.

– Lady Hanrik nincs itt – mondta az őrmester.

– Hogy lehet ebben ilyen biztos? Lehet, hogy valamelyik épületben rejtőzik.

– Nincs itt.

A sikló sugárhajtóművei ismét nyüzszíteni kezdtek. Az utolsó gárdista is eltűnt a hátuljában, és az őrmester is követte.

– Várjon! – kiáltotta Gunthar. – Vigyenek magukkal! Kérem, vigyenek magukkal!

Az őrmester egy elviselhetetlenül hosszú pillanaton át nézte őt, és Gunthar biztos volt benne, hogy a kérését elutasítják. Aztán egy ismerős zajt hallott, és megpördült, hogy lássa, a fémharcosok újult erővel tértek vissza. Közvetlenül előtte még négy bukkant fel, további négy pedig a függőút mentén

bukkant elő, és egyre többen törtek ki a környező épületekből is.

Gunthar felemelte a lézerfegyverét, bár tudta, hogy mindhiába. Ekkor hátulról megragadták és berángatták a repülő belsejébe. A levegőben odakint zöld fénysugarak sercegetek, amikor a tiszt rákiáltott a pilótára, hogy szálljon fel.

Ahogy a sikló lomhán a levegőbe emelkedett, valami nekicsapódott az oldalának, és a gárdisták leestek a fapadozatról, Gunthart pedig az őrmester a katonák közé taszította. A jármű kilengett, motorjai felbőgtek és nyögni kezdtek. Gunthar azt hitte, hogy le fognak zuhanni, de aztán a jármű kilőtt felfelé.

– Szerencsénk volt – nyögte a géplátó. – Ez csak egy lepattanó találat volt. Ha azok a Gauss-sugarak elkapják a motorokat, akkor keresztül hasítottak volna rajtuk.

Gunthar a pad végében talált helyet magának, négy koponyamaszkos gárdista üres tekintetének kereszttüzeiben, akik kétségkívül azon tűnődtek, hogy mit kereshet itt az egyik elesett bajtársuk helyett. Nem merte kifagztatni őket a küldetésükről, bár nagyon vágyott az Arexről szóló hírekre. Aztán meglátta, hogy a géplátó az ölében tart egy vörös amecit nyakláncot – a törmelékből származó tárgyat és azonnal felismerte.

– Honnan szerezte? – kérdezte. – Az Arex nyaklánc. Az édesanyjától kapta ajándékba, mindig viselte.

– Ez az, amiért ide küldtek minket – felelte a géplátó. – Az egyik ilyen drágakőben van egy nyomkövető, amelytől a kormányzó azt remélte, hogy elvezethet minket az unokahúgához. Sajnos, mint látja, most nincs rajta. A nyakláncot a függőúton találtuk meg. A lánc, amin lóg elszakadt.

– Akkor itt járt! – kiáltotta Gunthar. – Hát nem látja? Ez azt jelenti, hogy itt volt, és ő... Nem mehetett messzire. Vissza kell fordulnunk. Még mindig megtalálhatjuk őt.

Az őrmester határozottan megrázta a fejét.

– Még ha a lány túl is élte...

– Életben van. Biztosan életben van. Éreztem volna, ha...
Higgye el, Arex életben van.

– Még ha túl is élte – ismételte meg az őrmester már majdnem húsz órája, hogy utoljára ellenőrizték a helyzetét. Ennyi idő alatt a város szinte bármelyik pontját elérhette. Nincsenek meg az eszközeink, hogy megtaláljuk, és a kockázat...

– Vigyenek vissza! – követelte Gunthar. – Biztonságban leszek, a lények nem törődtek velem. Átkutathatom az épületeket, amíg... Csak vigyenek vissza!

Tudta, hogy észszerűtlenül viselkedett, és az őrmester úgy döntött, hogy válasza sem méltatja kéréseit. Mégis, Guntharnak fájt a tudat, hogy olyan közel járt a nőhöz, akit szeretett, és most hátat fordított neki. Próbára tették, a hitét és a bátorságát nem találták elégségesnek. Cserbenhagyta a lányt.

Szorosan markolta az ölében heverő lézerpuskát, összeszorította a fogát, és miközben a sikló kivitte őt a városból, amely valaha az otthona volt, egyre távolabb és távolabb Arextől, néma fogadalmat tett neki önmagának, a Császárnak Megesküdött, hogy valahogy, valamikor, egy napon visszatér.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

MÁR KÖZEL JÁRTAK a zöld fény forrásához.

Valahányszor csak felbukkant lüktető derengése a fejük felett, Carwen közlegényt erős, émelyítő érzés fogta el. Három megmaradt bajtársa grimaszaiból látta, hogy ők is így éreznek. A maszkos Krieg-gránátosok, mint mindig, most sem árulták el, miként éreznek.

A délelőtti folyamán egy üres lakótömbben húzták meg magukat. Carwen a folyamatosan gyötrő rémálmok miatt nem tudott aludni, és amikor egy-két órára elbóbiskolt, erős földrengés ébresztette, ami lerázta a vakolatot a falakról. Nem sokkal ezután a Halálhadtest hadnagya új parancsot kapott.

Az eligazítás rövid és lényegre törő volt. A szakasznak és a négy újoncnak egy új nekron konstrukcióról szóló jelentést kellett megvizsgálnia a város szívében. Mivel a nekronok túlerőben voltak, ezért el kellett kerülniük az ellenséggel való összeecsapást.

Azzal kezdték, hogy felmásztak a legmagasabb emeletre, ami még elérhető volt a számukra. A parancsnokság által a helyszínre küldött BVE-osztagoktól szerzett információk alapján a nekronok az alsóbb szinteken és a központi szektor körül koncentráálódtak, így egész nap viszonylag szabadon mozoghattak.

Az éjszaka beálltával azonban a haladás lassabbá vált. A gránátosok felderítőket küldtek ki maguk előtt, és amikor egy nekron őrzőjáratot pillantottak meg, bebújlak az árnyékok közé, majd megvárták, amíg az út újra szabaddá válik. Ez idő alait csak egyszer pihentek meg, kevesebb mint húsz percet, és

Carwen lába lüktetett a fájdalomtól és szédült a kimerültségtől, de nem mert panaszkodni.

Egy sípoló hangot hallott a fülében viselt voxgyöngyből, amit még a kvártélymester adott neki: ez a jelzés a felderítőtől érkezett és annyit takart: A célpont előttünk van.

Egy perccel később elérték az általuk követelt függőút végét, és egy sornyi felvonót, amelyek közül háromban a platform is a szinten várakozott.

A felderítő pokolpuskájának egyetlen mozdulatával a felvonók felé bökött, bár Carwen számára már nyilvánvaló volt, hogy a zöld fény ezeken túlról árad. A katonák felsorakoztak az emelő platformján, hogy a fémrácsokon keresztül lenézzenek. Carwen most már tényleg hányni akart, a szeme könnybe lábadt, miközben elnyomta a reflexszerű öklendezést.

Alig tudta felfogni, hogy milyen méreteket öltött az, amit látott. A piramis oldalirányban legalább egy kilométerre volt tőle, de a puszta mérete miatt sokkal közelebbinek tűnt. Valószínűleg olyan magas lehetett, mint a város alacsonyabb tornyai, bár a magasságát nehéz volt pontosan megbecsülni, mert a körülötte lévő tornyokat lerombolták. A zöld fényben Carwen egészen a talajszintig és a piramis alapja körül felhalmozott kolosszális törmelékhalmaig látott.

A piramis sima, fekete kőből készüli, amely látszólag nem kopott meg a föld alait töltött évezredek során. Négy fala nem egészen ért össze a csúcsánál, ehelyett egy négyszögletes üreget képzett, amiben egy zöld lánggolyó ragyogott, amelyből időnként villámívek csaptak ki, hogy zöld fénybe borítsák a sötét egei. A Carwen felé néző oldalán egy hatalmas, aranyozott szimbólum volt belevésve, egy kör, amiből vonalak indultak ki, mintha egy stilizált napot mintáztak volna, és alatta egy nyílás tátongott, egy kapu a fekete falban, amely mögül még több gyűlöletes zöld fény ragyogott.

A kapu előtt alakok mozogtak, túl messze ahhoz, hogy Carwen azonosítani tudja őket. A törmelék fölött nyüzsögtek, és

úgy tűnt, hogy eltakarítják azt, nagy részét ládákban a piramisba cipelik.

Hátat kellett fordítania a gyűlöletes fénynek. Megkönnyebbült, amikor egy pillanattal később a szakasz többi tagja is visszahúzódott.

– Jelentettem a látottakat a parancsnokságnak – hallatszott a hadnagy hangja Carwen kommunikációs gyöngyén keresztül. – Azt akarják, hogy semmisítsük meg a piramis tetején lévő jeladót. Tájékoztattam a parancsnokságot, hogy az a fegyvereink hatótávolságán kívül van, és nem látok nyilvánvaló módot arra, hogy felmásszunk az épületre. – Carwen örömmel hallotta ezt. A legkevésbé sem akart közelebb kerülni ahhoz a szörnyűséges építményhez. Aztán a hadnagy így folytatta: – Így hát egyetlen lehetőségünk maradt: belülről kell elpusztítani.

NÉHÁNY KILOMÉTERT VÁNSZOROGTAK visszafelé, mielőtt betörtek egy luxus-habiblokkba, ami egy nemesé lehetett valaha. A bútorzatát hátrahagyta, amikor elment, és ahogy Carwen belesüppedt a cselédszobában lévő ágyba, ironikusan elgondolkodott azon, hogy soha nem tapasztalt még ilyen kényelmet. Nem számított rá, hogy képes lesz aludni, de a kimerültség hamarosan magával ragadta. Álmait még így is izzó zöld gúlok kísértették.

Reggel későn ébresztették őrszolgálatra. Három órán keresztül a függőút túloldalán lévő étkeзде kirobbantott ablaka mögött állt, és az volt a parancsa, hogy minden túlságosan kíváncsi nekront csajlon el az épület bejáratától. Tudta, hogy ez az életébe került volna, ezért Carwen megkönnyebbült, hogy incidens nélkül érte el az őrszolgálat végét.

Úgy tervezték, hogy napnyugtakor indulnak el, így az éjszaka leple alatt mozoghatnak lefelé, egyre mélyebbre a nekronok területének szívébe. Carwen és a másik három bolygóvédelmis

a délután hátralévő részét néhány parti kártyával töltölte, ami kissé elterelte a figyelmüket. Meginvitálták a gránátosokat is, de mindegyikük visszautasította őket.

Carwen azt várta, hogy mostanra már kicsit jobban megismeri a Halálhadtest embereit, és kötődni kezd hozzájuk, de ugyanolyan kényelmetlenül érezte magát velük, mint eddig bármikor. Nem csevegtek, és alig beszéltek. Úgy étkeztek, hogy falatokat csempészték a respirátormaszukjuk alá, így Carwen majdnem két velük töltött nap után se látta az arcukat. Még a nevüket sem tudta.

TÚL HAMAR KELTEK újra útra, és leereszkedtek a város gyomrába. Negyven emelettel lejjebb megzavartak egy maroknyi torz külsejű alakot, akik elszaladtak előlük az éjszakába, de két gránátos levadászta a leglassabbat közülük, és megerősítették, hogy az nem nekron, hanem csak egy rémült mutáns volt, aki azért mászott fel erre a toronyra, hogy egy nála is nagyobb borzalom elől meneküljön. A hadnagy meggyőződött róla, hogy a mutáns nem tud mit elárulni nekik, mielőtt agyonlőtte volna, de az eset miatt Carwen jobban aggódott, mint valaha.

A mutánsok nagy szívességet tettek a katonáknak: kétségbeesésükben áttörték a lépcsőkön felhalmozott barikádokat, amelyek normális esetben lent tartották őket. Carwen még így is tudta, mikor lépnek mutáns területre Rohadás bűze járta át a levegőt, és a falakat sűrűn borították graffitik, amelyek nagy része vérrel vagy ürülékkel készült. Néhány emelet után már a kezét az arca elé szorította, és irigyelte a kriegieket a respirátorkészülékeikért.

Körülbelül egy órával később elhagyták a lépcsőházat, és egy sor apró, kopottas lakásban húzták meg magukat. A legtöbb ablak be volt deszkázva, de találtak egyet, ahol a keret egyik sarka elkorhadt, és a széttört üvegen keresztül be lehetett látni az alattuk húzódó piramist. A hadnagy ezt jelölte ki szakasza

őrhelyének, és az éjszaka hátralévő részében és a következő napon felváltva figyelték a piramis bejáratánál folyó tevékenységet. Carwent megkímélték ettől a feladattól, és így soha nem láthatta, mi van az ablakon kívül. Azonban néhány szobával lejjebb, egy bolhás priccsen fekvve hallotta a kintről jövő szüntelen munkálkodás hangjait, és elképzelte, hogy a nekronok ott vannak a közelben, közvetlenül a vékony fal túloldalán.

AZ ŐRSZEMEK JELENTÉSE kiábrándító volt. Képtelenek voltak felismerni a nekronok mozgásának mintázatát, és az elmúlt huszonöt órában nem volt olyan időszak, amikor a kapu felügyelet nélkül maradt volna. Ráadásul a nekronok létszámát egy seregnyi mutáns rabszolga duzzasztotta fel. A céljuk nem volt világos, senki sem értette, hogy mit akarnak a nekronok ezekkel a mocskos aberráltakkal, de mindenképpen csökkentették az esélyeiket.

Ha azonban Carwen azt remélte, hogy a hadnagy jelenteni fogja ezt a tényt a parancsnokságnak is, és hogy ezt az örült akciót lefűjják, akkor neki is csalódnia kellett.

– Három szakaszra oszlunk – rendelkezett a tisz, miközben a szobájuk előtti szűkös folyosón szólt a szakaszához – egyszerre két ellentétes irányból támadjuk meg a nekronokat, hogy minél többet kicsaljunk a piramisból. Amint ezt elértük, a saját osztagom közepén nyomul előre, és megpróbálunk behatolni a kapun.

Carwent három nappal ezelőtt osztották be egy osztagba, de az őrparancsnokaikat – az őrmesterek kriegi megfelelőjét – nem tudta megkülönböztetni egymástól, így csak akkor tudta meg, hogy hol kell gyülekeznie, amikor az egyikük magához intette. Parvel követte őt, míg a másik két BVE-katona a folyosó túlsó végébe ment. A közepén hagyott parancsnoki osztag csak kriegiekből állt, és valamivel népesebb volt, mint a többi osztag.

A hadnagy, a kvártélymester és az olvasztáros gránátosok többségét is magába foglalta.

Canven csak most döbben rá a hélfős osztagának valódi céljára. Olyanok voltak, mint a szuronyos katonák a gólokkal vívott harcban. A hadnagy arra számított, hogy meg fognak halni, és a gránátosai bizonyára tisztában voltak ezzel, de ahogy Carwen mostanra már számított rá, nem árultak el neki semmit.

A piramist északról kellett megközelíteniük. Több lépcsőt megmásztak felfelé, amíg meg nem találtak egy íuggóutat – most már inkább egy romos híd volt csupán –, ami elvezette őket oda, ahová kellett.

A híd párhuzamosan futott a piramis északi csúcsával, és a gránátosok lehajtották a fejüket, miközben átkeltek rajta, Canven nem tudta megállni, hogy ne pillantson fel az építményre. Azonnal megbánta kíváncsiságát, mert bármennyire is lenyűgöző volt a piramis felülről, alulról sokkal félelmetesebb látványt nyújtott. Szinte teljesen hátravetette a fejét, mire megpillantotta a csúcsát. Eltakarta az eget, és mintha magába szívta volna a sápadt holdfényt, majd a helyére saját, pokoli zöld derengését okádta ki.

Canven azt remélte, valahol talán van egy épségben maradi függőút, ami elég alacsonyan és közel húzódik a piramishoz ahhoz, hogy az osztaga felülről lőhessen a nekron örökre. Most azonban világossá vált, hogy egyetlen ilyen út sem maradt, ha egyáltalán létezett is valaha. A nekronok sírját csak a talajszintről lehetett megközelíteni.

Így történt tehát, hogy Canven először tette be a lábát egy olyan világba, amelyért imádkozott, hogy soha ne lássa, egy olyan világba, amely egész gyermekkorában a legrosszabb mitikus poklok szinonimája volt. A BVE elhagyta ezt a világot, akárcsak a proktorok és a városi adminisztrátorok, és ez nem is csoda. Az utakon bokáig ért a szennyvíz, amely fémrácsokon keresztül bugyogott fel a régen túlterhelt csatornarendszerből.

Nem volt itt olyan fal, amelyet ne perzselt volna meg a tűz, és a mutánsok bűze mindenütt ott terjengett. Ez volt az a világ, amelyet a BVE bázisának falai mögött Carwen egyre gyakrabban hallott úgy emlegetni, mint az *Alvilág*, a város, amelyet a hatóságok szintiacél lemezekkel akartak elfedni. *Ez volt az én világom* – gondolta borzongva, *Így nézett Hieronymous Théta a földről, erre épültek a város tornyai.*

AZ ELSŐ UTAT, amelyen a raj haladt, teljesen elzárta a törmelék. Vissza kellett fordulniuk és megkerülniük egy háztömböt, de végül látótávolságon belülre került a piramis, kevesebb mint száz méterre annak északnyugati sarkától bukkantak fel. Életnek nem látták jelét, mégis lopakodva haladtak előre, egyenként, a tornyosuló törmelékhalomok között. Óvatosságuk kifizetődött, amikor két nekron figyelmeztetés nélkül fordult be a sarkon előttük. Az őrparancsnok jelzett az embereinek, hogy maradjanak veszteg, és megvárta, amíg a nekronok elhaladtak a rejtekhelyük mellett, majd mögéjük léptek, és mindkettőt elpárologtatta az osztag olvasztárának egyetlen lövésével.

Ezután megvárták, amíg a vox megerősítette, hogy a második figyelemelterelő osztag is a helyén van. Miután megkapták a jelet, az őrparancsnok előre parancsolta őket. Carwen félig-meddig arra számított, hogy amint megkerülik a piramis első sarkát, a kapunál lévő nekronok tüzelni fognak rájuk, de természetesen a kapu még mindig messze volt, és a törmelékhalomok kitakarták előlük.

A fiatal katona most először hiányolta a lézerpuskáját. A pokolpuska talán erősebb volt, de cserébe jóval kisebb volt a hatótávolsága. Ha az osztaga meg akarta szorongatni a nekronokat, közel kellett kerülniük hozzájuk, sokkal közelebb, mint amennyire Carwennek kényelmesnek tűnt.

Az első ellenség, akivel találkoztak, egy mutáns volt. A törmelék között kutakodott, és közéjük lépett, mielőtt meglátta volna őket. Carwen felemelte a fegyverét, de meghallotta a fülében az őrpáncsnok hangját, aki arra utasította az embereit, hogy ne lőjenek! Két gránátos megragadta a rémült lényt, és kitörték a vézna nyakát, mielőtt egy figyelmeztető kiáltást hallatott volna.

Aztán feszült csendben várták, hogy megtudják, vajon a dulakodás felfedte-e a helyzetüket.

Alig indultak meg újra, amikor a harc megkezdődött.

Az idegen fegyverekről szóló jelentések visszhangoztak Carwen fülében, ő pedig fél térdre ereszkedett, és ijedten nézett körül, hogy megkeresse a veszély forrását. Mire rájött az igazságra – hogy nem az ő osztaga került tűz alá – az őrpáncsnok már inkább hangosan, mint a kommgöngyökön keresztül kiabálta az embereinek, hogy támadjanak.

Carwen követte az egyik gránátost egy törmelékkupacon át, és ekkor látta meg a nekronokat. Három-négyszázan lehettek, többen, mint amennyi odafentről látszott, de ami a legjobban meglepte, hogy majdnem ugyanannyi mutáns rabszolgát is látott. A torka kiszáradt a felismeréstől, hogy szakasza milyen súlyos túlerővel is néz szembe.

Két dolog válhatott a javukra, az első, hogy a piramis kapuja előtt egy nagy teret már megtisztítottak a törmeléktől, így a két szakasz fedezék mögül egy tágas, nyitott térbe lőhetett. A második az volt, hogy a másik osztagot fedezték fel először, és így a nekronok többsége velük fordult szembe. Carwen új bajtársai teljes mértékben kihasználták az így eléjük táruló lehetőséget, és pokolpuskáikkal sortüzet zúdítottak a nekronokra, lézersugarak tömkelegét küldve a fém csontvázakba.

Carwen döbbenetére egyik nekron sem esett el. Nem volt biztos benne, hogy azért, mert túl messze voltak ahhoz, hogy a sugarak teljes ereje elérje őket. Ahogy azonban a nekronok

megfordultak, és zöld villámokat szórva viszonozták a tüzet, nem maradt kétsége afelől a kellemetlen tény felől, hogy a nekronok fegyverei mind erőben, mind hatótávolságukat tekintve is a sajátjaik felett álltak.

Egy gránátos fényes, zöld villanás következtében halt meg, Carwen pedig egy törmelékhalom mögé bújt, de érezte, hogy a romokba csapódó lövedékek szép lassan lebontják a fedezékét.

- Ez az - szólt a fülébe az őrparancsnok nyugodt hangja felkeltettük a figyelmüket. Most kezdjenek el hátrálni, de folytassák a tüzelést! Csalják el a nekronokat a kaputól!

Carwen a törmelék pereme mögé pillantott, és a szive nagyot dobbant, amikor meglátta, hogy négy sornyi nekron menetel épp az irányába. Hat mutáns tereltek maguk előtt, élő pajzsként, és az aberráltak szemében tükröződő rettegésből világosan látszott, hogy nem önkéntesek voltak.

Canven megereszett hat lövést két mutánsot is elintézve, további hármát a gránátosok lőttek le, és az egyik idegen is a porba hullt. A megmaradt nekronok most már túl közel jártak, és Canven biztonságosabb pozíciót keresett, ahová visszahúzódhat. Két törmelékhalom közötti rés felé sprintelt, de zöld villámok keresztezték az útját, és bár egy mellette futó gránátos nem hőkölt meg, és eljutott a céljáig, Canven visszahúzódott oda, ahonnan elindult.

A nekronok már majdnem a nyakán voltak, meg akarták kerülni a törmelékkupacot, és hacsak nem tűnik el a látóterükből, akkor fedezék nélkül áll majd előttük. Egyetlen módot látott a menekülésre, hogy elbújik ugyanazon kupac mögé, hogy legyen valami a lövonalban közte és a nekron harcosok között. Ez azt jelentette, hogy közelebb kell kerülnie a piramishoz, de Canvennek most nem volt ideje ezen rágódni. A nekronok megjelentek, mielőtt teljesen elrejtőzhetett volna. Leguggolt, visszatartotta a lélegzetét, és arra számított, hogy bármelyik pillanatban rátalálhatnak.

Szerencsére a pokolpuskák tüze elterelte a figyelmüket, és Carwen társai nyomába eredtek. A fiatal katona csak most döbbsent rá, hogy hagyta, a nekronok elvágják a menekülési útvonalát és ezzel bekerítették. Vett néhány mély lélegzetet, hogy csillapítsa a gyomrában ébredő émelygést, és emlékeztette magát, amúgy sem számított rá, hogy túléli ezt a napot.

Újabb hangok szólaltak meg a kommgöngyében, és Carwen keze zsibbadni kezdett, amikor újabb két áldozatot jelentettek, az egyikük Parvel közlegény volt. Ám akadt néhány jó hír is. Az őrparancsnok megvárta, hogy a nekronok az olvasztárok lőtávjába kerüljenek; akkor lesből támadt rájuk. A voxból úgy tűnt, mintha sakkban tartották volna az ellenséget, többet is elpusztítva közülük, a fő gond azonban az volt, hogy nem voltak elegenden.

– Eddig tizenhárom vagy tizennégy nekront csaltunk el a kaputól. Meg kell dupláznunk ezt a számot, hogy esélyt adjunk a parancsnoki osztagnak.

Carwen tudta, mit kell tennie.

– Én a nekronok... – szólt a voxba –, nekem... sikerült mögémük osonnom. Megpróbálom... közelebb megyek a piramishoz, és újra tüzet nyitok rájuk. Talán, ha elég gyorsan tudok mozogni, és nem vesznek észre, akkor meggyőzhetem őket arról, hogy többen vagyunk, mint... hogy egy harmadik osztag is támadja őket, és akkor talán...

– A Császár legyen önnel, Carwen közlegény – felelte az őrparancsnok nyersen.

OLYAN KÖZEL HÚZÓDOTT a kapuhoz, amennyire csak mert. Gyakorlatilag már a nekronok munkásai között járt; hallotta, ahogy a törmelékben kotorásznak alig pár méterre tőle. Látszólag annyira bíztak abban, hogy a harcosaik képesek visszaverni a Halálhadtest kétirányú támadását, hogy egyszerűen visszatértek a munkájukhoz.

Túl közel vannak – gondolta. Kizárt, hogy észrevétlenül lőhessenek rájuk.

Aztán eszébe jutott, hogy nincs is rá szükség.

A pokolpuskájával megcélozta egy törmelékhalom szélét, és tüzet nyitott, remélve, hogy a becsapódás elnyomja a fegyver hangját, és a nekronok azt hiszik, hogy a lövés onnan jött. Még két kapáslövést küldött az ellenkező irányba, majd kettőt a levegőbe, aztán Carwen már futott is, de egy zöld sugár recsegett el a füle mellett. Nem mert megállni, hogy megnézzze, hány idegen figyelmét keltette fel.

– Az őrparancsnok elesett – jelentette egy hang a kommgöngyében. – Ismétlem, az őrparancsnok elesett. Most már magán múlik, hadnagy úr, megtettünk mindent, amit tudtunk, és a Császár kegyelmezzen értéktelen... – aztán az adás megszakadt.

Carwen megkerült egy törmelékkupacot, és egy alakot talált maga előtt, felkapta a fegyverét, és rájött, hogy az csak egy ember: egy zilált külsejű, rémült férfi, akin rongyokban lógott munkásköpenye és egy betondarbot vonszolt maga után.

Nyilvánvalóan a nekronok egyik rabszolgája volt, akárcsak a mutánsok, és kétségbeesett könnyörgéssel a szemében nézett a katonára.

– Nem tudok segíteni – dadogta Carwen szerencsétlenül. – Sajnálom, de olyan messzire kellene menned tőlem, amennyire csak tudsz. A nekronok mögöttem vannak, és nem akarod, hogy azt higgyék...

A férfi mintha lecövekelt volna. Carwen előrelépett, és arra készült, hogy bátorító lökést adjon neki a megfelelő irányba, mire a férfi szeme felvillant, és gurgulázó vicsorgással nekicsapott egy plasztekdarabot Carwen fejéhez.

A földön feküdt, és nem emlékezett arra, hogy elesett volna. Az egész feje zsibbadt, és amikor a kezével odanyúlt, az tapadós lett a vértől. Elejtette a pokolpuskáját, és nem tudta felemelni a

fejét, hogy megtalálja. A nyakizmai olyanok voltak, akár a szivacs... és a nekronok ott voltak, fémlábaik alatt ropogott a törmelék körülötte.

Egy nekron koponyaarca hajolt Carwen fölé; a gárdista tehetetlenül bámult a rá szegezett fegyver csövébe, és megesküdt volna, hogy látja a mélyén szikrázó zöld villámokat. Aztán a nekron megfordult, és otthagya. Carwen gyomra megremegett a néma, pánikszerű nevetéstől, és hálát adott a Császárnak, mert végül is ő volt az egyik szerencsés, aki nem fog így meghalni.

A kommgöngyből csupán statikus zöreje szűrődött ki. Carwen lehuntya a szemét, és a piramis irányából hallotta a parancsnoki osztag pokolpuskáinak és olvasztárjainak hangját, amibe a nekronok enerigafegyvereinek velőtrázó recsegése vegyült. Először azt hitte, hogy az előbbiek hangok túlsúlyban vannak az utóbbiakkal szemben, de a pokolpuskák és az olvasztárok egymás után hallgattak el, míg a nekronok lövései csak szaporodni látszottak, végül pedig már csak ők lőttek.

Az utolsó dolog, amit hallott az annak az emberi rabszolgának a hangja volt, aki a földre küldte.

– A Császár halott – sziszegte. – Most már új isteneink vannak.

TIZENHARMADIK FEJEZET

COSTELLIN IMMÁR HUSZONHARMADSZOR riadt fel a városból érkező robbanások hangjaira. Kikászálódott a tábori ágyból, amelyet – tekintettel az úrkikötő szálláshiányára – az irodájában állított fel. Az ablakán keresztül beáramlott a napfény, és Hanrik BVE-sorozottjai már a rámpán edzettek.

Negyven perccel később, megmosakodva, megborotválkozva és tiszta egyenruhába öltözve jelentkezett 186-os ezredes irodájában a szokásos reggeli eligazításra. Hanrik kormányzó is ott volt, mivel két héttel ezelőtt értesült ezekről az eligazításokról, és meghívatta magát.

Az ezredes a segédtsíjtjeitől a voxkészülékeken át kapta meg a jelentéseket, és eltartott egy darabig, mire teljes figyelmét az egybegyűlt tiszteknek szentelhette, bár addigra Costellin amúgy is sokat megtudott az éjszaka eseményeiről.

– Úgy veszem, hogy az északi csetepaté befejeződött – mondta.

Az ezredes bólintott.

– A necronok 05.19-kor visszavonultak, vagy inkább...

– Inkább újra eltűntek.

– Mindazonáltal – folytatta az ezredes – a harc utolsó órájában különösen nagyok voltak az idegenek veszteségei. Gratuláltam a 42-es ezredesnek a jól megérdemelt győzelemhez.

– Mi a helyzet a mi oldalunkon? – kérdezte Hanrik. – Milyen veszteségeket szenvedtünk?

– Ezek a számok még nem állnak rendelkezésre – felelte az ezredes.

- Legjobb becslés? – próbálkozott Costellin.
- Ezernyolcszáz ember körül lehet a veszteségünk.

Costellin fütyentett egyet.

- A 42-esek megmaradt létszámának több mint egyharmada. Azt javaslom, imádkozzunk, hogy a nekronok ne térjenek vissza egyhamar.

Az ezredes egy törékeny, megsárgult papírtérképet hajtogatott ki a városról, és az asztalára terítette, kettejük közé.

- A tábornokok ezt valószínűtlennek tartják – mondta. – Ez a nekron haderő volt a legnagyobb, amit eddig láttunk, és a vereség, amit elszenvedtek, döntőnek bizonyult. Bizonyára az erőforrásaik jó részét is kimerítettük.

- Ugyanezt mondta a múlt heti, keleti támadás után is.

- A lényeg az, hogy minden esetben sikerült tartani a vonalat egy olyan ellenséggel szemben, amely nyilvánvalóan kétségbeesetten próbál áttörni rajtunk. A stratégiánk helyesnek bizonyult.

- Talán így van – ismerte el Costellin. – A kérdés az, hogy a nekronok milyen arányban tudják pótolni a veszteségeiket. A jeladójuk még mindig sugároz, annak ellenére, hogy a techpapjaink a legnagyobb erőfeszítések árán próbálják blokkolni a jelet.

- Talán elfelejtette, Costellin komisszár – mondta az ezredes hogy a mi erősítésünk két nap múlva megérkezik.

- Nem felejtettem el – javította ki Costellin. – A tervezett hadrendünket azonban felül kell vizsgálnunk. Úgy vélem, hogy a tegnap este után a tábornokok az újoncok közül többet fognak a 42. ezredhez rendelni.

- Még mindig ott vannak a BVE katonái – ajánlotta fel Hanrik.
- A toborzás és a kiképzés jól halad. Tizenhét, talán húsz szakaszt tudok nélkülözni. Rövid távon elküldhetjük őket a 42-esek megerősítésére, és elkezdhetjük kiterjeszteni a behívót más városokra is. Az egyetlen probléma, ahogy már

említettem, az újabb újoncok felszerelése. Nekünk nincs meg a...

– Küldje az embereit – szakította félbe az ezredes. – A 42-esek kvártélymesterei mindent megtesznek, hogy felszereljék őket.

– Sajnos a nekronok Gauss-fegyverei nem sok mindent hagynak maguk után – mondta Costellin. – Ha elveszítünk egy embert, általában mindent elveszítünk, amit magával vitt.

– A Császár majd gondoskodik rólunk – mondta az ezredes.

Costellin nem volt ebben olyan biztos, de emellett azzal is tisztában volt, hogy egyre inkább úgy hangzik, mintha a végzet hangját képviselné ezeken a találkozókon. *És talán* – gondolta –, *az ezredesnek igaza van.* A Halálhadtest az elmúlt hetekben szépen haladt előre, bezárta az ostromgyűrűt a város körül, és bár a saját ezrede még nem látott harcot, a 42. és a 81. egyaránt lenyűgöző győzelmeket aratott. Álmában sem gondolta volna, hogy lehetséges, de úgy tűnt, a nekronok meghátrálnak. Mégis úgy érezte, hogy valakinek óvatosságra kell intenie az ezredest. Valakinek nem szabad elfelejtenie, hogy még mindig az Impérium számára talán legnagyobb fenyegetéssel állnak szemben.

Még Hanrik is átvette az ezredes gondolkodásmódját. Mióta elvesztette unokahúgát, minden bizonnyal hajlandóbb volt felajánlani polgárait, azokat az embereket, akiket egykor oly kétségbeesetten akart megvédeni, áldozatként a háború megnyeréséért.

– Várom a 42-es ezredes jelentését az ellenség taktikájáról ebben a legutóbbi összecsapásban – mondta az ezredes. – Különösen érdekelnek az új nekron fajzatok természetéről szólók és arról, hogy miként lehet legyőzni őket.

Hanrik értetlenül nézett, ezért Costellin elmagyarázta neki:

– Tegnap késő este jelentek meg a csatatéren: olyanok, mintha félig megformált nekronok lennének. Nincs alsó testük, csak gerincoszlopuk, de képesek szellemként lebegni és

anyagtalanná is válni, amíg elég közel nem kerülnek, hogy a kezük helyett használt késekkel és pengékkel harcoljanak, és akkor már igen valóság.

– Javaslom, hogy egyelőre rekesszük be ezt a megbeszélést – zárta rövidre az ezredes –, és akkor ülünk össze újra, amikor a jelentés a rendelkezésünkre áll.

KICSIVEL TÖBB MINT két óra múlva Costellin ismerős, kitartó kopogást hallott az ajtaján, és Hanrik lépett a szobába.

– Nem zavarom? – kérdezte a kormányzó, és mint aki biztos a dolgában, máris helyet foglalt.

– Éppen a frontvonalra készülök – mondta Costellin hogy terjesszem a tegnap esti dicsőséges győzelmünk hírét. Úgy vélem, elegendő anekdotát gyűjtöttem össze az elsőprő esélyekkel szemben tanúsított figyelemre méltó hősiességről.

– Hmm, igen. Bizonyos értelemben ezt szerettem volna megbeszélni önnel.

Costellin kíváncsian húzta fel a szemöldökét.

– A tegnap estéről van szó. A nekronok támadásán gondolkodtam, és azon tűnődtem, miért pont ott? Miért próbáltak meg kitörni a városból észak felé, amikor a keletre lévő ezred, a 81. még mindig kimerült volt az előző támadástól? Az ezredes maga mondta, hogy ez volt a legnagyobb nekron erő, amit eddig láttunk. Ha ezt az erőt a 81. Ezred ellen küldték volna, talán most nem ünnepelhetnénk győzelmet.

– Van egy elmélete? – kérdezte Costellin.

– Nos, persze az is lehet, hogy csak a nekronok intelligenciája csekély.

– Valóban. Akár azt is hihették, hogy egy második támadásra várva csapatokat vontunk át keletre.

- Átnéztem néhány régi tervrajzot, és szeretném hallani, hogy mit gondol minderről, mielőtt az ezredes elé állok ezzel.

Hanrik átadott egy memóriatekercset Costellinnek, aki betöltötte azt az íróasztala hololitprojektorába. Egy pillanattal később egy szemcsés kép villant fel közöttük: Hieronymous-város északi részének építészeti terve volt. Hanrik módosított a kijelzőn, számos ilyen képet görgetve végig, amíg megtalálta a megfelelőt.

- Ez - mondta, és húsos hüvelykujjával egy vonalat húzott rajta ez az a pont, ahová a 81. Ezred eljutott, amikor a nekronok megindultak ellenük, és ez... - Egy másik tervre görgetett. - Ez az a hely, ahol megtámadták a 42-eseket. - Előre-hátra lapozott a két tervrajz között, és megkérdezte, hogy Costellin is észrevett-e valamit rajtuk. Costellin megrázta a fejét, ezért Hanrik az elsőt egy bizonyos épületre közelített, és a komisszár döbbenten dőlt előre a székében.

- Persze lehet, hogy véletlen egybeesés - mondta Hanrik.

- Lehetséges - értett egyet Costellin -, de ha mégsem... Azt hiszem, igaza van, Hanrik. Azt hiszem, azonnal el kellene vinnünk ezt az információt az ezredesnek, mert azt hiszem... azt hiszem, talán épp most találta meg a nekronok gyenge pontját.

186-OS EZREDES IRODÁJA szinte zsúfolásig megtelt. Az íróasztala körül számos szárnysegédje, négy századparancsnoka és néhány techpap zsúfolódott össze. Hanrikot a BVE- tisztek egy kisebb csapata kísérte, és mindezek közepette egy magányos, fiatal katona állt vigyázzban, aki zilált küllemű, skarlátvörös és lila egyenruhája kinézetéből ítélve még újonc volt.

- Természetesen - mondta Hanrik, és kihúzta magát, miközben rendkívül fontosnak érezhette magát amint elment az áram, azonnal embereket küldtem a fő generatóriumba.

- Akik közül egyik sem jutott el oda - helyesbített az ezredes és eddig azt feltételeztük, hogy a városon belül számos más BVE-osztaggal egyetemben rajtuk ütöttek. Ezt a feltételezést ma reggel megkérdőjelezhettük.

Hanrik átvette a szót, és lelkesen magyarázta el életbevágó felfedezésének körülményeit, mígnem az ezredes türelmetlenné vált a szónoklatot hallgatva, és ismét félbeszakította.

- Úgy tűnik - mondta hogy mind a 42., mind a 81. Ezredet megtámadták, amikor azok megközelítették a város másodlagos generátoriumainak helyszínét.

- Azt hittük - mondta Hanrik hogy az áramkimaradás szabotázs műve, amelynek célja a civil lakosság pánikba ejtése és az evakuálási erőfeszítéseink akadályozása volt, de mi van, ha ennél többről van szó? Mi van, ha az áramellátásunkat céllal vágták el?

- Valahányszor csak találkoztunk a nekronokkal - mondta az ezredes a számuk nőtt. Nem tudjuk, hogy alszanak-e még a sírjukban, vagy valahogy távolabbról hoznak erősítést. Akárhogy is...

- Akárhogy is - kontrázott Hanrik -, mi van, ha a saját áramunkat használják erre? Mi van, ha anélkül nem tudják felébreszteni a csapataikat vagy... vagy működtetni a jeladójukat?

- Ami azt illeti - szólalt meg az egyik techpap mindannyiunkat frusztrált a nekronok azon képessége, hogy szinte bármilyen sérülés után képesek regenerálódni. Lehetséges, hogy az ehhez szükséges erő nem a sírjukból, hanem egy külső forrásból ered.

Az ezredes előhívta a hololitikus térképeket, amelyeket Costellin már korábban is látott.

- Három generátor maradt a városban - jelentette be egy pálcával gesztikulva.

- És, tekintve a nekronok által okozott pusztítást – tette hozzá Costellin az a tény, hogy mindhárom még áll, már önmagában is sokatmondó.

- A 103. Ezrednek a jelenlegi haladási üteme mellett körülbelül három és fél nap múlva kell ezt a délre fekvő területet biztosítani, míg a mi ezredünk alig több mint két nap múlva éri el az itteni területet. Így már csak a középső és legnagyobb létesítmény marad, ami itt található. – Az ezredes egy sokkal mélyebben elterülő zónára mutatott a város központjában.

- Feltételezhetem, uram – szólalt meg az egyik századparancsnok –, a szándék az, hogy egy csapatot küldjünk ki, hogy elintézzék azt a generátort? Ha igen, akkor szeretnék önként jelentkezni a századommal erre a küldetésre, magammal az élen.

- Köszönöm, Alfa őrnagy – biccentett az ezredes. – Valóban ez a terv, és a tábornokok felkérték ezt az ezredet, hogy hajtsa végre azt. A mi elsődleges feladatunk azonban még mindig a város körüli ostromgyűrű fenntartása, és szükségem lesz az összes főtisztemre, hogy védekezzenek egy valószínű támadás ellen, amint megközelítjük a nyugati oldali generátorumot.

- Ebből, feltételezem az az előny származik – tűnődött Costellin –, hogy így a nekron sereg nagyja túlságosan elfoglalt. Még így is nehéz lesz egy használható méretű haderőt átcsempészni a soraik mögé. Már így is lelőtték Hanrik kormányzó siklóinak nagy részét.

- Így van – mondta Hanrik némi önelégültséggel a hangjában –, itt jön a képbe Soreson közlegény. Minden tekintet a fiatal katona felé fordult, akit látszólag kellemetlenül érintett a figyelem. – A parancsnokságom alatt álló gránátosok három hete hozták ki Soreson közlegényt a városból. Egymagában harcolt és kitartott a nekronok ellen. Amint láthatják, azonnal be is soroztuk a Bolygóvédelmi Erőkhöz. A támadás előtt azonban bányafelügyelő volt. Hieronymous-város egy kiterjedt

bányaalagút-hálózat felett épült. Soreson közlegény át tudja vezetni a beszivárgó csapatunkat ezeken a járatokon.

- Pontosan a nekronok lába alatt - mondta Costellin elismerően. - Csak imádkozzunk, hogy amikor a sírjuk előbukkan, egyikünk se maradjon a föld alatt.

- A fő generatóriumtól alig két háztömbnyire van egy bányabejárat, uram - mondta Soreson. - Ha el tudjuk azt érni...

- Sajnos - szakította félbe Hanrik -, nincsenek naprakész terveink az alagútszisztemről, az erre vonatkozó információk az evakuálás során elvesztek. Ahogyan azt az imént hallották, azonban a közlegény úgy ismeri azokat az alagutakat, mint a tenyerét.

Soreson a maga részéről sokkal kevésbé tűnt biztosnak ebben, mint a kormányzó.

- Az alagutak azonban nem mind kapcsolódnak egymáshoz - szólalt meg újra. - Ahhoz, hogy elérjük a bánya bejáratát, két, talán három falat is át kellene törni.

- Vékony falakat - tette hozzá gyorsan Hanrik. - Generációk óta bányászunk ezen a földön. Még ahol az alagutak nem teljesen kapcsolódnak is össze, közel futnak egymáshoz.

- Azt hiszem, uram, van még egy régi vájár járművünk a *Mementó Mori* fedélzetén - szólalt meg egy másik techpap is.

- Egy Termesz rohamfúró - emlékezett vissza Costellin de annak a motorja akkora zajt csap, mint az Aranytrónus. Ha ezek az alagutak valóban olyan közel futnak egymáshoz, ahogy a kormányzó úr sugallja, akkor egy maréknyi robbanótöltet talán diszkrétebb megoldás lenne.

- A biztonság kedvéért hozzák le a felszínre azt a Termeszt - utasította az ezredes az egyik segédjét. - Addig is, Hanrik tábornok, ha tudna nekem néhány bányatöltetet szerezni, és Soreson közlegény nézze át az alagutakról készült térképeket... Alfa őrnagy, azt hiszem, elfogadom az ajánlatát. Vigyen egy

gránátos szakaszt a fiai közül és egyet a Gamma századból is, amelyet mondjuk...

Costellin megmerevedett, amikor észrevette, hogy az ezredes épp rá szegezte a tekintetét.

– Komisszár, tudom, hogy nem parancsolhatom ezt önnek, de mivel a daski veszteségek óta ön az ezred legtapasztaltabb tisztje...

Ez aligha volt példa nélküli kérés, és Costellin nem volt az a fajta, aki az íróasztal mögé bújt, amikor a harcok elkezdődtek. Hozzászólt azonban ahhoz, hogy maga válassza meg a csatáit, és jóval nagyobb figyelmet fordított a saját biztonságára, mint a Halálhadtest tisztjei a sajátjukra. Az biztos, hogy még sohasem nézett farkasszemet a nekronokkal.

Egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy az ezredes vajon szándékosan csinálja-e ezt, hogy megszabaduljon egy olyan komisszártól, aki minden szavát meg akarja kérdőjelezni. Úgy tűnt, mintha indokolatlanul nagy hangsúlyt fektetett volna a „tapasztalt” szóra, mintha Costellin hosszú életét akarná megítélni, azt sugallva, hogy egy nála bátrabb ember már régen halott lenne.

– Ezzel nagy szolgálatot tenne a Császárnak.

– Ha ez így van – felelte Costellin szűkszavúan, miközben magán érezte a teremben lévő összes tiszt ítélkező tekintetét akkor mégis miként utasíthatnám vissza?

A MÁSNAP REGGELI eligazítás feszült hangulatban telt, legalábbis Costellinnek úgy tűnt.

Megtárgyalták a küldetés időzítését, és megegyeztek – vagy inkább 186-os ezredes úgy rendelkezett hogy két nap múlva indul útnak, és ha a nekronok bekapják a csalit, akkor a Kriegi 103. tüzérségétől délre fekvő generátor védelmével lesznek

elfoglalva. Costellin csapata az alagutakban vár majd az ezredes jelére.

A támadást úgy időzítették, hogy az egybeessen a nyugati generatorum bombázásával. Costellinnek be kellett ismernie: az ezredes minden esélyt megadott nekik a sikerre. Ha a Császár kegye velük van, akkor úgy juthatnak be és ki a városból, hogy egyetlen nekronnal sem találkoznak.

Lehetséges – gondolta Costellin de szinte hihetetlenül valószínűtlen.

Végül a Termeszben indultak útnak. Hanrik még nem kapta meg Soreson közlegény frissített térképét, és amikor felelősségre vonták, bevallotta, amit Costellin már az elején sejtett, hogy az egykori bányafelügyelő memóriája nem olyan megbízható, mint amivel a kormányzó az eligazításon dicsekedett. A Termesz több lehetőséget biztosított a számukra, ha rossz irányba fordulnának, bár tíz utasnál többet nem tudott szállítani, így az emberek többségének gyalogosan kellett haladnia a jármű nyomában.

Két gránátos szakaszt választottak ki, hogy elkísérjék a komisszárt, az ezredes pedig aznap estére kitűzött egy időpontot az előzetes eligazításra. Costellin a délután nagy részét azzal töltötte, hogy egy felemelő beszédet írt, amiről tudta, hogy aligha lesz rá szükség, miközben lánckardját és a plazmapisztolyát tisztogatta, megolajozta őket, majd elmondta a szükséges litániákat, hogy kiengesztelje a bennük rejlő gépszellemet.

Másnap reggel kiállt a rámpára, és felkészült az újoncok fogadására.

Tökéletes formációban masíroztak ki a leszállóhajók gyomrából, hosszú kabátjukban és gázálarcaikban megkülönböztethetetlenek voltak a Halálhadtest bármelyik veterán gárdistájától, akivel Costellin valaha is szolgált. Mint mindig, amikor egy hajó leszállt, a hegyoldalban lévő menekültekkel is problémák adódtak, akikben élt a gyanú,

hogyan egyes nemesek és befolyásos emberek, soron kívül, előttük kerülnek kimentésre. Az újoncok azonban a küszködő proktorok segítségére siettek, és a lázongást brutálisan levertek.

– Csodálatosak, nem igaz? – Mannheim komisszár Costellin vállánál bukkant fel.

– Igen, azt hiszem, azok – ismerte el Costellin –, ha az ember nem gondol arra, hogy min mentek keresztül, hogy idáig eljussanak.

– Tessék? – kérdezett vissza Mannheim, de Costellin nem válaszolt neki. Ő emlékezett a Krieg világán tizenkilenc évvel ezelőtt tett egyetlen látogatására. Akkoriban jó ötletnek tartotta, hogy jobban megértse a bajtársait. Maszkot és légzőkészüléket öltött, és kilépett a kopár, fagyos, mindenféle élet számára teljesen alkalmatlan tájra. Valahogy mégis megmaradt ott az élet.

Costellinnek azt mondták, hogy a polgárháború már régen véget ért, és arra számított, hogy ökoszisztéma mostanra már kezdett újjáéledni. Miközben azonban semleges zászló alatt utazott, maszkos arcok néztek ki rá a lövészárkokból, amelyek úgy szelték át a bolygó felszínét, mint a véres hegek. A felrobbanó aknák új lyukakat vájtak a szétzilált tájba, és hatalmas hamufelhőket küldtek a már amúgy is fojtogató levegőbe.

Krieg emberei még mindig háborúztak, de már nem az ideológiai nézeteltéréseik miatt, hanem azért, hogy bizonyítsák, méltóak arra, hogy meghaljanak a Császáráért.

– Látnod kellett volna őket tegnap este – lelkesedett Mannheim. – A 42.-et, mármint az én ezredemet. Nem számított, hogy a nekronok mit vetettek be ellenük, ők folytatták a harcot. Fáradhatatlanok voltak. Még én is... Amikor megláttam azokat a gúlokat, végigfutott a hideg hátamon, mondhatom, de a Halálhadtest... Ők nem tántorodtak meg, és nem hátráltak.

- És közülük ezernyolcázat lemészároltak - mutatott rá Costellin.

- Nos, igen. Igen, de az előrejelzések szerint... Arra számítottam, hogy még nagyobb veszteségek lesznek. Azt gondoltam, hogy háromezer, talán négyezer embert veszítünk majd, de ez kis áldozat, amíg a csatát megnyertük.

- Elfogadható veszteségek, igen. Hamarabb megtörténik, mint gondolnád, nem igaz? Néha még magam is megteszem.

- Mit?

- Elkezdni számokként tekinteni rájuk. Osztozni velük abban, hogy Krieg emberei egyáltalán nem törődnek a saját életükkel. A Császár tudja, így sokkal könnyebb.

- Szerintem ez nem igazságos - mondta Mannheim. - A nekronok fenyegetést jelentenek, nemcsak erre a világra, hanem az egész Impériumra. Harcolni kell ellenük!

- Nézze meg őket, Mannheim. Nézze meg azokat a katonákat, és próbáljon meg a maszkjuk mögé látni. Frissen érkeztek a Kriegről, tudja, hogy ez mit jelent? Azt jelenti, hogy többségük tizennégy-tizenöt éves, és már a hátuk mögött van egy életre elég erőszak.

- Ez sok világon ugyanígy van - érvelt Mannheim. - Persze a Kriegen a körülmények keményebbek, mint a legtöbb helyen, és ez egy bizonyos fajta embertípust nevel ki.

- Nem - mondta Costellin halkán -, mi neveljük ki őket.

Az újonnan érkezeti gárdisták első és legkisebb kontingense, azok, akik világosabb szürke kabátjaik alapján a 103. ezredhez tartoztak, most vonultak fel, és az új tisztjeik már át is vették feleltük az irányítási.

- Talán azt kellene tennie, amit én is tettem - folytatta Costellin meglátogathatná a Kriegot, és lássa a saját szemével. Rá fog jönni, hogy nem embertelenek, csak már alig emberek.

- Nem biztos, hogy értem a különbséget - mondta Mannheim, de Costellin gondolatai ismét elkalandoztlak. Újra

egy téglalapútban találta magát, még a végtelenszer újrahasznosított levegő áporodott szagát is érezte. Soha azelőtt, és azóta sem látott ennyi embert ilyen szűk helyen összezsúfolva. A legtöbbjük nő volt, sokan gyermekkel, és mindannyian vegyi kábulatban éltek mindennapjaikat. Abban a föld alatti labirintusban nem volt szükség a maszkokra, de Krieg polgárai akkor is viselték őket.

- Talán - sóhajtott fel végül -, ha felszólaltam volna... de nem, most is ugyanolyan biztos vagyok benne, mint akkoriban, hogy senki sem akart volna meghallgatni. Mondtam már, Mannheim, mondtam a csapatszállító hajó fedélzetén is, hogy a Krieg Halálhadtest értékes erőforrás a Birodalom számára, ők a tökéletes katonák. A kérdés, gondolom, az, hogy mennyit vagyunk hajlandóak feláldozni ezért az ideálért? Mennyi borzalom elől kell elfordítani a fejünket?

- Biztos vagyok benne, hogy nem a mi dolgunk kérdezősködni - mondta Mannheim mereven.

- De ha nem nekünk, akkor kinek? Ki fogja megmondani, ha a dolgok túl messzire mentek?

- Nem tetszik, hogy hova akar kilyukadni, Costellin komisszár. Tudom, hogy nem akarja ezt a háborút, de mi lenne az alternatíva? Ha azt tettük volna, amit maga akart, ha elpusztítottuk volna ezt a bolygót, akkor is haltak volna meg emberek. Soha nem tudtuk volna végrehajtani a teljes evakuálást a rendelkezésünkre álló idő alatt.

-Tudom, Mannheim - ismerte be Costellin csendesen.

- Csak néha aggódom miattunk. Aggódom, hogy mi is kezdünk ugyanolyan embertelenek lenni, mint ők, túlságosan hozzászoktunk, hogy „elfogadható áldozatokkal” és számokkal foglalkozzunk. Elfelejtjük, hogy minden egyes szám mögött egy élet van. Talán egy bántalmazott, örömtelen élet, de mégiscsak egy élet. Amíg el nem jön a nap, amikor ez az élet, ez a szám a miénk lesz, és akkor ki marad, aki törődik velük?

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

VAJON MENNYI IDÓ telt el?

Mintha a vasistenek érkezte óta hónapok múltak volna el. Olyan érzés volt, mintha a létezés örökké tartana. A háború előtti idő már olyan távoli emlék voltak csupán, hogy szinte alig hiányzott a régi élete, ellenben a jövő bizonytalanná vált.

Az eljövendő, végtelennek látszó napok nem kecsegtettek mással, mint ez a mostani: tizennégy órás műszak a város romjai között, evés, alvás, majd újra munka. A munka figyelemreméltóan könnyen vált rutinszerűvé, és az emberi test hihetetlen gyorsasággal alkalmazkodott a fájdalomhoz, az elme pedig – az örülettől való félelem miatt – az itt és most korlátaikhoz.

Arex úgy érezte, mintha a csákány a karja meghosszabbítása lenne. Alig tudatosult benne, hogy egykor puha kezén, a fanyél miatt bőrkeményedések keletkeztek.

Néha azonban az elméje még mindig képes volt kicsusszanni a láncai közül, és egy fehér szőnyeggel borított hálósobába kalandozott a Magas Toronyban, vagy a tiltott találkára gondolt egy lepukkant étkezdében, egy szeretett személy ajkának érintésére, és akkor előbukkant a hiánya mindannak, amit elvesztett.

Arex térdre rogyott és sírva fakadt, magára vonva egy görbe hátú felügyelő figyelmét, aki ráordított, hogy folytassa a munkát, és megbökte az ösztökéjével. Megpróbált engedelmeskedni neki, őszintén megpróbálta, de a szintibeton darab, amelyet az imént még gondolkodás nélkül emelt fel, most olyan nehéznek érződött, mint maga a világ.

A felügyelő aktiválta a dorong elektromos magját, és Arex összerezsent, várva az elkerülhetetlen elektromos sokkot, ahogy már az sokszor megtörtént korábban. Ehelyett dühödt kiáltásokat és dulakodás hangjait hallott maga körül, majd könnyein keresztül észrevette, hogy egy rabszolgatársa a védelmére kelt. Egy robosztus testalkatú, jóképű férfi volt az, csupa piszok a kemény munkától, ahogy a többiek is. A férfi kicsavarta az ösztökét a meghunyászkodó felügyelő kezéből, és elég dühösnek tűnt ahhoz, hogy használja is. Aztán a józan ész elnyomta a szemében lobogó tüzet, és megvetően a földre dobta a fegyvert.

- Csak elfáradt - morogta -, ennyi az egész. Mindannyian fáradtak és éhesek vagyunk, és ezen a brutális kínzás nem fog változtatni.

A férfi felsegítette Arexet, majd egy vizespalackot nyomott az ajkához. A felügyelő közben visszaszerezte a botját és vele együtt a tekintélyét is, és erőtlenül felhördült.

- Három napig fél adagot kapsz, Tylar, és jelentem ezt az esetet Amarethnek, hallod?

- Nem kellett volna ezt tenned - mondta Arex sajnálkozva, miközben a felügyelő odébb trappolt, hogy beváltsa a fenyegetését. - Nem kellett volna bajba sodornod magad miattam.

Megmentője, Tylar megrázta a fejét.

- Amióta itt vagyok, mindig bajba kerülök valami miatt. Ezúttal legalább jó okkal tettem.

- Megosztom veled a fejadagomat - ígérte a lány. - Nem akarom, hogy éhez.

- Semmi ilyesmit nem fogsz tenni - ellenkezett Tylar. - Meg kell őrizned az erődet. Tudod, mit tesznek azokkal, akik nem tudnak tovább dolgozni. Ne aggódj miattam, Arex, megleszek, ha kell, makacsságból. Nem adnám meg annak a bunkónak azt az elégtételt, hogy megtörjön.

– Tudod a nevemet? De én nem is...

– Nem ismeresz meg, ugye?

Arex felnézett a férfi arcába, és megpróbált a kosz és a rendezetlen, kócos, szőke hajzuhatag mögé látni, és visszahámozni az éveket.

– Én... ismerlek téged – döbönt rá. – Tylar. Hát persze. Az apád nem egy admirális volt?

– Egy lord admirális – mondta Tylar. – Legalábbis elég magasan szolgált ahhoz, hogy megmentsen a behívótól, és egy kényelmes adminisztrátori állást adjon nekem. Nos, erre biztosan emlékezned kell. Csak úgy ezerszer említettem azt hiszem, a randevúnk alatt, amikor megpróbáltalak lenyűgözni téged.

– Én... sajnálom – dadogta Arex. – Csak a nagybátyám...

– Tudom – Tylar melegen mosolygott rá. – Ha jól emlékszem, sokat beszéltél Hanrik kormányzóról is. Bizonyára nem helyeselted, hogy kérőket válasszon helyetted.

– Mindketten olyan fiatalok voltunk – sóhajtott fel Arex és a dolgok, amik akkoriban érdekelték minket...

– Most már nem jelentenek olyan sokat, ugye?

Tylar elhúzódott tőle, és a lánynak azonnal hiányzott a férfi testének megnyugtató érintése. Kellemes volt visszatérni a múltba, bármilyen rövid időre is, sajnálat nélkül, és megtudni, hogy egykori élete egy aprócska része megmaradt. Ez reményt adott neki. De most az üres jelen ismét magához húzta Arexet.

– Vissza kell mennünk – mondta Tylar mielőtt az a felügyelő visszatér a verőlegényeivel. Segítek neked eltakarítani ezt a kupacot. Ha megint gyengének érzed magad, akkor támaszkodhatsz rám.

– Úgy lesz – mondta Arex hálásan.

A MUNKA LÉNYEGE az volt, hogy olyan anyagokat gyűjtsenek össze, amelyeket a vasistenek felhasználhatnak.

Minden fémtartalmú dolgot félre kellett tenni; a drágaköveket és az ékszereket is. Nagyjából félóránként Arex és Tylar felváltva gurítottak be egy-egy haszontalan törmelékkel teli talicskát egy néma kohóba. A férfi úgy rendezte el a nő rakományát, hogy könnyebb legyen, mint amit ő cipelt, bár mindkét kupac ugyanolyan tartalmasnak tűnt. A nő az egyik emelőaknába borította a talicska tartalmát, miközben felügyelők egy csoportja kártyázott egy közeli asztalnál.

Arexet néha dühítette, hogy a felügyelők, többnyire Amareth korábbi barátai kevesebbet dolgoztak, mint ő, mégis több élelmet kaptak. Azon tűnődött, vajon ők is ugyanígy éreztek-e vele kapcsolatban, amikor a Magas Toronyban élt, és semmiben sem szenvedett hiányt annyi éven át, miközben ők maguk a munkának éltek. Most a vasistenek új uralkodó osztályt emeltek fel a városban, és talán megérdemelte ezt a büntetést.

A hideg, kemény padlón aludt éjszakánként, egy, a régi fürdőszobája felének megfelelő méretű lakrészben, amelyet négy másik rabszolgával osztott meg.

Bedeszkázták az ablakokat, de a piramisból áradó zöld fény átlopakodott a deszkák pereme között.

– Nem találod furcsának – mondta neki Tylar egyik nap –, hogy sosem látjuk magukat a vasisteneket? Sem annak jelét, hogy a munkánk eredményét elvinnék hozzájuk?

Arex megvonta a vállát.

– Ha nem kell nekik a fém – mondta a lány –, akkor miért kérik?

– Csak Amareth szavából tudjuk, hogy kell nekik.

Hagyta, hogy a csákány kihulljon a kezéből, felkorbácsolva ezzel egy közeli felügyelő haragját. Tylarra meredt.

‘- Mit... te miről beszélsz? Miért csinálnánk ezt az egészet, ha nem...?

- Hogy kerültél ide? – kérdezett vissza a férfi.

- Nem tudtam, mi mást tehetnék... Haza már nem mehettem. Találkoztam másokkal a városkapu közelében, és azt mondták, hogy a kijáratokat mind lezárták. Aztán láttam... láttam embereket a romok között dolgozni, és megkérdeztem tőlük, hogy miért, és azt mondták...

- Rám találtak – mondta Tylar –, és azt mondták, hogy ha nem csatlakozom hozzájuk, és nem szolgálom a Vasisteneket, akkor kötelességük gondoskodni arról, hogy megbüntessenek érte. Még így is...

- Még így is – sóhajtott Arex –, megnyugtató tudni... hinni, hogy nem vagyunk teljesen tehetetlenek ezzel a szörnyű erővel szemben, hogy van valami módja annak, hogy...

- De mi van – suttogta Tylar –, ha nincs rá mód? Mi van, ha a vasisteneket a legkevésbé sem érdekli, hogy kiszolgáljuk-e őket vagy sem? Mi van, ha hazudtak nekünk?

LEHETŐSÉGEIKHEZ KÉPEST APRÓ győzelmeket arattak. Fémhulladékot rejtettek el a taliga aljában, és a bányaaknába öntötték azokat, hogy a felügyelők ne tudják megszerezni. Úgy gondolták, hogy tevékenységük észrevételen maradhat, mert senki sem figyelt igazán rájuk, egészen addig, amíg az Arex negyedik rakományában rejlő evőeszköz-gyűjtemény részei árulkodó koccanással egymáshoz verődtek és a fémen megcsillant egy égő fáklya fénye, mire a felügyelők körbevették és kikérdezték.

Negyvenes éveikben járó férfiak voltak, többségük volt bányász, borotvátalan arccal, ami úgy nézett ki, mintha sosem lett volna tiszta. Egyikük megkérdezte Arex nevét, és ő őszintén válaszolt, mert nem bírta elviselni egy újabb hazugság terhét. A

felügyelő alaposan megnézte a nőt, emlékezett az arcára egy híradóból, amit egyszer látott, és ennyi volt, az álcája lelepleződött.

Akkor még jobban érdeklődni kezdtek iránta. Tudni akarták, hogy a kormányzó kémje-e, amit a lány dühösen tagadott. Megkérdezték tőle, miért nem repült ki vele a városból, és addig piszkálták a gyenge kifogásait, amíg be nem vallotta, hogy a barátját kereste. Arex ekkor könnyekben tört ki, részben azért, mert a legmélyebb titkát rángatták ki belőle, részben pedig annak emléke miatt, hogy a romok között botorkálva megtalálta Gunthar lakótömbjét, amit a rovarraj lerombolt, és életében először egyedül érezte magát.

A felügyelők ezt a történetet viccesnek találták. Többel akartak tudni erről az alsó emeletekről származó férfiről, aki elnyerte egy nemes hölgy szívét. Vulgáris célzásokat tettek arra vonatkozóan, hogy Arex mit láthatott Guntharban, és még jobban nevettek, amikor a nő ragaszkodott hozzá, hogy a férfi a legédesebb ember a világon.

– Hol van most – gúnyolódtak rajta –, ez a te édes szerelmed?

– Engem keres – felelte makacsul. – Gunthar keres engem, és addig nem nyugszik, amíg meg nem találjuk egymást. – Miközben beszélt, a nyakláncáért nyúlt, és egy pillanatra elfelejtette, hogy ezt is elvesztette a rovarjármű után nem sokkal. Hiába ment vissza, hogy megkeresse, nem találta meg.

– Mit gondoltok? – kérdezte az egyik felügyelő a társaitól. – Vigyük el Amarethhez? Biztosan örülne, ha tudná, hogy nemesi látogatónk van. – A többiek kegyetlen, gúnyos nevetése jelezte egyetértésüket.

A nap már lement, amikor Arexet egy hatfős kíséret félig toltá, félig vonszolta, keresztül egy függőúton. Láta, hogy Tylar elindul felé, de egy határozott fejrázással lebeszélte róla. Semmit sem tehetett, hogy segítsen rajta.

Meglepődve tapasztalta, hogy egy dohos, régi schola épületébe vezeük be, majd több emeletet ereszkedtek lefelé,

míg egy érintetlen udvarra nem értek, amely túlsó végén egyetlen nagy épület állt. Széles márványlépcső vezetett fel egy olyan ajtóhoz, amely könnyen befogadott volna egy Arex magasságánál háromszor nagyobb látogatót is. A lépcső mindkét oldalán meredező tornyok csak egy templomhoz tartozhattak, és helyzete ellenére remény lobbant fel a szívében, egészen addig, amíg fel nem nézett arra a helyre, ahol a birodalmi sasnak a templom ajtaja fölött kellett volna díszelegnie. Rémülten látta, hogy a jelkép már nincs ott.

A sast lekaparták. Arex még mindig látta a szétterpesztett szárnyak körvonalait, amelyek sötéten rajzolódtak ki az időjárás által megkoptatott téglafalazaton, de a helyére egy ferde koponya képe volt festve.

Odabent is eltávolítottak vagy eltorzítottak minden birodalmi szimbólumot.

Zöld függönyöket akasztottak ki és fekete gyertyákat gyújtottak. A főhajó végén egy magas rózsablakot betörtek, és egy lepedőt tűztek a helyére, amelyre egy másik koponyát festettek, nyilvánvalóan ugyanaz az ügyetlen kéz munkája volt, aki a kintit is felfestette. A fekete lepelbe burkolt oltár tetején egy fából faragott kis piramis állt, és a felügyelők áhítattal közelítették meg, lépteik visszhangot vertek a galériákról.

Egy smaragdzöld köpenyes alak tűnt fel a kereszthajó mentén, és Arex megrökönyödve látta, hogy hamuval xeno jeleket festett az arcára és a homlokára. Úgy vélte, hogy még néhány fogvatartója is nyugtalanná vált emiatt, de nem tudta biztosan.

Rövid, suttogó beszélgetés következett, mielőtt az alak bólintott és visszahúzódott az árnyak közé. Néhány perc telt el, majd újabb léptek hangzottak fel a szószék felől. A felügyelők áhítattal térdre rogytak, de Arex állva maradt, amíg egy térdhajlatára mért botütés nem döntött helyette.

Lesütötte a szemét, mert félt, hogy újra megütik, és hallotta, hogy zengő hangon kimondják a nevét.

– Hanrik úrnő, ha igaz. Nézzen rám!

Arex felnézett, és a lélegzete is elállt. Csak egyszer pillantotta meg távolról Amarethet, a kohó rácsos padlózatán át, ahogy parancsokat osztogatott a felügyelőinek. Azt hitte, a férfi úgy néz ki, mint bármelyik átlagos ember: talán egy kicsit magasabb volt a legtöbbeknél, a harmincas éveinek közepén járt, fekete haja és elálló fülei voltak. Most azonban egy királykék köpenybe burkolózott kísértetként tornyosult fölé, arcát egy fém koponyamaszk takarta, amely úgy nézett ki, mint amit a felügyelők pár hete diadalittasan körbehordoztak a táborban.

A maszkot nyilvánvalóan egy birodalmi gárdista holttestéről vették le, bár Arex nem tudta elképzelni, hogy a Császár hadseregének egy tagja ilyesmit viseljen. Amareth kezében egy öntött plasztékpálcát szorongatott, amely az óriási isteni kivetülés pálcájának rögtönzött mása volt, aki hololitikus formában lebegett az égen.

– Szóval – dörmögte –, a néhai kormányzó unokahúgát átadták a templomoknak. Mi lehetne ennél egyértelműbb jele annak, hogy a vasistenek kegyeltjei vagyunk?

– Én voltam az, aki felismerte őt, uram – szólalt meg az egyik felügyelő.

– Mondd csak, úrnőm – kérdezte Amareth –, hogyan jutottál el ide hozzánk?

Arex tehát elmesélte a történetét, olyan kevés szóval, amennyire csak tudta, Amareth pedig végighallgatta, majd amikor befejezte, bölcsen bólintott, és így szólt:

– Nem a sors szeszélye folytán menekültél meg a rovarak pusztításától. Az isteneknek bizonyára valami célja van a kormányzó rokonságával.

– De én... – tiltakozott a lány, és elakadt a nyelve. – Az azelőtt volt. A családom vagyona most semmit sem jelent. Olyan vagyok, mint a többi... mint mindenki más.

Amareth mély torokhangú kuncogást eresztett meg.

- Ó, nem, úrnőm, te nem olyan vagy, mint a többiek. Nem, amíg a nagybátyád seregei ostromolják az istenek saját birodalmát.

- Úgy érti, a várost? Még mindig értünk harcolnak? Ezt nem tudtam.

Arex hitt a gárda jelenlétéről szóló híreszteléseknek, és előntötte az öröm, hogy ez a reménye valóra vált. Hangszíne is hallhatóan megváltozott, mert egy felügyelő mellette felmordult:

- Csak pazarolják a lőszert. Biztosan hallották az istenek hangját, ahogy mi is mindannyian. Ismerik a hatalmukat.

- Valóban – értett egyet Amareth –, és Talmar Hanrik mégis úgy döntött, hogy mindannyiunk életét felteszi a hiábavalóra.

- Meg akar menteni minket – tiltakozott Arex.

- Nincs szükségünk az ő üdvösségére. A vasistenek megvédik azokat, akik őket szolgálják. Nem ezért döntöttél úgy, hogy csatlakozol hozzánk, Hanrik úrnő?

- Azért csatlakoztam hozzátok, mert azt hittem... Mikor beszéltek veled? Mikor mondták neked, hogy igénylik a szolgálatainkat? Te úgy beszélsz, mintha értenéd őket, pedig én is hallottam a hangjukat, és senki sem találhatott volna értelmet abban a zajban.

- Honnan tudod...? – Amareth, mit sem törődött a lánnyal – Most megvan rá az eszközünk, hogy bizonyítsuk, mit érünk. Itt vagy nekünk te, Hanrik úrnő. És amint átadlak a vasisteneknek...

- Maga megőrült! – Arex érezte, hogy egy ösztöke a bordái közé fúródik, és egy felügyelő figyelmeztette, hogy ne beszéljen így *Lord Amareth-szel*. A lány nem riadt meg, és folytatta: – Azt hiszi, hogy túszként használhat engem? Nem gondolhatja, hogy bármit is elérhet ezzel! A nagybátyám...

- Bármennyire is megvet minket Hanrik kormányzó, bizonyára értékes számára unokahúga élete. Nem lesz más

választása, mint...

- Nézzetek körül! - kiáltotta Arex. - Nyissátok ki a szemeteket, mindannyian, és lássatok! A ti *vasisteneitek* lerombolták az otthonainkat, megölték a barátainkat, és ti... azt hiszitek, hogy alkudozhattok velük? Azt hiszitek, hogy megvásárolhatjátok a kegyeiket? Ők... - Ezúttal a botütéshez egy kábítótöltet is tartozott. Arex lába megingott, és elesett volna, ha a felügyelők nem kapják el, és nem tartják úgy, akár egy rongybabát.

- Hagyjatok magamra - utasította Amareth. - Beszélni fogok az istenekkel, imádkozni fogok útmutatásért ebben a kérdésben, és ehhez magányra van szükségem.

- Nem ők neveztek ki, ugye? A vasistenek sohasem szóltak hozzád, csak a saját fejedben. - Amareth már elfordult volna, hogy távozzon, de Arex gyenge hangja visszarántotta. A lány tudta, hogy újabb csapást vagy még rosszabbat kockáztat, de nem nagyon érdekelte. Ha egyszer bevonszolják abba a zöldesen izzó piramisba, már túl késő lesz a szavakhoz. - Hát nem érted? Igazad volt velem kapcsolatban. Félek tőlük, mint mindannyian. Nem tudok harcolni azokkal a borzalmakkal, ezért gondoltam... Azt hittem, legalább ha azt teszem, amit akarnak, nem esik bántódásom. Megértem, mit érzel, miért teszed mindezt, de van még remény, ha a Császár erői értünk harcolnak...

- Hagyjatok magamra - ismételte Amareth de gondoskodjatok arról, hogy két felügyelő mindig szemmel tartsa Hanrik úrnőt. Őt a scholában kell elhelyezni. Itt az ideje, hogy a nyájam többi tagját az udvar körüli épületekbe vigyük. Hadd lássák az új otthonokat, amelyeket előkészítettünk számukra, és az új imaházukat is.

Amareth megfordult majd távozott, eltűnt a szószék mögött, de parancsoló hangja visszhangot vert a teremben.

- A szertartás holnap hajnalban kezdődik!

A LEKTÓRUMBÓL KIHORDTÁK az asztalokat és a székeket. Egy széles ablak a frissen újjáépített templomra nézett, és néhány meglepett suttogás hallatszott, amikor a többi rabszolga észrevette a holdfényben világító, ezüst színűre festett koponyát.

Arex a maga részéről csak megkönnyebbülten ledobta a nehéz matracot, és hagyta, hogy az porfelhőt felfelve csapódjon a padlódeszkákra. Még jobban örült, hogy Tylar megtalálta az utat hozzá. Két felügyelő állt őrt az ajtóban, és egész éjszaka nem tágitottak mellőle, így csak most nyílt lehetősége arra, hogy szabadon beszéljen új barátjával.

- Amareth örült - mondta -, teljesen elborult az elméje. Azt hiszi, hogy alkudozhat a vasisteneivel, és ezért hajlandó elárulni magát a Császárt is.

- Úgy tűnik, mégiscsak igazunk volt - bólintott Tylar, és elutasítóan megrázta a fejét. - Amareth azt mondja, hogy hallja a hangjukat, és mi pedig annyira kétségbeesetten vágyunk egy halvány reménysugárra, valakire, aki vezet minket, hogy hiszünk neki. Becsapjuk magunkat.

- Látja, hogy egy új rend van felemelkedőben, és megragadja a lehetőségei - mondta Arex. - Ebbe a tévképzetbe kapaszkodik, hogy több legyen, mint ami régen volt. Hallottam a felügyelők beszélgetését. Vannak más, ehhez hasonló munkacsoportok is, mondhatni más egyházak szerte a városban.

Tylar bólintott.

- Azzal dicsekszenek, hogy ez a legnagyobb közülük, több mint száz rabszolgával, mintha ez egy verseny lenne.

- Így van - mondta Arex. - Amareth azt akarja, hogy ez a templom, az ő temploma legyen az egyetlen, és ő maga legyen a főpapja, és úgy gondolja...

- Most azt hiszi, hogy végre van valamije, amit az istenei akarnak, és azt hiszi, hogy elcserélheti az elismerésükért, ezúttal a valódi elismerésükért – fejezte be a férfi helyette.

- Nem érti, és nem látja, hogy mi semmit sem jelentünk nekik!

Arex lehuppant a matracára, és térdét a mellkasához húzta. A szoba elcsendesedett, ahogy a többi rabszolga befejezte kevéske holmijának lerakását, és kinyújtóztathatták fáradt testüket. A lány Hanrik bácsikájára gondolt; azokra az évekre, amelyeket azzal töltött, hogy megpróbálta megvédeni, ami szinte fojtogatta annak idején.

Olyan hálátlan volt vele, az életért, amit tőle kapott. Ha nem hajszolt volna valami többet, akárcsak Amareth, akkor most nem került volna ebbe a helyzetbe. Végre megtalálta a kalandot, és semmi izgalmas nem volt benne – és a legrosszabb az volt, hogy a vasistenek karmai között több életet is veszélyeztetett, nem csak a sajátját, és talán Hanrik ezt látta előre.

Arex emlékezett, hogy a bácsikája a Birodalmi Gárdában szolgált. Három fiát küldte el a háborúba. Kétségtelen, hogy nála sokkal jobban tudta, mi rejtőzik az Istencsászár vakító fényén túl elterülő árnyak között.

Tylar közelebb hajolt hozzá, és a fülébe súgott:

- Még mindig van hited?

- A Császárban? Persze, hogy hiszek, de tudom, hogy cserbenhagytam Őt. Félelmemben és zavaromban, egy hamis isten prófétája előtt térdeltem le. Segítettem az Ő ellenségeinek.

- Még mindig szolgálhatjuk Őt – erősködött Tylar. – Megmutatta nekünk az utat.

- Úgy érted...?

- Nem engedhetjük, hogy Amareth végrehajtsa a tervét. Az Impérium még mindig értünk harcol, és ha a kormányzó elszántsága meggyengül a zsarolás miatt...

- De mit tehetünk?

- Megszökünk - mondta Tylar. - El tudlak vinni innen.

- De a város le van zárva - tiltakozott Arex. - Hogyan tudnánk...?

- Rengeteg hely van, ahol elrejtőzhetünk. Amíg távol tudunk tartani téged Amareth kezétől, addig ez a legfontosabb. Aztán már csak arra kell várnunk, hogy ezeket a vasisteneket legyőzzék, ami biztosan megtörténik, és visszaszerezük a világunkat.

- Bárcsak ilyen egyszerű lenne - siránkozott Arex de Amareth nem enged el. Tudod, hogy az emberei figyelnek engem, és mégha el is kerülnénk őket, akkor sem hagynák abba a keresésemet. Sokkal jobb lett volna, ha soha nem jövök ide, ha megölt volna a rovarraj! Sőt, sokkal jobb lenne, ha most azonnal meghalnék!

- Nem szabad így gondolkodnod - dorgálta le Tylar, és erős karját Arex vállára tette, majd átölelte. - Azok után, amin keresztülmentéi, és túlélted, nem szabadna kételkedned afelől, a Császár azt akarja, hogy élj. Azt akarja, hogy te, hogy mindketten harcoljunk érte, és harcolni is fogunk érte... valahogy.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

GUNT HAR VÉGRE KAPOTT egy borotválkozókészletet.

A mellvértjével együtt érkezett három nappal ezelőtt. Pontosan azon a reggelen, amikor a kormányzóval és a főtisztekkel kellett találkoznia, bár nem kérdőjelezte meg a véletlen egybeesést. Lekaparta a borotvahabot az álláról, és megmosta az arcát jéghideg vízzel a hálókörlet sarkában álló repedezett fehér mosdótálban, végül gondosan megtisztította és elrakta a borotváját, hogy megőrizze az élet.

Ahogy felemelkedett a mosdókagylótól, egy számára ismeretlen arcot pillantott meg a tükörben, és a látványtól tétovázni kezdett. Gunthar közelebb húzódott az üveghez, letörölt egy kóbor habfoltot, és megvizsgálta az arcot a tükörben.

A kócos, fekete haját persze már az első szolgálati napján elvesztette. Most katonafrizurát viselt, ami megváltoztatta, vagy inkább feltárta fejformáját. Le is fogyott, és az arca is beesettnek tűnt. A bal szeme alatt egy halványlila zúzódás még jobban eltorzította az ismerős képet.

Ennél azonban többről volt szó.

EMLÉKEZETT EGY KEREKEBB, frissebb arcra, egy naivabbra, ami a Halálhadtest őrparancsnokának üres szemlencséiről nézett vissza rá. A BVE siklójának motorjai nyüsztettek, miközben a hajó belső falai és a pad, amin ültek rázkódott, összerázva a csontjait is. Az őrparancsnok megkérdezte, mit tud Arex hollétéről. Csak azt vallotta be, amit Weber mondott neki, úgy

tett, mintha nem ismerné, de félt, hogy a kriegi átlát a hazugságain.

Félig-meddig azt várta, hogy a kormányzó eléjük jön majd az ürkikötő rámpáján, és azon tűnődött, hogy neki is hazudnia kell majd, de a rossz hírt előre közölték Hanrikkal a voxon át, aki most magányosan gyászolta unokahúgát, és hirtelen senkinek sem volt többé ideje Guntharra, ő is csak egy menekült volt a sok közül.

EMLÉKEZETT, ÚGY DÖNTÖTT, hogy csatlakozik a Bolygó védelmi Erőkhöz. Vagyis inkább, már majdnem eldöntötte, hogy belép, amikor egy feszült arcú hadnagy feltartóztatta, és azt kérdezte, miért nincs rajta egyenruha. El kellett magyaráznia, hogy még csak most érkezett, nem tudott a behívásról, de teljes ménékben szándékában állt, hogy hamarosan beszélni fog valakivel erről. A következő dolog, amire emlékezett, hogy egy nehéz testalkatú őrmester borotvát nyom a hajához, majd egy pár túl kicsi csizmát és egy túl nagy zubbonyt adtak rá.

Aznap történt, hogy minden értelemben megszűnt Gunthar Soreson bánya felügyelőnek lenni, és helyette Soreson közlegény lett. Akkor még nem gyászolta, hogy elvesztette önmagának ezen részét. Eszébe jutott a fogadalma, hogy visszatér a városba, és úgy érezte, ez volt az első lépés ezen cél felé.

Erősebbé vált.

EMLÉKEZETT A FEKVŐTÁMASZOK és húzódzkodások, négykilométeres futások és tízkilométeres menetelések összevisszaságára. A kiképzőtisztek üvöltöttek, de rá csak ritkán. Gunthar némi büszkeséget érzett, hogy a hat évvel ezelőtti kövér toborzó őrmester elvárásaival ellentétben ől az

egyik legígéretesebb újoncnak tartották. Talán azért, mert a többiek többségével ellenlétben ő tudta, hogy mit keres itt.

Megtanulta a katonai magatartási kódexeket, a járművek és fegyverek felismerését, az alapvető elsősegélynyújtást, a túlélési ismereteket és azt, hogyan kell bevetnie a priccst. Gyakorolta a lézerfegyver kezelését, bár sajátot még nem kapott, amíg két perc alatt szét nem tudta szedni és újra összerakni. A lövészetben eleve ügyetlennek számított, de Gunthar addig gyakorolt az úrkikötői domb lábánál lévő rögtönzött lőtéren, amíg háromból legalább két lövéssel eltalálta a gipszkarton céltáblát.

EMLÉKEZETT AZ ELSŐ alkalomra, amikor egy Krieg-tiszt hidegen, kifürkészhetetlenül figyelt egy gyakorlatot a rámpán. Hamarosan sarkon fordult és távozott, de másnap visszatért egy bajtársával. Két nappal ezután egy Krieg-őrparancsnok segédkezett az edzésben, kezdetben csak alkalmanként tett javaslatokat, de estére már ő adta az utasításokat. A BVE-kiképzők nyilvánvalóan nehezményezték ezt a dolgukba történő beavatkozást, de úgy tűnt, nem sokat tehettek ellene.

Másnap reggel már egy őrparancsnok felügyelt a lőtéren, egy másik reggeli ellenőrzést tartott, és a hét végére Guntharnak annyi kriegi oktatója volt, ahány helyi.

Ekkor a tíz kilométeres menetelésekből húsz kilométer lett, az újoncok hátizsákjait kövekkel töltötték meg, hogy szimulálják a felszerelés súlyát, amivel nem rendelkeztek. Az első mustrát egy órával előbbre hozták, majd még egy órával, nyilvánvalóan néhány BVE-őrmester meglepetésére, akik kialvatlan szemmel, késve jelentek meg. A gyakorlatok gyakran napnyugtáig elhúzódtak, és Gunthar hozzászokott, hogy éjszakánként négy óra alvásból éljen. Soha nem csatlakozott ahhoz a zsörtölődéshez, ami a hálókörletben zajlott lámpaoltás

előtt, de még ő sem tudott mindig megfelelni a vele szemben támasztott új, szigorú követelményeknek.

A Krieg emberei soha nem emelték fel a hangjukat haragjukban. Halk, kimért, fenyegetéssel teli hangon beszéltek, és gyorsan kiosztották a plusz feladatokat azoknak az újoncoknak, akik csalódást okoztak nekik.

– Már nem öregasszonyok és nyomorék mutánsok elleni harcra képeznek ki – morogta egyszer Gunthar fülébe egy maszkos gárdista. – Arra készülj, hogy a Krieg Halálhadtest oldalán harcolj, és szándékomban áll gondoskodni arról, hogy méltó legyél erre a megtiszteltetésre, különben elpocsékolod a neked adott életet.

Egy másik kiképző, Gunthar egész szakaszához szólva elmesélte, hogy tizenkét évesen kapott egy lézerpuskát, és kiküldték egy rad-zónába mutánsokra vadászni, egy olyan küldetésre, ahonnan az osztagának egyharmada nem tért vissza, és ezek közül bármelyik ember alkalmasabb, elkötelezettebb volt az ügye iránt, mint bármelyik gyenge genetikai hulladék, amelyik most itt küszködött a szeme láttára.

Egyik reggel a hálóködetben az egyik őrparancsnok negyven fekvőtámaszt követelt egy újonctól, akinek a csizmája nem volt eléggé kifényesítve. Az újonc a harmincas éveinek közepén járó, testes bányász volt, aki a legtöbb embernél jobban birkózott meg a vele szemben támasztott fizikai követelményekkel, de az alváshiány miatt egyre ingerlékenyebbé vált. Ő volt az első, aki minden este panaszkodott a sorozatos megpróbáltatások miatt, és ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Megtagadta a parancsot. Belekiabált az őrparancsnok arcába, közölte, hogy tudja hol a helye, és kinek képzelet magát, emlékeztetve rá, hogy ez nem az ő világa. Az őrparancsnok minden figyelmeztetés, vagy minden szó nélkül elővette a lézerpisztolyát, és fejbe lőtte. Az incidensnek volt némi következménye, pletykák szerint a kormányzóhoz is eljutottak a panaszok, és néhány napig úgy tűnt, hogy kevesebb

gázmaszkot láthattak a környéken, mint korábban. Aztán Braun ezredes szólt az újoncokhoz, és keményen közölte velük, hogy az őrpáncsnok szabályosan járt el, és az ügyet lezárták. A respirátoros arcok visszatértek, és minden maradt a régiben, kivéve, hogy Gunthar hálókörlete most már nagyon csendes volt éjszakánként.

EMLÉKEZETT RÁ, HOGY a lectorum ülései is átalakultak. Most már minden tanóra nagyobbik részét a Császár áldásainak betanulására és közös elmondására fordították. Gunthart arra tanították, hogy a tisztek a Császár hangjaként szólnak, és hogy a törvényes parancsot megkérdőjelezni a legocsmányabb istenkáromlásnak számít.

A kadétoakat most már csak az azonosító számukon szólították meg, és megbüntették őket a régi nevük legapróbb említéséért is. Guntharnak háromszor kellett körbefutnia az úrkikötőt a kövel teli hátizsákjával, amiért óvatlanul *énnek* nevezte magát *ez a katona* helyett, és további egy kört kapott, mert túl lassú volt. Mivel néhány tanonc túlságosan összebarátkozott egymással, ezért a szakaszokat újraalakították, hogy a régi barátokat és az új bajtársakat egyaránt szétválasszák.

Így lett Soreson közlegényből 1419-es katona, de nem is bánta igazán. Úgy érezte, kezdi megérteni, mit jelent katonának lenni, és vállalta ezt a terhet, elfogadta új identitását, mert tudta, hogy Arex megmentéséhez katonának kell lennie.

EMLÉKEZETT EGY FAGYOS mezőre, a levegőben a közelgő tél fenyegető erejére.

Gunthar szakasza egészen Thelonius városáig és a visszaút nagy részén át menetelt, és várták, hogy elrendeljék az étkezési szünetet. Ehelyett a kiképzőjük, a rangidős gárdista a Kriegről, két csoportra osztotta őket, és azt mondta nekik, hogy harcoljanak egymással.

A kadétok eleinte vonakodtak, de néhány szigorú figyelmeztetés, egy kézmozdulat a lézerpisztoly táskája felé, és máris megmoccantak. Egy ígéret, miszerint a győztes csapatnak további fejadagot adnak, amit a vesztesek jussából vonnak el, még egy kicsit több lelkesedést ébresztett bennük, de Gunthar lábát kirúgta egy nála kétszer idősebb, tésztaarcú kolosszus.

Mielőtt felállhatott és visszavághatott volna, az oktató megálljt parancsolt. Természetesen mondott néhány szót a kadétok erőfeszítéseiről, mielőtt úgy döntött, hogy egy bemutatót kell tartani. Kihúzott egy fiatalembert a sorból, és megparancsolta neki, hogy emelje fel az öklét. A közlegény ezt némi habozással tette meg, mire az oktató úgy rontott rá, mint egy Romboló osztályú Leman Russ-tank.

Gunthar összerezsent, ahogy az oktató ütésről ütésre állon vágta az újoncot, majd amikor az felemelte a kezét, hogy magát védje, a gyomrába ütött. Ráordított a férfirra, hogy védekezzen, felejtse el támadója rendfokozatát, és üssön vissza, de a férfi lassan reagált, és bár végül tett egy lendületes kísérletet arra, hogy a földre kényszerítse az oktatói, addigra már túlságosan kába és zavarodott volt ahhoz, hogy hatékonyan harcoljon. A tiszt egy könyökdöfést intézett a másik lábába, és kificamította a térdkalácsát, a közlegény pedig a földre zuhant. A maszkos oktató tovább ütötte, módszeresen, szenvtelenül, amíg a véres képű újonc elvesztette az eszméletét.

– Ez az a szint, amit mindannyiuktól elvárok, hacsak nem akarnak velem megküzdeni – jelentette ki, alig kifulladásra.

Ezúttal, amikor a harc elkezdődött, Gunthar megkereste a tésztaarcú férfit, aki épp Gunthar csapattársaival dulakodott. Hátulról megragadta ellenfele vállát, erővel maga felé

fordította, miközben kirángatta a közelharcból, és megütötte, de nem elég erősen, mert még mindig visszafogta magát. Egy visszakezes ütés arcon találta. Csillagokat látott, és a lésztaképű férfi nekirontott, a súlyát kihasználva ismét a hideg, kemény földre penderítette Gunthart.

– Ne legyenek finnyások, ha hátulról kell ütni – harsogta az oktató, talán épp Guntharnak. – Ez nem bajvívás, ez háború!

Igaza volt, és Gunthar dühös volt magára a hibája miatt, és dühös volt a lésztaképű férfira is, amiért kihasználta ezt. Lehet, hogy ez nem volt tisztességes tőle, de meglepődött azon, milyen könnyű volt gyűlöletet érezni a férfi iránt, akit néhány perccel korábban még a bajtársának tartott, pusztán azért, mert zavarba hozta, amiért Gunthar és élete egyetlen célja közé állt.

– Hagyd őt! – csattant fel az oktató, bár Gunthar nem látta, hogy kire. – Van elsősegély-készlete, tud vigyázni magára, és ha nem tud...

Nem kellett befejeznie a mondatot. *Ha egy katona nem tud vigyázni magára, akkor haszontalan számunkra.* Gunthart a földre szorították, és a férfi méreletes ökke felemelkedett, hogy pörölyként csapódjon a koponyájába, de Arex emléke erőt adott neki, hogy kiszabadítsa az egyik kezét és visszaüssön. A tésztaarcú meglepődött, és kibillent az egyensúlyából, így Gunthar félrelökhette, fürgén talpra ugrott, és kitért a megtorló támadás elől.

– Ha nem próbáljátok megölni egymást, akkor nem próbálkoztok eléggé!

Két újonc hátulról megragadta Gunthart és lefogta, amikor a tésztaarcú férfi újabb támadásba lendült. Ahelyett, hogy megpróbált volna kitérni előle, Gunthar ezúttal határozottan megvetette a lábát és lehajtott fejjel várta a rohamot. Állon fejelte a nagydarab férfit, és az ütés erejétől mindketten megtántorodtak, de a dolog Gunthar egyik fogvatartóját eléggé meglepte ahhoz, hogy a férfi kirázza a kezét a szorításából.

Fogait összeszorítva, a szeme előtt táncoló foltok tömegén keresztül fókuszálva Gunthar a könyökét másik fogvatartója gyomrába mélyesztette, és fél térdre ereszkedett, átdobva a vállán a megriadt, ősz hajú újoncot.

Aztán átadta magát a pillanatnak, képtelen volt megállni, gondolkodni, tervezni az egyre hevesebbé váló közelharc közepette, csak ösztönből reagált minden egyes fenyegetésre, és védte a szövetségeseit, amikor csak tudta.

Egy alkalommal vállal meglökött egy ellenfelet, ugyanabban a pillanatban, amikor az ellenkező irányból is hasonlóan támadták meg, és Gunthar érezte, ahogy áldozata kulcscsontja megroppan, amikor az fájdalmasan felsikoltva elesett.

Sokkal könnyebb így – gondolta –, hogy nem tudom a nevüket.

Alig vette észre, hogy a közelharc körülötte egyre inkább elenyészik. Amikor az oktató megfújta a sípját, Gunthar megingott, és zsibbadtan látta, hogy csak ő és három csapattársa maradt talpon. A pálya megtelt a nyöszörgő sebesültekkel, és ahogy az adrenalin kiürült a szervezetéből, nem tudta, hogy szégyellje magát vagy büszke legyen magára. Úgy döntött, hogy egyiket sem fogja érzni, mert csak azt tette, amire utasítást kapott. Gunthar kezdett azzá az emberré válni, akinek lennie kellett, és ha korábban is az az ember lett volna, Arex már megmenekült volna.

Természetesen nem dicsérték meg a teljesítményéért. A kriegi instruktora bejárta a pályát, és gyors rúgásokat osztott az ébren lévőknek, akik szerint képesek voltak felállni, de még nem tették meg. A szakasznak hordágyakat kellett rögtönöznie a többiek számára, akik közül többen egy-két hónapig biztosan nem lesznek harcképes állapotban.

Biztosan vegyes látványt nyújtottak, ahogy visszabicegtek az úrkikötőbe, mert egy kiképző osztag a lőtéren, egy csapat menekült a dombon, egy nem kriegi hadnagy, aki a rámpán gyakorlatozott, mind megfordultak, hogy megbámulják őket. Gunthar nem kételkedett abban, hogy zárt ajtók mögött

kérdéseket fognak feltenni a mai nap eseményeiről, ahogyan azt is tudni vélte, hogy a válaszok mik lesznek.

Aznap este zúgó fejjel feküdt le, és a bordái még néhány napig fájtak, de egyszer sem jutott eszébe, hogy panaszkodjon a bánásmódra.

Sokat tanult azon a napon a fagyos mezőn, többet, mint kiképzésének összes eddigi napján. Megtalált valamit magában, és Gunthar számára ez a felfedezés megérte az átmeneti fájdalmat.

A bal szeme köré nem ezen a napon szerzett zöld és lila zúzódásokat.

EMLÉKEZETT RÁ, HOGY nem élvezte a találkozót az ezredes irodájában.

Először kiváltságosnak hitte magát, hogy meghívták, aztán kényeimellenül érezte magát, mert a régi Gunlhart akarták, nem pedig az 1419-es katonát, és az, hogy a régi életére emlékeztették, csak fájdalommal töltötte el. Mégis, a találkozó egy nagy lépéssel közelebb vitte a céljához. Már csak néhány nap volt hátra.

Egy napra felmentették a kiképzés alól, kapott egy kis íróasztalt a főkörmányzó irodájának egyik sarkában, és egy halom adatlapot, amelyeken a bányaalagutak régi térképei voltak. Megpróbálta visszavezetni az elméjét, hogy emlékezzen az irodában lévő frissített térképekre, de úgy tűnt, nem tudta összhangba hozni a rajzokat a fejében lévő homályos alakzatokkal. Az sem segített, hogy Hanrik ennyire nyaggatta őt, és Gunthar megkönnyebbült, amikor Braun ezredes megjelent, és négy szemközt akart beszélni a parancsnokával.

Gunthar felállt, hogy távozzon, de Hanrik visszaintette a helyére; ő és az ezredes inkább kimentek, hogy beszélgessenek. Ez a gesztus Gunthar vállára nehezedett, és ráébresztette,

mennyire létfontosságú a feladata, ezért megduplázta az erőfeszítéseit. Nem tudta azonban megállni, hogy ne vonja el a figyelmét Hanrik és Braun hangja, amelyet időnként hallott a félig nyitott ajtón keresztül.

- ...harmadik szakasz ezen a héten. Ezúttal botokkal harcoltak. Tudom, hogy ezt már megbeszéltük korábban, uram, de aggódom, hogy...

- Értékelem az aggodalmát, ezredes úr, de a kezem...

- ...még tizennégy katona a gyengélkedőn. A következő mi lesz, kérdem én? Éles lőszer?

- ...ezt többször megbeszéltem már 186-os ezredessel, és ő azon a véleményen van...

- Tisztelettel, uram, én úgy tudtam, hogy ön megtartotta a parancsnokságot...

- ...hogyan ezekkel a katonákkal együtt dolgozzunk. – Hanrik hangja zaklatottnak tűnt. – Szükségünk van rájuk. Szükségünk van az erőforrásaikra, az elkötelezettségükre, a tapasztalatukra...

Braun motyogott valamit, amit Gunthar nem értett. Hanrik fanyar válasza azonban teljesen világos volt.

- Háborút vívunk, Braun ezredes – mondta és a háborúban bizonyos áldozatokat meg kell hozni.

Amikor azonban visszatért az íróasztalához, a kormányzó mindennek tűnt, csak határozottnak nem ebben a kérdésben, arcát a tenyerébe lemette, amíg eszébe nem jutott, hogy nincs egyedül, ekkor kiegyenesedett a háta, és talált egy adattáblát, s úgy lett, mintha azzal foglalkozna. Gunthar jelentése semmit sem javított Hanrik hangulatán. A bányaalagutakra alapuló új tervét egy olyan alaprajzra kellett alapoznia, ami tele volt kérdőjeles részekkel.

- Hogyan mutathatnám ezt meg a Krieg-ezredesnek? – morogta Hanrik. – Azt fogja hinni, hogy mi... De azt mondta,

hogy meg tudja csinálni, Soreson. A nyakamat kockáztattam magáért, és maga... cserbenhagyott!

A régi Gunthar tiltakozott volna. Nemcsak, hogy mindent megtett, de a kezdetektől fogva őszintén elmondta Hanriknak a kételyeit, csak hogy az félresöpörte őket. 1419-es katona azonban csak állt ott vigyázzban, és azt mondta:

– Igen, uram. Elnézést, uram.

– Kezdje előlről! – csattant fel Hanrik, és Gunthar gyomrába nyomta az adattáblát. – Nem küldhetek száz embert a föld alá ilyen találgatások alapján. Biztos vagyok benne, hogy ha maga lenne az egyik ilyen ember, nem lenne túlságosan...

– Elnézést, uram – dadogta Gunthar. – Azt hittem... Vagyis ez a katona azt remélte, hogy... Azt hittem, hogy Costellin komisszár csapatához csatlakozhatom.

Hanrik megrázta a fejét.

– Nem hiszem – mondta. – Maga egy adminisztrátor, Soreson, és úgy tűnik, még ezt a munkát sem tudja jól végezni. Hányszor volt egyáltalán odalent a bányákban?

– Háromszor, uram. Csak háromszor. De én... – és Gunthar érezte, hogy elfogja a pánik. – Vissza kell mennem, uram. Megesküdtem, hogy visszamegyek. Miatta.

– Értem – mondta Hanrik durcásan, és úgy tűnt, mintha a fény kialudt volna a szemében. – Mindannyian így érzünk, Soreson. Mindannyian elvesztettünk valakit, de az esélye... – Nyelt egyet. – Megkapja a lehetőséget, amikor a kiképzése befejeződik. Harcolhat ezért a nőért... Addig is... Addig is, azt hiszem, ezt a küldetést a kriegiekre kellene bízunk. Úgy tűnik, ők tudják, mit csinálnak, és én... azt hiszem...

– Arex az, uram – bökte ki Gunthar, mert abban a kétségbeesett pillanatban tényleg úgy gondolta, hogy ez számít valamit. – Az unokahúga az. Megesküdtem, hogy visszamegyek érte. Ott járt a habitációs blokkomnál, és engem keresett. Meg kell találnom őt!

Hanrik arckifejezése megdermedt. Pirospozsgás arca elsápadt.

– Honnan... honnan ismered az én...? – dadogta, és Gunthar tudta, hogy túl sokat mondott.

A kormányzónak egy pillanatba telt, hogy megértse az igazságot. Aztán Hanrik szeme felvillant, jobb kezét ökölbe szorította, és dühtől fűtött ütést mért Gunthar bal szemére úgy, hogy még a feje is megrándult. Gunthar még mindig vigyázzban állt, látta, hogy jön az ütés, de nem próbálta elkerülni.

Hanrik elfordult tőle, lehajtott fejjel, mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon, dörzsölni kezdte felhorzsolt ujjperceit, és egy végtelen percen át nem esett több szó közöttük. Aztán anélkül, hogy megfordult volna, Hanrik halkán azt mondta:

– Talán megkereshetne valakit a művezetők közül, hátha valamelyikük túlélte.

– Igen, uram.

– Mutassa meg nekik az eddig elkészített terveket, és nézze meg, mit tudnak hozzátenni.

– Igen, uram! – mondta Gunthar. – Köszönöm, uram!

GUNTHAR MÖGÖTT A hálókörlet feléledt, az újoncok sűrögtek-forogtak, hogy felkészítsék a priccsüket, az egyenruhájukat és önmagukat az ellenőrzésre. Mindegyiküknek szüksége volt a terem egyetlen lavórjára, és rákiabáltak, hogy húzzon arrébb.

A második reggel köszöntött rájuk a Hanrikkal való találkozása óta. Gunthar már két egymást követő éjszakán vána, hogy a Krieg katonái berontsanak hozzá, kirángassák az ágyából, téalre kényszerítsék, és fejbe löjjék. De úgy tűnt hogy Hanrik nem fog feljelentést tenni, talán Arex miatt. Talán mert nagyobb gondjai is voltak.

Arex...

Costellin komisszár csapata ma a Gunthar által készített térképet követve elindult a városba, de Ő nem tarthatott velük. *Nem számít - mondta magának. Lesznek más lehetőségek is, ahogy Hanrik mondta.* Ebben most már biztos volt, és ez a bizonyosság hidegen, és keményen csillogott tompa fényű, szürke szemében.

És ez volt az, döbbent rá: a legjelentősebb változás a visszatükröződő arcban, az ő arcában. Nem a haja volt, nem az arcvonásai, és nem is a kormányzó bütykeitől származó zúzódások. Azok a szürke szemek voltak azok, amelyek oly rövid idő után olyannyira megteltek a nehezen megszerzett tapasztalatokkal és az emlékekkel.

Gunthar Soreson bányafelügyelő egy idegen szemébe nézett. Elfogta az izgatott bizsergés. Egy katona tekintetét látta.

TIZENHATODIK FEJEZET

A DÉLRE VÁRT nekron támadás nem következett be.

Ez azt jelentette, hogy semmi sem terelte el a figyelmet Costellin föld alatti küldetéséről. Ez megkérdőjelezte a sikerességét is. Ahogy a komisszár mondta 186-os ezredesnek:

– Mi van, ha a nekronnak nincs szüksége az energiára, és a korábbi támadások időzítése mégiscsak a véletlen műve volt?

Úgy tervezte, hogy délben indulnak majd. Ehelyett készenlétbe helyezte a csapatát, és az íróasztalánál várakozott, feszülten figyelve a voxforgalmat, amíg 103-as ezredes nem jelentette, hogy a támadás befejeződött, a déli oldal generatóriumát lerombolták, és mindeközben nem észleltek ellenséges aktivitást.

Hanrik azonban vonakodott feladni a zseniálisnak tűnő tervét.

– Lehetséges – vélte, miközben a főtiszték ismét összegyűltek, hogy a nekronok még mindig gyengék, és úgy döntöttek, nem akarnak olyan csatát megvívni, amelyet nem nyerhetnek meg.

– A küldetés folytatódik – döntött 186-os ezredes. – Nem hagyhatjuk figyelmen kívül annak az esélyét, hogy az eredeti tézisünk helyes, és a város fő generatóriumának elpusztítása döntő előnyt jelenthet nekünk ebben a háborúban, és még ha tévedünk is...

– Mit is kockáztatunk? – szúrta közbe Costellin keserűen.

– Valóban – biccentett az ezredes, nem törődve a komisszár szavaiban rejlő iróniával.

– Természetesen – folytatta Costellin –, ha a nekronok valóban változtatták a védelmezendő objektumok prioritásán,

akkor lehet, hogy az elsődleges generatórium védelmét választották a kisebb jelentőségűek rovására. Lehet, hogy egy csapdába sétálunk bele.

Az ezredes helyeslően bólintott.

– Ebben az esetben legalább megerősítést kapunk arról, hogy az energiaforrások fontosak a számukra, és ennek megfelelően alakíthatjuk ki a stratégiánkat. A Császár kegyével azonban a nekronok nem számítanak egy ilyen rejtett támadásra, mint ez is, és csak jelképes védelmet állítottak fel.

– Talán így van – ismerte el Costellin bár ez inkább azt a kérdést vetné fel, hogy hol lehet eközben a többi erejük?

HIERONYMOUS-VÁROS NYUGATI SZÉLE most jóval távolabb húzódott az úrkikötőtől, mint korábban. Costellin félláncalpasa óvatosan vágott át egy a fenyegető törmelékhalmon között húzódó kanyonon, majdnem ott, ahol a Halálhadtest ostromgépei még mindig a pusztító tölteteiket hányták a városra.

Megnyitottak egy régi bányaaknát és megtisztították a környékét. A csapatszállító hajóról rekvirált Termeszt már leeresztették a gödörbe, amihez egy teljes szakasznyi gárdistára és egy sebtében barkácsolt csigarendszerre volt szükség. A Termesz képes lett volna magától is átütni a talajréteget, de ezzel azt veszélyeztették volna, hogy esetleg az alattuk húzódó alagutak beomlanak.

Costellin egy órával korábban érkezett, de egy gránátos szakasz már a helyszínen volt, a második pedig most közeledett egy Kentaurokból álló konvojjal. Magával hozott egy Lomax nevű techpapot, egy vézna, vizenyős szemű férfit, akiből annyi mehadendrit lógott ki, hogy szinte úgy nézett ki, mint egy óriási fémpók.

Lomax két okból volt itt. Az első, hogy Costellin nem bízott abban, hogy az ósereg Termesz nem hagyja-e őket cserben

valahol az alagútban.

Felsorakoztatta a csapatot, majd felületes buzdító beszédet tartott nekik, miközben száz koponyamaszk bámult vissza rá szenvtelenül. Tudta, hogy a gránátosok az elit elitje, a lehető legjobb emberek, akiket a hátában tudhat, de régóta mondták, hogy ha egy gárdistát előléptetnek eme illusztris rangba, az azért van, mert túl sokáig élt. A gránátos szakaszok halálozási aránya még a Halálhadtestnél is brutálisnak számított, és a koponyák, amelyeket a szabvány légzőmaszkjuk fölött viseltek, azt jelképezték, hogy elfogadják és megtiszteltetésnek veszik közelgő mártíromságukat.

Amikor a beszéd véget ért, a gránátosok köteleken ereszkedtek le az aknába, egyszerre ketten. Amikor már elegen voltak odalent ahhoz, hogy biztosítsák az üreget, Costellin leküldte a Termesz kijelölt kétfős legénységét is, hogy élesszék fel a járművüket, amíg a többiek is leereszkednek.

Végül rá került a sor, és bár egy gárdista tisztelettudóan felajánlotta, hogy az emelővel lecsörlőzik, Costellin követte az emberei példáját, és saját erejéből csúszott le a kötélén. Átkozta hiúságát, ahogy öregedő izmai majd szétpattantak a súlya alatt. Azonban kitartott, és egy emelőketrec platformjára huppant, aminek az ajtaját kitepték a helyéről.

Légszomját leplezve lépett ki egy fagyos, magas barlangba, amely negyven kézilámpa fényét kivéve koromsötéten tátongott előtte.

Aktiválta saját lumenjét is, és a fénysugárral megvilágított egy adattáblát, majd az abba beleprogramozott térkép alapján próbált tájékozódni. Azonosította az alagutat, amelyen keresztül tovább kellett haladniuk, majd előre küldött egy felderítőpárost, miután megbizonyosodott róla, hogy stabil a voxkapcsolat. Costellin szitkozódott egyet az orra alatt, amikor a Termesz motorja harsány bömbölés közepette életre kell; ha voltak valahol nekronok ezekben a járatokban, akkor attól tartott, hogy mostanra már úton is voltak ide.

A testes Termesznek néhány kísérletbe, telt mire igazodott fúrófejével az alagút szájához, majd megindult előre. Folyamatos gyalogló tempót diktált, láncfalpa alatt összemorzsolta a lazább köveket, így az utolsó gránátosoknak is bőven volt idejük leereszkedni az aknába, és utolérni őket. A jármű mögött kellett haladniuk, mert csak néhány helyen szélesedett ki a járat annyira, hogy megelőzhessék.

- Ez gondot jelenthet a felderítők számára - jegyezte meg magában Costellin -, ha bajba kerülnének, a jármű közékük és a segítség közé ékelődik majd.

Szemét mindvégig a térképen tartotta, és hangosan diktálta az irányokat.

Szerencsére a bányaalagutak inkább elágazóak voltak, mint kanyargósak, és a Termesznek csak egyszer kellett bevetnie a nehéz, tetőre szerelt fúróját, hogy kiszélesítsen egy elágazást. Kevesebb mint kilencven perccel később az alagút, amelyet követtek, éles kanyart vett észak felé, és távolodni kezdett a céljuktól.

- Ez az! - csattant fel Costellin, miközben megvizsgálta a térképet. - Itt van! Tizenöt vagy harmincöt fokos szögben kell átmennünk azon a falon az alagút irányához képest. A térképészünk nem tudja pontosan, melyik a helyes. Azt javaslom, hogy először próbáljuk meg a tizenötöt, és ha olyan ötszáz méteren belül nem ütközünk egy másik alagútba, akkor húzódjunk vissza, és próbálkozzunk egy másik iránnyal.

A Termesz fúrója pörögni, hátsója emelkedni kezdett egy rozsdás hidraulikán, és ahogy a fúrófej a sziklafalhoz ért, Costellin hallójárataiba fülsértő csikorgás halolt.

Ezúttal szerencsájuk volt. Alig néhány perccel azután, hogy a Termesz hátsó része is eltűnt a saját maga által vájt lyukban, a legénysége jelentette, hogy megtalálták a szomszédos alagutat. Sajnos, felülről törtek be, ami miatt vissza kellett húzódnuk egy kicsit, majd növelniük kellett az ereszkedést szöget egy második kísérlethez. Ennek következtében a tervezettnél

nagyobb lett az összekötő alagút, és természetesen szinte azonnal beomlott.

Costellin visszahúzódott a sűrű porfelhő elől, a gránátosok azonban őrrparancsnokaik utasítására azonnal munkához láttak. Az egyik szakasz gyalogsági ásókat vett elő, míg egy másik szakasz csákányokat gyűjtött össze az oldalalagutakból. Nem kellett túl mélyre ásniuk, mivel az alagút nagy része járható maradt, bár vagy törmelékhalmonokon kellett átmásszanak, vagy az azok között húzódó kígyóvékony réseken kellett átpréseljük magukat. Még így is legalább egy órába telt, mire az elsők végre átjutottak a másik aknába, ahol a Termesz várta őket.

Ekkor kezdődtek el igazán a problémáik.

A második bánya térképe reménytelenül pontatlan volt. Costellin minden járatot ellenőrzött az iránytűvel, végigjárta őket teljes hosszukban, és az adattábláján jelölte a módosításokat, de lehetetlen volt megmondani, hogy a két fal közül melyiket kell áttörni legközelebb. Az első választása rossznak bizonyult, és amilyen közel jártak a nekronok területéhez, sajnálta, hogy céltalanul bőgették a fülsiketítő fúrót.

A második fal azonban meglepő gyorsasággal adta meg magát, és a Termesz rövid, egyenes alagútja elég ideig kitartott ahhoz, hogy mindenki átrohanhasson a harmadik, és – amennyiben a térkép ebben a pontban helyes volt – utolsó aknába. Most már nem volt szükségük a Termeszre, így Costellin némi örömét lelte abban, hogy a gép motorja leállt, bár majdnem egy teljes percbe telt, amíg a morgó visszhangok teljesen elvesztek az alagutakban.

A techpap végre hozzáláthatott ahhoz, amiért Constellin valójában az osztagához rendelte.

Lomax előrelépett, bebújt a Termesz alá, és kinyitott ott egy rekeszt. Kifeszítette az ujjait, aztán benyúlt a jármű árkán műszerei közé, miközben végig litániákal és imákat mormolt az

Istencsászárhoz és annak Deus Mechanicus aspektusához. Costellin nem remélhette, hogy megérti a techpap ezoterikus rituáléit, de azért figyelt, amíg Lomax végül ellépett a Termesztől, miután kihúzott belőle egy rozsdás, szürke drótokkal borított dobozt, amelyet tiszteletteljesen egy szervokarnyira eltartott magától.

Folytatták az útjukat, és ezúttal a térkép hamarosan egy nagyobb barlangba vezette őket, amely hasonlított ahhoz, amelybe először leereszkedtek. Hat emelőketrec állt némán a járat közepén, és Costellin ezek felé irányította Lomaxot, majd megkérdezte, hogy életre tudja-e kelteni őket. A techpap megerősítette, hogy amennyiben kellő ideig biztosítják a nyugodt ténykedését, akkor képes rá, mégpedig úgy, hogy a Termesz energiamagját kapcsolja hozzá a mechanizmusukhoz.

Közben Costellin javaslatára a gránátosok kibontották a hálózásaikat, és respirátoraikat le sem véve aludtak néhány órát, bár minden szakasz egy tízfős osztagot őrségben hagyott. Costellin ellenőrizte a kronométerét. Minden megpróbáltatás ellenére valóban jó időt futottak, hogy még a hajnal beállta előtt megtámadhassák a felettük elhelyezkedő generatóriumot.

Ő maga nem aludt. A pihenőidőt arra használta fel, hogy a Császárral beszélgessen, és megkösse vele azt, amiről sejtette, hogy a végső békéje lesz.

A TECHPAP SZERTARTÁSA sikeres volt. Fémcsörömpölés, fényes kék izzás és ózonbűz kíséretében az emelők életre keltek. Csak négy platform volt ezen a szinten, de néhány perc múlva a maradék kettő is megérkezett a fémhálós ketrecébe. Costellin megkönnyebbülten figyelte őket. Ha az emelőknak elzáródtak volna, akkor a küldetésüknek ott és akkor vége szakad.

Mostanra a gránátosok már mind talpon voltak, elpakollák a hálózásokat, Costellin pedig három osztagot vezényelt a ketrecekbe, és a Gamma század egyik hadnagyával együtt a

felszínre küldte őket. Húsz perccel később a hadnagy voxá megerősítette, hogy a bánya bejárata biztonságos, és a környéken nincs nyoma nekronoknak, így visszaküldte az emelőket, hogy újabb osztagok indulhassanak velük felfelé.

Az adást 186-os ezredes szakította félbe a parancsnoki csatornán. Tájékoztatást kért, amit Costellin meg is adott, majd az ezredes közölte, hogy nála is történt némi fejlemény.

- *A nekronok összegyűjtik az erőiket* - mondta. - *Még többen vannak, mint amit északra küldtek. A letapogatások szerint felénk tartanak.*

- Akkor a nyugati oldali generatóriumhoz mennek - lihegte Costellin. - Hanriknak igaza volt.

- *Ez jó hír, Costelliti. Ez azt jelenti, hogy igenis fontos nekik a generatórium. A Császár munkáját végzik odalent.*

- Bizonyára úgy döntöttek, inkább feláldozzák a déli létesítményt, minthogy megosszák az erőiket, és kockáztassák, hogy mindkettőt elveszítik. De ezredes, hányan...?

- *Erősítési kértem a másik három ezredtől, de természetesen ők is erősítésre szorulnak, így mindegyiküknek a saját vonalait kell tartania.*

- A 42-eseknek legutóbb alig sikerült visszatartania őket Ha a seregük azóta tovább nőtt... Ezernyolcszáz ember, ezredes. Ezernyolcszáz embert veszítettünk.

- *Ám eközben ezek a veszteségek sokat tanítottak nekünk az ellenség képességeiről. A tábornokok átfutotta a számokat, Costellin. Azt mondják, hogy még a romló esélyeink ellenére is győzni tudunk. Vissza tudjuk üzni azokat a borzalmaim a föld alá, ahonnan jöttek.*

Costellin felsóhajtott.

- Imádkozom, hogy igaza legyen - mondta végül. - A Császár legyen önnel, ezredes!

- *Magával is, komisszár.*

Costellin megfordult, hogy átadja a „jó hírt” a szakaszának és voxcsatornát nyitott, hogy a felszínen lévők is hallhassák. Arra a tényre összpontosított, hogy a nyugat felé tartó nekron sereggel mégiscsak megkapták a remélt figyelemelterelést.

- Jó esélyünk van arra - mondta hogy egy nagy csapást mérjünk a...

Soha nem fejezte be a beszédet. Rémálomszerű alakok tűntek fel a gránátosok lumenjeinek halovány fényében, és mikor Costellin megpördült, látta, hogy mögötte is ott vannak. A barlang falaiból bukkantak elő, mintha lidércek lennének. Eszébe jutottak a leírások ezekről a lényekről, amikről a 42. Ezred elleni támadás után hallott.

Még visszataszítóbbak és még borzalmasabbak voltak hús-vér vagy inkább megelevenedett fém alakjukban, mint ahogy a komisszár valaha is elképzelte volna. A Krieg gránátosaira vetették magukat, megnyúlt gerincoszlopuk körbecsattant, hogy halálos döféseket vigyenek be törszerű farkukkal, de amikor a gránátosok viszonzásul rájuk lőttek, a lézersugarak áthatoltak a nekron lidércek félig áttetsző alakján.

Costellin mindkét fegyverét előkapta. Egyik kézben plazmapisztolyát tartotta, hogy a lényeket elriassa attól hogy közeledjenek hozzá, a lánckardját pedig azért, hogy megküzdjön velük, amikor kísérteties képességeik miatt elkerülhetetlenül a közelébe kerülnek.

Nyugalommal töltötte el, amint megérezte a csontjaiban a fegyver vibrálását, és hallotta a motor által körbemozgatott pengefogak zúgását, akár egy felbőszült catachani vérdarázsraj zümmögését.

- Ne feledjék az eligazítást! - szólt a csapatához. - Ezek a lények képesek anyagtalanná válni. Várjanak, amíg támadnak, és csak akkor lőjjenek rájuk, amikor megszilárdulnak!

Az egyik lidérc egy őrparancsnokot vett célba, hosszú karmos karjai ostorként csaptak ki maszkos arca felé. A szikeszerű ujjak belefúródtak a maszkba, és sűrű vérpatak buggyant ki a

szemlencsék mögül, de az őrpáncsnok szakasza követte Costellin parancsát, és ezt a pillanatot választotta, hogy pokolpuska-sugarakkal szórja meg a támadót. A nekron minden egyes csapástól megrándult, de egyből magához tért, míg egy szerencsés lövés – és Costellin azt kívánta, bárcsak meg tudta volna állapítani, hogy melyik volt az, hogy rájöjjön, hol van ennek a lénynek a gyenge pontja, ha egyáltalán vannak neki – kiütötte a lidércet a levegőből hogy aztán fémkupacként, élettelenül omoljon a kövekre.

Egy másik lidérc repült ekkor Costellin felé, míg ő egy szuperforró plazmanyalábbal köszöntötte, amely egyenesen átszaladt rajta. Mivel előre látta mi fog történni, abban a pillanatban, amikor amaz feléje kapott a pengéivel, meglendítette a lánckardját, és elválasztotta a fémkoponyát a vállától. A következő támadás hátulról érkezett, és Costellinnek nem volt ideje meglengetni a kardját, hogy hárítsa a csapást; fedezékbe vetődött, amikor a lidérc elrepült a feje felett. Felkapta a pisztolyát, miközben az idegen másodszor is lecsapott rá. Egy gránátos megelőzte, és támadója elfolyósodott az olvasztártúzból, amelynek hője Costellinre ömlött, és napként égette a komisszár arcát. Saját, megperzselt szemöldökének bűze csapta meg az orrát.

Nem volt értelme a harcnak. A lények túl sokan voltak, legalább harmincan, és megfoghatatlanságuk egyértelmű előnyt jelentett a számukra még a nagyobb létszámú gránátosokkal szemben is. Ráadásul az elesettjeik is újra felemelkedtek. Costellin, akit épp senki sem támadott, az összecsapás széléről tüzelt, hogy támogassa az embereit, és bár célzása többnyire pontos volt, legalább három lövése közül kettő ártalmatlanul suhant át a célponton, és a gránátosok egyenként estek el. A lidércek sorban átdöfték vagy szétszabdalták az embereit.

A Halálhadtest megmaradt hadnagyának hangja Costellin kommunikációs gyöngyén keresztül szisszent fel. Még ő is belátta a helyzet reménytelenségét, és azt javasolta, hogy az

általános küldetés érdekében evakuáljanak még harminc embert a most visszatért emelőgépekkel.

- *Magának is velük kellene mennie* – mondta. - *Én itt maradok, és annyi időt nyerek maguknak, amennyi csali tudok.*

Igaza volt, sőt Costellin maga is erre a következtetésre jutott. Mégis tétovázott egy másodpercig, mielőtt jóváhagyta volna a hadnagy önfeláldozó gesztusát, mert ő még mindig ember volt.

Ekkor a körülötte lévő hangzavarhoz egy új hang is csatlakozott: egy zizegő hang, mintha milliónyi levelet fújt volna egy erős szélvihar. Hirtelen a barlang falait körülvevő alagútnyílásokból hatalmas rajokban repkedő fémrovarok törlek elő, nagyobbak, mint Costellin tenyere.

Most már nem volt vesztegetni való idő. A hadnagy a legközelebbi gránátosokat az emelőketrecekbe parancsolta, és Costellin is behátrált az egyikbe. A komisszár pisztolya még mindig izzott, plazmasugarai utat vágtak a rajba, újabb és újabb rovarok áramlottak befelé az alagutakból. A gránátosok olvasztárai – az a kevés, ami megmaradt – hasonló hatást ért el, míg a pokolpuskák elpusztították, amit eltaláltak, a fókuszált sugarak egyszerre csak két-három célpontot tudtak kiiktatni a hemzsegő felhőből.

Az egyik katona elesett, ahogy hat rovar csimpaszkodott rá. Costellin azt hitte, hogy talán saját testükkel fojtják meg, de amikor a győztes rovarok ismét szárnyra keltek, látta, hogy áldozatuk száz sekély vágásból vérzik.

A nekron lidércek természetesen büntetlenül hatoltak át a rajon, hogy a gránátosokra vessék magukat. Egymás után vágták le az embereit, gyorsabban, mint bármelyikük is reagálni tudott volna. Costellin felvonója már megtelt, négy gránátos zsúfolódott be mellé, miközben még mindig tüzeltek, ő pedig eltette a lánckardját, és a tenyérrel az izzó aktivátor rúnára csapott. A raj egy része feléje özönlött, mintha valami állatias elme megérezte volna a menekülési kísérletét, és a ketrec kapuja zörögve és csörögve, túl lassan záródott össze. A

retesz pontosan abban a pillanatban csúszott be, amikor az első rovar egy kalapács erejével csapódott neki a fémrácsnak. A lény megfeszítette ízeit lábait és a rácsba kapaszkodott, de túl nagy volt ahhoz, hogy átpréselje a testet a résen, bár nem sokáig tartott volna, amíg szétszakítják a fémhálót. Eközben a nekron lidércek nem ütköztek ilyen akadályba.

Az emelvény megremegett, majd emelkedni kezdett, maga mögött hagyva a rácsba maró rovarokat, Costellintől jobbra pedig egy második emelő is útnak indult. Balra fordulva azonban elborzadva látta, hogy két nekron lidérc akadálytalanul áthatol az emelőketrecen, és precízen feldarabolták annak öt utasát, akik ilyen szűk helyen még a pokolpuskáikat sem tudták a gyilkosaikra irányítani.

Costellin megpillantotta Lomaxot, amint egy negyedik ketrec zárt kapuját dőngette, majd mehadendritjeivel kitépte a kaput a zsanérjaiból, noha a mögötte lévő emelő már megtelt, és távolodott tőle. A nekronok két oldalról csaptak le a techpapra, de Costellint fülkéje ekkor tűnt el a barlang tetején nyíló sötét aknában, így kétségkívül megkímélték egy újabb szörnyű látványtól, amellyel rémálmaikat gyarapíthatta volna.

Ám még nem volt biztonságban.

Visszaparancsolta a gránátosokat a lift szélére. Kevés volt a hely, de sikerült egy aprócska részt szabaddá tenniük maguk előtt, mire Costellin megparancsolta nekik, hogy készítsék a fegyvereiket. Eltelt egy perc, és kezdte úgy érezni, hogy nem volt szükség az elővigyázatosságra. Ekkor egy nekron lidérc sikoltva bukkant fel a padlón keresztül, és négy pokolpuska felugatott. Costellin nem használhatta a saját plazmapisztolyát, a fegyver minden jelenlévőnek leégette volna a lábát. A nekron elpusztult, majd egyből vissza is tért az életbe, hogy egy újabb lézersugár sorozatban haljon meg ismét.

A halott nekron koponyája Costellin lábának ütközött, amitől a komiszár megborzongott. További betolakodók azonban nem

érkeztek, és kezdte azt hinni, hogy túléltek a legrosszabbat ebből a találkozásból.

Aztán a lift megremegett, és a peremen pislákoló kék fények kialudtak.

-Az Arany trónra! - káromkodott. - Biztosan elpusztították a Termesz energiaforrását. Csapdába estünk idelent!

- Felmászhatunk, uram - javasolta az egyik gránátos, és a négy rozsdás, de erős láncra mutatott, amelyek felfelé húzták őket. Costellint nem nagyon vidította fel ez a lehetőség, és megpróbált voxolni a felszínen lévő hadnagynak, remélve, hogy talán van odafent egy kézi csörlő, amit éppen ilyen vészhelyzetben használhatnának.

Nem kapott választ, és amikor egy általános csatornára váltott, csak statikus zaj fogadta. Frusztráltan kitépte a füléből a kommgöngyöt. Mindennek tetejébe most már a voxot is elvesztették.

- Rendben - sóhajtott lemondóan. - Mászunk, és jobb, ha sietünk. Nem tudjuk, meddig bírják még az alattunk lévő bajtársaink. Bármelyik pillanatban újabb lények lehetnek a sarkunkban. Ami még rosszabb, jelenthetik a helyzetünket a főerőnek. Lehet, hogy épp most tart egy seregnyi nekron az akna szája felé, és ha előttünk érnek oda... - Nem kellett részleteznie egy ilyen katasztrófa következményeit.

Két gránátos egy-egy lánchoz lépett, lábukat a liftfulke oldalának támasztották, és megindultak felfelé. Lumenjeiket a pokolpuskák bajonettjére erősítették, A hátukra vezetett fegyverről lógó fénysugarak úgy billegtek, mint szentjánosbogarak a sötétben. A másik két gránátos egy pillanattal később követte az első párost, így már csak Costellin maradt hátra.

Megrántotta az egyik láncot, a kesztyűje csupa olaj lett. Nem tudta, meddig tart még ez az akna, ahogy azt sem, hogy a gránátosok ifjúkori erejének hiányában fel tud-e jutni rajta, de

mi más választása volt, mint megpróbálni? Így hát elkezdett mászni.

TIZENHETEDIK FEJEZET

EGY ÚJABB NAP eltelt, de mintha az elmúlt napok ismédődtek volna meg. Újabb tizenkét órás műszak a romok között, miközben megpróbált nem gondolkodni. Az egyetlen változás csupán abban merült ki, hogy a műszakokat lerövidítették, hogy helyet adjanak az istentiszteleteknek, amelyekből Amareth naponta hármat is tartott, hajnalban, délben és napnyugtakor. Most, a harmadik napon Arex, ha nem is egészen szokta meg, de legalább toleránsabbá vált velük szemben. Hálás volt a pihenésért, amit ezek az órák elvettek a munkából, és a templomépület nyújtotta menedékért is az egyre erősödő téli hidegben. Azon tűnődött, vajon ez bűnössé teszi-e őt.

Az első istentisztelet alatt két férfi tiltakozásul felugrott, és Arex irigyelte a bátorságukat, amíg Amareth el nem fogatta őket, majd lézerpisztolyt nyomott a fejükhöz, és átadta őket „a vasistenek kegyelmének”. Azóta nem volt több tiltakozás.

A templomi harangok megszólaltak, Arex pedig letette az ásóját, és csatlakozott a rabszolgák csoszogó sorához, akiket a hang irányába tereltek. Nem is tűnt fel neki, hogy már ennyire elszállt az idő. Tylart kereste, és a gyomra összeszorult, amikor nem találta. Mi van, ha ő is elvesztette az időérzékét, és még nem tért vissza?

Mi lett volna, ha Amareth a mai napot választja, hogy elvigye őt a piramishoz?

- Fél - súgta oda neki Tylar tegnap este, amikor egymás mellett feküdtek a lectorum sötétjében. - Amareth attól fél, hogy amikor az isteneihez fordul, azok elutasítják, vagy még rosszabbat tesznek vele. Kétségbeesetten vágyik a

támogatásukra, de ahhoz, hogy ezt megkapja, előbb kockára kell tennie mindent, amit elért, és kockára kell tennie az életét is.

- Akkor talán nem teszi meg? - lélegzett fel Arex. - Talán nem meri megtenni.

- Meg fogja tenni - felelte Tylar komoran. - Amareth bizonytalan, vágyik a hatalomra és a státuszra, amelyet szerintem a vasistenek adhatnak neki. Tisztában van a kockázattal, ezért vár ki, de hamarosan megteszi majd.

Ma reggel a férfi egyedül hagyta Arexet, és a lány szidta magát, amiért Tylar annyira hiányzott neki. A férfi olyannyira fontossá vált a számára ilyen rövid idő alatt. A mentőőve, sőt a reménysége lett. De nem volt más választásuk. Tylarnak terveket kellett szövögetnie, és ezt nem tehette meg a lány közelében. Túlságosan is szigorúan figyelték őt.

Belépett a templomba, és az ajtó fölé festett koponya már nem is készítette megtorpanásra. A gyülekezet csak az első néhány padsort töltötte meg, de még így is többen voltak, mint a tegnapi látogatásuk során. Amareth több felügyelőjét is felszentelte, és kegyelt rabszolgákat emelt a helyükre. Új papjait kiküldte, hogy „terjesszék az igét”, és azok számos hálás menekülttel tértek vissza.

Arex a nyakát forgatta, és Tylart kereste a tömegben, de nem találta.

- Azt hiszem, a felügyelők kezdenek elkényelmesedni - mondta neki tegnap este. - Néhányan közülük még újak, élvezik a lehetőséget, hogy uralkodhatnak a többiek felett, de mást nemigen tesznek. Ráadásul mindenhová követniük kell téged, ahová csak mész. Azt hiszem, ha jól időzítetek, el tudok osonni.

Talán éppen ezt tette - gondolta Arex. Talán már megszökött, és a legjobb szándékai ellenére belátta, hogy hiábavaló lenne visszatérnie a lányért, és úgy döntött, hogy inkább magát menti. Nem hibáztatta volna érte.

A rabszolgák közül sokan a papok mintájára kifestették az arcukat. A legnépszerűbb rajz a homlokra pingált napszimbólum volt. Úgy tűnt, hogy Arex minden egyes nappal egyre mélyebbre süllyed az örület gödrébe, és attól félt, hogy már nem maradt elég ereje ahhoz, hogy sokáig a felszínen maradjon.

Félig-meddig Amareth újabb jámbor prédikációját hallgatta, ülve, állva vagy térdelve, amire épp utasították, mindvégig két felügyelővel az oldalán. Az új, eretnek katekizmusok szavait mormolta, de nem volt hajlandó ténylegesen kimondani azokat. Amikor fejet hajtva imádkoztak a vasistenekhez, Arex csendben a Császárhoz rimánkodott. Gunthart is megemléltette, mint minden nap, de ma Tylarért is imádkozott.

Kérte a Császárt, hogy vigyázzon rá, bárhol is legyen.

Mostanra már tudnia kellett volna, hogy mi lesz az Ő válasza az imákra.

Az istentisztelet véget ért, a gyülekezet pedig épp kivonult, amikor két felügyelő jelent meg, és az ellenkező irányba vágta át a tömeget. Egy harmadik alakot vonszoltak ernyedte lábakkal maguk mögött, akinek az arcán hemzsegték a zúzódások.

Bizonyára összerverték.

– Megtaláltuk, Lord Amareth – harsogta az egyik felügyelő. – Megtaláltuk a dezertőrt, az eretneket!

– Hűséges vagyok az Emberiség Istencsászárához – köpte a fogoly. – Nem én vagyok itt az eretnek. – Tylar volt az, és Arex döbbenten a szájához kapott, amikor a férfit végigvonszolták a templom főhajóján, a padsorok között. A lábai elgyengültek, és le akart ülni, de őrei talpra rántották.

– A neve Tylar, uram. Ma reggel hiányzott a munkából, és a Nagytemplom közelében bukkantak rá.

Tylart Amareth fenyegető alakja elé cibálták, és térdre kényszerítették előtte.

A főpap arckifejezése láthatatlan maradt a koponyamaszkja mögött, és amikor megszólalt, bariton orgánuma ugyancsak mentes volt az érzelmektől.

- Szembeszálltál az istenekkel - jelentette ki, és Arex nem tudta megmondani, hogy a pap csalódott, dühös vagy talán még örül is ennek az ürügynek, és ezzel újonnan szerzett hatalmát fitogtassa. - Hát nem azt üzenték rajtam keresztül, hogy ha így teszel, akkor azzal haragjukat zúdítod mindannyiunkra?

- Az isteneid gonoszak - köpte Tylar. - Nem számít, mit teszel, vagy hogyan próbálsz a kedvükben járni. Elpusztítanak téged is, ahogy minden mást is elpusztítottak, amihez csak hozzáérttek.

- Ez lesz az utolsó istenkáromlás, ami elhagyja a szádat - mondta Amareth teljesen nyugodt hangon, és Arex szemébe könnyek szöktek, amikor a pap előhúzta a pisztolyát a miseruhája alól.

- Nem hiszem, hogy így lesz - felelte Tylar mert látod, *Lord Amareth*, nem te vagy az egyetlen, aki képes megtalálni egy elesett katonát a romok között. Nem te vagy az egyetlen, aki meg tudja szerezni a felszerelését. Nekem egészen a xeno piramisig kellett elmennem, hogy begyűjtssem ezt a zsákmányt, de azt hiszem, megérte az utat.

A távozni készülő rabszolgák visszatértek, és összegyűltek mögöttük, kíváncsian figyelve, hogy tanúi legyenek az eretnek sorsának. Most azonban gyanú és rémület járta át őket, majd isméi hátrálni kezdtek. Tylar feltápáskodott, és az őt körülvevő felügyelők sem tudták visszatartani, s még maga Amareth is hirtelen összerezzen.

Tylar a kezében tartott valami, és Arex végre ki tudta venni, hogy mit: egy vörös, tojásforma tárágyat, amire egy koponya és keresztcsontok fekete képe volt rányomva.

- Ez - mondta Tylar - egy páncéltörő gránát. Arra tervezték, hogy átüsse a harckocsik páncélzatát, így a robbanása sokkal

erősebb és koncentráltabb, mint az egyszerű repeszgránáioké. Ha most kihúzom ezt a szeget, higgyétek el, semmi esélyünk sem lenne arra, hogy bármelyikünk is túlélje a robbanást, legkevésbé a mi önjelölt, öncélú főpapunk.

– A vasistenek meg fognak védeni engem – felelte Amareth, de nem tűnt túl biztosnak a szavaiban.

– Mit... mit akar? – dadogta az egyik felügyelő.

– Amit én akarok – mondta Tylar jobban, mint szinte bármi mást ebben a pillanatban, az az, hogy kirántsam ezt a szeget, és véget vessek ennek az örült szektának. Le akarom rombolni ezt a templomot, és büszkén adnám eközben az életemet is, de nem fogom, mert ez valaha a Császár háza volt, és hiszek benne, hogy egyszer újra az lesz. – Miközben beszélt, Amareth mögé húzódott, és most átkarolta a főpap nyakát. – Szóval, ehelyett a pap és én kísétálunk innen, azokkal az emberekkel, azokkal a rabszolgákkal együtt, akik velünk akarnak jönni, bárkivel, aki szabad akar lenni.

– És aztán mi lesz? – gúnyolódott Amareth. – Ti szabadságról beszéltek, de a magunkfajták sosem voltak szabadok. Csak más uraink voltak.

– Nem kell hallgatnotok rá – szólt Tylar a tömeghez. – Amareth azt állítja, hogy az istenei nevében beszél, de mostanra már tudnotok kell, hogy csak saját érdekében szól.

– Sétálj ki ebből a templomból, ha akarsz – élcelődött tovább Amareth, visszanyerve önbizalmát, és hangjába halk figyelmeztetés vegyült, ami ennek ellenére minden sarokig eljutott. – Harcolj az istenek ellen, ha úgy gondolod, hogy le lehet győzni őket! Hívd ki a haragjukat, ha mered!

Aztán csend következett, hosszú, borzalmas csend, amelyben Arex úgy érezte, hogy szinte összezúzza az elnyomott nyáj tapintható vívódása és rettegése, és ő is osztozott ezekben az ellentmondásos érzésekben. Lába meg se moccan, mintha szintibetonból öntötték volna a padlóra. Szüksége lett volna valakire, aki megteszi helyette az első lépést, de senki sem

moccant. Legszívesebben rájuk kiáltott volna: *Mire vártok még? Itt a lehetőség!*

Aztán Tylar kinyújtotta felé a kezét, és Arex megindult.

Ahogy tett pár lépést, egy felügyelő elállta az útját, majd mikor meglátta a fenyegetést Tylar szemében, utat engedett neki.

- Most elmegyünk - mondta Tylar és Amarethet is magunkkal visszük. Amint elég messze leszünk, és biztosak leszünk benne, hogy senki sem követ minket, elengedem őt, erre a szavamat adom. Ha azonban bárki utánunk jönne, vagy akár csak egy ember is kilépne ebből az épületből... - Fenyegetően megemelte a kezében tartott gránátot.

Ügyetlen menetet alkottak így hárman, miközben az ajtó felé botorkáltak. Tylar maga előtt toltá Amarethet, miközben a gránát kioldószegén nyugtatta az ujját, Arex pedig mögöttük lépkedett, rettegve attól, hogy valaki rájön, hogy mindez csupán blöff, és még jobban félt attól az eshetőségtől, ha Tylar nem blöffölt. Azonban, ha bárkinek is eszébe jutott, hogy megállítsa őket, azokat maga a főpap beszélte le.

- Tegyétek, amit mondanak - utasította Amareth az őreit. - Az istenek majd gondoskodnak róluk. Sehová sem menekülhetnek.

- Nem kell menekülnünk - csattant fel Tylar. - Csak addig kell elbújnunk és várnunk, amíg a Császár dicsőséges seregei elpusztítják az úgynevezett isteneiteket.

Kiléptek a napsütésbe, a felügyelők és a papok pedig ott tolongtak mögöttük a templom kapujában, de vigyáztak, hogy senki se lépje át a küszöböt, és Arex reménykedett benne, hogy talán, de csak talán, mégiscsak sikerrel járhat Tylar kétségbeesett terve.

Aztán, miközben igyekezett lefelé lökdösni a túszt a márványlépcsőn, Tylar megcsúszott, és Amareth megragadta a pillanatot. A főpap kiszabadította magát Tylar szorításából, és a

csuklója felé ütött, hogy a gránát kirepüljön a kezéből. A gránát szívbemarkoló koppanással pattant meg a kövek között, majd még egyszer, háromszor és négyszer is az udvar kövezetéhez ért, és egy ereszcsonyban állt meg. Arex gondolatai csak ekkor lendültek újra mozgás, s csak ekkor tudott újra megmoccanni.

Tylar rákiáltott, hogy ragadja meg a gránátot, miközben ő és Amareth birkóztak. A lány rohanni kezdett, de a felügyelők a sarkában loholtak, és Arex felüvöltött fájdalomában, ahogy meglökték és leteperték. A lány a szintibetonnak csapódott, kinyújtott ujjai épp csak, hogy nem érték el a gránátot.

Megfeszítette a vállát, a karját, az ujjait, de a gránátot felkapták előle. Közben Tylar eltűnt a támadók hömpölygő tömege alatt, miközben Amareth most peckesen kihúzta magát és megigazította koponyaálarcát. Elbuktak. Vége volt.

Arex megpróbált felállni, de visszalökték a térdére. Gúnyolódó tömeg gyűlt össze körülöttük; kezét a háta mögé rántották, és a hajdani proktorok bilincseléssel rögzítették. Tylar is csatlakozott hozzá, akit hasonlóan megbilincseltek, és a tömeg mindkettőjük vééréért kiáltott, de egyszeriben csend lett, amikor Amareth átvonult közöttük. Megállt a foglyok előtt, és a pisztolyáért kiáltott, amit még a templomban ejtett el. Egy ideges arcú felügyelő robogott felé a páncéltörő gránáttal, és megkérdezte, mit csináljon vele, mire a visszahőkölő Amareth megparancsolta neki, hogy hatástalanítsa, lehetőleg valahol messze innen, és mikor amaz tiltakozni próbált, hogy nem tudja, miként kellene, a főpap egyszerűen elintette onnan.

– Tégy velem, amit akarsz – kérlelte Tylar –, de könyörgöm, ha maradt benned bármi emberség, kíméld meg Arexet. Őt nem hibáztathatod az én tetteimért. Csak azért jött velem, mert... mert jegyesek vagyunk.

Arex szíve erre megdobbant. Tudta, hogy ez egy kétségbeesett blöff volt, de mégis úgy érezte, valahogy elárulja Gunthart azzal, hogy hagyta, ezek a szavak elhangozzanak.

- Nem kell aggódnod - mondta Amareth, és bár Arex nem látta az arcát, hallotta a vigyort a hangjában. - A lány nem fog meghalni, legalábbis még nem, legalábbis nem az én kezem által. Történetesen, amikor alig egy órával ezelőtt kapcsolatba léptem a vasistenekkel, tökéletesen világossá tették számomra a Hanrik úrnővel kapcsolatos szándékaikat.

Egy buzgó pap kocogott Amareth háta mögé, és átnyújtotta neki a fegyverét, amelyet ismét Tylar fejéhez szegezett. Tylar lehunyta a szemét, és várta a halált, de aztán a fegyver leereszkedett.

- Ti ketten jegyesek vagytok? - kérdezte meg hirtelen Amareth. - Akkor kétszeresen is áldott helyzetbe kerültünk, hogy korábbi kormányzónk elkényeztetett pereputtyának két tagját is hozzánk küldték. Mindkettőtöket a vasistenek elé viszlek, hogy úgy bánjanak veletek, ahogyan akarnak.

Szavait egy robbanás hangja követte, valahonnan a schola mögül. A felügyelő, úgy tűnt, túlbecsülte a gránát hatástalanításához szükséges képességeit, de Arex elméje túlságosan zárva volt, agya túlságosan zsibbadt volt ahhoz, hogy reagáljon a hangra. Tylar a hazugságával időt nyert neki, és együtt maradhattak. Mindkettőért hálás volt. Azonban rettegett a gondolattól, hogy hamarosan mindketten azt kívánják majd, bárcsak meghaltak volna.

AMARETH MAGÁHOZ INTETT egy BVE-teherautót, ami önmagában is bizonyítéka volt növekvő befolyásának. Arexet és Tylart megbilincselve a platóra ültették a smaragdzöld köpenyes papok közé. A *nagytemplom* nem volt messze - Tylar ma reggel gyalog tette meg az oda-vissza utat - , de Amareth a mostanában stílusosnak számító módon akart utazni.

Arex először egy függőút korlátjain keresztül pillantotta meg a fekete piramist, ami sötét kőfelületével teljesen kitakarta a két

magányos torony közötti rést, és úgy tűnt neki, mintha minden fényt, és ezzel együtt minden reményt elszívna a világból.

Energiaellátás nélkül még Amareth sem tudta működésképtelen az emelőket, így hosszú séta várt rájuk egy habiblokk lépcsőházaiban. Arex többször is megbotlott, összekötözött keze kibillentette egyensúlyából, és egyszer sikerült négy papot is feldöntenie maga előtt. Valahányszor ez megtörtén, azok szitkokat és fenyegetéseket szórtak felé, vagy kárörvendően nyilatkoztak elkerülhetetlen sorsáról, ha egyszer a vasistenek a kezük közé kaparinthatják végre Tylar minden alkalommal Arex védelmére kelt, de már nem volt kedve érvelni a maga nevében is.

Átvágok az alsóboly mocsán, és Arexnek eszébe jutott, hogy nem is olyan régen volt idő, amikor korláton áthajolva, izgatott szívvel nézett le ebbe az idegen világba. Álmodott már arról, hogy közletről is láthatja majd ezeket az utcákat, hogy ennyire messzire jusson, arról soha. Érezte magán a romok között megbúvó mutánsok figyelő tekintetét, amelyek az árnyakból lesték, de azok nem mertek rájuk támadni.

Talán Amareth koponyamaszkja és jogara tartotta őket távol. Úgy tűnt, hogy ők is felismerték új gazdáikat.

Több mutánsra és néhány emberre bukkantak, akik a törmelék között dolgoztak, ahogy a rabszolgák odafent. Arex nem tudta, hogy sajnálatot vagy megvetetést érezzen irántuk. Miközben ezzel a dilemmával birkózott, majdnem belesétált egy, a rémálmaiból megismert lénybe.

A lány visszahőkölt, és elszorult a lélegzete. Eddig csak távolról látta ezeket a fémes testű borzalmakat. Egy szenvtelen fémkoponya fordult vele szembe, szemeireiben zöld fénypontok villantak fel, és Arex lelkét átjárta a rettegés. Megpróbált hátrálni, de Amareth papjai elállták az útját. Nyilvánvalóan nem érdekelték a teremtményt, így amaz hátat fordított nekik, és folytatta útját. A papok pedig alázatosan szétváltak előtte.

- Ez az utolsó esélyed, hogy véget vess ennek, Amareth - motyogta Tylar, ahogy közeledtek a céljukhoz. A piramis belsejéből áradó zöld fényben még több fémtetem járkált ide-oda, némelyikük törmelékekkel teli csilléket gurított maga előtt, munkájukat hátborzongató csendben végezték, fáradozásuk célját ismeretlen maradt az emberek számára.

- Gondolod, megköszönik neked, hogy elhoztál minket Hozzájuk? - folytatta Tylar. - Szerinted megveregetik majd a válladat, és a kedvenc háziállatukká tesznek? Szerintem te nem vagy több számukra, mint egy kellemetlenség, Amareth, egy rovar, ami a fejük körül zümmög, és ha egyáltalán tudomást vesznek a létezésedről, akkor csak azért, hogy lecsapjanak. - A főpap kitartóan menetelt tovább, de sem ő, sem a csatlósai nem kaptak rá Tylar csalijára, talán mert nem tudtak volna érdemben válaszolni a vádakra.

Aztán Amareth megállt a tetemek egy kisebb csoportja előtt, papjai pedig összegyűltek mögötte, és Arexet és Tylart maguk elé lökték.

Amareth várta, hogy észrevegyék. Ez egyelőre nem történt meg. Amikor a vasistenek egy párosa valóban levált a csoportról, úgy cammogtak el mellettük, hogy még csak egy pillantást sem vetettek rájuk. A főpap ekkor türelmetlenül megköszörülte a torkát. Az istenei ezt is figyelmen kívül hagyták, így Amareth megigazította magán ceremóniális öltözékét, majd belekezdett az előre begyakorolt beszédbe.

- Uraim - kezdte -, Amareth vagyok, a ti főpapotok. Biztos vagyok benne, hogy ismertek engem.

A hangja halkabb volt, és kevésbé magabiztos, mint általában. Mégis felkeltette a lények figyelmét. Néhányuk némán megfordult, hogy szemügyre vegye, és Amareth megtorpant a zölden pislákoló, üreges szemű tekintetük előtt. Hirtelen elbizonytalanodva levette a maszkját, hogy felfedje sápadt, túlságosan emberi vonásait, fekete haját, amelyet az ideges izzadság a fejbőréhez tapasztott.

- Én... hoztam nektek egy felajánlást - mondta. - Ezek az emberek, ez a nő és ez a férfi itt, rokonságban állnak a mi... nos, a világ egykori kormányzójával. Ő... Hanrik a neve, és kedves neki az életük. Úgy hittem, hogy ti... - Elakadt a szava, és nem tudott mit kezdeni istenei közönyével. Átpillantott a válla fölött, és látta, hogy a papjai élénken figyelik őt, és amennyire Arex meg tudta állapítani, az összegyűltek arcára kiülő, növekvő kiábrándultság felbátorította Amarethet.

- Azt akartuk, hogy tudjátok - folytatta - meghallottuk a hangokat, és hogy azok az emberek, akik háborút folytatnak ellenetek, olyanok, mint Hanrik kormányzó, többé már nem képviselnek minket. Üdvözlünk benneteket ezen a világon, és készen állunk arra, hogy szolgáljunk benneteket. - Térdre rogyott, és a papjai ugyanígy tettek.

Arex majdnem követte őket, mert félt, hogy ha állva marad, azzal felhívja magára a figyelmet, de Tylar rendületlenül állt mellette.

A vasistenek közömbösen elfordultak, és hagyták, hogy az önjelölt főpap és követői a semmi előtt hajbókoljanak. Eltelt egy perc, mire Amareth újra fel mert állni, a többiek pedig tétován, de követték a példáját. Láthatóan megrendült az elhatározása, de még nem állt készen arra, hogy feladja örült hatalmi terveit.

Megragadta Arexet a karjánál fogva, lézerpisztolyával az arca előtt hadonászott, és a piramis bejárata felé lökte. - Ne! - tiltakozott a lány -, ne! - De a papok ismét falként álltak mögötte, ösztökéikkel a hátában, és tovább lökték előre.

Ahogy a kapu egyre csak nőtt előtte, az amögött derengő zöld fény elvakította, így el kellett fordítania a fejét. Vágyott arra, hogy megszorítsa Tylar kezét, hogy újra erőt merítsen az érintéséből, de a bilincsek ezt lehetetlenné tették.

- Ne feledd, a Császár elrendelte, hogy élned kell - mondta neki Tylar. - Tovább kell harcolnunk Őérte!

Hirtelen a vasistenek megmozdultak, észrevették az idegeneket, mintha most először lennének közöttük, és

megindultak, hogy körülvessék őket. Amikor az egyik lény elállta Amareth útját a piramishoz, a pap kétségbeesetten csattant fel:

- Ezt nem tehetitek... Nem hallottátok, amit mondtam? Én vagyok a főpapotok. Templomot építettem a nevetekben, és most elhoztam nektek az eszközt, hogy legyőzzétek az ellenségeinket. Miért nem ismertek fel engem?

A lények nem mozdultak. Amareth egy pillanatig még bámult rájuk, aztán leeresztette a vállát, megpróbált utat törni magának közöttük - mire négyen közülük szinkronban emelték fel ormóttan fegyvereiket, és a smaragdzöld sugarak kataklizmikus energiák közepette atomjaira porlasztották.

Ahol egykor Amareth állt, most gőzfoszlány gomolygott felfelé a földről, és Arex nem tudott örülni a pap bukásának, hiába bizonyosodott be, hogy Tylarnak igaza volt. Egyszerűen csak rosszul érezte magát.

A papok fele ismét térdre rogyott, és kínjukban üvöltöttek, tudni akarták, miért fordullak ellenük az isteneik, és mit kell tenniük, hogy megbékítsék őket. A többiek az életükéri futottak. A vasistenek ez utóbbi csoport után lőttek, és egy szempillantás alatt négy újabb áldozatot szedtek. Ezután az előttük álló könyörgők felé fordították figyelmüket, és nekiláttak, hogy ezeket is elpusztítsák.

Arex a néhány szökevény után vetette magát, de Tylar félresodorta. A lány rájött, hogy a férfi hová tereli őt, és tiltakozóan felkiáltott, de nem volt más út. Egyelőre nem figyeltek rájuk, de ez hamarosan meg fog változni, és nem volt más hely, ahová elbújhattak volna, nem volt más menedék elérhető közelségben. Arex vett egy mély lélegzetet. Behunyta a szemét, és bízott abban, hogy társa vezetni fogja - és ahogy átlépték a fekete piramis bejáratán, a vasistenek templomának küszöbén, Arex érezte, hogy lélekölő hideg borítja be a testét, és az a gyűlöletes zöld fény átégeli a szemhéját.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

ELEREDT AZ ESŐ. Gunthar Soreson arcáról kövér, jéghideg vízcseppek peregtek le és folytak le a nyakán. Már egy órája állt ott a szakadó esőben, szakaszának többi tagjától körülvéve. Ahhoz, hogy újra az előtte álló feladatra összpontosítsa az elméjét, fegyverével célba vette az előtte húzódó sziklafal kiválasztott pontját.

Készen állt, hogy teljesítse a kötelességét.

Aznap reggel kapta meg a saját lézerfegyverét: a kriegiek által használt Lucius típus volt, amely erősebb sugarakat lőtt, mint a helyi BVE-modell, de emiatt sokkal mohóbban falta az energiacellákat. Gunthart figyelmeztették, hogy három energiacellájának mindegyike csak huszonöt lövésre elegendő. A legfőbb gondja azonban az volt, hogy még nem volt alkalma elsütni az új fegyverét, hogy ráérezzen a visszarúgására.

A lézerpuskát, ahogyan azt a fejébeverték, a Krieg 103. ezredétől kapta kölcsön, akik visszavárták azt.

- Amikor érzed, hogy eljött a halál ideje - mondta a kvártélymester amikor egy Gauss-nyúzó csövébe bámulsz, az utolsó dolog, amit teszel, az az, hogy megmented a fegyvert azzal, hogy olyan messzire hajítod magadtól, amennyire csak tudod.

Nem volt elég jármű ahhoz, hogy mindenkit elszállítsanak, ezért közel kétezer katona masírozott le az úrkikötő dombjáról, a városhoz vezető bekötőúton.

Útvonalukat menekültek szegélyezték, egyesek éljeneztek nekik, mások majdnem hisztérikusan tomboltak az örömtől, és minden reményüket ezekbe a tapasztalatlan, felemás egyenruhába öltözött férfiakba helyezték.

Gunthar hallotta néhány megrögzötten panaszos bajtársától, hogy nem volt idejük pihenni, vagy felkészülni. Ő azonban mélyen és álmotlanul aludt az elmúlt éjszaka, és a lehető legfelkészültebbnek érezte magát.

A város nyugati peremét egy törmelékhegy zárta el, ami olyan magas volt, mint egykor maguk a falak. Egy nagy teret tisztítottak meg előtte, ahová egész délelőtti katonák özönlöttek. Gunthar csodálta a precizitásukat. A Halálhadtest egységei északról és délről érkeztek, olyan fegyelmezetten, ami szégyenteljes fényt vetett saját csapataikra. Úgy döntött, hogy nem kérdőjelezi meg a BVE-katonák aránytalan elhelyezését az első sorok között.

Nem így képzelte el ezt a napot. Gunthar már a kiképzés korai szakaszában is egy merész mentőakcióról ábrándozott, ahol elragadja Arexet a nekronok karmai közül, mielőtt azok néhány rosszul irányzott lövésnél többet leadhatnának rá.

Mióta Costellin komisszár csapata nélküle távozott, majd azóta elvesztették velük a voxkapcsolatot, kénytelen volt átgondolni ezeket az elvárásokat.

Gunthamak azt mondták, hogy a birodalmiak túlerőben vannak, így ha csak egy nekront is meg tud ölni, máris kivette a részét a feladatból. Nem tűnt nagy kérdésnek. A Lucius típusú lézerpuskával a kezében úgy érezte, sokkal többet is tehetne ennél.

Egy pár sikló körözött felettük, jóval a nekronok fegyvereinek hatótávolságán kívül maradván. Hirtelen felemelkedtek, és visszaindultak az úrkikötő felé. Egy bolygóvédelmi hadnagy kiáltott fel Gunthar háta mögött:

– M szakasz! Itt vannak. Első sor, térdre! – Ugyanez a parancs visszhangzott tőle balra és jobbra is, és háromszáz katona térdre ereszkedett és felkapta a fegyverét. Gunthar is felemelte a sajátját, bár tudta, hogy a negyedik sorban állva eltarthat egy darabig, amíg tiszta célpontot talál, amire célozhat.

– Emlékezzenek a kiképzésre – utasította őket a hadnagy. – Mindenáron ki kell tartsanak! Aki teheti, kapcsolja a fegyverét automata tűzmódra, és ürítsék az energiacelláik azokba a két lábon járó hullákba. Ha egy nekron elesik, lőjenek rá tovább! A kormányzó üzenetet küldött maguknak. Hálás az áldozatukért, amit készek meghozni, és az Istencsászár áldását kívánja mindannyiunknak!

Alighogy befejezte a beszédét, a törmelékhalom megremegett a túlsó oldalát ért sorozatos, súlyos találatok hatására. A birodalmi alakzat hátsó soraiból a Halálhadtest saját lövegei is válaszoltak, a Földrengetők lövedékei átsuhantak az omladozó barikád felett, abban a vak reményben, hogy célpontot találnak maguknak.

Az ellenség nem várta meg, hogy lemészárolják. Nekron lídércek özönlöttek át a köveken keresztül, és a két első sorból dadogó lézertűzzel válaszoltak rájuk. Ugyan a BVE-katonák kaptak tájékoztatást ezekről a borzalmakról, és felkészültek rájuk, amennyire csak lehetett, a valóság mégis többüknek túl sok volt, az újoncok és a veteránok egyaránt menekülni próbáltak, de a mögöttük sorakozó testek feltartóztatták őket. Gunthartól balra az N szakasz jelentős része összeomlott és gyáván megfutamodott.

Újabb lövéseket hallott a háta mögül, és mikor megfordult, meglátta, hogy a nekronok bőrbevonatú gúljai már ott járnak a Halálhadtest sorai között is. A gárdisták persze számítottak egy ilyen rajtaütésre, és a földbe döngölték a támadóikat, mielőtt azok késkarmaikat bevethették volna. Gunthar felidézte az első találkozását azokkal a gúlokkal, és az emlék egy régmúlt élet homályába veszett. Emlékezett, mennyire félt tőlük akkor, ám most csak gyűlöletet érzett.

Az orra előtt kibontakozó helyzet már kevésbé volt reményteljes. Az állásaikat elhagyni szándékozókat az őrmesterek zord kiáltásai, vagy csak az egyszerű felismerés rázta fel, hogy mivel képtelenek voltak visszavonulni, így magukat kellett védjék. A levegőben lézersugarak sisteregtek,

de a nekron lidércek könnyedén átrepültek rajtuk, és amikor az egyiket eltalálták, úgy tűnt, szinte hatástalanul pattan le róluk.

Szerencsére a Halálhadlest gránátosait magaslati pozíciókba rendezték, és kis törmelékhalomok mögül, a katonák feje fölött zavartalanul tüzelhettek.

Felsziszeglek az olvasztárok is, és több lidérc érintetlenül suhant át a forró sugarakon, de közülük néhányan megsemmisültek. A túlélők könyörtelenül mészárolták le az eléjük került katonákat, és mielőtt Gunthar észbe kaphatott volna, az előtte álló sor már térdre is ereszkedett, és eljött az ideje, hogy ő is felkészüljön.

A Luciuson nem volt sorozatlövés.

– Egyetlen jól irányzott lövés elegendő – mondta neki a kvártélymester. – Nincs szükség pazarlásra.

Persze, ez a kijelentés azt feltételezte, hogy a fegyver kezelője érti is a dolgát, ám Gunthar első két lövése reménytelenül célt tévesztett. A harmadik már közelebb került a célponthoz, a negyedik és az ötödik még közelebb, de ezzel értékes másodperceket veszített. Az egyik nekron ekkor meglódult az irányába. Nem maradt elég ideje, hogy célba vegye a támadót, de a lény nem őt, hanem az előtte térdelő bajtársát szemelte ki magának.

A katona védekezően meglendítette maga előtt a lézerpuskáját, és megpróbálta elütni magától a támadót, bár sikerrel járt, a nekron magával vitte áldozata arcát is. A katona felkapta a kezét, de visszahőkölt mikor saját, patakzó vére festette vörösre ujjait, majd hátraesett, egyenesen Guntharnak, és egy szörnyűséges pillanatra találkozott a tekintetük. A katona szeméből nyers, értetlen rémület tükröződött, a véres, csupasz inak között.

Gunthart elöntötte a düh, és bosszúálló lövéseket zúdított a menekülő szellem lény irányába.

Az utolsó két sugár végre célba talált, és sírni tudott volna a csalódottságtól, amikor azok áthatoltak a köddé váló célponton.

A hadnagya ismét felkiáltott, és Gunthar zsibbadt hitellenséggel vette észre, hogy immáron az első sorban áll, és a parancs szerint térdre kell ereszkedjen. Az első sorban térdelve a várható túlélési esélyei rettenetesen lecsökkentek, és még egyetlen ellenfelet sem terített le. Próbált nem gondolni a halomra ölt bajtársaira, és arra, hogy ez mit jelenthet a háború kimenetelére nézve.

Gunthar újonc ezredének ma reggel két beszédet is tartottak. A másodikat Braun ezredes mondta a kormányzó jelenlétében, és a Császár iránti tiszteletről, dicsőségről és odaadásról szólt. A kriegi kiképzők azonban előtte haláluk fontosságáról beszéltek nekik, és Gunthar már akkor tudta, hogy a beszédek közül melyik volt az igazabb.

Egy lidérc suhant feléje, ő pedig összeszedte a gondolatait, hogy csak a célzásra koncentráljon, és hagyta, hogy az aljas jelenés közelebb kerüljön hozzá. Legyűrte az ösztönt, hogy egyből tüzelni kezdjen rá, majd egyetlen lézernyaláb hagyta el a fegyverét. A lövedék a lény egyik szeme közé csapódott, és kioltotta az ott derengő zöld fényt. A lény holtan zuhant össze. Gunthar első halott ellenfele, ha csak képletesen is, hiszen a nekronok kapcsán nem lehetett igazi halálról beszélni. De akkor is ez volt az első alkalom, hogy gyilkolt.

Legszívesebben ujjongva ugrott volna fel, és már széles mosollyal az arcán készülni volna a közelgő halálra, ha egy kéz nem ragadja meg a bokájánál fogva. Riadtan pillantott le és az arctalan katona könnyörgő szemébe nézett, aki még mindig életben volt, bár elviselhetetlen fájdalmai lehettek. Felszínre tört Gunthar régi énjének egy elfeledett része, és elöntötte a szánalom. Már azon volt, hogy megadja a férfinak, amit a könnyörgő szemek szavak nélkül kértek tőle, a kegyelmet, amit egy koponyájába eresztett lézersugár okozhatott volna, de észben tartotta a kriegi kiképzőtisztek szavait, így figyelmét újra

az ellenség felé fordította. Nem fog egyetlen lövést sem elpazarolni.

A barikád középső szakasza kirobbant és összeroskadt. Tömör törmeléklavina ömlött Gunthar irányába, váratlan temetéssel megáldva az elesett katonákat, de ugyanezzel fenyegetve őt is.

A következő pillanatban mára hasán feküdt, hasogatott a feje, de nem tudta, miért.

Megpróbált feltápászkodni, és vér fröccsent a kézfejére. *Biztosan megvágta egy sziklaszilánk* – gondolta, és egy pillanatra megfagyott körülötte az idő. Az összes mód közül, ahogy el tudta képzelni, hogy elesik a csatában ez volt a legrosszabb...

– De nem így – mondta magában. Térdre emelkedett, de újra visszaesett a porba, amikor lövések villantak nem sokkal felette.

Tétován felemelte a fejét, és a homályos, mostanra már egyenletes fallá váló esőfüggönyön keresztül megpillantotta őket. Most először látta pontosan, hogy a Hieronymous Thétán lévő birodalmi erők mivel állnak szemben.

A hullaszerű gyalogosokkal Gunthar már találkozott korábban is, és kis számban is elég borzalmas látványt nyújtottak. Most százával, sőt, ezrével masíroztak az irányába, és az egyforma, kifejezéstelen koponya arcok láttán megfagyott az ereiben a vér. A hosszú csövű lőfegyverek zöld villámok sorozatát hányták a birodalmi sorok közé, és ahová egy villám lecsapott, ott az emberek hamuvá váltak. De nem a gyalogosaik voltak a legrosszabbak.

Ezek mögött még nagyobb alakok sorakoztak fel, méretes, duplacsövű fegyverekkel, amelyek smaragdzöld energifolyamokat lövelltek a harcosok feje felett – és mellettük igazi szörnyek lebegtek. Úgy tűnt, hogy a lidércekhez hasonlóan megcsönkítették őket, és deréktői lefelé egy lapos, antigravitációs platformba ágyazták testüket. Jobb karjuk

helyett vaskos Gauss-ágyút viseltek, koponyájuk jobb felél pedig célzókészülékkel helyettesítették.

A rémálom hadsereg szárnyain pedig a nekronok páncélosai sorakoztak fel. Gunthar kiképzői beszéltek ezekről a gépekről, és arról is, hogy mekkora kárt tudnak okozni. Piramis alakúak voltak, pár méterrel a föld felett lebegtek, falaik pedig sötétzöld fémből készültek – Gunthar úgy hallotta, hogy valamilyen mágikus fémet használtak, amely, akárcsak maguk a nekron harcosok, szinte bármilyen sérülést képes volt regenerálni. Oldalukra aranyszínű, profán szimbólumokat gravíroztak, és zöld villámok lobbantak zárt tornyaik mélyén.

A nekronok némán forgatták fegyvereiket, célpontok után kutatva, és Gunthar ösztönösen tudta, hogy nem akarja itt megvárni, hogy lőtávolságon belülre kerüljenek.

Egyelőre csapdába esett a hátsó sorokat támadó karmos gúlok és a felé haladó gyalogosok villámló fegyverei között, és nem látott semmi reményt a menekülésre. A nekronokat nem lehetett megállítani.

De a kétségbeesés közepette nem számolt a Krieg Halálhadtesttel.

A Kriegről érkezett gárdisták többsége, semmivel sem volt jobban felszerelve, mint Gunthar és bajtársai. A különbség az volt, hogy ők tudták, hogyan használják a fegyvereiket. Összeecsiszoltan harcoltak, és egy-egy célpontra összpontosították a tüzet, amíg az össze nem rogyott – illetve a krigiek nehézfegyverzete is kezdte kifejteni a hatását. A nekronok túl közel voltak hozzájuk ahhoz, hogy a Földrengetőket is bevethessék, de a kisebb hatótávolságú Medúzák bőven kivették részüket a csatából, és minden lövéssel a közelfő ellenség egész csoportjait emésztették el lángtenger közepette.

Valami Gunthar mellett a földre csapódott, félig eltűnve a kövek között.

Egy másodperccel később lángoló fémdarabok záporoztak a hátára. A fémtárgyat közelebbről megvizsgálva rájött, hogy az nem egy lövedék, hanem egy nekron leszakadt feje.

Az idegen darabkái és végtagjai egymás felé kezdtek kúszni a porban, miközben a lény próbálta újra összerakni magát. A lemetszett koponya üres szemgödrei mélyén újra felizzott a zöld fény, de Guntharnak eszébe jutott a fegyver a kezében. A lézerpuska csövét a nekron jobb szemébe dőfte, és meghúzta a ravaszt.

A második gyilkossága már kevésbé volt katartikus élmény, mint az első.

Gunthar hosszú másodpercekig nem tudta elszakítani tekintetét a fémkoponyáról, attól félve, hogy amint elfordul, a lény ismét életre kel. A feje kezdett eléggé kitisztulni ahhoz, hogy elgondolkodjon azon, hogy miért lehet még életben. A nekronok nem vették észre a törmelék között fekve, de tudta, hogy ez nem tart majd sokáig, amint újra tüzelni kezd.

Felkönyökölt és a hátára fordult, majd begurult egy kisebb törmelékhalom mögé. Ez némi fedezéket nyújtott neki az előtte álló nekronok ellen; és imádkozott hogy a mögötte lévők ne vegyék észre. Lézerfegyvere csövét a sziklatömbre támasztotta.

A kriegiek lerohanták a nekron harcosokat, hogy azok a kézitusában ne tudják használni a Gauss-fegyvereket. Ez óhatatlanul a bátor gárdisták halálához vezetett. Ma nem a harcosok keze által, akkor a még mindig a csatatéren köröző lidércek karmai között végezték. Azonban minden egyes elesett katona helyére egy másik lépett, és a lézer- és olavasztártűzzel megszórt, visszalőni képtelen nekronok egyre nagyobb ütemben hulltak el.

Aztán az első nekron páncélos is csatlakozott a harchoz. A monolit tornyából fókuszált villámívek csapódtak ki, amelyek hatalmas, tátongó lyukakat ütöttek a birodalmi védelem sorai közé. A Medúzák megkerülték a lassú járművet, és egy szerencsés sorozat szétrobbantotta a lebegő piramist. A jármű a

földre zuhant, sötétzöld burkolata alól füst szállt fel, de máris további, hozzá hasonló járművek közeledtek.

Gunthar tüzet nyitott a gyalogosokra, mert tudta, hogy a lézerpuskája csak azok ellen lehel hatékony. Számolta a lövéseket, amíg el nem érte a huszonötöt, aztán kicserélte az energiacellát, azután tovább tüzelt. Több találata is volt, de csak egy célpont esett össze, és az is másodperceken belül újra talpra állt. Hirtelen a nekron harcosok csoportját egy Medúza lövedéke törölte el, és kételkedni kezdett abban, hogy jelenléte az ütközetben bármit is érne. Tudta, hogy a Halálhadtest bármelyik katonája hogyan válaszolt volna erre a kérdésre.

Olyanok voltak, mintegy természeti erő, hullámokban özönlöttek ellenségeik felé, hogy aztán megtörjenek rajtuk, mint a dagály a sziklafalon. Mindegyikük küzdelme legfeljebb néhány másodpercig tartott, amíg a Medúzák újratöltöttek, de a koponyamaszkos katonák mégis egyre csak jöttek, hüvelykről hüvelykre erodálva a sziklafalat.

A nekronok nem voltak ostobák. Gunthar rájött, hogy erejüket a Krieg-védvonal egyetlen pontjára összpontosították, és most végre áttörtek rajta. Számos Gauss-ágyú villant egyszerre, és a koordinált sugarak az egyik Medúza oldalába csapódtak, rétegről-rétegre leolvasztva a páncélt, mintha csak a hús mált volna le a csontokról. Eközben egy pár nekron monolit belebegett a gárdisták állásai közé, és oldalaikból nyíló, forgó fegyverállásaik hatalmas villámíveket eresztettek szabadjára, amelyek egyszerre öt embert is képesek voltak elpusztítani. Miközben a birodalmi sorok között zűrzavar ütötte fel a fejét, és a tisztek próbálták átcsoportosítani erőiket a legújabb fenyegetés ellen, a fejük fölött antigravitációs platformra szerelt nekronok suhantak el, hogy rövid idő alatt végezzenek egy második Medúzával.

Gunthar fülét egy új hang ütötte meg a háta mögül. Patás lábak dübörgését hallotta, és egy pillanat alatt fordult a kocka.

Krieg halállovasai két irányból rontottak az ellenségre, és felvették a harcot az idegenek előretolt csapataival, meglepve őket a gyorsaságukkal. Vadászlándzsáik végébe robbanótölteteket építettek, melyek elég erősek ahhoz, hogy egy nekron harcost szétrobbantsanak. A nekronok válaszul a hátasokat vették célba, nem is sejtve, hogy nem hétköznapi lovakkal találták szembe magukat. Akárcsak a Krieg szülötteit, a hátasállatokat is a föld alatti bolyvárosokban tenyésztették, és úgy alakították ki őket, hogy megbirkózzanak a legzordabb felszíni körülményekkel is. Bőrük alá páncéllemezeket ültettek és harci stimulánsokkal pumpálták tele a testüket, folyamatos agresszióra ösztönözve őket, hogy a halálos sérüléseken kívül minden fájdalmat ignoráljanak.

A zöld villámokkal azonban még ezek a hátasok sem dacolhattak, de olyan heves rohammal támadtak, hogy kevés nekronnak volt esélye arra, hogy bevesse a fegyverét, mielőtt ledöntötték volna őket a lábukról vagy eltaposták volna őket a kegyetlen paták. A halállovasok – kiképzésüknek hála – lándzsáikkal és lézerpisztolyaikkal a sebes vágta ellenére is pontosan céloztak. A sisakjuk alól kimeredő, respirátormaszkkal fedett arcuk a nyugalom illúzióját keltette, mintha ló és lovasa egyetlen lényt alkotott volna.

Az átmeneti szünet után a Medúzák újra feldörögtek, és két újabb nekron monolit borult lángba. Az olvasztáros lövészek a megmaradt lidércek nagy részét és néhány siklót is leszedtek, és még Gunthar is kilőtt egy újabb harcost, amint az fegyverét épp egy lovasra irányította. A kvártélymesterek megindultak, hogy összefoltozzák az elesetteket, és még néhány, borzalmas sérüléseket szenvedett gárdista is talpra állt, hogy folytassa a harcot. Ebben is hasonlítottak ellenfeleikre.

Egy Krieg-szakasz bekerítette a harcosok egy kisebb csoportját, de amikor Gunthar is odakapta a fegyverét, hogy megeresszen egy lövést, a nekronok egyszerűen eltűntek.

– Ennyi? – tűnődött magában. – Végre vége?

Az ösztönei azonban veszélyt jeleztek. Új célpontot keresve a szeme egy lebegő monoliton akadt meg, amikor az elkezdett újabb nekronokat kibocsátani magából. *Új katonák - tűnődött vagy a régiek tértek vissza?*

Akárhogy is, ez a csata még messze nem ért véget.

Gunthar harmadik energiacellája is kiürült. Ebben a helyzetben az volt a parancsa, hogy keressen egy kvártélymestert, és kérjen tőle még lőszert, de megpillantotta egy BVE-es bajtársa közelben fekvő holttestét. Néhai őrmesterét karmok tépték szét, de merev ujjai között szorongatott lézerfegyvere ép maradt. El kellett hagynia a fedezékét, hogy elérje, de mi más választása maradt?

Egyébként se számolt azzal, hogy megéri a holnapot.

Az elmúlt hetekben ezt többször a fejébe verték, mint ahányszor meg tudta volna számolni. Azt hitte, hogy már belenyugodott, de most, hogy a csatatér lármája és bűze vette körül, kiszolgáltatva a körülötte lévő pusztító erőknek, rájött, hogy egyáltalán nem fogadta el a sorsát. Egy része ragaszkodott a filmhíradókban látott háború képeihez, és azt várta, hogy majd dacolva a veszélyekkel, végül dicsőséggel telve térhet vissza az úrkikötőbe. Végül is ő volt az egyik legígéretesebb az újoncok között.

Most már látta, hogy a háború sűrűjében semmilyen kiképzés sem garantálhatja a túlélést, és ez aligha javíthat az esélyein. A túlélés nem azon múlt, hogy észrevette-e a Gauss-sugarak érkezését, vagy hogy kitért-e a robbanások elől, mert egyik sem volt emberileg lehetséges. A túlélés záloga csupán annyi volt, hogy a megfelelő helyen álljon, nem pedig egy lépéssel előrébb vagy hátrébb, mikor megtörténik a baj. A véletlenül múlt az élete, a vak szerencsén és a Császár szeszélyén, és azzal, hogy Gunthar ezt megértette, úgy érezte, végre megszabadult a félelemtől, a rettegés utolsó maradványaitól.

Meg fog halni, ha nem is ma, de holnap vagy a következő héten. Valószínűleg egy szempillantás alatt megtörténik, anélkül, hogy megpillantaná a gyilkosát. Így hát most már csak az számított neki, hogy mit vihet véghez addig, amíg van rá lehetősége.

Már nem látta maga előtt Arex arcát. Mindezt érte tette, csakis érte, de valamikor, anélkül, hogy ennek tudatában lett volna, feladta a reményt, hogy valaha is újra együtt lehetnek. *Jobb is így* – gondolta. A férfi, akit a lány ismén, a férfi, akit szeretett, és aki viszont szerette őt, az a férfi nem létezett többé. Talán egy napon újra hallja majd a nevét, talán még a sírját is meglátogatja, ha lesz neki, és szeretettel emlékszik majd vissza arra a rövid időre, amit együtt tölthettek.

Talán elmondják majd neki, hogy Gunthar hogyan harcolt érte, és hogyan halt meg érte. Ha így lesz, akkor a férfi tesz róla, hogy büszke legyen rá. Amikor úgy vélte, hogy szabaddá vált előtte az út, az őrmester holttestéhez rohant, levetődött mellé, eldobta kiürült fegyverét és felkapta az őrmesterét. Aztán a Halálhadtest gárdistáit utánozva, akikkel most már nagyobb rokonságot érzett, mint amiről valaha is álmodott, nekirontott az ellenségnek.

Igen, Gunthar Soreson halálának pillanata ma jön el. De még nem volt halott.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

MIRE HANRIK MEGTALÁLTA 186-os ezredest, kiverte a verejték. Három emeletet mászott meg, és addig gyalogolt az úrkikötő terminálján, amíg a mellkasába nem nyílt a fájdalom. Utat tört magának a menekültek között a domboldalon. A fagyos esőben álltak, kelet felé figyelve, és Hanrik követte félelemmel teli tekintetüket.

Több mint egy hete nem járt itt, és nem nézett körül. Ezalatt az idő alatt városa jobban összezsugorodott, mint azt el tudta volna képzelni, korábbi önmaga csontvázává vált. A megfogyatkozott függőutakat felváltva világították meg a torkolattüzek, vagy takarták el a füstfelhők, és Hanrik tudta, hogy már elkésett.

Az ezredes egy féllánc talpas platóján állt, és távcsővel szemlélte a várost. Nem reagált a kormányzó nyomatékos felszólítására, miszerint beszélniük kell, így Hanrik rákezdet magától. Izgatottsága okán összevissza beszélt, de az ezredes figyelmét legalább felkeltette.

– Ön beleegyezett – mondta az ezredes anélkül, hogy leengedte volna a távcsövet –, sőt, ragaszkodott ahhoz, hogy a Bolygóvédelmi Erők teljes mértékben részt vegyenek ebben a konfliktusban.

– Bizonyos mértékben igen – felelte Hanrik – de nem így. Nem...

– A bevetésük részleteit a századparancsnokaimra bízta.

– Ágyútöltelékek! – fakadt ki Hanrik. – Az embereimet ágyútöltelékeknek használja a frontvonalon, hogy lemészárolják

őket. Olvastam a jelentéseket, és ők... Egy mézszárlás zajlik odakint!

- Ők katonák, Hanrik tábornok. Tudták, mire számíthatnak.

- De... Sokan közülük, a többségük még csak... Csak három hetük volt a kiképzésre. Még a tapasztaltak sem találkoztak ilyesmivel korábban, és a felszerelésük is hiányos!

Az ezredes ekkor megfordult, és érzelemmentes szemlencséin át nézett vissza a kormányzóra.

- Éppen ezért korlátozott az értékük - mondta.

- Úgy érti, feláldozhatóak - felelte Hanrik dühösen.

- Ha úgy tetszik. Büszke lehet az embereire, Hanrik tábornok. A tisztjeim a helyszínen azt jelentik, hogy teljesítették a kötelességüket. Majdnem egy perccel tovább akadályozták a nekronok előrenyomulását, mint vártuk. Ez dicséret a kiképzésükre nézve.

- Úgy beszél róluk, mintha... Emberek voltak, a fenébe is, életük, munkájuk és családjuk volt! Nézzen körül, ezredes! Nézze meg az arcokat maga körül, mindegyikük imádkozik valakiért, akit ismer, akit szeret. Hogyan magyarázzam el nekik, hogy a legtöbb testvérük, a fiaik nem térnek vissza?

Emlékezett az érzésre, amikor tudatták vele, hogy a fiai nem térnek haza. Három különálló üzenet, másfél év különbséggel, de Hanrik egyetlen szót sem felejtett el belőlük.

Az ezredes elutasítóan válaszolt.

- A világuk lakói elpuhultak. Elfelejtették a Császárral szembeni adósságukat.

Ez felért egy pofonnal, és Hanrik képtelen volt türtőztetni magát.

- Tudhattam volna, hogy nem fogja megérteni! Maga képtelen az emberi érzésekre, még az arcát is fél megmutatni. Kivel törődik maga, ezredes úr? Ki az, akinek hiányozni fog?

A kriegi férfi hátat fordított, majd újra felemelte a távcsövet, ami még jobban felbőszítette Hanrikot.

- Magához beszélek, ezredes - csattant fel -, és most az egyszer meg fog hallgatni. Lehet, hogy különböző erőknél szolgálunk, de technikailag még mindig magasabb rendfokozatom van, mint magának. Körbekérdeztem, tudom, hogy maga alig öt perce parancsnokol az ezredének, míg én...

- Jobban örülne, ha az én gárdistáimat ölnék halomra? - A hirtelen kérdés meglepte Hanrikot. - Inkább feláldoztuk volna őket, és a világ védelmét az alulfelszerelt kopaszaira bíztuk volna? Mert ez, Hanrik tábornok, már az árulás határát súrolja.

- Persze, hogy nem... Persze, hogy nem tenném... Az ő életüket éppúgy becsülöm, mint bármely más életet. Csak úgy gondolom, hogy az ön emberei talán jobban tudják, mint az enyémekek...

- Ha kriegi vért akar látni, Hanrik, akkor már csak néhány órát kell várnia. Miközben beszélünk a csapatainkat épp komoly támadás éri.

- Tudom, ezredes úr, és sajnálom, nem akartam azt sugallni, hogy...

Hanrik még mindig a bocsánatkérésbe gabalyodott, amikor az ezredes állított a távcső érzékenységén, hogy a város északi végére tekintsen. Már nem figyelt a kormányzóra. Felcsipogott a fülében egy kommgöngy, és nyilvánvalóan épp rossz híreket kapott.

- Mi történik? - kérdezte Hanrik. - Mi a baj?

- Pókok - mondta az ezredes komoran. - Mechanikus pókok, amelyek az égből ereszkednek alá. Valamiféle nekron páncélosok. Széttépik a gárdistáinkat.

- Akkor ez is csak azt erősíti, amitől tartottunk - mondta Hanrik. - A nekron sereg még mindig növekszik. Úgy tűnik, hogy minden alkalommal, amikor szembe kell néznünk velük,

új, még erősebb teremtményeket küldenek a csataterre. Ezredes, azt hittük, hogy túlerőben vagyunk, de mi van, ha...?

– Visszavágunk – felelte nyersen az ezredes. Szünetet tartott, és újra a bejövő adásra figyelt. – A Medúzák a pókokat veszik célba, próbálják megtalálni a gyenge pontjaikat. Az egyikük épp most... Úgy hallom, hogy kitért a lövedék elől. Kemény dió! De... de úgy tűnik megsebesült. Úgy hallom, hogy a pók megsebesült.

Az ezredes hirtelen leugrott a féllánc talpasról, és az úrkikötő felé indult, két segédjével a nyomában. Hanrik sietve próbált lépést tartani velük.

– Visszatérek az irodámba, hogy a 42. és a 103. ezredhez további erősítésre irányuló voxkérelmeket küldjek – mondta az ezredes, amikor Hanrik megpróbálta feltartóztatni.

– Maga szerint szükségünk van rájuk? Vesztesre állunk?

– A nekronok erőforrásai végesek lehetnek. Úgy vélem a pókok az utolsó védelmi vonaluk, különben miért nem használták őket a korábbi csatákban? Közel állunk a háború megnyeréséhez, Hanrik, de előbb meg kell nyernünk ezt a csatát, és jelenleg minden késélen táncol. Javaslom, hogy gondolkodjon el ezen, ahelyett, hogy engedne a sértettségének.

Hanrik tiltakozásra nyitotta a száját, de nem tudta, mit mondhatna, így hagyta, hogy az ezredes le hagyja. Visszanézett a városra, és arra gondolt, hogy mennyi ember halt már meg ott, és hal meg ebben a pillanatban is, és azon tűnődött, vajon megmenthette volna-e őket.

Az igazság az volt, hogy miután elvesztette Arexet, feladta a próbálkozást.

Azt kellett volna tennie, ami kezdettől fogva szándékában állt: kapcsolatba lépni a Departamento Munitorummal, és a lehető leghatározottabban panaszt tenni a Halálhadtest viselkedése miatt a katonai akció során.

Ahhoz azonban, hogy ilyen szélsőséges lépést tegyen, nagyon biztosnak kellett lennie a dolgában – és az ezredesnek megvolt a módja, hogy megingassa a bizonyosságát.

KISSÉ LEHIGGADVA TÉRT vissza az irodájába, és a voxkészülékért nyúlt, hogy meghallgassa a legfrissebb jelentéseket, de habozott, majd úgy döntött, hogy egy ideig csak csendben ül és gondolkodik.

A keze elkerülhetetlenül a zsebéhez tévedt, és ujjai a hideg, kemény adattáblára tapadtak, amit ott rejtegetett, arra, amelyre azt az üzenetet kapta.

Ma reggel érkezett a BVE parancsnoki csatornán, egy olyan kulccsal titkosítva, amelyet már nyolc éve nem használtak. Csak egy maroknyi tiszt tudott az üzenetről, és csak Hanrik ismerte a tartalmát. Két órába telt, mire az emlékezetében kutatva, és a személyi megoldókulcsát használva megfejtette az elektromos impulzusok sorozata közé kódolt üzenetet. Csak tizenkét szóból állt, de már vagy százszor elolvasta: *Hanrik. Nálunk van a családod. Hagyjanak fel a támadással Egy napotok van.*

Hátradőlt a székében, és megdörzsölte fáradt szemét. Azt kívánta, bárcsak itt lenne Costellin, de még mindig semmi hír sem érkezett felőle. Megbízott a komisszár bölcs tanácsaiban és diszkréciójában. A legkevésbé sem akarta elvinni az üzenetet az ezredesnek, mert tudta, mit reagálna rá.

Az ezredes azonban már itt volt. Ott állt az ajtóban, és Hanrik büntudatot érzett, miközben eleresztette a táblát. Vajon mióta állt ott, és figyelt?

– Mi hír? – dadogta. – Úgy értem, az erősítéssel.

– Még tíz szakaszunk van. Kevesebb, mint reméltem, de talán elég lesz. A 103-asok is küldenek hat Medúzát. Azonban, ha a Bolygóvédelemnek akad még szabad embere...

- Nincs - mondta Hanrik, és kicsit erőteljesebben, mint ahogyan azt tervezte. - Vagyis, ha lennének, akkor már átadtam volna őket... A kikötőben maradt harcképes korú férfiak közül már csak a betegek maradtak és azok, akik a kiképzés során megsérültek.

- Vannak más városok is ezen a világon.

- Már elküldték, akit el tudtak. Még ha nem lennének zavargások... Még ha időben fel tudnánk állítani egy új haderőt, nincs mivel felfegyverezzük őket. A meglévő fegyvereinket is koldultuk, kölcsönöztük vagy loptuk. Nem tudnék megesküdni rá, hogy nem küldtünk ki oda egy maroknyi késes katonái.

Az ezredes bólintott, és úgy tűnt, hogy elfogadja az érvelést. Megkocogtatta a pisztolya csövét a tokjában.

- Itt már nem tehetek semmit, ezért a frontra megyek - mondta végül. - Csatlakozik hozzám?

- Nem - mondta Hanrik sietve. - Én.... Igaza van, talán többet is tehetnék. Arra gondoltam, hogy megint körbekérdezek a városi adminisztrátoroknál, és némi nyomást gyakorolok rájuk. Talán vannak régi raktárak, amikről megfeledkeztek, vagy...

- A felszerelés - mondta az ezredes - kevésbé fontos, mint az emberek, akik hordozzák azt. Ha ennek a csatának vége, lesz tartalék felszerelésünk.

- Megteszem, amit tudok - mondta Hanrik. Miután azonban az ezredes távozott, a kezébe temette az arcát, és arra az újabb, arctalan tömegre gondolt, amelynek a halálos ítéletébe most egyezett bele, és azt kérdezte magától, miként lehet az, hogy az ezredes megint rávette arra, amit akart.

SÖTÉT VOLT HANRIK irodájában, de nem maradt benne elég erő, hogy megmozduljon, és felkapcsolja a világítást. Az úrkikötőben kísérteties csend honolt, leszámítva a voxadóvevőből kiszűrődő zajokat. Hanrik egyedül volt, és iszonyú

magányt érzeti. A tisztjeinek folyamatosan tájékoztatniuk kellett volna, és bár jóval hátrébb helyezkedtek el a frontvonalától, mégis közelebb voltak a veszélyhez, mint szeretnék volna. Hanrik szerencsés volt, ha az átkozódás és kiabálás közepette egyáltalán eljutou hozzá bármilyen fontos információ a voxon át.

A hírek azonban, már amit hírnek lehetett nevezni, ígéretesek voltak. A halállovasok összehangolt rohama jó ötven méterrel szorította vissza a nekronokat. A gyalogos katonáik többsége elesett, és porrá váll holttestüket felkavarta a szél. A délről érkező új Medúzák máris tették a dolgukat, hosszú, értékes percekig bombázták a piramis alakú páncélosokat és a mechanikus pókokat, mielőtt az antigravitációs platformokkal felszerelt nekronok elérték volna őket.

– Az olvasztárok jelentős előnyt képviselnek – voxolta Braun ezredes, és most először szinte optimizmust érzett ki a hangjából. – Még ha a nekronok célba is vesznek egy gránátost, az általában képes átdobni a fegyverét egy bajtársához, mielőtt meghalna.

Hanrik újra elolvasta az üzenetet. Egy nap... Már majdnem hajnalodott.

Nem gondolta, hogy az üzenet a nekronoktól jött, bár eleinte eljátszott ezzel a szörnyű gondolattal. Ha pedig nem az idegenek küldték, akkor a városból üzenhetett valaki, bár ez a gondolat még rosszabb volt. Félt belegondolni abba, hogy saját népe elárulta a Császárt, és együttműködhetett a nekronokkal...

Egy zsémbes hangú adminisztrátort kapcsoltak neki a voxon keresztül, aki még mindig neheztelt, amiért nem talállok neki helyet a mentőhajókon. Hanrik továbbította az ezredes kérését a többlet-erőforrásra vonatkozóan, és aznap este ötödszörré is tiltakozó tirádában részesült, olyan incidensek miatt, amelyeket a túlterhelt hatóságok már rögzítettek. Megvárta, amíg lecsillapodnak a kedélyek, mielőtt hozzátette, hogy sürgősen még több orvosi felszerelésre is szükségük van.

Végre letehetette. Egy hitetlenkedő hangú BVE-őrnagy jelentette, hogy a nekronnok eltűntek a szeme előtt. A nyílt csatornára kapcsolva Hanrik hallotta, hogy az ezredes egy gránátos különítményt vezényel a generatorumhoz, rombolótöltetekkel felszerelve. Sokan kértek orvosi segítséget, de inkább kikapcsolta a voxkészüléket, mielőtt az elesettek számáról is jelentés érkezett volna. *Hamarosan szembe kell néznem a végsőszámadással* – gondolta.

Egy rövid ideig még ült ott a csendes sötétben mire összeszedte magát. Hanrik kormányzó számára most kezdődött az igazi munka.

A NAP FELKELT, bár az ég még mindig szürke maradt. Hanrik majdnem huszonöt órája nem aludt, és még ennél is régebben evett utoljára. Most egyikhez sem volt kedve, de szüksége volt egy kis pihenőre, inkább érzelmileg, mint fizikailag.

Annyi részvétet nyilvánított már, hogy azok kezdtek üresen, értelmetlenül hangzani a számára. Meglátogatta a katonákat a körleteikben, amelyek most kórtermekként is szolgáltak, megköszönte nekik a szolgálatukat, és biztosította őket, hogy erőfeszítéseiknek köszönhetően dicsőséges győzelmet arattak. Vitatkozott egyet egy kriegi kvártélymesterrel, aki vonakodott több erőforrást fordítani olyan betegekre, akik úgylis a halálukon voltak.

Olyan kevesen jöttek vissza az emberei közül. És senki sem ünnepelt.

A kriegiek még kevesebben tértek vissza, és mind súlyosan megsebesültek. Azok, akik könnyebben sérültek vagy harcolni tudtak, mind a fronton maradtak. A BVE több katonáját is a fronton tartották, amiről Hanrikot nem tájékoztatták és az engedélyét sem kérték hozzá. Ez megnehezítette az elesettek

listájának összeállítását, és hamis reményt nyújtott számos gyászoló hozzátartozónak.

A kormányzó leült egy csapat kimerült tiszt asztalához az ideiglenes étkezőben. Tányérjába egy adag, a legkevésbé sem ínycsiklandó tésztát mertek, amit unottan piszkált a kanálával.

Braun ezredes volt az első, aki kimondta azt, amire mindannyian gondoltak.

– Azon tűnődöm – kezdte –, nem akarok hűtlennek tűnni, de, nem lett volna-e jobb... Nem szolgálta volna a Császár akaratát jobban ha, nos...

– Úgy érti, hogy akkor kellett volna elmenni innen, amikor a nekronok ezt követelték tőlünk? – mondta ki helyette Hanrik.

– Ha lett volna elég erőforrásunk a harchoz – folytatta Braun csalódottan. – Ha a Munitorum nagyobb erőket küldött volna ide négy ezrednél... A Császár szerelmére civileket küldtünk ki a frontra! – fakadt ki az ezredes.

– Olyan sok embert vesztettünk – siránkozott a fiatal, napbarnított bőrű Hawke őrnagy – de nem adhatjuk fel harc nélkül.

– Harcoltunk, igen – mondta Braun ezredes de így?

– Kezdem azt hinni, hogy Costellinnek igaza volt – mondta végül Hanrik.

– Exterminatus! Elvesztettük volna a bolygót, és a Császár tudja, hogy mindannyian irtózunk ennek a gondolatától, de egy csapásra kiirtottuk volna a nekronokat, egyetlen emberélet elvesztése nélkül – feltéve, hogy mindenkit evakuálni tudtunk volna előtte.

– Nem lett volna elég hajó – mutatott rá egy másik fiatal őrnagy –, és hová mentünk volna?

– Követelnünk kellett volna a hajókat – csapott az asztalra Hanrik –, és egy új kolóniát, ahol letelepedhetünk. Magamat hibáztatom. Hagytam, hogy a Departamento Munitorum... Nem,

én engedtem meg, hogy a Krieg Halálhadtest ágyútölteléknek használjon minket.

- És mi van, ha - szólalt meg mögötte egy hideg hang - az evakuálás megszervezésének ideje alatt a nekronok felébresztették volna az erőiket, és elhagyják ezt a világot?

Hanrik megint nem hallotta, hogy 186-os ezredes közeledik. Ennek ellenére, felbátorodva tisztjei támogatásától, nem érezte magát többé annyira elszigeteltnek, felállt, és szembefordult vele.

- És mit érünk el azzal - kérdezte ha a maga módján vívjuk ezt a háborút? Miért haltak meg az embereink? Egy másodlagos generatorum elpusztításáért! És mi haszna van mindennek, ha Costellin nem tudta elérni az elsődleges létesítményt?

- Olyan csapást mértünk a nekronokra, amitől...

- Ezt mondta akkor is, amikor a 42-esek harcoltak ellenük, de ők még erősebben ütöttek vissza. Az igazság az, hogy nem ismerjük a nekronok önjavító képességének határait. Nem tudjuk, hány katonát tudnak még felébreszteni vagy megjavítani, vagy máshonnan idehozni, de ez nem érdekli magát, ugye, ezredes? Ha a dicsőség egy apró esélyét is megneszeli, akkor hajlandó akár mindenkit feláldozni érte!

- Mit akar, mit tegyek? Vonjam vissza a csapataimat? Hagyjam magukra a nekronokat? Akkor azok az emberek, akik eddig az életüket adták, a semmiért tették.

- Csak azt akarom, hogy... Én vagyok ennek a világnak a kormányzója, és amióta csak idejöttek, semmibe vesznek, lenéznek, és félredobnak.

- Túl nagyra értékeli az egyéni életüket, Hanrik, azokat, amelyekhez nevet és arcot tud rendelni. Én ennél többért harcolok, a nekronok létezése által fenyegetett milliárdokért. Ha ezt nem tudja elfogadni, ha panaszt akar tenni a tevékenységemmel kapcsolatban ezen a világon... az természetesen a jogában áll.

- Megteszem - mondta Hanrik harciasan. - Pontosan ezt fogom tenni, ahogyan azt kezdettől fogva kellett volna lennem.
- Csak vigyázzon - mordult rá az ezredes -, nehogy az ellenségeink felhasználják maga ellen önnön gyengeségét. Figyelmeztetem, hogy ezt nem fogom hagyni.

HANRIK ELKÜLDTE AZ üzenetet.

Végül nem volt más választása. Nem tudott tétlenül ülni, nem tudott volna együtt élni a bűntudattal. Mégis rosszul érezte magát miatta. Arcát a kezébe temetve ült, könyökét az íróasztalnak támasztva, és alig volt képes nyitva tartani a szemét, de tudta, hogy most esélye sincs aludni. Addig nem, amíg nem kap választ.

Hamarabb jött, mint amire számított.

Rövid kopogás hallatszott az irodája ajtaján, és 186-os ezredes, anélkül, hogy megvárta volna, hogy behívják, belépett. Azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy valami nincs rendben. Az ezredest két Krieg-őrnagy kísérte, akik vigyázzállásban helyezkedtek el az ajtó mellett.

- Mit akarnak? - kérdezte Hanrik felállva.
- Okunk van feltételezni, hogy áruló van közöttünk - mondta az ezredes.
- Nem! Úgy értem, ezt nem tudom elhinni. Mégis ki...?
- Egyenesen ebbe az irodába jött, miután beszéltünk a kávéházban?
- Igen. Nos, majdnem. Valaki feltartott. Egy anya. A fia tizenöt éves volt, amikor a háborúba küldtük. A saját tüzérségünk...
- Az elmúlt kilencven percben nem hagyta el ezt a szobát?
- Nem, nem hagytam. Miért tesz fel nekem ilyen kérdéseket? Mit akar?
- Küldött üzeneteket ez idő alatt?

- Lehet, hogy igen. Igen, beszéltem a Thelonius városi adminisztrátorral. Azt mondta, hogy a helyzet egyre rosszabb. Voltak... Nos, néhányan, az alsóbb emeletek lakói közül, elfordultak a Császártól. Elkezdtek a nekronokat imádni, el tudja ezt hinni? Természetesen utasítottam őket, hogy...

- Még valami? - mordult fel az ezredes.

- Nem... Nem. Semmi más. Én nem... én soha nem küldtem el azt a panaszt, ha erre gondol. Talán egy kicsit elhamarkodott voltam, és talán... talán beszélhetnénk erről később, holnap, amikor már nem leszünk annyira... Nos, amikor már nem leszünk annyira fáradtak.

- A voxoperátorom egy kimenő adást észlelt, amely ebből a szobából származott - mondta az ezredes.

Hanrik csak bámult rá. *Nem tudhatta... ugye?*

- És a BVE parancsnoki csatornán keresztül küldték - folytatta az ezredes.

- Az... az a csatorna - motyogta Hanrik az csak privát kommunikációra van... a tisztjeim és köztem. Nincs joga...

- Ahogyan azt már az első találkozásunkkor is elmondtam, Hanrik, ez a világ statárium alatt áll. Az én törvényem létezik. Ezért minden, ami itt történik, az én dolgom. Ez ad nekem jogot hozzá.

Előhúzott egy adattáblát, majd Hanrik átvette, bár az majdnem kicsúszott az idegesen remegő ujjai közül. Megvizsgálta a tábla tartalmát, és a rettegés hidegzuhanyként érte. Az üzenet szavai ismerősek voltak neki, de mégis elolvasta, majd hallgatólagos taktikaként újra elolvasta.

- Úgy értesültem - szólította fel az ezredes hogy ezt az üzenetet ma reggel 9 óra 13 perckor küldték, válaszul a tegnap 9 óra 46 perckor érkezett üzenetre.

- Maga tudott erről? Honnan...? Kivárt, ugye? Várta, hogy mit fogok tenni. De... a kód, amivel ezt az üzenetet küldtem... Nem lett volna szabad dekódolnia. Hogy a Szent Terra...?

– Itt aligha erről van szó, Hanrik.

– Nem. Azt hiszem, igaza van. – Hanrik legyőzötten felsóhajtott, és visszasüllyedi a székébe. – Gondolom, azt akarja, hogy megmagyarázzam... Meg kell értenie, ezredes. Próbálja megérteni, kérem! Arex az egyetlen családtagom. Annak szenteltem az életemet... Mégis mire jó az Impérium, mire jó a hadseregünk, ha nem tudunk megvédeni egy lányt?

– Az Impérium csak addig maradhat fenn, amíg egységbe tömörülünk. Ezért tiltott a kollaboráció...

– Kollaboráció? – kiáltott fel Hanrik. – Nem, nem vádolhat azzal, hogy...

– Olvasta az üzenetet, és én csak... csak az idővel játszottam. Ha akartam volna, sem tudtam volna lefűjni a támadást, ezt maga is tudja, ezt mindenki tudja. Csak arra gondoltam, ha el tudnám gondolkodtatni ezeket az embereket... ha azt sugallhatnám, hogy egyezsége lehet jutni, akkor talán... nem hagyhatom csak úgy meghalni. Ő az unokahúgom, ezredes. Maga mit tett volna a helyemben?

Amint ezek a szavak elhagyták a száját, rájött a hibájára.

186-os ezredes előrántotta pisztolyát, és a főkormányzó fejének szegezte.

– Tisztességesen figyelmeztettem – mondta halkan, és az utolsó dolog, amit Talmar Hanrik ezen a világon látott, a lézerpisztoly csöve mélyén felvillanó, vörös derengés volt.

HUSZADIK FEJEZET

COSTELLIN ARRA ÉBREDT, hogy valami kényelmes, meleg és puha dolog veszi körül, és egy pillanatig nem tudta elképzelni, hol lehet.

Vajon fogságba esett? Nem tűnt valószínűnek, és különben is, a nekronok aligha szabadították volna meg tányérsapkájától, viharkabátjától és a csizmáitól, hogy aztán egy kényelmes ágyba dugják. Megpróbált megmozdulni, de éles fájdalmat érzett a jobb oldalában, és a sebre tapasztott szinti-bőr kötés megfeszült rajta. Az érzés egy nemrégiben átélt, durvább fájdalomra emlékeztette, de az emlékek összekuszálódtak a fejében. Azt még fel tudta idézni, hogy egy bányaaaknában másznak felfelé, és hogy a végsőkéig kimerülten, zihálva vette a levegőt. Emlékezett arra is, hogy a mélységbe bámul maga alatt, és arra, hogy egy erős szorítású, kesztyűs kéz felülről elkapja, és felhúzza a fénybe.

Aztán egy kétségbeesett hajsza képei villantak fel előtte.

Egy habiegységben ébredt, ami alig volt nagyobb, mint az irodája az úrkikötőben. Láta a gyertyák lobogó lángjait és a falon táncoló árnyékokat. Az eső verte az ablakokra leeresztett redőnyöket. Lassan felemelte a fejét, és két alakot pillantott meg. Rongyokba öltözött idős nők voltak, akik fotelekben ülve szundikáltak. Az ágy mellett ült még valaki, és mozdulatlanul figyelte őt. Egy koponyamaszkos gránátos volt az.

– Megcsináltuk? – kérdezte elhaló hangon. – Elpusztítottuk a generatoriumot?

A gránátos megrázta a fejét, mire Costellin felnyögött, és visszasüllyedt a párnák közé. A kimerültség próbálta álomba

kényszeríteni a tudatát, de ellenállt neki. Eszébe jutottak a fémpókok és a villogó zöld szemek...

- Hányan maradtunk? - kérdezte. - Hányan jutottak ki?

- Ketten vagyunk, uram - felelte a gránátos, és Costellin érezte, hogy a szeme lassan lecsukódik, és a katona hangja mintha egy hosszú alagút végéből szólt volna. - Ön és én, uram. Mi vagyunk az egyetlen túlélők.

AMIKOR MÁSODSZOR IS felébredt, az egyik öregasszony éppen a homlokát törölgette. A nő arcára mély ráncokat szántott az idő, és úgy nézett ki, mint egy őszöreg matróna. Costellin megpróbált kipréselni magából egy köszönetet, de a torka túl száraz volt ahhoz, hogy megszólaljon. A nő hallotta a nyöszörgését, és hozott neki egy bögre hideg vizet.

Keresztülrohantak a város utcáin. Ő és gránátosai öt szakaszra bomlottak, abban a reményben, hogy így kijátszhatják üldözőiket, az antigravitációs platformokkal felszerelt nekronokat. A kreatúrák gyorsabbak voltak, mint a kriegiek, és akadálytalanul siklottak át a romos függőút felett, Gauss-ágyúikkal mozgás közben ontva a halált. Közel ötven gránátos indult el a bánya bejáratától. Kevesebb mint harminc jutott el a generátoriumig, ahol még borzalmasabb dolgok vártak rájuk.

A felidézett emlék olyannak tűnt, akár egy rémálom képei.

Kisebb harckocsi méretű mechanikus pókok siklottak ki a generatorum kapuján. Az őket üldöző nekronokhoz hasonlóan ők is a föld felett lebegtek, de a mozgásuk lassabbnak, nehezkesebbnek tűnt. Ennek ellenére kitértek a gránátosok pokolpuskáinak tüze elől, és máris a nyakukon voltak.

Amikor Costellin harmadszor is felébredt, az eső már elállt, és a redőnyök résnyire nyitva voltak, hogy bejusson némi

napfény a szobába. Nem látott senkit maga körül, de halk hangokat hallott a közelből.

- Rettentő kockázatot vállalunk ezzel - szólalt meg a kerek arcú öregasszony. - Eddig békén hagytak minket, de ha megtudják, hogy az ellenségeiknek adunk menedéket...

- Nem gondolhatod, hogy... - Egy másik, ismeretlen nő hangja hallatszott, feltehetően a matróna lakótársa lehetett.

- A Császár sújtson le rám, amiért ezt mondom, de...

- Hallottad, mit mondott a maszkos. Azért vannak itt, hogy harcoljanak a fémcsontvázak ellen.

- Csak ők ketten? Mégis milyen esélyük lehetne...

- Gondolod, hogy...? Az ételpaszta, amit találtunk, nem tart ki örökké. Gondolod, hogy ha a kedvükben járunk, akkor talán enni adnak nekünk?

- EMLÉKSZEM - mondta Costellin. Felült az ágyban, és nagyokat kortyolt a bögréből. - Az előttem álló katona... Egy pók tépte le a fejét. A pisztolyommal lyukat ütöttem ugyan a páncélján és azt hittem, hogy elpusztult, de...

- Mi a parancs, uram? - A gránátos mozdulatlanul állt az ágya mellett és őt nézte.

Costellin megrázta a fejét, és megpróbálta elűzni a fejéből a lelkébe hatoló, zölden izzó szemek képét. Az oldalába fájdalom hasított.

- Nem tudom - mondta végül. - Nyilvánvaló, hogy a küldetésünk itt véget ért. Talán csak...

- Tisztelettel, uram, tényleg így van? A nekronok nem tudják, hogy életben vagyunk, különben már megtaláltak volna minket. Elég, ha egyikünk átjut rajtuk a robbanótöltettel...

- A robbanószerkezet, még mindig magánál van?

- Nem, uram, különben folytattam volna a harcot.

- Azt hiszem, hálásnak kellene lennem, hogy nem tette. Gondolom, maga hozott ki onnan.

- Megsebesült és félrebeszélt, uram. Tudom, hogy az esélyek ellenünk szólnak, de ha mi nem tudjuk elpusztítani azt a generatoriumot, akkor ki lenne képes rá?

Ebben igaza volt. A nekronok bizonyára felkészültek egy újabb behatolásra a bányaalagutakon keresztül. Mégis, két ember hogyan tehetné meg azt, amit százaknaknak sem sikerült... Costellin végül így szólt:

- Nem tehetünk semmit a töltetek nélkül. Talán, ha vissza tudnánk szerezni őket...

A gránátos megrázta a fejét.

- Megpróbáltam, uram, még hajnal előtt. Olyan közel jutottam a generatoriumhoz, amennyire csak tudtam, de legtöbb bajtársunkat elemésztették a Gauss-fegyverek. Csak néhány holttestet találtam épségben, és sajnos...

- Nem ők voltak azok, akiknél a töltetek voltak – találgatott Costellin.

- Szereztem azonban valami értékeset – folytatta a gránátos, és Costellin reménykedve nézett fel. Ekkor a kriegi egy kis fadobozt vett elő szénszínű hosszúkabátja alól, és a komisszár már a kinyitás előtt tudta, hogy mit tartalmaz.

- Mostantól elesett bajtársaink mindig velünk lesznek – mondta a gránátos, és felmutatott egy maréknyi csontdarabkát.

- A lelkük osztozni fog a győzelmünkben.

- A két nő! – villant be Costellinnek. – Amikor az első néhány alkalommal felébredtem, volt itt két nő is.

Befogadtak minket, uram. Túl gyengék ahhoz, hogy harcoljanak a megszállók ellen, de a maguk módján ellenállnak. Ebben a szobában bujkálnak, mióta...

- Hol vannak most? – csattant fel idegesen a komisszár.

- Elmentek élelmet keresni nekünk, uram. Azt mondják, a nekronok többnyire nem vesznek tudomást a civilekről, ami

egybeavág azzal, amit...

Costellin a sarokban lévő, apró kályha feletti polcra pillantott, és látta, hogy az tele van élelmiszerpasztás tubusokkal.

– El kell tűnnünk innen – mondta sietve.

NYOLCEMELETNYIT FUTOTTAK LEFELÉ a lépcsőházban, mielőtt egy barikádhoz értek volna, amit nem tudtak elmozdítani. Costellin még mindig gyengének érezte magát, és szinte alig maradt benne erő. Leült az egyik lépcsőfokra, és az adattábláján tanulmányozta a bányaalagutak tervrajzait.

– Nyilvánvaló, hogy nem mehetünk vissza ahhoz a bejárathoz, ahonnan jöttünk – mondta. – A térkép szerencsére több nyílást is jelöl, és mindegyik közelében kell lennie egy raktárnak, ahol bányarobbantó tölteteket is találhatunk.

– Megtalálhatjuk ezeket, uram? – kérdezte a gránátos.

– Talán. Mint azt már megtanultuk, ez a térkép aligha pontos, és biztosan nem méretarányos. Lehet, hogy a bennszülöttek bölcsességére kell hagyatkoznunk és persze imádkoznunk, hogy a nekronok néhány ilyen épületet állva hagytak.

– Az idős hölgyek szerint sokan jelentenek a civilek közül az árulóknak, uram.

– Lefogadom, hogy így van – mondta Costellin. – Még ha nem is lenne így, akkor is nagy távolságot kell megtennünk. – Costellin levetette viharkabátját és a tányérsapkáját. – Azt hiszem, ezt a küldetést a császári aquila nélkül lesz a legideálisabb elvégezni.

A gránátos értetlenül bámult rá.

– Az egyenruhája, gárdista. Pont maga mondta, hogy a nekronok a katonákat keresik, de a civileket észre se veszik. Ha szabadon akarunk járni a városban, és kérdezősködni akarunk az itt élőkől, akkor nem lehetünk többé katonák.

Így hát átkutattak egy sor lakást álruhák után kutatva, és találtak pár hosszú kabátot, amivel el tudták fedni testpáncéljukat és a fegyver táskáikat. Costellin lecserélte katonai csizmáját egy pár munkásbakancsra, de nem ragaszkodott ahhoz, hogy bajtársa is így legyen. A lánckardját vonakodva hagyta hátra, de túlságosan feltűnő dudort képzett az álruha alatt. Sapkájával együtt egy laza padlódeszka alá rejtette, abban a halovány reményben, hogy majd visszatérhet értük.

A gránátos annyi felszerelést tartott magánál, amennyit csak tudott, és először megpróbálta a kabátját a hátizsákján átvetve rögzíteni. Zsebeit teletömte repeszgránátokkal, orvosi felszereléssel, a lézerfegyver karbantartó készletével, és még a tartalék csizmafűzőjét és a személyes tisztálkodó szettjét is eltette. A terjedelmes pokolpuska gondot jelentett, de mivel az alternatíva az volt, hogy fegyvertelenül kelnek útnak, így csak abban kellett reménykedniük, hogy senki sem nézi meg őket túl közről.

Utoljára a respirátormaszkot és az légzőkészülék tartályát vette le.

Costellin saját meglepetésére ledöbbszent egy pillanatra az előtte feltárulkozó arc fiatal vonásain. A gránátos szakaszokba csak a legtapasztaltabb katonákat osztották be, de ez a gárdista nem lehetett több tizenkilenc évesnél. Sápadt arcát pattanások tarkították, haja kócos és zsíros volt, véraláfutásos szemei pedig olyan halottak voltak, akár az üveglencsék, amelyek élete nagy részében eltakarták őket.

Végre készen álltak. Kiléptek a hideg délutánba és Costellin egy rövid imát mormolt a Császárhoz. A legközelebbi bányabejárat felé vették az irányt, a városközpont közelében, egyben közel a nekronok sírboltjához is. Olyan ritkán nézték meg a térképet, amennyire csak tudták. A legjobb, gondolták, ha úgy tűnik, mintha a vándorlásuk céltalan lenne.

Kevés emberrel találkoztak, bár nem egyszer hallottak futó kiáltásokat, és elsuhanó árnyakat pillantottak meg a távolban. Ahogy telt a délután, és a térképre már nem hagyatkozhattak, egy habiblokk átkutatása mellett döntöttek. Berúgtak egy sor ajtót, amíg sarokba nem szorítottak egy rémült, kócos szakállú férfit, aki késsel fenyegette őket. Costellin megnyugtatta annyira, hogy útbaigazítást kérjen tőle, de a válasz összefüggéstelen motyogás volt csupán.

Ugyanazon a folyosón lejjebb egy állapotos, fiatal lány könyörgött nekik, hogy vigyék el innen. A lány megerősítette, hogy a bánya lejárata a közelben van, és a fölöttük, vagy talán két emelettel feljebb húzódó függóúton át vezet oda az út.

Odakint, egy négy nekron harcosból álló őrzőjáratot pillantottak meg, de túl későn, hogy elbújhassanak előlük. Behúzódtak egy vásárcsarnok kapuja alá, de a lények egy pillantást sem pazaroltak rájuk, úgy vonultak el mellettük. Costellin érezte, hogy a fiatal gránátos megfeszül, és a kabátja alá nyúl a rejtett lézerfegyverén, de halkán figyelmeztette, hogy ne tegye.

Nem sokkal ezután bukkantak rá egy girhes fosztogatóra, aki túlságosan el volt elfoglalva azzal, hogy egy összetört holoprojektort szabadítson ki a törmelék alól, így nem vette észre a közeledésüket. A férfi beleegyezett, hogy segítsen nekik, de csak fizetségért cserébe, és Costellinnek újra meg kellett akadályoznia, hogy a gránátos fegyvert rántson. A komisszár régi kronójáért cserébe a guberáló megmutatta a párosnak a helyes irányt, és közölte velük, hogy útközben tíz emeletet kell leereszkedniük, hogy megkerüljenek egy leomlott függőutat.

Figyelmeztette őket arra is, hogy mit fognak ott találni.

A RABSZOLGÁT HÁTRAHAGYTÁK.

Úgy tűnt, nem is vette észre, hogy a munkacsoport távozott. Ásott tovább engedelmesen, gépiesen, annak ellenére, hogy az ösztökével felszerelt felügyelők rég eltűntek. A gránátos

hátról megragadta, kezét a szájára szorította, mielőtt az még csak egy nyikkanást is hallathatott volna, és bevonszolta magával egy habiblokk belsejébe, ahol az rúgkapálni és szentségelni kezdett, és az istenei bosszújával fenyegette két fogvatartóját.

Erre a fiatal gránátos ismét a fegyveréért nyúlt, de mivel ezúttal senki sem láthatta őket, Costellin nem állította meg őt. A rabszolga ezután reszketve válaszolt minden kérdésükre, de visszanyerte dacosságát, amikor egy főpapról, Amarethról beszélt, akit a nekronok – a vasisienek, ahogy ő nevezte őket – annyira megbecsültek, hogy befogadták a nagytemplomukba.

– A papjai tegnap este tértek vissza a dicsőséges hírrel – újságolta.

Costellint inkább a rabszolgák műszakrendje érdekelte, és bár nem kérdezett rá közvetlenül, mert félt, hogy elárulja a kérdés fontosságát – az, hogy megtudja, mikor maradhat őrizetlenül a bánya bejárata, amely körül dolgoztak. Miután megkapta a választ, bólintással fogadta a gránátos kérdő tekintetét.

– Csendben.

A rabszolga dühösen felsikoltott, amikor meglátta a kés pengéjét, és a gránátosnak ismét le kellett fognia őt. Az áruló küzdött az életéért, még hozzá hevesebben, mint Costellin vézna testalkatát tekintve lehetségesnek tartotta, miközben sértéseket és fenyegetéseket köpködött a katonák felé arról, hogy az istenei megbosszulják ezt a támadást hű szolgájuk ellen. A gránátos elvágta a rabszolga torkát, örökre elhallgattatva őt. Ahogy lenézett a holttestre, a katona arcára jól látható undor ült ki; ez állt a legközelebb egy érzelemhez, amit Costellin eddig a fiatal arcon láthatott.

Napnyugtáig várták, hogy a harangok megszólaljanak, ezzel összehívják a megmaradt rabszolgákat és a felügyelőket. Costellin örült a pihenésnek, mivel az oldalában újra lüktetni kezdett a fájdalom. Kriegi bajtársa azonban gyorsan rámutatott,

hogy kötelességük kivégezni az eretnek egyház minden tagját, akár akarják, akár nem.

– Bármikor máskor teljesen egyetértének – ellenkezett a komisszár. – Ma azonban nagyobb gondjaink vannak, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy eltereljék a figyelmünket.

A raktár a kohászat hátsó traktusában helyezkedett el, egy sor fém rácsos ketrec mellett, amelyek a menekülési útvonal hamis ígéretével kecsegtették Costellint. Még ha lett is volna velük egy techpap, aki működésbe hozhatja azokat az emelőket, és ha biztos lehetett volna benne, hogy nem leselkednek rájuk odalent nekronok, az aknák lezártak tűntek.

A páncélterem ajtaján számos feltörési kísérlet nyomai látszottak. Costellin plazmapisztolya egy szempillantás alatt megolvasztotta a zárat, és a gránátos lumenjének fényében megtalálták, amiért jöttek: egy seregnyi ládát, tele henger alakú robbanószerrel. Annyit vettek magukhoz, amennyit csak tudtak, de a gránátos aggódott, hogy a maradék a nekronimádó szekta kezére juthat.

– Javaslom, hogy robbantsuk fel őket, uram – mondta. – Az egész épületet.

– Túl kockázatos – felelte Costellin. – Mennyi időnk lesz, talán hatvan másodperc a detonációig? Nem tudunk elég messzire jutni, mielőtt a nekronok ránk zúdulnának.

– Be tudok állítani egy időzítőt, uram, hogy a töltetek működésbe lépjenek, amikor ez az ajtó kinyílik így legalább negyven percünk lenne, amíg a felügyelők visszatérnek, és a Császár kegyelmével megölhetnénk az egész átkozott bagázst...

Costellin felemelte a kezét és elhallgattatta.

– Hallja ezt?

A gránátos elnémult, majd bólintott.

– Belső égésű motor. – Egy jármű tart felénk A hangjából ítélve jó nagy.

- Emlékezzen, mit mondott a foglyunk a papokról, akik valahonnan hazafelé tartottak? Az ötlete a csapdára vonatkozóan jó katona, de talán tehetünk többet is. Az összes töltetet magunkkal vihetjük.

A TEHERAUTÓ ÁTHALADT a bányá bejárata alatt, és a félhomályba hasító fényoszlopok elvakították Costellint. Biztosra vette, hogy az elhaladó fények megvilágítják majd a fedezékül használt széles vascsövet, de azok csak hanyagul pásztázták végig, majd a komisszár hirtelen újra a sötétben találta magát. Egy pillanattal később a motor morgása alábbhagyott, bár a kipufogófüst még mindig kaparta Costellin torkát, és azzal fenyegette, hogy köhögni kezd.

A fényviszonyoknak köszönhetően nem tudta megszámolni, hogy hányan utaztak a teherautóban, és azt sem tudta, hogy valamelyiküknél van-e fegyver. Becsapódó ajtók, és csattogó csizmák hangját hallotta, és nem volt más választása, mint a terv szerint cselekedni. Kiugrott a fedezék mögül, de a gránátos egy lépéssel megelőzte, aki az emelőketrecek mögül bukkant elő. A pokolpuska felugatott, majd plazmapisztolya is csatlakozott a kórushoz, miután Costellin megbizonyosodott arról, hogy a lövései nem fogják eltalálni a teherautót.

Célpontjaik, a zöld köpenybe burkolózó alakok, egy kivételével mind holtan estek össze.

Hirtelen a fényoszlopok újra felizzottak, a motor felpörgött, és Costellin csillagokat látott, amikor a teherautó robogva megindult felé. Egy tapodtat se moccant, célzott, majd egyetlen lövést eresztett a szélvédőn keresztül a sofőrbe, aztán félreugrott, amikor a teherautó frontálisan nekiütközött a mögötte elterülő kohónak.

A gránátos ért oda először, kirángatta a sofőr füstölő holttestét a fülkéből, és félrelökte, akár egy zsák szemetet. A teherautó eleje szétroncsolódott, és füst szállt fel a

motorháztető alól, de a motorja még működött, bár kissé köhögősen.

– El tudja vezetni, uram? – kérdezte a gránátos.

– Sokszor láttam már, hogyan csinálják – felelte Costellin. – Bár lehet, hogy szükségem lesz néhány percre, hogy megismerkedjek a műszerfal rúnáival.

– Addig felpakolom a bányatölteteket, uram.

Costellinnek végül majdnem tizenöt percbe telt, mire ki tudta szabadítani a teherautót a kohó csőhálózatának kusza öleléséből. Próbálta a kijárat felé irányítani a járművet, de még nem ismerte ki magát eléggé a kormány alatt húzódó pedálok között. Ekkor a gránátos, aki a tőle balra lévő ülésen foglalt helyet, figyelmeztetően felkiáltott. Costellin lebukott, és egy lézersugár sistergett el a feje fölött, hogy kör alakú lyukat tépjen magának a válaszfalban.

A templomi istentisztelet véget érhetett, mivel hirtelen papok egy kis csoportja bukkant fel előttük. Két újabb lézersugár vágódott a teherautóba a megolvadt szélvédőn keresztül, az egyik átégette Costellin kabátjának ujját, és fájdalmas sérülést hagyott a jobb karján. Jobban aggódott azonban a másik sugár miatt: egyetlen kósza találat elég volt, hogy a raktérben felhalmozott robbanóanyag mindannyiukat cafatokra szaggassa.

Hagyta, hogy a gránátos visszalőjjön, míg ő arra koncentrált, hogy kijuttassa a járművet a kapun. Szerencsére csak két pap volt felfegyverkezve, és az egyik hamar találatot kapott, mire a másik rémülten dobta el a fegyverét, és elmenekült, amikor Costellin rálépett a pedálra, és a teherautó megugrott előre, elgázolva egy harmadikat is.

Ekkor már kint voltak, a függőúton robogtak Costellinnek ide-oda kellett rángatnia a kormánykereket, hogy elkerülje a törmelékhalmozatot. A visszapillantóra nézett és látta, hogy egy pap akaszkodott a platóra, de a komisszár kiszámíthatatlan

manőverezése lerázta őt, és az ablakon kihajoló gránátos egyetlen lövése gondoskodott róla, hogy ne is követhesse őket.

ADDIG-ADDIG ELLENŐRIZTÉK A térképet és a Costellin által felrajzolt módosításokat, amíg már nem maradt semmi kétségük. Tizennégy háztömböt kellett még maguk mögött hagyniuk egyenesen, ezen a függőúton haladva.

- Nekem kellene megtennem, uram - mondta a gránátos. - Pazarlás lenne, ha mindketten meghalnánk, és az ön élete az értékeesebb.

- Nem tudja, hogyan kell irányítani a teherautót, katona - ellenkezett Costellin.

- Megtaníthat, uram. Amint újra megidézte a motor szellemét, már csak azt kell tudnom, melyik pedált kell lenyomnom.

- Az oda vezető utat őrzik. Lehet, hogy a célpontunk hat emelettel felettünk van, de a nekronok bolondok lennének, ha nem számoltak volna egy alulról jövő támadással.

- Ez az egyetlen módja, uram. Nem tudjuk átverekedni magunkat rajtuk, de talán...

-Talán egyetlen jármű, ami elég gyorsan halad... Ha a nekronok nem számítanak ránk, ha a nyugaton dúló csata eléggé meggyengítette már őket,..

- Az ütközésnek fel kell robbantania a bányatölteieket, de szükség esetre tartok egyet magam mellett. Ha a torony összeomlik, akkor a generátor is vele együtt fog elpusztulni.

- A Császár legyen önnel, katona - biccentett Costellin. Megfordult, és akaratlanul olyasmit tett, amit már majdnem harminc éve nem. Szemkontaktust létesített egy parancsnoksága alatt álló katonával, egy gárdistával, aki az életét készült feláldozni.

A gránátosnak látnia kellett a tekintetét, és figyelemre méltó módon megértette az érzelmeket, mivel ismét elővette a csontokkal teli dobozkái.

- A bajtársaim velem vannak - mosolyodott el és nemesebb halál lehet osztályrészem, mint amit nyomorult lelkem érdemelhet.

- Az áldozatát nem felejtjük, katona - rebegette Costellin halkan, és most az egyszer tudta, hogy igazat mond. Egy izom megrándult a gránátos szája sarkában, és a komisszár úgy vélte, talán mosolyogni próbált.

Nem nézett hátra, ahogy a teherautó elrobogott mellette. Nem bírta nézni. Kezét a kabátja zsebébe dugta, és a sérült jobb oldalát kímélve az ellenkező irányba kezdett bicegni. Hallotta a Gauss-fegyverek recsegő dörrenéseit, és visszatartotta a lélegzetét. Attól tartott, hogy a robbanás majd túl hamar bekövetkezik, aztán pedig attól félt, hogy sosem jön el.

Aztán a detonáció megrázta az egész függőutal, és még ilyen távolságból is törmelék záporozott a fejére, de Costellin csak sétált tovább előre. A katona tekintetére gondolt, és azért imádkozott, hogy a teherautó célba érjen, már csak azért is, hogy a fiatalember életcélja legalább utolsó pillanataiban valamilyen mértékben teljesüljön.

A felhős ég mögül kibukkanó hold alapján tájékozódott. Tudta, hogy előbb-utóbb az ezred voxhálózatának hatósugarába ér, és kérvényezheti, hogy vegye fel egy BVE-sikló. Aztán, ha egyszer kijutott ebből az átkozott városból, szándékában állt néhány változtatást eszközölni az életében.

Az éjszaka nagy részét azzal töltötte, hogy visszagondolt korábbi, boldogabb beosztásaira, olyanokra, ahol úgy érezte, hogy elérhet némi változást az embereiben.

Már el is felejtene milyen érzés is ez. Costellin öreg volt és fáradt. Belefáradt már a megalkuvásba, és abba, hogy lesütött szemmel kell a másik irányba nézzen.

Biztos volt benne, hogy 186-os ezredesnek sem fog hiányozni, ahogyan a felette álló tábornokoknak sem. Ők is épp úgy megkérdőjelezték a komisszár jelenlétének szükségességét, ahogy ő maga is tette.

Elhatározásra jutott. Amint visszaér az úrkikötőbe, voxolni fog a Departmento Munitorumnak és kérvényezni fogja az áthelyezését.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A FOLYOSÓN HIDEG volt, szinte fájdalmasan hideg. Falait fekete kőből faragták, akárcsak a piramis külsejét, és mindent az ismerős, túlvilági zöld izzás járt át egyetlen fényforrásként szolgálva.

Arex keze még mindig a háta mögé volt bilicselve, és fájdalmat érzett a vállában.

Megbotlott, nekiesett a hideg kőnek, és hagyta magát a padlóra csúszni.

– Nem bírom tovább – nyöszörgött. – Én csak... Már nincs remény, Tylar, egyáltalán nincs.

– Én is érzem – felelte Tylar. – Mintha valami megfoghatatlan kétségbeesés áradna a falakból. De nem szabad feladnunk...

– Mióta az az ajtó becsukódott mögöttünk, azt sem tudjuk hol vagyunk és merre mehetnénk tovább.

– Már majdnem kijutottunk innen, ebben biztos vagyok. Arex, még egy vasistent sem láttunk. Talán alszanak. Vagy talán találtak valami mást, amivel foglalkozhatnak.

– Én csak itt akarok maradni, Tylar. Össze akarok gömbölyödni és feladni...

– Tudom – mondta Tylar. – De azt hiszem... azt hiszem, elég időt vesztegettünk már a bujkálásra. A Császár megadta nekünk ezt az esélyt, és élnünk kell vele.

Várta, hogy Arex megtalálja a hitét, hogy meg hozza az egyetlen döntést, amit csak meg lehet ebben a helyzetben. Amikor a lány mély levegőt vett, összeszorította a fogait, és falat használva támaszként felegyenesedett, a férfi elmosolyodott, és ez a mosoly felvértezte a nőt.

- Felajánlanám a segítségemet, de... - Mosolyogva megzörgette a saját bilincseit.

A férfi tovább vezette őt, bár a lányt ismét megriasztotta egy mély, lüktető hang, ami valahonnan előlről érkezett. Egy barlangszerű kamra küszöbén találták magukat, tele baljós, sötét gépekkel, amelyek vezérlőfelületeiről zöld fény áradt. Arex késztetést érzett, hogy megforduljon és elmeneküljön, de ezúttal ellenállt.

Könyörögve nézett Tylarra, és a férfi komor arc kifejezéséből a legrosszabbat olvasta ki.

- Csak még egy kicsit tovább - suttogta. - Csak át ezen a szobán.

Átvágtak a gépek között, és Arex igyekezett visszafogni magát, hogy még véletlenül se érjen hozzájuk, mert attól félt, hogy valami történne, ha megérintenék őket.

- Mit gondolsz, mire valók ezek? - suttogta.

- Nem tudom - felelte Tylar. - Nem merek belegondolni. Úgy érzem, ha csak megérintenénk ezeket, az a lelkünkbe kerülne.

Legalább itt bőven van fedezék - gondolta Arex. *Itt sokkal kisebb volt a valószínűsége, hogy észrevesznek minket, mint odakint a folyosókon.* Amikor azonban ezt a gondolatot megfogalmazta, egy új hang ütötte meg a fülét odafentről. A kamra plafonját nem tudták kivenni a derengésben, és a fekete falak a végtelen sötétségbe vesztek a fejük felett. Semmit sem tudott kivenni odafeni, de biztos volt benne, hogy van ott valami. Valami, ami őket figyelte.

Aztán a vasisten megjelent előttük.

Ledermedtek és mielőtt bármit is tehettek volna, a jelenés olyan hirtelen tűnt el a szemük elől, hogy Arex megpróbálta elhíttetni magával, hogy csak képzelődött, de a férfi döbbszerű tekintetéből tudta, hogy Tylar is látta. Hosszú pillanatokon át várakoztak dermedten a homályban, léptek hangjára várva a mindent átható gépzúgás és saját, ijedt lihegésük hangjai

mellett. Tylar odasúgta Arexnek, hogy maradjon mögötte, ő pedig előrelépett, hogy ellenőrizze, szabad-e az út előttük. A lány két ormóttan konzol közé húzódon, még mindig vigyázva, hogy egyikhez se érjen hozzá, és a férfi után lesett, ahogy az kimért léptekkel megindult.

A második vasisten ugyanolyan hangtalanul lépett közéjük, mint az első. Tylar háttal állt neki, így nem vette észre, de a nő látta őt. Ahogy az idegen felemelte a fegyverét, Arex figyelmeztetően felkiáltott, és a férfi lebukott a smaragdzöld lövés elől.

A vasisten Arex felé fordult, mire a nő átbújt a konzolok között, és kipréselte magát a gépek mögött húzódó folyosóra.

Futni kezdett és most már nem érdekelte, hogy súrolja-e a berendezéseket, csak a háta mögé került borzalomra gondolt, arra, hogy mit fog tenni, ha elkapja. Addig futott, míg már nem tudta, merre megy, és nem tudta eldönteni, hogy a tetemlény elől vagy pont felé rohan épp, aztán megállt, és rejtekhelyet keresett. Talált is egyet, egy gomba alakú, idegen rúnákkal borított konzol alatt. Alig húzódott be alá, amikor meghallott valamit. Kaparászó hangnak tűnt, és a közeli falra egy óriási méretű pók árnyéka vetült, ami épp a feje fölött lévő konzolon ült.

Arex visszatartotta a lélegzetét, és egy pillanatra a pók is mozdulatlanul hallgatózott, mintha őt keresné. Aztán a lény megrándult, és a lány hallotta, ahogy egy mechanikus kattanas következtében lecsatlakozik a konzolról, és ellebeg a pokoli gépezetek felett. Arex csak ekkora fújta ki a levegőt a tüdejéből és könnyekben tört ki.

Megbilincselte kezével ismét talpra szenvedte magát, ami ezúttal még nehezebb feladatnak tűnt, és ha most jelent volna meg előtte az egyik vasisten, akkor tehetetlenül, vergődve állt volna előtte. Nem tudta, hol van'tylar, ahogy azt sem, hogyan találja meg őt újra, vagy hogy társa egyáltalán életben van-e még, bár nem hallott újabb lövéseket.

A padlóból tüskék álltak ki, amik közül egy függőleges, zöld energiafolyam áramlott felfelé, és Arex meglátta ebben az esélyt, hogy megszabadulhasson a bilincseitől. Odahátrált az energiaoszlophoz, de elhúzta magát a közeléből, amikor érezte, hogy a puszta közelségétől is bizseregni kezd a bőre. Ha csak egy kicsit közelebb került volna hozzá a kelleténél, akkor könnyen lehet, hogy a csuklóját csontig lecsupaszítja. Tylarra gondolt, és mégis vállalta a kockázatot. Arex bilincse szétpattant és kezét maga elé kapta, majd megnyomkodta karját, hogy helyreálljon benne a vérkeringés.

Inkább érezte, mint hallotta, hogy valami lopakodik mögötte. Megpördült, de közben megbotlott, és csapkodó kezével épphogy elkerülte a halálos energiaoszlopot.

Tylar állt ott előtte, elborzadva attól, hogy csaknem a nő halálát okozta. Arex visszanyerte az egyensúlyát és a nyugalmát, majd azt javasolta, hogy a férfi is szabadítsa ki magát úgy, ahogy ő is tette, de Tylar megrázta a fejét. – A vasistenek bármelyik pillanatban visszatérhetnek – suttogta. Az arca soványnak, és betegesnek tűnt, de Arex nem tudta megmondani, hogy csak az arcán táncoló zöld fény teszi-e.

FELHAGYTAK A LOPAKODÁSSAL, és már sokkal nagyobb lendülettel indultak útnak a teremben, lépteik visszhangot vertek a körülöttük magasodó szénfekete falakról. Arex újabb pókok után kutatott a fejük felett elterülő sötétségben.

Egyszer pontszerű szemek csillogását vélte felfedezni, de mire szólt róla Tylamak, a fény kialudt.

Egy újabb, fekete kőből készült folyosóra léptek, és végre meglátták a bejáratot, amelyen keresztül szürkés, nappali fény szűrődött be. Arex arra számított, hogy odakint az éjszaka sötétje fogadja majd őket, és nem tudta megállapítani, hogy hány órán át bolyongtak a piramis belsejében. A zöld ragyogás teljesen összezavarta az időérzését.

Lövéseket hallott odakintről, és visszatartotta Tylart.

– A birodalmiak? – kérdezte reménykedve, de Arex megrázta a fejét. Csak egyfajta fegyver dörrenéseit hallotta.

Bármilyen is történik odakint, a legutolsó dolog, amit tenni akartak, hogy kilépnek, bele a közepébe.

– Meg kell ragadnunk a lehetőséget – morogta Tylar. – Ki kell jussunk ebből a Császár által elfeledett kriptából!

Vártak, amíg az odakintről beszűrődő hangok kissé elhalkultak. Ekkor Tylar ragaszkodott hozzá, hogy ő közelítse meg először a kijáratot, és jelezte Arexnek, hogy csatlakozzon hozzá, a lány pedig nem vitatkozott vele.

KISURRANTAK A PIRAMISBÓL Arex szíve hevesen dobogott, ahogy átkeltek a tágas, nyílt téren, és egy törmelékhalom mögött rejtőztek el. Amikor utoljára itt járt, akkor Amareth elvitte őt képzeletbeli uraihoz, majd megfizetett érte, ez a terület pedig tele volt nekronokkal és a szolgáljaikkal. Most a vasistenek és rabszolgáik eltűntek, az ásók elhagyatottan heverték szerteszét, a félig megtöltött tárolók pedig felborultak.

Egyik törmelékkupactól a másikig kúsztak, és közben felriasztottak két mocskos, görnyedt alakot, akik talán mutánsok lehettek. A páros elszelelt, de a semmiből, szinte azonnal megjelent egy vasisten. Fegyvere zölden villant, és ahogyan előttük Amareth és papjai, a szerencsétlen alakok is egy szempillantás alatt elpusztultak. Arex remélte, hogy tényleg mutánsok voltak, mert egyetlen ember sem érdemelte meg, hogy ilyen kínok között haljon meg.

Ő és Tylar fagyos rémülettel figyeltek, és várták, hogy a vasisten feléjük forduljon. Nem tudták volna észrevétlenül kikerülni az őrszemet, Szerencsére az továbbment, mintha az imént elkövetett gyilkosság csak múló szeszély lett volna a számára. Egy pillanattal később ismét hallották fegyverének

recsegős hangját, majd egy hasonló hangot az ellenkező irányból is.

– Körülvettek – suttogta Arex.

Tylar megrázta a fejét.

– Szerintem távolodnak a piramistól. Ha mögöttük maradunk... – Nem volt alkalma befejezni a gondolatot.

Egy apró termetű, szívós alak ütközött hátulról Tylarnak. Egy zöld köpenyes pap.

Arex úgy vélte, hogy felismeri a férfi kiálló homlokát és eltorzult orrnyergét; Amareth szerencsétlenül járt kíséretéhez tartozott, nyilvánvalóan egyike volt a maroknyi túlélőnek.

Megbilincselte csuklója megakadályozta Tylart abban, hogy megvédje magát így a pap a földre lökte és rávetette magát.

– Te okoztad ezt! – ordította. – Te hoztad ránk a vasisten haragját! Nálam vannak! Mestereim, látjátok? Elfogtam nektek az ellenségeiteket. Jól szolgáltalak titeket, könyöröljetez rajtam!

Arex pánikszerűen kereste a leggyorsabb módját, hogy elhallgattassa a papot.

Egy szintibeion tömb ulán nyúlt, amil aztán a vállára emelt, majd kél kézzel lesújtott vele, széthasítva az őrülden ordibáló férfi fejét. A pap arcán vér ömlött végig, megtántorodott, de nem eseti el, és fájdalmas sikolyai még több nemkívánatos figyelmet irányított rájuk. Egy vasisten jelent meg két törmelékhalom között, és fegyvere Arexre szegeződött. A pap tántorogva telt pár lépést előre, egyik kezét sérült fejéhez szorította, a másikat könyörögve nyújtotta ki az idegen felé.

– M...mester... – nyögte.

A vasisten elsülötte a fegyverét. Ezzel egy időben Tylar felpattant a földről. Csizmás lábával a pap térdhajlatába rúgoti, és a smaragdöld energianyaláb útjába lökte őt. Kínkeserves sikolya szinte egyből félbeszakadt, amikor a sugár atomokra bontoita. Arex talpra rántotta Tylart, és futni kezdiek az

életükért, még akkor is, amikor egy második lövés recsegett el közöttük.

Addig futottak, amíg meg nem pillantották a város legközelebbi épen maradt tornyait. Akkor zsibbadt tagokkal álltak meg, és képtelenek voltak elhinni, ami elébük tárult.

Csontváziestű fém lények köröztek a levegőben, bizonyára maguk is a vasislének közé tartoztak, de formára és méretre különböztek az eddig látottaktól. Köröztek majd lecsaptak a függőútra, és zöld színben ragyogó fegyvereik megvilágították a környező tornyok betört ablakait. Bár ebből a távolságból nem láthatták a szörnyek áldozatait, a sikolyaikat hallották.

– Emberekre vadásznak – dadogta Arex. – Mi van, ha igaza volt? Mármint annak a papnak, amikor azt mondta... Eddig nem bántottak minket, Tylar. Nem bántottak minket, amíg mi... Mi van, ha ez mind a mi hibánk? Mi van, ha mi...?

Tylar határozottan megrázta a fejét.

– Amúgy is így végződött volna – mondta. – Amareth és a követői örültek voltak, hogy mást hittek. A vasisteneket nem érdekli, hogy mit csinálunk, és soha nem is érdekelte őket. Soha nem akarták megosztani velünk ezt a világot.

– De miért most? Miért pont most mészárolják le a saját híveiket?

– Nem tudom – felelte Tylar. – Ami a szektásokat és a mutánsokat illeti, nem is nagyon érdekel. Inkább ők, mint mi, ez minden, amit mondhatok.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Arex. – Nem mehetünk tovább...

– De vissza sem mehetünk – fejezte be Tylar.

Elkapta Arex tekintetét, és a lány olyasmit látott a szemében, amit eddig nem. A férfi kitartásába kapaszkodott, az adott reményt a számára – de most látta először, hogy Tylar hite is megrendült. A férfi ugyanolyan rémült volt, mint ő.

A LÉNYEK orr portyáztak a fejük felett. A szökevények egy kapualjba húzódtak és a lépcsőkön kuporogva figyelték az útra vetülő, megfogyatkozott árnyékokat, miközben Arex egy csipkézett szélű kődarabbal igyekezett szétzúzni Tylar bilincseit.

Megállapodtak abban, hogy olyan messzire távolodnak a piramistól, amennyire csak tudnak. Ez volt a céljuk. Ez eddig azt jelentette, hogy a talajszinten kellett maradniuk, és nem mászhatták meg a tornyokat. Arexnek ez nem okozott gondot, mert őszintén szólva most már egyetlen emelet sem tűnt biztonságosabbnak a számára, mint a talajszint. Egyébként sem találkoztak több mutánszal, csak néha hallották a közeli lakótömbökből kiszűrődő jajveszékelést, amikor a csontvázak levadásztak és megöltek egyet-egyet.

Tartották magukat Tylar tervéhez, és lassan haladtak előre a vasistenek vonalai mögött. Arex igyekezett nem gondolni arra, hogy mi lesz, ha a lények bevégzik zord küldetésüket, és úgy döntenek, hogy visszafordulnak.

- Ez biztosan a nagybátyám műve - mondta Arex. - Ő tehet róla.

Tylar furcsán nézett rá.

- Mi más lehetne? - kérdezte. - Amikor a vasistenek ultimátumot adtak neki: a mi életünket a városért, akkor biztos...

- Nem adtak neki ultimátumot - rázta a fejét Tylar. - Amareth talán eljátszhatott a gondolattal, hogy megzsarolja a kormányzót, de ezek a lények mit sem...

- Mindegy - vágott a szavába Arex. - Hanrik bácsi tudta, hogy itt vagyok, és hogy csapdába estem, mégsem tette... Helyesen cselekedett. Tudom, hogy helyesen cselekedett, és... és mi van, ha győzelemre állnak, Tylar? Mi van, ha ezért...? Eddig megelégedtek azzal, hogy nem vesznek rólunk tudomást, de mi van, ha azért teszik ezt, mert vesztesre állnak a háborúban.

- Ez jelentheti az ellenkezőjét is - morogta Tylar. - Azt is jelentheti, hogy legyőzték a birodalmi erőket, és az emberi élet utolsó maradványaitól is megfosztják Hieronymous Thétát. Csak fejvesztve menekülünk, Arex. Hetek óta futunk, de mi van, ha már nincs hová futni? Mi van, ha jobb lenne, ha elfogadnánk a sorsunkat?

- Mit láttál? - kérdezte Arex halkán.

- Semmit - felelte Tylar. - Nem tudom, hogy miért...

- Történt valami - mondta Arex. - Más lettél, mióta elvesztettelek a vasistenek templomában, abban a gépteremben.

- Azt hiszem, azok a repülő valamik már eltűntek - terelte másra a szót Tylar komoran. - Tovább kellene mennünk. És hamarosan el kellene kezdenünk felfelé mászni. Elég messze járunk már a piramistól. Most már biztonságosabb lenne odafent, és kevésbé valószínű, hogy észrevesznek bennünket. A Császár kegyelmével talán még ez is elég lesz ahhoz, hogy megmeneküljünk. Talán.

Arex beleegyezett, és folytatták útjukat, de Tylar optimista szavai hamisan csengtek, és ezt mindketten tudták.

MÁR ÓRÁK OÁ gyalogoltak, de alig haladtak előre. Túl sok időt töltöttek az árnyékok közt bujkálva, így csak harminc-negyven emeletet másztak meg. Arex teljesen kimerült, de inkább a szorult helyzet okozta feszültségtől, mint a fizikai megterheléstől.

Aztán szentségtelen sikolyok szűrődtek le hozzájuk a felettük lévő emeletekről, és az ezt követő szörnyű csendben összebújva várakoztak, amíg Tylar összeszedte a bátorságát, és felmászott a következő emeletre, és egy lakószobából álló folyosóra lépett, Arexszel a háta mögött.

A falak vértől voltak nedvesek. A folyosó padlóján izmos, vörös húsdarabok heverték. Arex undorodva a szája elé kapta a kezét, amikor rájött, hogy emberi holttestek maradványait látja. Két nő és három gyermek szétmarcangolt holtteste hevert előttük.

Megnyúzták, feldarabolták és lefejezték őket.

Képtelen volt rájuk nézni, így elfordult, de a szeme sarkából egy villanásnyi időre mozgásra lett figyelmes, és felsikoltott.

– Volt ott valami abban a sarokban – rebegte aggódó hangon Tylarnak, bizonytalanul mutogatva. – Valami, ami csak úgy... Átment azon a falon, mint egy szellem!

A férfi próbálta megnyugtítani a lányt, rámutatva, hogy ha valóban volt is ott valami, az nyilvánvalóan nem vette észre őket, és különben is, valószínűbb, hogy Arex a kimerültségtől és az éhségtől hallucinál.

Abban mindenesetre egyetértettek, hogy nem akarnak itt maradni, azon logikus, de kimondatlan érv ellenére, hogy a vasistenek már átkutatták ezt a helyet, és nem valószínű, hogy visszatérnek ide. Folytatták a mászást, de most még lassabban, mivel minden emeleten megálltak, hogy átkutassák a közeli helyiségeket étel és víz után.

Sajnos, a torony legtöbb lakószobáját már kifosztották. A legtöbbjüket fel is forgatták, néhány pedig kiégett. Arex belefáradt a porban, hamuban és koromban való turkálásba, és végül az egyetlen jutalma egy majdnem üres tubus étkezési paszta lett, amelyből Tylarral együtt ki tudtak préselni néhány ízetlen golyónyi élelmet. Arex amúgy is rosszul érezte magát, így nem sokat evett.

Néhány szobával arrébb egy használható ágyat találtak, aminek egyetlen, zord részlete az volt, hogy korábbi tulajdonosai, egy fiatal pár, nyakuknál fogva lógtak egy kötélről az ágy felett. A néhány emelettel lejjebb lévő megcsonkított holttestekkel ellentétben békésnek, szinte elégedettnek tűntek. Nem régóta lehettek halottak, mert a testük még nem indult

rothadásnak. Tylar levágta, majd kigurította őket a folyosóra, miközben Arex lerúgta a cipőjét, és bebújt egy mocskos takaró alá.

Tylar leült mellé az ágyra. A férfi reszketett, ezért a lány ráterített egy takarót.

Csend honolt a toronyban, és bár mindketten érezték, hogy még nincsenek biztonságban, egyikük sem sietett folytatni a feszült utazást.

Arex vágyott az alvás után, de a feje túlságosan tele volt az átélt borzalmak képeivel, így hát csak feküdt ott és mereven bámulta a plafont, miközben a kettejük között egyre szélesebb és mélyebb, csendes űr tátongott.

Aztán Tylar vett egy mély lélegzetet, megacélozta magát, és a lány tekintetét kerülve végül válaszolt a kérdésére.

– Megmentetted az életemet – kezdte. – Ott, a gépteremben, amikor figyelmeztettél. Láttam, hogy a lény utánad megy, és megpróbáltam a nyomodban maradni. Követtelek, ameddig képes voltam rá. Más volt a lépteid zaja, mint a lényé. A vasistenek nem futnak. Nincs szükségük rá. Aztán elvesztettelek a fal mentén. Sejtettem és imádkoztam azért, hogy elrejtőzz, de nem tudtam kiáltani utánad anélkül hogy meghallottak volna. Követtem a fal vonulatát, és imádkoztam, hogy észre vegyél engem. Ekkor egy ajtóhoz értem.

Elhallgatott, nyelt egyet, és valamivel halkabban folytatta.

– Volt ott egy másik kamra is, még nagyobb, mint a gépterem. Ott voltak bent, Arex. Rengeteg lény. Vasistenek. Háttal álltak nekem, és valamiféle szerkezetet néztek: oszlopok magasodtak fölénk, ívelt oszlopok, akár a karmok, és azok felett... Nem tudom, hogyan írjam le. Mint egy lánggolyó, ami zöld tűzzel izzik. Nem, nem is gömb, inkább egy korong, egy függőleges korong, ami tökéletesen lapos. Aztán kiléptek a lángok közül. Még többen jöttek, négyesével meneteltek, míg majdnem megtöltötték a termet.

– Még többen? – Arex hangjában hallani lehetett a rémületet.
– De hol lehettek eddig?

– Nem tudom – válaszolta Tylar. – Nem tudom, honnan jöttek. Csak azt tudom, hogy... Érted már? Érted már, hogy miért reménytelen? A birodalmi erők nem tudják, mivel állnak szemben. Ha a vasistenek képesek...

– Ha képesek ekkora erősítést idehozni...

– Egy végtelen hadsereg – mondta Tylar baljósan.

– Ha valamiféle figyelmeztetést küldhetnénk a nagybátyámnak...

– Nem tudjuk elhagyni a várost, és minden nappal egyre erősebbek lesznek. A város pedig napról napra egyre jobban zsugorodik a bombázás miatt, ami visszaaszorít minket a szívében tanyázó borzalmak irányába. Igazad volt, Arex, ott a piramisban. Maradnunk kellett volna. Az a sok erőfeszítés, a kockázat, amit vállaltunk, és itt kint sem vagyunk nagyobb biztonságban, mint odabent.

A lány nem bírta tovább hallgatni, ezért szorosan átölelte a férfit. Tylar átadta magát az ölelésnek, és Arex most először érezte úgy, hogy ahelyett, hogy ő meritene a férfi erejéből, mind a ketten egymás támaszai, megosztva a terhet. A nő gyengéden magához húzta a férfit, amíg a feje az övé melletti párnán nem pihent, és egy pillanatra minden félelme elszállt. Arex biztonságban érezte magát.

Aztán Gunthar képe ködlött fel előtte kéretlenül, és a bűntudattól vezérelve elhúzódott Tylartól.

– Semmi baj – mondta a másik halkán. – Tényleg, minden rendben van.

– Én nem akartam... – rebegte a nő. – Olyan régóta nem gondoltam rá. Nem mertem, mert tudtam... Tudom, hogy soha többé nem fogom látni őt. Guntharnak hívták. Bárcsak tudnám, hogy megszökött-e a városból, vagy... Azt hiszem, ez a legrosszabb, hogy nem tudom, mi lett vele.

– Szerencsés ember volt – mondta Tylar, és Arex megengedte magának, hogy újra a férfi ölelésébe simuljon. Nem arról volt szó, hogy szerette a férfit, legalábbis nem hitte, hogy szereti. Most azonban szüksége volt valakire, szüksége volt Tylarra, és neki is szüksége volt rá, és mi lehet ebben a rossz? Mi a baj azzal, hogy ebben az örületben találtak egy morzsányi egyszerű emberi vigaszt, és elfogadták azt?

Mi rossz volt abban, hogy a lány átölelte a férfit, és a férfi is átölelte őt, hogy testük egymásba olvadt erre az egy magányos éjszakára?

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A PARANCS AZNAP reggel érkezett.

Hieronymous-város bombázását azonnal be kellett szüntetni. Nem mintha lett volna mit bombázni. A város csupán korábbi mérete töredékének tűnt, kevesebb mint négyszáz elhagyatott torony állt a kiterjedt törmelékmezőben.

Gunthar Soreson már rég nem úgy gondolt rá, mint egykori otthonára. Nehéz volt elhinni, hogy a boly valaha még élő, életerős település volt, büszke szimbóluma mindennek, ami jó az Impériumban. Most csupán egy üres héjnak tűnt. Ami még rosszabb, hogy rothadás emésztette fel belülről, akár egy rákos daganat a világ testén, amit ki kellett irtani.

Hamarosan így is lesz.

Gunthar már három hete nem vett részt egyetlen összecsapásban sem. Emlékezett arra a szinte valószerűtlen pillanatra, amikor a nekronok erői eltűntek a szeme elől. Eltartott egy hosszú pillanatig, mire felfogta, hogy mi történt és az is, hogy megbizonyosodott róla, hogy a szörnyek nem térnek vissza. Még tovább tartott, mire elfogadta a gondolatot, hogy győzelmet arattak, ő pedig ezt megélte. Az a furcsa érzés kerítette a hatalmába, hogy létezése céltalanná vált. Persze egyetlen csata, bármilyen grandiózus legyen is, még nem jelentette a háború végét, és még sok mindent kellett tennie.

Tíz nappal ezelőtt egy csapat mutáns megpróbált kitömi a városból, miután valahogyan sikerült megkaparintaniuk egy rakás robbanlótöltetet. Egy maroknyian közülük még lézerfegyverrel is rendelkeztek, és a BVE-katonák és gárdisták velük végeztek elsőként. Gunthar maga is megölt egyet, és

szinte meglepődött, amikor az aljas teremtmény egyetlen lézersugártól holtan rogyott össze.

A megmaradt, fegyvertelen mutánsokra nem akartak energiacellákat pazarolni, így a Halálhadtest egyik szakasza szuronyrohamot intézett ellenük. Egyikük sikoltozva, jajveszékelve szaladt Gunthar irányába, egyenesen a puskája csöve elé. Pergamenszerű, sárgás bőre és ijesztően rózsaszín szeme emlékeztetette a férfit valamire, amit régen látott. A lény annyira eltorzult és embertelen látványt nyújtott, hogy nem tudta volna megállapítani, vajon az állán vagy a könyökén találta el, de akárhogy is történt, a találatot a csontok roppanásának kielégítő hangja kísérte, majd Gunthar bajonettje átszaladt az elbukó mutáns torkán. A nekronok után a mutáns csőcselék aligha jelentett számára fenyegetést.

A holttesteket egy bányaknába lökték, hogy több tonna törmelék alá temessék őket. Miután Costellin komisszár szakasza a városba indult, feltöltötték az alagutakat is. Nem akarták, hogy a nekronok ellenük is alkalmazzák ugyanazt a trükköt. Néhány holttest nem viselte magán a mutáció látható jeleit, ráadásul sötétzöld köpenyekbe burkolóztak. Az egyik katona rámutatott egy holttest homlokán egy hamuval felfestett nekron szimbólumra, és megjegyezte, hogy egyesek milyen mélyre képesek süllyedni, különösen azok a civilizálatlanok, akik az alsóbb szinteken éltek.

Gunthar egyetértett vele, és előntötte a szégyen a halott áruló miatt.

Hivatalosan még mindig Bolygóvédelmi Erőknél szolgált, Braun ezredes parancsnoksága alatt. A rajban rajta kívül még kilencen voltak, akik közül senkinek sem ismerte a nevét, és egyikük sem harcolt az oldalán a nekronok ellen.

Azonban a parancsok egyre inkább a kriegi tisztectől érkeztek. Gunthar együtt szolgált a kriegiekkel, együtt evett és ivott velük. Gyakran a saját úrkikötői körlete helyett, egy lövészárokban felállított priccsen aludt a kriegiek között.

Kevés szót szólt váltottak, ami pontosan megfelelt Gunthar számára.

Legtöbbször amúgy sem volt mit mondania. Egyszer bevitték kihallgatásra az áruló Hanrik kormányzó üzelmei kapcsán. Úgy vélte, meggyőzte őket arról, hogy nem osztja a néhai kormányzó eretnek nézeteit. Ráadásul úgy tűnt, lenyűgözte őket az a szerep, amit Gunthar játszott Costellin diadalmas szabotázsakciójában. Az biztos, hogy azóta bajtársként kezelték.

A filmhíradókban a háborúkat napokon, ha nem órákon belül megnyerték.

Három héttel ezelőtt Gunthar félig-meddig azt várta, hogy a birodalmi erők összeszedik magukat, majd visszakergetik a nekronokat egészen a fekete piramisuk mélyére. Ehelyett folytatták a mindennapos, óvatos offenzívát, naponta alig néhány száz métert nyomulva előre, a megszállt város szívébe.

Kivárták, hogy a sebesült gárdisták felépüljenek és visszatérhessenek a frontra, hogy a járműveket és a felszerelést megjavítsák, és hogy új BVE-szakaszokat állítsanak fel és vezényeljenek ide. A késlekedés frusztráló volt ugyan, mert így a nekronoknak is volt idejük utánpótlást szerezni, de Gunthar elfogadta mindezek szükségességét.

Az elmúlt napokban azonban azt tapasztalta, hogy a körülötte lévő katonák száma jelentősen megnőtt. Már a ma reggeli eligazítás előtt, mielőtt az új parancsokat kihirdették volna, úgy érezte, hogy a várakozás végre véget ért. Már majdnem készen álltak.

A DÉLUTÁN SORÁN újabb figyelemelterelés történt.

Gunthar osztaga egyike volt annak a nyolcnak, akiket Thelonus-városba küldtek három Kentaur támogató páncélos társaságában. Emelőplatformok vitték őket a boly 110. emeletére, ahol aztán jól megvilágított bárók, étkezdék, klubok

és kaszinók mellett haladtak el, és Gunthar úgy érezte, mintha egy idegen táj tárult volna a szeme elé. Mindig is úgy gondolta, hogy a bányákban végzett munkájával a Császár jogos jussát fizeti meg. Most már értette, hogy sokkal többet is tehetne, sőt, sokkal többet kell tennie.

Igazság szerint a nekronok érkezése előtt túlságosan is biztonságban érezte magát.

Minél beljebb haladtak a városban, annál nyilvánvalóbbak lettek a húsba vágó, üszkös sebhelyek.

Az ablakokat bedeszkázták, a boltokat felperzselték és kifosztották. A függőutakat szemét borította, és nem egy fehér autokocsit felborítottak vagy felgyújtottak. A legmegalázóbbak a falakra firkált, nekronpárti feliratok voltak. Ha Gunthar nem tudta volna, hogy hanyadik szinten járnak, akkor betudta volna őket az alsóbb emeleteken lakó elfajzottak vandalizmusának, és ezt az aljas tettet a mutánsoknak tulajdonította volna.

Már azelőtt hallotta a lázadók dühödt kiáltásait, hogy meglátta volna őket.

Először a proktorok tűntek fel előtte. Négy sorba rendezve sorakoztak fel a függőúton, rohampajzsukat maguk elé emelve, de a kaotikus események miatt megzavarodva. A birodalmi konvoj láttán hálásan szétváltak, és a lázadók közül páran átfurakodtak közöttük. Amikor meglátták, mi vár rájuk a túloldalon, sokan megtorpantak, megpróbáltak visszafordulni, de a proktorok megindultak, hogy körülvégyék őket.

Mások vadabbak voltak, vagy csak elment az eszük, és Gunthar felé tégladarabok és petróleumbombák zápora zúdult, de azok hasztalanul pattantak le mellvértjéről és a rohamsisakjáról. Egy kriegi gárdista, aki a parancsnoki Kentaur platóján foglalt helyet, tíz lövést eresztett meg nehézgéppuskájából a lázadók feje fölé, és távozásra szólította fel őket.

Néhányan nem hallgattak a figyelmeztetésre, vagy talán nem gondolták a komolynak a fenyegetést, és megrohamozták a

közeledő páncélost. Egyesek felugrottak a Kentaur oldalára, és megpróbálták bemászni a jármű belsejébe, de a katonák gyorsan leráncigálták és a földre lökték őket.

Az egyikőjük a lánc talpak elé esett, és a jármű eltiporta, Gunthar pedig semmiféle együttérzést sem tanúsított a szerencsétlen iránt. Már-már meg tudta volna bocsátani ezeknek az embereknek a korábbi tudatlanságukat, de hogy tudomást szerezve a nekronokról így reagáljanak? Sokan közülük férfiak voltak ráadásul elég idősek a behívóhoz. Harcolhattak volna. Ehelyett a saját önzésükkel hátráltatták a háborús erőfeszítéseket, ami felért egy sértéssel a Császárral szemben, és veszélyt jelentett mindarra, amit Ő épített. Jópáran zászlókat lobogtattak, amelyeken a korábbi kormányzójuk támogatását és a világuk kriegi megszállóival szembeni ellenállását hirdették. Nem emlékezett arra, hogy Hanrik életében ilyen népszerű lett volna.

A dulakodás kissé alábbhagyott, a dühös kiáltásokat pedig elnémította a félelem és a kétely.

Ez lehetőséget adott egy hangosbeszélővel rendelkező BVE-örmeisternek, hogy felszólítsa a polgárokat a fuggóút elhagyására. A bolygóvédelmisek vezették a műveletet, a Halálhadtest csupán egyetlen rajának támogatásával, akik a Kentaurok személyzetét tették ki. Gunthar úgy vélte, hogy Hieronymous Théta lakói könnyebben hallgatnak a saját fajtájukra, az idegen katonák jelenléte az otthonukban csak további zavargásokhoz vezetett volna. Személy szerint ő a halállovasokat küldte volna ellenük, hogy egyetlen rohammal véget vessenek a csőcselék zúgolódásának, és így lőszert sem kellett volna pazarolni rájuk.

Gunthar és társai a tömegnek feszültek, felmutatva fegyvereiket, bár nem akarták használni azokat, míg a két Kentaur fenyegetően tornyosult mögöttük. Egy vézna fiatalember megütötte a Gunthartól jobbra álló katonát, és megpróbálta elragadni tőle a lézerfegyverét, de ehelyett a szuronyára nyársalva találta magát. Ez már épp elegendőnek

bizonyult ahhoz, hogy sokan eldobják rögtönzött fegyvereiket, és reszkető kezek egész erdeje emelkedett a magasba. A tömeg lassan oszlott fel, mivel az egymáshoz préselődő emberek csak nehezen tudtak megfordulni és elindulni a kivezető rámpák felé. Hirtelen Gunthar előli a lázadók tömege áttörte a proktorok kordonját, és egy mellékutcán keresztül menekülőre fogták.

Éppen ezért a harmadik Kentaur már percekkel ezelőtt elindult a proktorok vezetésével a legközelebbi emelőszerkezet felé, és kélcsapatnyi katona követte. Mostanra már elvágták a szőkevények útját, készen arra, hogy csúnya meglepetést okozzanak nekik – és valóban, egy pillanattal később Gunthar hallotta a géppuskák szaggatott visszhangját, és meggyőződött róla, hogy példát statuálnak.

Bemászott egy élelmiszerbolt betört ablakán, és egy csapat idősebb férfiba botlott, akik tüzet gyújtottak odabent, és az egyikük a lopott zsákmányt egy ládába tömködté. Gunthar pokolpuskájának csövébe bámulva az öreg tolvaj elsápadt, és könnyögni kezdett:

– A feleségemnek és a gyerekeimnek lesz. A harcok miatt bezárták a bányákat, és nem tudunk miből megélni.

Amikor látta, hogy Gunthart nem hatja meg az esdeklése, elsötétült az arca, és felmordult. – Ehhez nekem jogom van! Egész életemben keményen dolgoztam a Császáráért, és mit tudok felmutatni? Itt hagyott minket megrohadni!

Gunthar undorodott az elpazarolt élet láttán. Meghúzta a ravaszt, és lyukat égetett az öreg tolvaj homlokába, majd szenvtelenül figyelte, ahogy amaz élettelen teste összeroskad. Egy pillanatra elgondolkodott azon, vajon nem vétett-e azzal, hogy engedte az érzelmeinek, hogy elhomályosítsák az ítélőképességét. Aztán a megmaradt fosztogatók döbbséget arca felé siklott a tekintete, és hallotta a nyöszörgő könnyöküket és a jövőbeli hűségük ígéretét, miközben próbáltak lassan az egyik

betört ablak felé hátrálni, és tudta, hogy rögtönzött ítéletének híre elterjed majd, és félelmet csepegtet a vétkesek szívébe.

Tudta, hogy jól használta fel a rábízott erőforrásokat.

A VISSZATÉRŐ KONVOJ egy féllánctalpassal találkozott szembe, ami lassan a Kentaurok mellé húzódott. Egy vékony arcú, fiatal őrnagy szólt oda egy őrmesternek, akit aztán előbb egy másik őrmesterhez, majd végül Guntharhoz irányítottak.

– Soreson közlegény? – kérdezte az őrnagy, mire Gunthar pislogni kezdett, és kellett neki pár másodperc mire igennel válaszolt. Olyan régen nem szólították a nevén, hogy már majdnem elfelejtette mi is az.

Nem tudta, miért pont őt szemelték ki megint. Nem is kérdezte. Az úrkikötőbe vezették, majd felkísérték abba az irodába, amely egykor Hanriké volt, most pedig Braun ezredes foglalta el magának. Az íróasztala mögül felállva Braun kézfogással és a hideg időjárásról szóló semmitmondó megjegyzéssel fogadta Gunthart, mintha csak egy régi barátot üdvözlne. Hellyel kínálta a megrökönyödött katonát, és hosszasan nézte őt feltehetően megnyugtatónak szánt, de határozottan feszült mosollyal.

– Úgy hallom, most tért vissza Thelونیus-városból – mondta.

– Igen, uram – felelte kimérten Gunthar. – Levertük a lázadást.

– Nagyszerű – mormolta Braun az orra alatt. – Ez nagyszerű hír. Eddig nehezen tudtunk toborozni Thelونیusból, de most talán...

Az ezredes mellett két BVE-es hadnagy állt, míg az őrnagy, aki Gunthart idehozta, az ajtó mellett foglalt helyet. Kevesebb tisztet látott, mint mikor legutóbb ide hívták eligazításra, és a kriegi 186-os ezredes és stábtisztjeinek hiánya volt a

legfigyelemreméltóbb, természetesen Hanrikot leszámítva. Mégis egyértelmű volt, hogy valami nagy dolog készül.

Costellin komisszár az ablak előtt állt, a párkánynak támaszkodva. A bal karja fel volt kötve, és úgy nézett ki, mintha az elmúlt három hétben tíz évet öregedett volna.

Braun megköszöri a torkát, és megsimogatta a bajusza végét.

– Amint azt a közelmúlt eseményeiből talán önök is kikövetkeztethették, a háború döntő szakaszába léptünk – kezdte. – Visszaszorítottuk a nekronokat, és elég szépen bekerítettük őket, hála az önök erőfeszítéseinek, és mi, vagyis a Krieg tisztjei és mi, egy utolsó, elsőprő támadás terveit készítjük elő.

– Azt is tudhatják – telte hozzá egy hadnagy –, hogy a néhány héttel ezelőtti szerencsétlen események óta nem látták az ellenséget.

– Úgy érti – szólalt meg halkán Costellin –, mióta a nekronok megtorlasképp lemészárolták a városba zárt civilek ezreit?

– Igen, így – felelte a tiszt kimérten.

– Nyilvánvalóan a sírjuk mélyén bujkálnak, és a sebeiket nyalogatják – folytatta Braun. – A célunk tehát az, hogy elpusztítsuk azt a sirt, és vele együtt a nekronokat is. Sajnos, a kriptá komplexum összetétele és belső elrendezése továbbra is rejtély számunkra, mivel a felderítőcsapatok kiküldésére tett korai kísérletünk kudarcba fulladt. Mindazonáltal mi, vagyis a techpapok és a géplátók úgy vélik, hogy egy kisebb, atomikus bányatöltet elegendő lehet a célra.

Gunthar kezdte megérteni, hogy hová vezet ez az egész. Costellin volt az, aki végül kibökte:

– Szükségünk van egy emberre, aki eljuttatja oda azokat a tölteteket.

– Ez az személy a csatában nem játszana más szerepet – folytatta a hadnagy minthogy megvárja, amíg a sírbolt bejárata

szabaddá válik. Ekkor egy szakasz védelmében bejuttatná a tölteteket a létesítmény belsejébe.

Braun ezredes ekkor hozzátette:

- Mi, vagyis 186-os ezredes emlékezett az ön bányászati tapasztalataira, Soreson közlegény, és a felbecsülhetetlen értékű segítségére a korábbi, nos....

Gunthar eleget hallott. Megemlíthette volna, hogy számára a bányászatban használt atomtöltetek csupán készletszámként jelentek meg egy igénylőlapon, ő maga még sohasem kezelt egyet sem, de ezt senki sem akarta hallani.

- Szerelnék önként jelentkezni, uram - mondta, és a parancsnok megkönnyebbült arckifejezéssel jutalmazta érte.

Nyilvánvaló, hogy Braun még sohasem küldött katonát a biztos halálba.

- Remélem, tisztában van azzal, hogy mit kérünk öntől - mondta Costellin. - Ezeket a tölteteket nem lehet távirányítással, sem időzített gyújtózsínórral felrobbantani. Mindkét körülmény lehetőséget adna a nekronok számára, hogy ellenintézkedéseket tegyenek. Ön az életét adná, Soreson közlegény, akárcsak az osztagának másik kilenc tagja.

- Mikor indulunk, uram? - kérdezte Gunthar érzelemmentes hangon.

Braun ezredes benyúlt az íróasztala fiókjába.

- Van itt valamim az ön számára, Soreson közlegény az ön, nos - itt kissé megakadt, majd folytatta - az ön elkötelezettségének elismeréseként. Tudom, hogy csak rövid ideje szolgál a Bolygóvédelmi Erőknél, de ez idő alatt kitűnően teljesített, és a veszteségek miatt, amiket elszenvedtünk, nos, úgy tudom, hogy az osztagának jelenleg nincs őrmestere.

Egy pár őrmesteri felvarrót tartott a kezében. Gunthar átvette őket, majd tisztelgett. Nem számított, hogy nem érezte magát késznek arra, hogy viselje őket. Ez volt a Császár akarata.

- Tudom, hogy ez nem sok - folytatta Braun. - Ha rajtam múlna... Tárgyaltam a Departamento Munitorummal, és reméltem, hogy elintézhethjük... Lehet, hogy nem vagyunk birodalmi gárdisták, de az elmúlt hónapokban mellettük harcoltunk, mellettük éltünk, annyit adtunk, mint ők, sőt többet is, és nem értem, miért... Úgy érzem, hogy az adott körülmények között a Vas Aquila-érdemrend sem lehet kizárt.

Braun nem érti - gondolta Gunthar.

UTAT TÖRTEK MAGUKNAK Hieronymous-városába.

Négy Kentaurt tolólapokkal szereltek fel, hogy megbirkózhassanak a törmelékekkel.

A katonáknak azonban még így is bőven akadt tennivalójuk, ásókkal és talicskákkal felfegyverkezve vigyáztak, nehogy a törmelék lecsússzon és maga alá temesse mindannyiukat. Az éjszaka folyamán finom hóréteg rakódott le, ami még bizonytalanabbá tette a munkájukat. Gunthar szabályos hat órát aludt - megszokta, hogyan kell becsukni a fülét és kikapcsolni az agyát, és amikor csak tehetett, pihent, hogy újult erővel állhasson szolgálatba.

Az őrmesteri csíkok hatással voltak arra, ahogy a bajtársai ránéztek. Olykor nehezményezte azt, hogy úgy tűnt, most azt várják tőle, hogy helyettük gondolkodjon. Jobban szerette a névtelenséget. Hamarosan azonban rájött, hogy valójában nem sok minden változott. Még mindig a tisztek hozták a döntéseket, adták a parancsokat, és Guntharnak csak annyi volt a dolga, hogy felügyelje a végrehajtásukat, és biztosítsa, hogy mindenki megértse és teljesítse a rá bízott feladatokat.

Aznap délután a gárdisták és a bolygóvédelmisek egyaránt felsorakoztak 186-os ezredes eligazítására, aki a szokásos tisztjei és néhány BVE-tiszt, köztük Braun ezredes kíséretében érkezett. A várakozás szinte kézzelfogható érzése ott lógott a

levegőben, amikor az ezredes kijelentette, hogy az itteni munkájuk majdnem befejeződött.

- Hajnalban bevonulunk a városba - jelentette be ahogyan északról, keletről és délről érkező ezredek is, és megközelítjük a nekron létesítményt, ahol megvívjuk e háború utolsó csatáját, és meg fogjuk nyerni azt.

Ezután 186-os ezredes felvázolta a nekron sír elpusztításának tervét, majd elárulta, hogy a végső csapás megtiszteltetése a BVE egyik osztagát illeti majd, de azt nem árulták el, hogy melyiket. Guntharra hivatkozott, de 1419-es őrmesternek nevezte őt, egy olyan titulussal, amelyet valószínűleg kevesen ismertek fel. Néhány katona idegesen nézett egymásra, vagy megpróbálta kivenni az őrmesterük dögcédulájába beütött számjegyeket, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy nem ők a kiválasztott mártírok. Ők sem értették.

- Miért épp egy BVE-osztagnak kell lennie? - hallotta panaszkodni az egyik katonát, amikor visszatértek a munkájukhoz, miután a tisztek elmentek. - Miért nem tudja ez az arctalan szemétláda a saját embereit a halálba küldeni a változatosság kedvéért?

Gunthar éles hangon emlékeztette arra, hogy egy felettes tisztről, tehát a Császár akaratának megtestesítőjéről beszél, mire a katona rosszallóan nézett rá, de elhallgatott.

Azonban messze nem ő volt az egyetlen elégedetlenkedő. Gunthar mindenhol hallotta a mormogásukat:

- ...azt hiszik, hogy az életük értékesebb, mint a miénk, de még csak nem is...

- ... Braunnak ki kellene állnia velük szemben, és megmondani nekik, hogy ezt nem fogadjuk el Hantiknak kellett volna...

- ... mi lesz a többiekkel, én ezt szeretném tudni. Amikor az a robbanás elszabadul... A respirátoraik megvédik őket a sugárzástól, míg mi...

Gunthar azzal vigasztalta magát, hogy a panaszosok többsége még csak nemrég vonult be. Az ő kiképzésük még rövidebb és még felületesebb volt, mint az övé, és egyikük sem szerzett igazi harci tapasztalatot. Még nem látták a nekronokat.

Negyven percbe telt, mire egyikük odalépett hozzá: egy homoksín hajú, szeplős arcú, tizenhat-tizenhét éves fiatalember volt, a saját osztagából.

– Őrmester, néhányan azon gondolkodtunk... – kezdte. – A katonák, akiket... az az osztag, akiket a sírboltba küldenek... őrmester, az a mi osztagunk lenne?

– Igen, katona, a mi osztagunkat választották ki – felelte Gunthar, mire a fiú arca hamuszínűvé sápadt. Egy órával később egy Krieg-őrparancsnok értesítette Gunthart, hogy az egyik emberét dezertáláson kapták, és agyonlőtték. Gunthar szégyellte magát, és dühös is volt magára. Úgy érezte, előre kellett volna látnia ezt az esetet, és cselekednie kellett volna, hogy megakadályozhassa.

Mire Harker hadnagy, a szakaszparancsnok összegyűjtötte Gunthar osztagát, és félrevonta őket, már senkinek sem maradt sok kétsége afelől, hogy mit akar mondani nekik. A hadnagy arról a nagy megtiszteltetésről beszélt, amellyel ezt a tíz embert – vagyis most már kilencet, részeltetik. Elmondta nekik, hogy az elkövetkező napon tetteik hőökké teszik őket, majd Gunthar meglepetésére mindegyiküknek választási lehetőséget adott: áthelyezést kaphatnak egy másik osztagba, ha el akarják azt fogadni.

Hárman közülük meglelték, először tétován, talán valami trükköt sejtve a dolog mögött. Gunthar csalódon bennük, de büszke volt arra az ötre, akik maradtak, és bátorságot adott neki, hogy amint híre ment, nem volt hiány önkénlesekből, akik pótolták volna őket.

Nem így kezelte volna a helyzetet, de el kellett ismernie magának, hogy hatásos volt. Ismét kilenc embere volt, akikben mind megbízhatott. Megteszik, amit meg kell tenniük,

meghalnak, hogy segítsék abban, hogy célba tudja juttatni a döntő fontosságú szállítmányt, mert mindannyian úgy gondolkodtak, ahogy ő.

Hittek egy célban, és ennél löbb motivációra, előléptetésre vagy kitüntetésre nem volt szükségük, hogy harcoljanak érte. Elég volt tudni, hogy az életükkel változást érnek el, és ebben az értelemben szerencsésebbek voltak, mint azok, akiket leváltottak. Azok az emberek nagy valószínűséggel holnap úgylis meghalnának, rettegve és céltalanul.

Gunthar és csapata számára nem létezett félelem, mert a jövő számukra már elrendeltetett.

Halott emberek voltak, mindannyian – de most már pontosan tudták, hogyan és mikor fognak elesni.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

COSTELLIN CSOMAGOLT.

Nem akarta a szervitorokra bízni a szívének kedves tárgyak szortírozását.

Nem mintha sok mindene lett volna. Hololitok a négy unokájáról, azok tisztavatásáról. Az első dögcédulái, egy régi, repedezett adattábla, amelybe élete egy bizonyos négyéves időszakának kedves emlékeit zárta. Mindezeket gondosan becsomagolta a tartalék egyenruhájába, és egy cipzáras tokba rejtette.

A szoba üresnek tűnt, akárcsak akkor, amikor Costellin majdnem két hónappal ezelőtt először belépett ide. Furcsa érzéssel töltötte el, hogy ilyen rövid idő alatt hogyan vált ez a szoba az ő szobájává, az otthonává. Nem fog hiányozni neki Hieronymus Théta, amikor elhagyja, de egy kis része megmarad ebben a szobában, ahogyan az összes többi szobában is, a sok-sok másik szobában, a sok-sok másik világon, ezt megelőzően.

Kinyitotta az íróasztal alsó fiókját, és megdöbbenve látta, hogy egy kriegi respirálormaszok szemlecséi bámulnak vissza rá. Elfelejtette, hogy ide telte, miután visszatért a városból. Visszament a lánckardjáért és a sapkájáért, majd mikor felemelte a padlódeszkát, amely alá elrejtette azokat, egy halott ember tekintete meredt vissza rá az üveglencséken túlről.

Emlékezett a halottnak tett ígéretére.

Ott kellett volna hagynia a maszkot, ahol volt. Csupán plusz súlyt jelentett, amit sebesülten kellett cipelnie magával, Costellin mégis elhozta. Egy mementó mori volt. Kezdett úgy

gondolkodni, mint a gárdisták, akikkel együtt szolgált. *Még egy ok* – gondolta amiért eljött az idő a távozásra.

– Hallom, hogy elhagy minket.

186-os ezredes állt az ajtóban. Costellin meglepődött, amikor meglátta, és egy kicsit bűnösnek is érezte magát. Személyesen kellett volna közölnie a hírt a tiszttel. Halogatta a dolgot, mivel meg volt róla győződve, hogy az ezredest amúgy sem érdekelné.

– Amint a műveletnek vége lesz – erősítette meg. – Elfogadtam egy kinevezést a Validi Királyi Hadtest egyik ezredénél.

– Sajnálom, hogy elveszítjük – mondta az ezredes.

Tényleg – gondolta Costellin gúnyosan.

– Hosszú és kiváló szolgálatot tett az ezredünknek, különös tekintettel arra a küldetésre, amelyet a megszállt városba vezetett...

– Ez az eredmény nem az én érdemem – javította ki Costellin.
– Az egyik embere volt az, aki megtervezte és végrehajtotta a támadást a generatorum ellen. Én csak annyit tettem, hogy túléltem.

– Remélem... – mondta az ezredes a rá nem jellemző visszafogottsággal. – Remélem, nem bántottam meg azzal, amit mondtam...

Costellin megrázta a fejét.

– Tudom, hogy voltak nézeteltéréseink a kinevezése óta, de nem, ezredes úr, a távozásomnak semmi köze önhöz. Ön úgy látta el a feladatát, ahogyan jónak látta, hatékonyan és logikusan, és mint ilyen, több mint megfelelt az elődei által felállított normáknak.

– Ön azonban nem értett egyet a feletteseim által hozott döntéssel, miszerint a nekron erőkkal fel kell venni a harcol.

– Nem. Úgy éreztem, hogy... nem is tudom ezredes. Ha azt nézem, hogy mit értünk el itt... illetve, amit önök elértek. Kél hónappal ezelőtt még el sem tudtam volna képzelni, de a nekronok már menekülőre fogták. Legyőzzük őket, a Császár verje meg, tényleg legyőzzük őket!

– Akkor felülvizsgálta a véleményét?

– Úgy gondolom, hogy ha holnap minden jól megy, és az a sírbolt elpusztul, és ez a világ megmenekül, akkor a hadjárat az Impérium érdekeit szolgálta... és mégis... folyton arra gondolok, hogy mekkora árat kellett fizetnünk érte. Nem tudom, ezredes. Egyszerűen nem tudom, és talán ez a probléma. Talán egyszerűen túl öreg vagyok. Túl sokat láttam.

– Valószínű, hogy holnaptól kezdve a Krieg 186. gyalogezred már nem létezik – mondta az ezredes. – Olyan veszteségeket szenvedtünk, hogy jó eséllyel beolvadunk egy másikba. Büszke lennék rá, ha az áldozatunk megérné, ha emlékeznének ránk.

– És a Krieg adóssága a Császár felé? Ezzel visszafizették?

Az ezredes erre nem válaszolt, ahogyan Costellin sem számított rá.

– Levette a kötést – váltott témát az ezredes.

– A kvártélymester tájékoztatott, hogy az idegsérülés meggyógyult – felelte Costellin. – A jobb vállam egy kicsit merev, de ettől eltekintve...

– Akkor holnap velünk fog harcolni?

– Természetesen. A legkevesebb, amit tehetek, mielőtt az új megbízatásomat megkezdeném, hogy ezt a keserű hadjáratot befejezem.

Az ezredes helyeslően bólintott, és közölte Costellinnel, hogy ha ez így van, akkor hajnalban találkoznak majd. Aztán megpördült és távozott, a komisszár pedig hirtelen magára maradt a gondolataival, mielőtt újra kinyitotta az íróasztal fiókját. Amikor az ezredes megjelent, a lábával gyorsan visszatolta azt megmagyarázhatatlan zavarában, amit a tiszt

látogatása okozott. Elhatározta, hogy megteszi, amit már három héttel ezelőtt meg kellett volna tennie.

Levitte a respirátormaszkot és a légcserélő készüléket az úrkikötőbe, és átadta azt az első kvártélymesternek, akit meglátott.

– Találjon ennek valami jó felhasználási módot – utasította. – Az utolsó ember, aki ezt a maszkot viselte, hősként halt meg.

AZ EZREDESNEK VOLT még egy utolsó meglepetése a tarsolyában.

Miközben a hajnali hidegben eligazította a csapatait, benyúlt a kabátja zsebébe, és elővett egy kis átlátszó kockát, amelynek a mélyén egy törtfehér, apró, primitív pengének tűnő tárgy lapult.

– Ez a mai tett, olyan nagy jelentőséggel bír, és olyannyira bíznak tábornokaink a mi méltatlan ezredünkben, hogy megszerezték nekünk ezt... – ekkor az ezredes hangja elcsuklott, és szinte áhítatossá vált. – Ez itt, egy darabka Jurten ezredes koponyájából.

A Kriegről származó gárdisták között mormogás futott végig, és ez volt a legemberibb reakció, amit Costellin valaha is hallott tőlük.

– Nem ismerek senkit, aki alkalmasabb lenne arra, hogy ezt magánál hordozza – folytatta az ezredes. –, hogy szent fényét szerény erőfeszítéseinkre irányítsa, mint a komisszárunk.

Costellin meglepődve fogadta el az ereklyetartót. Megforgatta a tenyerében, minden szögből megcsodálta, és bár a szíve mélyén valami megmoccant, mégis azon tűnődött, vajon hány ilyen ereklyét varázsoltak még elő a szükség órájában, és vajon a HieronymousThétán lévő másik három ezrednek is van-e ilyenje. Érezte, hogy a tárgy jelenléte mennyire megérinti az előtte álló korábban közönyös embereket, mennyire hevíti

cinikus lelküket, és tudta, hogy ez valóban ritka és értékes dologga teszi.

Elakadt a szava, de mindenki arra várt, hogy meghallgassa őt. Costellin tehát megköszöri a torkát, felidézte egy életen át tartó kiképzését, és belekezdett a beszédbe, amely bár eleinte kissé döcögősen sikeredett, hamarosan egyre magabiztosabb hangvétellé, egyre szenvedélyesebbé vált, míg végül a komisszár saját véleménye szerint is a legszebb, a leginspirálóbb beszédnek bizonyult, amelyet több évtizedes pályafutása során elmondott.

Aztán a város romjai felett felemelkedett a duzzadt, vörös napkorong, és a szavak ideje lejárt. 186-os ezredes kiadta a parancsot az indulásra, és a levegőt megtöltötte a motorok zúgása, és a kipufogógázok sűrű füstfelhője. Három hatalmas, páncélozott Gorgó indult meg előre, nyitott gyomrukban egy-egy összezsúfolódott szakasszal. Több mint kétszáz tonnás tömegükkel ezek a nehézkes óriások eltiporták a leomlott lakótömbök maradványait, miközben páncélozott testük nem csak a bennük utazók számára nyújtott védelmet, hanem a kitaposott nyomvonalon haladó katonák számára is.

Természetesen nem volt elég szállítóeszköz mindenkinek, így a Kentaurok és a Trójai vontatók között gyalogosok meneteltek, körülbelül fele-fele arányban a Krieg Halálhadtesttől és a Bolygóvédelmi Erőktől. A különböző egyenruhák, felszerelés és a számos sebesült katona szedett-vedett látványt nyújtott.

Feleannyian voltak, mint három héttel ezelőtt, és holnap még kevesebben lesznek, de még így is büszkén szegték fel az állukat.

Costellin az ezredessel és a parancsnoki osztaggal egy Kentaurban utazott. A voxhálózaton át követte a sereg haladását, de a szűk, zajos kis fémdobozban úgy érezte, mintha egész máshol lenne. A legrövidebb úton haladtak a városközpont felé, a legfrissebb taktikai elemzést követve, és egy ideig minden csendesnek tűnt odakint.

Ekkor Costellin Kentaurját robbanás rázta meg. Az ezredes természetesen azonnal a voxra tapasztotta a fülét, jelentést követelve, ami egyből meg is érkezett.

- *Az utat aláaknázták uram. Úgy tűnik, hogy a tölteteket a törmelék alá rejtették. A jármű felborult a ... Nem történt komolyabb sérülés, uram. A Gorgó orrpáncélja elnyelte a robbanás nagy részét, de a lánc talpak... Nincs nyoma az ellenségnek. Ismétlem, nincs nyoma ellenségnek. Úgy tűnik, hogy bányászati töltetek lehettek, de ekkora robbanáshoz... A techpap most vizsgálja a károkat, uram, de azt hiszem, a Gorgót elvesztettük.*

Ezután már óvatosabban haladtak, és egy osztagot gyalogosan előre küldtek.

Persze, ha még több robbanóanyag van mélyen a törmelék alá ásva, akkor a felderítők nem valószínű, hogy felfedezik, de így könnyebben észlelhetik majd az ellenség jeleit az egyébként halott városban. Nem telt el sok idő, mire megtalálták őket.

- *Ellenség előttünk, uram. Megleptük őket, tüzet nyitottunk rájuk, mielőtt megláttak volna minket. Négyet lelőttünk, de a többiek szétváltak és fedezékbe vonultak.*

- Őrparancsnok, látják, hogy hányan vannak? – kérdezte az ezredes.

- *Negatív, uram. Még többen rejtőznek az épületekben. Legalább nyolcan, de sokkal többen is lehetnek.*

- Definiálja az ellenséget – szólt közbe Costellin. – Nekronok?

- *Nem uram, emberek.*

- Akkor miből gondolja, hogy ellenségesek? Tüzet nyitottak magukra?

- *Uram, a parancsunk az volt, hogy...*

- *Megtámadták magukat?*

Az ezredes közbeszólt.

- Szorongassa meg őket, őrpárancsnok, de ne nyomuljon előre. Minden egység tartsa a pozícióját, és várjon a további utasításokra. - Aztán Costellinhez szólt: - Nem hiszem, hogy nekronok állították nekünk azt a csapdát.

- Egyetértek - felelte a komisszár. - Ez nem az idegenekre vall. Sokkal valószínűbb, hogy az egyik áruló szekta munkája, amikről már hallottunk. Még most is...

- Három héttel ezelőtt - szúrta közbe az ezredes - a nekronok megtisztították ezt a várost minden emberi lélektől, akit le tudtak vadászni. Feltételeznünk kell, hogy minden túlélő...

- Valószínűleg fáznak, éhesek és rémültek - érvelt Costellin és kétlem, hogy a lövöldözés sokat tett volna azért, hogy megnyugtassa őket. Nem nagyon hisz az emberiségben, ugye, ezredes? Emlékeztetnem kell arra, hogy a világ BVE-jének nagyon is emberi tagjai nélkül, a hűségük nélkül...

- Mit javasol, mit tegyünk? - kérdezte az ezredes. - Kimegyek oda - felelte Costellin. - És beszélni fogok velük.

A KENTAUR RÁMPÁJA leereszkedett és a komisszár kilépett a járműből a hideg hóesésbe. Az ezredes ott lépdelt a sarkában, és együtt szemlélték meg az előttük elterülő, üresen tátongó épület vázak sorát.

- Tanulmányoztam a térképeket - mondta Costellin. - A közvetlenül északra és délre vezető utak járhatatlanok. Vannak más átvezető utak is, de jócskán hátrálnunk kellene, hogy követni tudjuk őket.

- Tökéletes helyet választottak a rajtaütéshez - morogta az ezredes. - Ha valóban erről van szó.

- Még mindig úgy gondolom... - ellenkezett Costellin.

- A legcélszerűbb, ha leromboljuk azokat a tornyokat.

– És kockáztassuk meg, hogy a törmelék az útra omoljon? És mi van, ha a félelme igaznak bizonyul, és azok az emberek odafent tényleg ártani akarnak nekünk? Tudja garantálni, hogy néhány találomra kilőtt lövedék véget vet a fenyegetésnek? Atomtöltetek vannak nálunk, ezredes. Egyetlen túlélő, egy szerencsésen elhelyezett akna, és ez az ezred néhány órával hamarabb, dicstelenebbül távozik az élők sorából a tervezettnél.

– Akkor előreküldjük a Gorgókat.

– Maga őszintén meglep. Kockára tenné egy újabb Gorgó elvesztését egy potenciális aknamező miatt? Fennáll az esélye, hogy ezúttal a benne utazók se ússzák meg szárazon.

– Az ellenség sok töltetet elhasznált már. Az esélyek alapján, úgy vélem, nem valószínű, hogy sok robbanószerük maradt. Az ön terve talán kisebb téttel jár, mint az enyém, de mivel a siker esélye elhanyagolható...

– Nem értek egyel ezzel az értékeléssel – mondta Costellin –, és mivel az én életemet kell kockára tenni, úgy vélem, jogom van hozzá. Át tudunk jutni ezeken az embereken, ezredes úr. Még ha a nekronokhoz is fordultak, az csak kétségbeesésükben történt. Én reményt adhatok nekik! Legalábbis ki tudom csalogatni őket, és meg tudom állapítani a fenyegetés valódi mértékét.

Az ezredes egy pillanatig elgondolkodott a hallottakon, majd beleegyezésképp bólintott. Voxon keresztül értesítette a várakozó felderítőket, és közölte velük, hogy a komisszár úton van, és hogy tartsák a távolságot, de fedezzék őt, amennyire csak tudják.

Costellin elvonult az őt figyelő katonák, a Kentaurok és a Gorgók mellett, és a magabiztossága egyből elszállt, amikor egyedül találta magát. Csak akkor pislákol fel benne újra a bátorság, amikor megpillantott egy-egy ajtó mögött vagy lépcsősorok takarásában lapuló gázálarcos gárdistát.

Felemelte a kezét, tekintetét előreszegezte, és addig ment, amíg perifériás látása mozgást nem észlelt egy első emeleti ablakban. Akkor megállt, hangos, tiszta hangon bemutatkozott, és bejelentette, hogy csak beszélni akar.

Szavai visszhangot vertek az épületek kiégett héjai között, aztán az egyik ablakból meghallotta egy fegyverbe csusszanó energiacella félreismerhetetlen kattanását, amit rövidesen egy női hang kísért:

– A férjem pontosan magára céloz. Tegyétek le a fegyvert, mindannyian!

Azt tette, amit mondtak neki. Aztán a hang sürgetésére tíz lépést tett hátrafelé, és várt. Az ajtó kinyílt, és egy apró, sötét alak sietett ki rajta, lehajtott fejjel.

Felvette a földről Costellin plazmapisztolyát, de a lánckard túl nehéznek bizonyult a számára, ezért úgy döntött, inkább otthagyja. A pisztolyt ügyetlenül maga elé emelte, miközben intett a komisszárnak, hogy kövesse őt vissza a házba. Egy fiatal nő teste hevert az ajtóban, és Costellinnek elég volt egyetlen pillanatást vetnie rá és legnagyobb bánatára, de nem meglepő módon arra a következtetésre jutott, hogy a nőn már nem lehet segíteni.

Egy rozoga lépcső vezetett fel egy nagy, nyitott emeletre, ahol a bolhás lepedők és az ürülékbűz elárulta, hogy valaha mutánsok lakhattak itt. Hat embert számolt, akik a sarkokban kuporogtak és komor pillantásokkal méregették.

Egy középkorú pár fogadta, a férfi szakállas volt és kopaszodott, és egy lézerpuskát tartott a kezében. A fiatalabb férfi, aki idevezette, a pár mögé húzódott, és még mindig Costellin pisztolyát szorongatta.

– Maga Birodalmi Gárdista – mondta a nő, és összehúzott, gyanakvó szemmel nézett a komisszár sapkáját díszítő aquilára.
– Miért bízánk meg magában?

– Ki tudom juttatni magukat ebből a városból – felelte Costellin.

– És a bolygóról is?

– A Császár kegyelmével erre nem lesz szükség. Egy sereget vezetek a megszállók ellen. Úgy hisszük, hogy képesek vagyunk...

– Ne hallgass rá! – sziszegte a férfi. – Csak szavak semmi több. Hol volt a maga Császára, amikor a megszállók eljöttek? Miért nem tudott a serege akkor megmenteni minket?

– Tudom, hogy úgy tűnhet, mintha veszni hagyták volna magukat, de...

– Bezártak ebbe a pokolba – csattant fel a nő –, hogy lemészároljanak minket! – A nő szeme csordultig telt könnyekkel. – Azt hittük, hogy soha...

– A támadás mindannyiunkat meglepett – felelte Costellin. – Megtettük, amit tudtunk. Most visszavágunk. Soha nem hagytuk el magukat.

– Olyan régóta tart már ez. A papok ők mondták nekünk..

– Tudom, mit mondtak maguknak de most már látniuk kell, hogy tévedtek. Igazuk van, pokoli dolgokat éltek át, és bizonyára nehéz lesz újrakezdeni, de a városon kívül is van élet ezen a világon.

Egy dühödt kiáltás hallatszott, majd egy lézersugár sistergett el a füle mellett:

– Bomlasztó!

Costellin megpördült, és egy alacsony, zömök férfi lépett be mögötte a szobába. Egy pap fehér, elcsúfított miseruháját viselte, amiről leszaggatták, átfestették vagy leégették a szent rúnákat és jeleket.

– Marig – zihált a nő azt hittük, hogy te... Hogy te meghaltál...

A jövevény előrelépett, és vádlón Costellin arcába bökött az ujjával.

– Ez az ember hazudik neked. Szabadságot ígér, miközben a katonái arra készülnek, hogy elpusztítsanak minket.

– Nem – rázta a fejét Costellin mi nem...

– Négy testvérünket lőtték le. Engem is megpróbáltak megölni, de a vasistenekbe vetett hitem megvédett.

Costellin érezte, hogy ökölbe szorul a keze az eretnek szavak hallatán. Más körülmények között azonnal kivégezte volna ezt az árulót.

– Olyan sokan vannak, Marig – könyörgött a szakállas férfi és nekünk csak pár fegyverünk van. Nem kellene...?

A felesége folytatta a férfi helyett.

– Adjuk meg magunkat nekik, és bízzuk magunkat a kegyükre. Ők tudják, min mentünk keresztül, meg kell érteniük.

– A Császáruk semmit sem ért. Nem ismer kegyelmet. Hát nem érted? Ismerem a módszereiket. Megölnék minket, hogy megvédjék magukat az igazságtól, amit mi megismertünk.

– És hányan haltak meg közületek a nekronok keze által? – kérdezte halkán Costellin. Szavai látszólag a papnak szóltak, de a többieknek szánta őket. Marig látszólag megőrlött, azonban nem volt bolond. Kitartotta a kezét és a férfi, aki idevezette, elvette tőle a fegyverét és Costellin plazmapisztolyát nyújtotta át helyette. A pap megvizsgálta az ismeretlen fegyvert, és elismerően elmosolyodott, majd mosolya kegyetlenül megkeményedett. Marig felemelte a pisztolyt, és Costellin halántékához nyomta.

– Urunk világosan beszélt hozzánk, bár kevesen akarták megérteni a szavait. Figyelmeztetett, hogy az ellenállás maga után vonja a haragját, és így is történt. Azzal azonban, hogy felkutatjuk az ellenségeit, és az Ő ítéletére bízzuk őket, megmutathatjuk Neki, hogy...

Costellin hirtelen a fegyver után kapott. Az ujjai a pisztoly köré fonódtak, de Marig túl gyorsan hőkölt vissza, és közben a fegyver elsült. A többi menekült fedezékbe ugrott, miközben Costellin elátkozta a koránál fogva lelassult reflexeit, majd

ellökte magától a papot, és futni kezdett. Átugrott a lépcső korláton, és csontrepesztő puffanással ért földet, ami meglazított alatta egy elgyengült lépcsőfokot, és majdnem fejfel előre zuhant a fokok közé. Ahogy a földszintre ért, egy második plazmasugár suhant el a feje felett, és a falnak csapódva felrobbant, fényárral és a hóból lett forró vízgőzzel borítva be az arcát. Costellin hallotta az őt üldöző örült pap nehézkes, döngő lépteit.

Miniatűr csillagokra emlékeztető foltok cikáztak a szeme előtt, és emiatt Costellin megbotlott a lépcsőkön. A szintibetonra zuhant, a kövek fájdalmasan a bőrébe vájtak, miközben lánckardja után tapogatózott. Látása lassan kitisztult és ujjai megtalálták a fegyver markolatát, majd hüvelykujjával lenyomta a fegyver aktiváló rúnáját. A lánckard motorja felhördült, de nem indult be.

Marig hátulról ragadta meg és fojtogatni kezdte, és addig csavarta a csuklóját, amíg a lánckard ki nem esett a kezéből, és a pisztoly csöve ismét Costellin fejéhez szegeződött.

– Vissza! – kiáltotta a pap, miközben a komisszár testét pajzsként rántotta maga elé. – Vissza!

Costellin meglátta a Halálhadtest gárdistáinak alakját, akik előrenyomultak az árnyak közül, és látta a lézerfegyverek irányzékán megcsillanó napfényt.

– Kilencen vannak – szólt bele a kommgönggyébe –, de az épületekben még többen lehetnek. A pap a vezetőjük. Ha őt kiiktatjuk, a többiek szinte biztosan elmenekülnek vagy megadják magukat. Két lézerfegyver van náluk, nincs robbanóanyaguk.

– A tisztjük a foglyom – kiáltotta Marig. – Még egy lépés előre, és megölöm. A vasistenekre esküszöm, hogy megölöm. Forduljatok vissza! Hagyjatok minket békén, ha fontos nektek az élete.

Nyilvánvalóan nem ismerte a Krieg Halálhadtestet.

COSTELLIN NEM ÉREZTE a lézersugarat, ami átszaladt a mellkasán.

Szinte semmi fájdalmat sem érzett. Újra elesett, és a mellkasára nehezedő láthatatlan súly miatt nem tudott újra felállni. Hallotta a feje körül csattogó, bakancsos léptekeket, és a Gorgók közeledő robaját, de nem érkezett több lövés. Igaza lett. A pap halálával, kinek holtteste ott hevert mellette az úton, követői egyből feladták a harcot. A Krieg serege szabadon előrenyomulhatott.

Costellin elhomályosuló tekintete előtt egy arcmaszk bukkant fel.

– Ezredes – nyögte. Aztán a maszkos arc közelebb húzódott, ahogy viselője letérdelt mellé, és egy kvártély mester rangjelzéseit pillantotta meg. – Ne kíméljen – lihegte, és megpróbálta egy könnyed viccel távol tartani magától a retteget. – Rendbe tud hozni? Túl fogom élni?

A kvártélymester megrázta a fejét.

Átkutatta a komisszár viharkabátjának zsebeit, de Costellin nem tudta kitalálni, milyen okból, amíg a kvártélymester meg nem találta, amit keresett, az egyik belső zsebében: a szent ereklyetartót benne a csontszilánkkal. Kellő tisztelettel vette a kezébe, majd elrejtette a saját kabátja mélyére, és csak ezután fordította figyelmét a sebesült felé.

A kvártély mesterek respirátoruk felett koponyamaszkot visellek, akár a közelgő halál előhírnökei. Számos kriegi életében ez volí az utolsó, amit ebből a világból láttak. Costellin sosem gondolta volna, hogy ez majd rá is igaz lesz.

Fiatalemberként azt hitte, hogy a csatatéren fog meghalni. Mostanában már békésebb elmúlásra számított, érett öregkorában, ágyban fekvé. Soha nem jutott eszébe, hogy végül a saját emberei lövik le. Szinte nevetni tudott volna gyalázatos sorsán.

– Szálljon nyugalom a lelkekre – hallotta a kvártélymester tompa hangját és tudt, hogy a Császár elégedett áldozatoddal.

Az életed érdemesen használtad fel.

Aztán kesztyűs kezével végigsimította a komisszár homlokán, és lecsukta az öregember szemét.

Az utolsó dolog, amit Costellin érzett, mielőtt megadta magát a sötétségnek, az volt, hogy a kvártélymester kivette a keze alól a lánckardját.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

A VÁROSBA VEZETŐ úton nem volt nyoma nekron felderítőknak, és nem láttak siklókat sem a fejük felett. Az idegenek mégis felkészülten vártak rájuk, felsorakozva éjfélete sírjuk előtt, és a számuk ismét nőtt, ahogy arra a Halálhadtest tábornokai számítottak is.

Amire a tábornokok azonban nem számítottak, hogy a nekron sereg létszáma meghaladja majd a sajátjukét, legalábbis az ezredét mindenképpen. Amikor világossá vált, hogy az esélyeik sokkal csekélyebbek, mint azt elsőre hitték, az egyik BVE-tiszt egy ízes szitkot eresztett el a nyílt voxcsatornán.

A nekronok a Gorgókra összpontosították a tüzet. A Gauss-sugarak áthatoltak a páncélzaton, miközben a járművek nehézgéppuskái visszalőttek, amíg tudtak. A Gorgók elég sokáig kitartottak ahhoz, hogy utasaik kijuthassanak, akik villogó pokolpuskákkal törtek előre. Ahogy korábban is történt, a fémgúlok a Halálhadtest sorainak szívében bukkantak fel, és ahogy legutóbb, a kriegiek most is készen álltak rájuk. Ezúttal azonban az olvasztáros gránátosok voltak a gúl pengekarok elsődleges célpontjai.

Gunthar az eseményeket a voxhálózaton kérésziül követte nyomon, és igyekezett átvizsgálni az egymást átfedő jelenléseket, hogy fejben összeálljon előtte a csatatér képe. A Kentaurja a másodpilóta oldalán egy periszkóppal volt felszerelve, de eddig nem sok hasznát vette, mivel túl messze volt az összecsapástól. Láta a nekron piramis hatalmas alakját, de nem tudott rájönni, hogy hol lehet a bejárata.

A lövésze, egy kriegi gárdista, jobb rálátással bírt, és az általa tolmácsok információk felbecsülhetetlen értékűek voltak.

Gunthartól jobbra, a kormánynál egy farmerből lett bolygóvédelmis újonc ült, aki inkább traktorok, mint páncélosok kezeléséhez volt szokva, elfehéredett ujjakkal markolta a kormánykereket. Négy rajtársa – a maradék ötöt egy másik járműbe zsúfolták – majdnem ugyanilyen feszültnek tűnt. Nem tudták levenni a szemüket az őrmesterükről, és a mellkasára szíjazott halálos teherről.

A bányatöltetek szinte ártalmatlannak tűntek: négy henger, melyek oldalán sárga és fekete csíkok futottak végig, amire figyelmeztető rúnák és koponya szimbólumok voltak pecsételve. Gunthar emlékezett arra, hogy milyen gondosságot igényeltek, amikor még felügyelői minőségében megszervezte a szállításukat. Bizonyára nyugodtabban aludt attól, hogy a tölteteket jelöletlen teherautókon szállították, az alsóbb szinteken haladva, jó messze az ő tornyától.

Csak egyszer hagyta jóvá a használatukat, amikor egy olyan bányában robbantották fel a makacs kőzetet, ahol a hozam már majdnem egy éve a kvóták alá esett. A mai napig nem lehetett védőruházat nélkül lemenni azokba a tárnákba, ezért csak a feláldozható szervitorok folytatták a munkát.

Egyetlen tiszt sem kísérte el Thelonius-városba, hogy egy raktárból átvegye a tölteteket. Egy leharcolt bányász adta át őket neki, egy ólommal bélelt láda fedele alól, és amikor Gunthar először megpillantotta őket, önkéntelenül – és teljesen hiábavalóan – egy lépést hátrált. Amióta a tölteteket rászíjazták, járni, leülni, egyáltalán bármilyen mozdulatot tenni is félt, nehogy beindítsa a detonátort.

Utasította a sofőrjét, hogy induljon meg előre. Most, hogy a gúlok bevetésre kerültek, és ismert volt a pozíciójuk, valószínűleg biztonságban voltak tőlük. A kriegi lövésze jelentette, hogy nekron siklók tartanak feléjük, és Gunthar egy pillanatra azt hitte, hogy menten megáll a szíve, de aztán egy halállovas szakasz ellentámadásba ment át, és feltartóztatta az idegeneket.

A lövész többször is engedélyt kért, hogy tüzet nyithasson az ellenségre.

Azonban mindenképpen szükséges volt arra, hogy a Kentaur ne hívja fel magára a figyelmet. Az ezred többi tagján múlt, hogy a nekronokat elcsalják a jármű közeléből, és egyben a kaputól is. Amíg ezt nem tudták megtenni, Gunthar nem tehetett mást, mint tehetetlenül ücsörgött és várt.

Ismét belenézett a periszkópjába, és látta, hogy egy gránátos szakaszra nekron lidércek homályos alakjai csapnak le, amiket villogó pokolpuska-sugarak köszöntenek, néhányat le is szedve közülük. Hallotta 186-os ezredes ismerős hangját, amint biztosította őket, hogy az erősítés már úton van. Úgy tűnt, hogy a 42. és a 103. ezred csak jelképes ellenállásba ütközött a sírbolttól északra és délre, így az erőik nagy része már úton volt ide. A 81. ezred keletre, majdnem három kilométerre, más irányt vett, hogy mobil lövegeiket kihasználva áttörjék a piramis hátsó falát.

Gunthar továbbította ezt a hírt az embereinek, akik nem rendelkeztek kommgönggyökkel. Az egyik középkorú újonc úgy vélekedett, hogy a Halálhadtestnek most át kell állnia védekező taktikára, és addig lefoglalhatná a nekronokat, amíg a többi ezred meg nem érkezik, és akkor az egésznek vége lenne. Gunthar gyorsan helyre tette a katonát. Az újonc nem látta közlelő a nekronokat, így nem tudhatta, hogy a Gauss-fegyvereikkel szemben az egyetlen lehetséges védekezés a heves támadás. Így hát vártak tovább.

AZ ERŐSÍTÉS MEGÉRKEZETT, és Gunthar imáival ellentétben, nem hozott fordulatot a csatában. Mindhárom ezred összehangolta a támadását, és egy átkaroló manőverrel körbezárták a nekronokat, lálványos veszíeségei okozva nekik, mielőtt azok reagálhatlak volna a frissen érkezőkre.

Guntharnak, aki a periszkópján keresztül figyelte az eseményeket, úgy tűnt, hogy ugyanannyi nekron áll közte és a célpont között, mint a csata kezdetekor.

El kellett jutnia a sírhoz. Az volt a nekronok erejének forrása.

Ha a piramis elpusztul, képtelenek lesznek regenerálódni, vagy elteleportálni a csapataikat a nehéz helyzetből, hogy valahol máshol jelenjenek meg.

Legalábbis ez volt az elmélet.

A 42. ezred keményen megindult ellenük, a 103. pedig visszahúzódott, délebbre csalogatva ezzel az ellenségei. Guntharnak nem volt szüksége az ezredes utasításaira, hogy felismerje, itt az idő, hogy ismét előrnyomuljanak, és észak felől közelítsék meg a komplexumot.

Sofőrje a fékre taposott, amikor egy közeli robbanás rázta meg őket, és a voxon keresztül megerősítették, hogy egy Kentaurt találtak el tőlük alig húsz méterre. Gunthar idegesen nyelt egyet, és beleegyezett, hogy egyelőre a helyükön maradjanak.

A periszkópon keresztül a kripia kízóan közelinek tűnt, de az előtte harcoló alakok sokkal realisabban érzékeltették a méreteket és a távolságot. A lövész ekkor bejelentelte, hogy most már látja a kaput, és ahogy Gunthar a jelzett irányba lendítette a távcsövét, ő is látta, látta a belőle áradó zöld fényt. Azonban még mindig túl sok nekron volt az útjukban, így hát tovább vártak.

PÁR MÉTERT MEGTETTEK előre, aztán ismét várakoztak, majd végtelennek tűnő idő után Gunthar elhatározta magát.

A nekronok egyik falanxa épp most tűnt el, és a jelentések szerint a piramis túlsó oldalára mentek, hogy visszaverjék az ottani támadókat. Az út előttük most olyan tiszta volt, amilyen valószínűleg sohasem lesz, és ilyen közel az ellenséges

ágyúkhöz a könnyűpáncélos Kentaur ugyanolyan sebezhető volt, mint bármelyik gyalogos katona. Az osztagának tehát nagyobb esélye volt a túlélésre, ha tíz kisebb célpontot nyújtanak. Gyalogosan is tudtak úgy rendeződni, hogy az őrmesterük, aki egyben az emberi bombájuk is volt, legyen a legnehezebben eltalálható célpont közülük. Gunthar tehát kiadta a parancsot a kiszállásra, és ezt a kommgöngyén keresztül továbbította a második Kentaurban ülő katonának is.

Ez a csatatér ugyanolyan zsúfolt és kaotikus volt, mint a legutóbbi. Nem azt mondták neki, hogy ez a csata könnyebb lesz? Elnyomta magában a kételyt és a régi érzések visszhangjait, a félelmet és a bizonytalanságot. Méltatlanok voltak hozzá. Gunthar most már tapasztalt katona volt, ráadásul vezető, és mindenki számított rá. Nem tehetett róla, de kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezte magát, még inkább, mint az első alkalommal. Az atomtöltetek sebezhetővé tették.

A Kentaur tetején felugatott a nehézgéppuska, és a lövésze behozta az elvesztegetett időt. Gunthar egy vaskos Medúza alváza mögé húzódott be, miközben osztagának többi tagja felsorakozott körülötte. Láta a bejárat zöld fényét a tűzérségi tűz keltette füstön túl, és látta a füstfelhőben harcoló katonák körvonalait, de nem tudta megmondani, hogy melyikük idegen, és melyikük ember.

Még közelebb kellett mennie. Intett az embereinek – reménye sem volt arra, hogy hallják a hangját és azok, amennyire csak tudták, követtek egy előrenyomuló szakaszt, majd egy törmelékhalom nyújtotta fedezék felé rohanlak. Alig pár másodpercig voltak a nyílt terepen, de ez elég volt ahhoz, hogy egy lidérc rávesse magát az egyik szerencsétlen katonára. Ahogy a lény pengéivel felnyitotta a torkát, egy második katona megtorpant a nyomában, és majdnem visszafordult, amíg Gunthar meg nem ragadta a karját, és el nem rántotta onnan. Semmit sem tehetett volna, ahogy egyikük sem tehetett volna semmit. A rajból csupán hárman voltak felfegyverezve, az ezredes véleménye szerint a lézerpuskák még mindig nagy

értéket képviseltek, és amikor Gunthar rajának szüksége lett volna rájuk, akkor már úgymint halottak voltak.

Átnézett egy törmelékkupac felett és látta, hogy a zöld izzás közelebb került, mint gondolta, és az út is tisztának tűnt. Majdnem kiadta a parancsot, és elindult előre, aztán a füstfelhő szétvált, és felfedte egy nekron páncélos alakját. A gépezet a piramis miniatűr mása volt, ugyanolyan rettenetes zöld fénnel izzott.

A monolit fegyverei felizzottak és Guntharra törmelék zúdult, a fedezéket nyújtó törmelékhalom magasságának fele eltűnt. Egy hosszú pillanat múlva merte csak felemelni a fejét, és látta, hogy a páncélos távolodik. Egy csapat kriegi gárdista rontott rá, és bár a legtöbbjükkel végeztek a zöld energiaostorok, ketten a monolit nyílásához ugrottak, és átvonszolták magukat rajta. Egy pillanattal később a tank kigyulladt és darabokra robbant, ha Gunthar jól ítélte meg, a gyomrában felrobbantott páncéltörő gránátok miatt. A gárdisták természetesen nem tértek vissza, de a haláluk számított. Megtették azt, amiért Gunthar is küzdött, igaz, kisebb léptékben.

Újra megpillantotta a kaput, és tudta, hogy minél tovább tétovázik, annál több bajtársa fogja az életét adni, de lehetetlennek tűnt megítélni a helyes pillanatot, amikor cselekednie kellett.

Minden egyes eltelt másodperccel egyre nyugtalanabbá vált, szívében burjánzani kezdett a félelem amiatt, hogy talán máris elszalasztotta az esélyét.

A döntést már meghozták helyette.

Nem tudta, hol van az ezredes, de feltehetően belátta az egész csatateret, vagy kapcsolatban állt valakivel, aki igen, ugyanis Gunthar ismét a fülében hallotta a hangját, és parancsba adta neki, hogy mozogjon. A férfi így cselekedett.

Fejvesztve rohant bele a káoszba, tekintetét a kapura szegezve, és megesküdt, hogy semmiért sem áll meg. Akkor sem torpant meg, amikor a föld alig egy méterre tőle

felrobbant, két katonáját elporlasztva, és szikladarabokkal megszórva a többieket. Nem állt meg, amikor egy harmadik katona feje darabokra szakadt, és holtan rogyott össze, hogy a nekronok vagy egy kósza lézersugár végzett vele, azt Gunthar nem tudta megmondani.

Nem állt meg akkor sem, amikor az első nekronok felfedezték őket, és fegyvereiket feléjük irányították. A Halálhadtest összezárta előttük a sorait, és felfogták helyettük a Gauss-sugarakat, így Gunthar már több mint félúton járt a célja felé. Csak a zöld fényt látta maga előtt és csak az ezredes hangját hallotta a fülében, aki arra buzdította, hogy fusson olyan gyorsan, amennyire csak tud.

– Ha már a piramison belül jár – tájékoztatta őt korábban, a küldetés előtt a saját ezredese, Braun –, ne vesztegesse az idejét. Ne feledje, nem tudjuk, mi van odabent, és egyetlen Gauss-sugár végezhet magával és a töltetekkel anélkül, hogy a megfelelő helyen robbannának fel. Ebből következik... – ekkor az ezredes kínosan elfordította a tekintetét. – Nos, ha látja annak az esélyét... Minél mélyebbre ereszkedik a komplexumban, annál nagyobb kárt okoz, amikor... nos, minél több fal van a töltetek és a sereg között... nos, annál nagyobb védelemben leszünk a robbanástól és a sugárzástól.

A kapu zöld derengésében valami megváltozott. Ezernyi sötét pont takarta ki a síron túli fényeket. Gunthar először a füstnek hitte, aztán meglátta. Apró fémrovarok rajzottak elő a kapun túlról, hogy elnyeljék őket.

Rávetették magukat, karmoltak és haraptak. Gunthar megpróbált átfurakodni rajtuk, de kis testük együttes tömege visszatartotta. Egy rovar mászott át a bányásztölteteken, és ő kétségbeesetten lesöpörte magáról. Az ezredes hangja valahonnan távolról hallatszott, de elnyomta a raj zúgása. Gunthar kommgöngye kiesett a füléből, így nem tudta, hogy a parancs az előrenyomulásra vagy a visszavonulásra utasította.

Ez utóbbi tűnt az egyetlen logikus lehetőségnek.

Körülnézve megpillantott egy másik sziklahalmot, és vadul afelé mutatott, bár nem tudta, hogy a megmaradt osztagtársai látják-e őt. Futott, ugrott, és amint a lába elhagyta a talajt, hátulról egy lökэшullám felemelte, és messzebbre vitte, mint ahogyan azt tervezte. Éppen csak arra volt ideje, hogy karjaival óvja a hasára szíjazott bányásztölteteket, mielőtt a becsapódott.

Összeszedte magát és felnézett. A rovarraj eltűnt. Csak egy maroknyi fémbogár zümmögött céltalanul a levegőben, a többi egy jól irányzott aknavető lövedéke hamvasztotta el. Jó lövés volt, de örölte kockázatos. A hámokban négy töltetből kettő kilazult, kész csoda, hogy épségben maradtak.

Három katonája maradt életben. Az arcukon mély vágások éktelenkedtek és a vér könnyekként folyt végig az arcukon. A kapu kevesebb mint kétszáz méterre volt tőlük, de a nekronok az előtte elterülő részt tűz alatt tartották, visszább szorítva ezzel a gárdistákat. A Krieg katonái azért harcollak, hogy magukra vonják az ellenség tüzeit, hogy ezzel Gunthar osztagának egy második esélyt adjanak.

A KAPU FÉNYE ismét felizzott, és ezúttal egy nekron gyalogos falanxot hányt ki magából. Gunthar rémulten figyelte, ahogy a levegő zöld villámokkal telik meg, és a Halálhadtest egyik szakasza szinte azonnal megsemmisült. Az előbb még úgy tűnt, mintha bajtársainak sikerült volna előrébb törniük. Most a frontvonaluk összeomlott, és a nekronok Gunthar saját pozíciója felé közeledtek.

Vissza kellett volna vonulnia, de nem tudta elviselni a gondolatot, hogy hiába jutottak el idáig. Gunthar még most is várt, figyelte az esélyeket, hogy megnyíljon egy út. Aztán egy katona megrántotta a kabátujját, és remegő kézzel mutatott a kapu felé.

Egy újabb nekron jelent meg a zöld villámok között, testesebb volt a többinél, legalább egy fejjel magasabb náluk és szakadt,

kék köpenyt viselt. Kezében egy hosszú, valamiféle szimbólumban végződő botot tartott. Gunthar még nem látott hasonlót. Nem látta az óriási hololitikus képeket, amelyek két hónappal ezelőtt Hieronymous-város felett lebegtek. Azonban elég leírást hallott róluk ahhoz, hogy felismerje, és tudja, kevesebb mint kétszáz méterre fekszik az ellenség vezérétől.

A nekron hadúr az ég felé lendítette csontvázkezét, és Gunthar látta ahogy a bal tenyerében egy nagy, fekete gömböt tart. A gömb mélyén valami zöldesen villant, és Gunthar érezte a fém ízét a szájában, és a nyakán minden szőrszál égnek állt. A bőre bizsergett, és a levegőben olyan illat szállt, mintha csak vihar készülődne.

Ekkor az elesett nekronok felemelkedtek – tömegesen, százával keltek fel újra, még azok is, akik már hosszú ideje holtan fekszenek vagy szétrobbantak, és azok is, akiket az olvasztárok tüze cseppfolyósított el. A nekronoknak nem kellett volna felépülniük az olvasztárok okozta sérülésekből...

Valami megmozdult a keze alatt és ő visszahőkölt, amikor egy olvadt fémfolyam áramlott el körülötte, hogy egy nagyobb pocsolyában gyúljon össze, majd egy nekron lidérc alakja kezdett kiemelkedni belőle, amely azonnal kimeresztette a karmait. Ez túl sok volt az egyik katonának, aki sikoltozva pattant fel a fedezék mögül, de gyávasága egyfajta áldásnak bizonyult: csábító célpontot kínált a lénynek, és az úgy csapott le utána, hogy nem vette észre az osztag többi tagját, akik közül most már csak hárman maradtak a kilencből.

Bosszúálló lidércek másztak elő egy Medúza alól, és karmokban, pengékben végződő végtagjaikkal estek neki a páncélosnak.

Lehetetlennek tűnt, de ahol lecsaptak, ott a páncéllemezek fodrozódni kezdtek, eltorzultak majd széthullottak. Gunthar alig tudta feldolgozni, amit látott. Nem így kellett volna történnie. A nekronoknak eddigre már ki kellett volna merülniük, hiszen megtagadták tőlük a város generatorumai

által nyújtott energiát, és a föld alá kellett volna meneküljenek. Ehelyett új és halálosabb fegyverekkel vágtak vissza, és a számuk még mindig csak nőtt; most ugyanannyian voltak a csatatéren, ha nem többen, mint a harc kezdetén.

A sírkamrát jól és alaposan őrizték, és a birodalmiak meghátráltak, túlságosan elfoglaltak voltak a védekezéssel ahhoz, hogy még az ellentámadás gondolata is felmerülhessen. A nekron hadúr felemelte a botját, és három hatalmas zöld energianyaláb tört ki a tüskék közül, elpusztítva három halállovast. Az átjáróban uruk mellett egy pár mechanikus pók várakozott, és Gunthar már tudta, hogy az ügyük elveszett.

Amikor a csapata megkapta a visszavonulási parancsot, minden porcikája ellenezte azt. Olyan közel volt a kriptához. Még eszébe jutott, hogy a Császár, miért nem sietett a segítségükre most, amikor igazán szükség volt rá, bár azonnal elszégyellte magát az eretnek gondolat miatt.

Mi lenne, ha most robbantanék? Még mindig kárt tehetek a sírban, és ami még fontosabb, megölhetném a nekron vezért, és ha a többi bajtársamat is magammal viszem ezzel, nem értenék meg?

Nem tartanák ezt méltó áldozatnak?

Majdnem megtette. A keze már ott nyugodott a detonátoron. Aztán arra gondolt, talán előbb voxolnia kellene az ezredesnek, és engedélyt kérnie a tervéhez, de már akkor tudta, mit mondana az ezredes. Rámutatna, hogy a nekronok fele, köztük valószínűleg a vezetőjük is, túlélné az atomrobbanást, és újra talpra állna, míg a Halálhadtest katonái mind odavesznének, és halottak maradnának. Az ideiglenes győzelmük nem érné meg az árat, amit megkövetel.

Gunthar semmit sem lehetett.

A KIVONÁS ÉPPEN olyan keserves és költséges volt, mint amilyenre számítani lehetett. A gránátosok olvasztárai kimerültek, miközben fedezőtüzet adtak a visszavonuló gárdisták számára. A nekronok még mindig kemény nyomást gyakoroltak rájuk, bár Gunthar észrevette, hogy a lövéseik többnyire a járművekre és tüzérségi fegyverekre irányultak, csökkentve ellenségeik képességét egy újabb, ehhez hasonló támadásra.

Amikor úgy ítélte, hogy az a legbiztonságosabb, felpattant, és megmaradt katonái a nyomába szegődtek. Lehet, hogy a küldetésük megghiúsult, de a Gunthar mellkasán lévő tölteteket még mindig meg kellett védenie. Osztagának utolsó tagjai meghaltak, hogy őt védelmezzék. Hátra lőtték őket. A kimerült és magányos Gunthar volt az, aki végül kibotorkált a nekron fegyverek hatósugarából, hogy csatlakozzon a távozó katonák oszlopához.

A vereség ellenére a Krieg Halál hadtest ugyanolyan fegyelmezetten és egységesen vonult vissza, mint mindig, ellentétben a Bolygóvédelemi Erők csoszogó, leverett túlélőivel. Most már csak három ezredet tettek ki. A 103-asok közül néhány gárdista megerősítette, hogy őket nyugatra, az űrkikötőhöz vezényelték, ahelyett, hogy visszatértek volna délre, a lövészárkaikhoz. Ugyanez volt igaz a 42. és 81. ezredre is, amelyeket szintén kivontak a keleti hadszíntérről, hogy széles félkörívben megkerülve a várost, kövessék őket.

– Akkor ki őrzi a városfalakat? – kérdezte Gunthar, de félő volt, hogy már tudta a választ erre a kérdésre.

Megtalálta 186-os ezredest, amint az katonái élén menetelt. A csapatszállítója talán odaveszett, vagy a kezében tartott boltpisztolyából és a sántító lépteiből ítélve, elhagyta azt, hogy aktívabb szerepet vállaljon a harcokban.

– Sajnálom, uram – szólította meg Gunthar. – Megpróbáltam. Nem nyílt rés a piramis körül, de legközelebb... Adjon még egy esélyt, és biztos vagyok benne, hogy meg tudom...

Az ezredes úgy bámult rá, mintha fogalma sem lenne, ki ő.

- 1419-es őrmester, uram. Én voltam... én vagyok a bányásztöltetek hordozója.

Az ezredes tekintete Gunthar mellkasára siklott, és azonnal maga mellé hívott egy kvártélymestert.

- Távolítsa el a robbanószerkezeteket - utasította - és gondoskodjon a biztonságos elszállításukról.

A kvártélymester előhúzott egy kést, és átvágta a vastag pántokat. Az ezredes eközben továbbsétált, anélkül, hogy Guntharra még egy pillantást vetett volna, aki ettől nyomorultnak és értéktelennek érezte magát.

- Nem tudtam, mit tegyek - vallotta be, miközben a kvártélymester kiszedte az első hengert a bőrtokból, és óvatosan eltette egy megerősített dobozba.

- A parancsunk az volt, hogy vonuljunk vissza - felelte a kvártélymester.

- Tudom. Tudom, hogy az volt, de... - Guntharnak megint elakadt a szava. Olyan régóta nem történt vele hasonló. Már nem érezte magát katonának. - Csak nem gondoltam volna... Azt hittem, hogy mostanra már vége lesz. Azt hittem, a Krieg Halálhadtest mindig a végsőkéig harcol. És most mihez kezdünk? Hogyan harcolunk most a nekronok ellen?

- Mi sehogy. - A kvártélymester leválasztotta az utolsó atomtöltetei is, és most letérdelt a doboz mellé, reteszekkel rögzítette a fedelét, és átadta azt egy szervitornak, hogy elvigye. - Ennek a háborúnak vége - mondta Guntharnak nyersen. - A nekronok győztek.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

EZ A NAP is úgy kezdődött, mint bármelyik másik. Arexet a rosszul illeszkedő redőnyökön át beszűrődő napfény ébresztette. Rögtön felült és a betolakodókat kereste, akiket álmában látott. Csontvázkezek nyúltak utána, miközben aludt. A lakosztályuk, a legújabb a hasonló szobák hosszú sorában, amiben meghúzták magukat, üresen állt, de a rémálom többi része túlságosan is valóságosnak tűnt. Arex szinte csalódottságot érzett.

Tudta, hogy a rémálom egyszer valóra válik majd, és ez a várakozás egyfajta lassú kínzás volt a számára. Az álomban örömmel fogadta a csontvázkezek hideg érintését.

A mai nap azonban valahogy másnak tűnt: távoli hangok szűrődtek be odakintről, a talajszint felől. Arex erőlködve próbálta kivenni a hangokat a menetelő csizmák és a felbőgő motorok zúgása közepette. Túl hangosak voltak ahhoz, hogy nekronok legyenek. Kisurrant az ágyból és odalopakodott az ablakhoz, a szemét a redőny és a keret közötti résre tapasztotta, és a legcsodálatosabb látvány tárult a szeme elé, amit valaha látott.

Egy hadsereg vonult háborúba. A Birodalmi Gárda fehér, sasszárnyú koponyát ábrázoló lobogója mögött fekete egyenruhás katonák meneteltek. A nyomukban ostromgépek konvoja következett. Felrázta az alvó Tylart és izgatottan közölte vele a jó hírt. A Császár mégsem hagyta el őket. Hanrik bácsi nem hagyta cserben.

A lány legszívesebben azonnal kirohant volna, de Tylar óvatosságra intette. A katonák már régen továbbhaladnak, mire leérnek a talajszintre. Felöltöztek, de Arex keze annyira

remegett, hogy Tylarnak kellett felcsatolnia rá a romok közül guberált felsőjét, majd megették az utolsó adag ételpasztájukat is. Igyekeztek, hogy készleteik kitartsanak, hogy késleltessék a napot, amikor újra ki kell majd merészkedniük a szabadba.

Bátorításul átölelték egymást, aztán kinyitották az ajtót.

Napokba telt, mire feljutottak ilyen magasra, de úgy tűnt, mintha percek alatt ereszkedtek volna le a talajszintre. Az utcákat üresen találták, ahogy Tylar megjósolta. Kelet felől azonban egy csata hangjai szűrődtek el ideig, amit Arex furcsán megnyugtatónak talált.

– Mit tegyünk? – kérdezte. – Megvárjuk, amíg visszajönnek?

– Talán nem is kell – felelte Tylar. – Ha a katonák bejöttek a városba ezen az úton...

– Van kiút! – döbbsent rá Arex. – Elmehetünk!

Már akkor kételkedett a szavakban, amikor kimondta őket. Lehetetlennek tűnt, hogy ennyi idő után, mindazok után, amin keresztülmentek, annyi szertefoszló remény után, ilyen könnyű lehet a menekülés. Folyton arra várt, hogy valami rosszul süljön el, hogy a megszállók lesből támadjanak rájuk, vagy talán arra ébredjen, hogy ismét abban a koszos kis szobában fekszik, egy olyan nap reggelén, mint a többi.

Arra viszont nem számítottak, hogy amikor Tylar és ő a legkülső, még állva maradt toronyhoz közeledtek, és megmászta az útjukba kerülő törmelékhalmozatot, és újult erővel lángolt fel bennük a remény, hogy megmenekülhetnek, lézerfegyverek tüze fogadja majd őket.

Gyorsan behúzódtak egy ajtónyílás mögé. Arex égett hajszagát érezte, és attól félt, hogy valószínűleg eltalálták.

– A megszállók nem használnak lézerfegyvereket.

– Valószínűleg szektások – köpte Tylar dühödten. – Amareth csapatából néhányan túléltek a tisztogatást, de valamelyik másik egyházhoz is tartozhattak.

– Azt hiszem, láttam egy vörös és lila egyenruhát. Szerintem ezek bolygóvédelmisek, Tylar. Biztos azt hiszik... Biztos azt hiszik, hogy mi vagyunk a szektások.

Tylar előrehajolt és megpróbált kilesni a fedezéke mögül, de egy újabb lézersugár majdnem lemetszette az orrát. – Ne lőjenek – kiáltotta –, ne lőjenek! Nem vagyunk árulók. A maguk oldalán állunk. Dicsértessék a Császár!

– Itt nem mehetnek át – érkezett az ideges hangú válasz. – Forduljanak vissza!

– Nem teheti ezt! – kiáltotta Arex. – Nem kényszeríthet minket... Minket elraboltak, ránk lőttek, majdnem feláldoztak, és mi csak... Kérem, hogy engedjen el minket innen!

– Velem van a kormányzó unokahúga – szólalt meg újra Tylar.

Egy pillanatig nem érkezett válasz, aztán a katona bizonytalanul újra megszólalt:

– Hanrik úrnő? Tényleg ön az?

Ezt követően már minden simán ment. A hang tulajdonosa, egy bizonyos Smitt hadnagy azt állította, hogy több rendezvényen is találkozott Arexszel, ezért a nő úgy tett, mintha emlékezne rá, hogy meggyőzze a személyazonosságáról. Ő és Tylar óvatosan előbújtak a rejtekhelyükről, ahol egyetlen BVE-osztag várta őket, többségük fegyvertelen tizenéves. Smitt ezzel szemben őszes hajú és nyúzott ábrázatú férfi volt, és botra támaszkodott. Nyugállományba vonult, magyarázta, de visszatért a szolgálatba, hogy a lehető legtöbbet segíthessen a jelenlegi válsághelyzetben. Az úrkikötőhöz irányította őket, sűrűn elnézést kérve, hogy nincs egyetlen járművük sem, amivel oda tudta volna vitetni őket. Tylar azt felelte, nem baj, már hozzászoktak a gyalogláshoz. Smitt folyton Arexre sandított, és szemében könnyek csillogtak. Folyton azt ismételte, hogy ez egy csoda, és nem számítottak rá, hogy élve találják majd.

Csak később tudta meg, hogy a könnyeket nem az öröm csalta az idős férfi szemébe.

Tylar megfogta a lány kezét, és együtt indultak el az úton.

Végre kísértálhattak a romos városból, egy olyan világba, amelyet már majdnem elfelejtettek. Egy olyan napon, amelyre Arex mindig úgy fog emlékezni, mint semmilyen más napra.

AZ ÚRKIKÖTŐ KELLEMESRE fűtött étkezőjében ültek, egyedül, leszámítva egy sebesült katonát, aki az egyik sarokasztalnál foglalt helyet. Két hónap után először egy forró italt szürcsöltek, de Arexnek nem volt gusztusa a sajátjához.

– Ez nem... – de elakadt a szava. – Én nem így képzeltem ezt. Még akkor sem, amikor a dolgok a legreménytelenebbnek tűntek, és azt hittem, hogy soha nem jutok ki onnan, én mindig...

Tylar átnyúlt az asztal felett, és megfogta a lány kezét.

– Én is ugyanígy éreztem. Azt képzeltem, hogy odakint minden... normális lesz, azt hiszem. Mint régen volt.

Arexet az úrkikölő felé haladva ismerték fel először. Menekültek özönlöttek oda hozzá, és meg akarták őt érinti. A legtöbben valószínűleg még soha nem hallották a nevét, de most azt mondták, hogy a biztos halálból való visszatérése a Császár akarata, és jó előjel a háború kimenetelére nézve. A lány visszahőkölt az érintésüktől. Hogyan lehetett volna a megmentőjük, amikor neki magának is nagy szüksége volt a megváltásra?

Mind egy nevet rebegtek, és Arex tőlük hallotta azt, amit az idős Smitt túl gyáva volt elmondani neki.

– El kellett volna indulnia egy mentőhajóval – mondta keserűen amikor még volt rá lehetősége. Miattam kellett maradjon, és én még csak nem is...

- Csak nem gondolod - mondta Tylar óvatosan -, hogy tényleg megtette, amit mondanak?

- Hanrik bácsi nem volt áruló - felelte a lány hevesen. - Biztos volt rá valami oka, hogy elküldte azt az üzenetet, és amúgy is csak ennek a Krieg-ezredesnek a szavára hagyatkozhatunk. - Arex felnyögött, és ujjával végigsimított kusza hajtincsein. - Csak arra számítottam, hogy ő itt lesz... Minden mást elveszítettem, és a Császár tudja, csak álmodozni mertem arról, hogy valaha is viszontlátom, de mindig is azt hittem... azt hittem, hogy ő rendben lesz.

- Kérdezősködhetünk felőle. Megtudhatnánk valamit... Guntharról, ugye?

Arex megrázta a fejét.

- Ha itt lenne, már rég megtalált volna. Láttad, hogyan terjedt el az érkezésünk híre. Elment, Tylar. Gunthar eltűnt.

Tylar megnyugtatóan megszorította a kezét.

- A vasistenek, vagyis... a nekronok, ők csak egy várost pusztítottak el a sok közül, nem pedig az egész világot.

- Ez csak idő kérdése - mondta Arex. - Azt hittük... Amikor ma reggel megláttam a katonákat, azt hittem, még van remény. Elfelejtettem azt, amit te láttál, Tylar, ott a piramisban. A zöld fényű kaput. A nekronokat nem lehet legyőzni.

A folyosó felől futó léptek zaja szűrődött be, és valaki kiáltozott valamit.

Egy fekete egyenruhás proktor állt meg az ajtóban, és izgatottan bejelentette:

- Visszajöttek! A katonák, visszajöttek!

A sebesült katona meglepő fürgeséggel ugrott talpra, hogy a proktort követve elsiessen. Tylar is felállt, de Arex ott maradt, ő nem sietett hallani a híreket.

Mindenki más csodáért imádkozott - immáron a másodikért a nap folyamán - , de ők nem látták azt, amit a lány. Arex nem tudta rávenni magát, hogy osztozzon az optimizmusukban,

bármennyire is szerette volna. A gyomra nehéz volt a rettegetől, és már régen felhagyott az imákkal.

186-OS EZREDES IRODÁJÁBAN nagy volt a nyüzsgés. A katonák egy kommunikációs konzolt szereltek szét és pakolták el ládába. Maga az ezredes nyugodtan állt az örvény középpontjában. Arexnek csupán a harmadik nekifutásra sikerült utat találnia hozzá a katonák között. A férfi felé fordult, és a nő hiába kereste a tekintetét, csupán saját szeme tükröződött vissza az arcmaszk lencséiben. A zord külsejű tiszt bizonyára megrémítette volna, ha nem lett volna olyan elszánt, mint most.

– A nevem Arex Hanrik – kezdte, és a nagybátyja parancsoló hangnemét utánozta, amit akkor használt, amikor érvényesíteni kívánta a hatalmát. Ez eddig kétszer működött, és eljuttatta őt ebbe a szobába. – Talmar Hanrik kormányzó unokahúga vagyok, az utolsó élő rokona, és én...

– Már az elején elmagyaráztam a nagybátyjának, hogy ezen a világon hadiállapotot hirdettünk – felelte az ezredes, miközben elfordult tőle, és az íróasztalához lépett. – Ez azt jelenti...

– Tisztában vagyok vele, hogy ez mit jelent Csak tudni akarom, hogy mi... Az emberek odakint tudni akarják, hogy mi történik. Azt hiszem, ezredes úr, a legkevesebb, amivel tartozik nekik, az egy magyarázat.

– Elhagyjuk Hieronymous Thétát – felelte az ezredes.

– Akkor igaz, amit mondanak. Visszavonulnak. A maguk feladata...

– Az első leszállóhajó harminc perc múlva érkezik.

– De a vas... Úgy értem, a nekronok!

– Tábornokaink megítélése szerint itt már nem tehetünk többet. Egy ork inváziót kell megfékezzünk a... – Az ezredes habozott, majd egy adattáblát húzott át az asztalán, és

rápillantott. – Djangallán. A tervek szerint nyolc nap múlva érkezünk oda.

– És mi lesz velünk? Küldenek valaki mást?

– Megtettünk mindent, amit tudtunk. Majdnem elpusztítottuk a nekronok sírját, felélve az erőforrásaink nagyját, sikertelenül.

– Akkor szerezzen több erőforrást. Menjen a Departamento Munitorumhoz, követelje, hogy küldjenek még csapatokat! Tudom, hogyan dolgoznak, elég gyakran hallottam a nagybátyámat vitatkozni velük. Folyton noszogatni kell őket.

– Úgy tűnik – mondta az ezredes –, hogy néhány feltételezésünk az ellenséggel kapcsolatban téves volt. Jelenleg az egyetlen biztos pont az, hogy a velük való további kapcsolatfelvétel hosszú és költséges folyamat lenne, és kevés az esélye a pozitív kimenetelnek.

– Akkor egyszerűen... itt hagynak minket velük? Ezredes, kilencmilliárd ember él, vagyis élt ezen a bolygón.

– Még így is, Lady Hanrik, a számok nem kedvezőek.

– Ezt nem fogadom el. Nem tudom elhinni, hogy ilyen... rövidlátó. Mi lesz, ha a nekronok végeznek velünk? Amikor a következő világot veszik célba, és az azutánit? Mi történik, ha áttérjednek a maga világára is, ezredes? A Krieg csak néhány rendszernyire van innen, ha jól emlékszem. Ha ezeket a szörnyeket nem állítják meg most... – Arex hangja elakadt. Az ezredes csak bámult rá az üres üvegtekintetén át, és a maszkja, mint mindig, most sem árult el semmit az érzéseiről, bár a hallgatása árulkodó volt.

Arex lehuppant az egyik székbe.

– Ezt nem fogják hagyni, ugye? – könyörgött. – Tudhattam volna...

– Már felvettük a kapcsolatot a flottával – felelte az ezredes. – A szükséges engedélyeket már megadták. Az Exterminatus-parancs előkészítés alatt áll.

– Mennyi időnk van...? – hebegte.

- Ez is időbe telik, ahogyan azt bizonyára ön is tudja. A komisszárjaink több mentőhajót kértek, és azt hiszem, hogy néhány...

- Úgy hallottam, az utolsó hajó egy hónapja indult el - szólt közbe Arex. - Hol volt azóta a flotta? Nem, hadd találjam ki. Amíg azt hitték, hogy van esélyünk, amíg azt hitték, hogy valóban legyőzhetik a nekronokat, addig nem tekintettek minket elég fontosnak, és most... most már túl késő.

- Úgy hiszem - ismételte meg az ezredes -, hogy néhány helyi, magas rangú adminisztrátoruk szintén határozottan felszólalt a mentés érdekében. Hat hajót küldtek ki, és még több...

- Az nem elég - tiltakozott Arex. - Hat hajó közel sem elég, és maga ezt olyan jól tudja, ezredes, mint én, hogy ezek közül néhány nem is fog időben megérkezni, hogy segítsenek nekünk.

- Ez már nem az én dolgom - mondta az ezredes. - Javaslom, lépjen kapcsolatba...

Arex felszisszent.

- Lehet, hogy nem a maga dolga, de nem is érdekli? Hanrik bácsinak igaza volt magával kapcsolatban. Beszéltem az emberekkel, a menekültekkel, a Bolygóvédelmi Erők néhány megmaradt tagjával, és akarja tudni, mit mondtak? Arról, hogy mit tett vele?

- Hanrik kormányzó - csattant fel az ezredes - kapcsolatba lépett egy nekronhú szektával. Jelezte, hogy hajlandó tárgyalni velük.

- Az én kedvemért - kiáltotta Arex. - Segíteni akart nekem! Nem tette volna meg... és maga... maga megölte őt, és miért? Pont maga mondta, ezredes. A maga módján próbált elbánni a nekronokkal, és kudarcot vallott. Így is, úgy is elvesztette a világunkat. - A nő szeme könnybe lábadt. Elfordult, és megpróbálta elrejteni a könnyeit a tiszt előtt. Megesküdött magának, hogy nem fog sírni előtte.

- A *Mementó Mori* egy csapatszállító hajó - mondta a tiszt halkán mintegy harmincezer ember elszállásolására alkalmas. A mi létszámunk, a négy ezredünké együttesen, valahol ötezer fő körül lehet jelenleg.

- Ez azt jelenti, hogy...? - szipogott Arex.

- Felkértek minket - folytatta az ezredes hogy vigyünk el annyi menekültet, amennyit csak tudunk. Velünk kell jönniük Djangallára. Azonban, amikor ott leszünk, már maguknak kell gondoskodniuk arról, hogy a legközelebbi, megfelelő kolonizált világra szállítsák magukat.

- Ez... ez nagyon nagylelkű öntől. Köszönöm.

- Ha rajtam múlna - mondta az ezredes akkor a rendelkezésünkre álló összes helyet járművekkel és haszongépekkel töltenénk meg, amit erről a világról meg tudunk menteni. Mint említettem, azonban az önök vezetői határozottan felszólaltak ez ellen.

- Én... értem - mondta Arex beletörődötten.

- A kvártély mesterek majd egyeztetnek magával, hogy készítsen egy listát azokról, akiket...

- Nem! - mondta sietve. - Nem hiszem, hogy... nem tudnám ezt megtenni.

- Szükségünk van egy listára - felelte az ezredes hajthatatlanul. - Azok, akiket kimentünk innen, magas értékkel kell bírjanak az Impérium számára.

- És maga úgy véli, hogy én alkalmas vagyok arra, hogy ezt megítéljem? Mert én biztosan nem.

- Feltételezem azonban, hogy ön egy helyet szeretne fenntartani magának.

Arex habozott, mielőtt válaszolt volna. Teljes szívéből tudta, mi lenne a válasza, de úgy érezte, hogy elviselhetetlenül önző, amit tesz. Huszonötezer ember, gondolta, egy világ népességével szemben. Szinte semmi, sőt kevesebb, mint a semmi. Ráadásul mi jogosította fel arra, hogy ismét a

kiváltságosok közé tartozzon? Hanrik bácsi nemet mondott, amikor az első hajók elindultak. Ott maradt, hogy segítsen a népének, és hogy őt megtalálja. Most pedig halott volt.

- Két helyet - felelte a kezeit bámulva, gondosan kerülve az ezredes üres tekintetét. - Két helyre van szükségem, egy nekem és egy az én... - Eszébe jutott Tylar hazugsága a templomból, és gondolta, talán most is segíthet. - A jegyesemnek - bökte ki végül. - Tylar a jegyesem, tehát ő is a kormányzói család tagja, és nekem... ezredes, nekem szükségem van rá.

- Ahogy kívánja - bicentett az ezredes.

- Ami a lista többi részét illeti - folytatta Arex azt majd valamelyik magas rangú adminisztrátor elvégzi. Ők majd kiválasztják magának a neveket, és gyanítom, nagyon szívesen teszik majd. Valójában meglepődnék, ha nem állítottak volna már össze egy listát.

A VILÁG HÁROM úrkikötőjébe is küldtek leszállóegységeket. Még így is voltak olyanok, akiket levettek a mentési listáról, mert nem tudták időben elérni a kivonási pontokat. Arex hallotta, ahogy Mannheim komisszár a Krieg 42. Ezredből egy kommunikációs terminálon keresztül vitatkozott egy felháborodott nemessel, akinek saját leszállóhelye volt, és nem értette, miért nem lehet őt és a családját onnan felvenni.

Minden olyan gyorsan történt. A kriegi tábornokok még egy órát sem késleltették volna csapatszállító hajójuk indulását. Mannheim motyogott valamit a nagylelkűségükről, amiért egyáltalán beleegyeztek, hogy menekülteket vegyenek fel a fedélzetre, de Arex tudta, hogy az ilyen finomabb érzéseknek ehhez semmi közük.

Egy használaton kívüli irodába küldték őket, hogy várakozzanak, Mannheim pedig, amikor csak tudott, benézett

hozzájuk. Az ablak az úrkikötő kifutójára nézett, így láthatták, ahogy épp két szállítóhajót rakodnak meg járművekkel és felszereléssel, köztük Mannheim szerint a néhai kormányzó a Magas Toronyból kimentett holmiját tartalmazó ládákat is. A komisszár a hátuk mögé állt és követte a tekintetüket, majd felsóhajtott.

– Négy hajóval érkezünk – siránkozott.

A baj azonban akkor kezdődött, amikor a proktorok és a BVE járműveit megpillantották. Arex hallotta a dühös hangokat odakintről, és már azelőtt tudta, mi történik, mielőtt a hír elérte volna Mannheim kommggyöngyét.

– Úgy tűnik – jelentette –, a tömeg odakint még mindig tovább növekszik. Figyelmeztettük és megkértük őket, hogy maradjanak otthon, megmondtuk nekik, hogy itt már nem tehetünk értük semmit, de csak tovább jönnek és jönnek.

– Lehet őket hibáztatni ezért? – kérdezte Arex.

– Gondolom, nem – ismerte el Mannheim de nincs elég proktorunk, hogy megbirkózzanak a helyzettel, és úgy tűnik... – csóválta a fejét, miközben egy újabb voxadást hallgatott.

– És mi van azokkal, akik elvesztették az otthonukat?

– Úgy tűnik, hogy a rendfenntartó erők közül néhányan még a lázadókhoz is csatlakoztak. Ne aggódjon, biztos vagyok benne, hogy meg tudjuk...

– Hónapok óta várnak arra, hogy segítsünk nekik!

– 103-as ezredes kiküldött néhány szakaszt. Ez majd enyhíti a helyzetet.

A lézertűz hangjától Arex összerezzent. Alig öt perccel később azonban az első BVE-teherautó begördült a kikötőbe, maszkos gárdisták kíséretében, és a nyomában felbukkantak az emberek is. Egy másik kriegis szakasz is előrenyomult, sorfalat alkotva, hogy elzárja a tömeg útját, és csak azért váltak szét, hogy átengedjenek egy második teherautót, majd egy harmadikat és egy negyediket. A járművek felkapaszkodtak az

első szállítóhajó rakodórámpájára, mivel biztosabbanak látták inkább a hajók gyomrában leszállítani az utasaikat.

- A következő világon olyanok leszünk, mint ők - mondta Arex halkán.

- Ott más urak lesznek. Apáink nevei, a rangjaink, amiket viselünk, már nem fognak semmit sem jelenteni. Mi csak két újabb menekült leszünk, két újabb száj, amit etetni kell, és ha egyáltalán találnak nekünk egy otthont, az biztosan az egyik legalsó szinten lesz. - Tylar átkarolta a lányt, majd magához húzta. - De túl fogjuk élni.

Odalent újabb teherautók érkeztek, és Mannheim udvariasan megköszöri a torkát. Arex és Tylar megfordult, hogy négy gárdistát pillantson meg az ajtóban. Eljött az ideje, hogy ők is távozzanak.

Arex tétovázott, és visszapillantott az ablakra, de Mannheim sietősen biztosította arról, hogy odalent megfelelő védelmet kap majd, és a szállítóhajó csak egy nagyon rövid sétára van innen, de nem ez volt az, ami zavarta őt.

- Lesznek még hajók - mondta neki Tylar, közben Arex bátor mosolyt erőltetett az arcára, és úgy döntött, hisz neki.

Ahogy átmentek a szobán, a lány belerúgott egy félig nyitott cipzáras táskába, felborítva annak tartalmát. Lenézett, és meglátta, hogy egy maréknyi hololit kandikál ki egy rakás ruha közül. A legfelső négy fiatalembert ábrázolt, mind díszegyenruhában.

Kíváncsi volt, vajon kik lehettek ezek.

AZ ÚRKIKÖTŐ RÁMPÁJÁN zajló zűrzavart csupán távolról figyelve Arex nem volt felkészülve arra a sokkra, ami odakint fogadta. Nem látta, és nem tudta, hogy hová viszik, csupán harsogó vezényszavakat hallott maga körül. Lehajtotta a fejét, és olyan közel húzódott Tylarhoz, amennyire csak tudott, bízva abban,

hogy a Kriegről érkezett gárdisták majd védőburkot alkotnak körülötte.

Szinte azt kívánta, bárcsak elfogadta volna Mannheim javaslatát, hogy egy takaróval takarják le, elrejtve ezzel személyazonosságát a tömeg előtt. Ma reggel hősként, a remény szimbólumaként ünnepelték. Most pedig dezertőr és áruló lelt. Azonban becstelennek érezte volna, ha a névtelenség leple alatt menekül el innen. Gyávának érezte volna magát.

Végre átjutottak a dühödt tömegben, és a Halálhadtest kordonján túl egy leeresztett rámpa várta őket. Ahogy felmásztak rajla, valami – talán egy plasztekdoboz tarkón ütötte Aiexet. Tylar mogorva arcot vágva nézett körül, hogy ki a tettes, miközben a lány hajából fésülte ki az ételpaszta darabokat.

Arex lábai meginogtak a szállítóhajó gyomrának küszöbén, és visszafordult, nem tudott így elmenni. Mondani akart valamit, és úgy érezte, magyarázkodnia kellene. Ezernyi feldühödött arc fogadta, és tudta, hogy senki sem akarja hallani a szavait. Tylar ismét átkarolta a vállát, és ez erőt adott neki, ahogy eddig is tette, elűzve a körülötte ólálkodó borzongató érzéseket.

Arex egy utolsó, könnyes sóhajjal engedte, hogy a férfi elvezesse onnan, az egyetlen életből, amit valaha ismert, egy bizonytalan és új kezdet felé.

HUSZONHATODIK FEJEZET

A NEKRONOK ISMÉT mozgásba lendültek.

Gunthart az űrkikötőben vad kiáltozás ébresztette, a hisztérikus sikoltozástól a dühödt síráson át a csendes beletörődésig. Nem mintha bárki számára meglepő lett volna, hogy így lesz. Mióta vártak már erre?

Gunthar fázott, és szorosabban tekerte magára kopott takaróját. Nem tudta, mennyi ideig aludt. Felegyenesedve ült a hangár falának vetve a hátát, térdét a mellkasához húzva, helyet hagyva egy másik menekültnek, aki a lába előtt terpeszkedett. Nyakizmai hozzászoktak ehhez a helyzethez, és már nem fájtak annyira.

Mennyi idő telt el azóta, hogy a katonák elmentek? Hetek? Hónapok? Már nem számolta a napokat. A napkelte és napnyugta már nem jelentett semmit a számára, csak egy eszköz volt, ami valamiféle struktúrát adott egy életnek, amelynek már nem volt szüksége rá. Gunthar most már csak akkor aludt, amikor muszáj volt, amikor kimerült testének nem volt más választása, mint álomba zuhanni. De sosem álmodott. Akkor evett, amikor ételt talált, és ez nem történt meg gyakran.

Igyekezett nem elképzelni a lány arcát.

Emlékezett arra az utolsó napra, és elhitette magával, hogy még mindig van valami célja, segített a tömeg ellenőrzésében, távol tartotta a menekülteket az leszállóhajóktól, legalábbis megpróbálta. Az egyenruhája és a rangja már nem sokat jelentett abban a feszült helyzetben. Nem volt fegyvere, így hiába próbálta hallatni a hangját.

Hallotta a lány nevét, és a hangja megdobogtatta a szívét. Először azt hitte, hogy téved, amíg újra nem hallotta, mérges átokkal átítatva, és akkor rájött...

Egész idő alatt olyan közel volt, egy volt azok közül, akiket ő igyekezett megvédeni, és Gunthar nem tudott róla, de nem is csodálkozott.

A tömeg elejére préselte magát, minden kötelességtudatról megfeledkezve, és akkor meglátta őt. Új életében először látta a lányt.

Arexet. Éppen a mentőhajóhoz vezető rámpán sietett fel, Krieg-gárdistáktól körülvéve, amikor a férfi utána kiáltott, de a nő nem hallotta. Távolodott tőle, két lépésre attól, hogy örökre kísétáljon az életéből, de a Császár meghallhatta az imáit, és a nő megtorpant. Aztán megfordult. Egyenesen Guntharra nézett, és pontosan olyan volt, ahogy a férfi emlékezett rá, a kerek arcával, zöld szemével és gesztenyebarna hajával. Elindult felé, de a Krieg-kordon útját állta. Próbált magyarázkodni, könyörgött nekik, de nem hallgattak rá. Nyolc órával ezelőtt még a szövetségesei voltak. Most idegenekké váltak.

Arex nem volt egyedül. Gunthar eddig észre sem vette, de most egy szőke, izmos testalkatú férfi simogatta meg a haját és átkarolta. Figyelme egyedül a férfira szűkült, az idegenre, aki elvette őt tőle. Nézte, ahogy elmennek, majd eltűnnek a teherúrhajó belsejében, és úgy gondolta, talán így lesz a legjobb. Elégedettséget érzett. Minden esély ellenére elérte élete egyetlen célját. Arex biztonságban voli. Boldog lesz.

Úgysem lehettek volna együtt soha. Mindig is tudták ezt.

Mindenki azt feltételezte, hogy az úrkikötő lesz a nekronok következő célpontja. Sokan elmenekültek, megpróbállak minél messzebb kerülni Hieronymous-várostól, hogy késleltessék az elkerülhetetlent. A távozók helyére egyre többen érkeztek, akik még mindig imádkoztak a megmenekülésén, de minden új nappal és minden újabb csalódással egyre kevésbé lelkesen.

Gunthar tudta az igazságot: hogy nem számít, mit tesznek, vagy melyik utat választják.

Újra a falnak támasztotta a fejét, lehunyta a szemét, és azon tűnődött, vajon lesz-e elég akaratereje ahhoz, hogy csukva tartsa, amikor elkezdődik a mészárlás. Nem kellett látnia, hogy jön a halál. A fülét azonban nem tudta becsukni, és a sors még egy utolsó meglepetést okozott neki egy pletyka formájában, amely suttogásnak indult, de kiáltássá nőtte ki magát. A nekronok, hallotta a körülötte felzúduló zsivajban, mégsem jönnek ide.

MEGKERÜLTÜK A DOMBOT, és az utat követve gazdagabb zsákmányt kerestek. Több ezren voltak. Nem, több tízezren. Gunthar hihetetlennek találta, hogy valaha is képesek voltak megfékezni őket, még ha csak rövid időre is. Most azonban elszabadultak.

A nekron sereg körül beteges zöld ragyogás világította meg az éjszakát. A fegyvereikből sugárzott, a járművek eresztékeiből és a monolitok tornyainak mélyéről, valamint a körülöttük nyüzsgő fémrovarok egyetlen szeméből.

A domboldalról követte a haladásukat, ahogy mindenki más is. Nem tudta, mi hozta ide. Egyszer már látta testközelből lejátszódni ezt a tragédiát, de nem tudott ellenállni annak, hogy újra végignézze. Kíváncsi volt, hogy a látványtól talán érez-e majd valamit.

A nekronok rázúdultak Thelonius városára és elkezdték felperzselni azt. A csendes bámészkodók ebből a távolságból keveset láthattak vagy hallhattak, csak a zöld villanásokat az éjszakai égbolton, és néha egy-egy dübörgés hangját hozta a szél, akár egy távoli sikolyt, de lelki szemeik előtt kirajzolódtak a távoli mészárlás képei. Elakadt a lélegzetük, amikor az első torony összeomlott, porral és füsttel borítva büszke társait.

Thelonius löbb millió ember otthona volt. Gunthar tudta, min mennek keresztül, de nem engedhette meg magának azt a

luxust, hogy együttérezzek velük. Egy második torony is ledőlt, aztán látta, hogy a menekülőket, köztük számos járművet a külső emelők elkezdik leereszteni a tornyok mentén, mintha lenne hová menekülni... valahová, ahol biztonságban lehetnek. Húsz perccel ezután a város fényei végleg kialudtak.

Gunthar szemhéja elnehezült, és leült a fűbe, hogy kipihenje magát.

A kriegiek visszavonulása után a Bolygóvédelmi Erők széthullottak. A legtöbb főtiszt távozott, köztük Braun ezredes is, és az alacsonyabb rangúak közül is sokan dezertáltak. Gunthar itt maradt. Végül is katona volt, de most már olyan katona, akinek nem volt kit követnie.

Még három mentőhajó érkezett, és a pletykák szerint továbbiakat küldtek más kikötőkbe. Minden egyes alkalommal, amikor valamelyik leszállt, a teherautók visszatértek a kiváltságosokkal, hogy megtöltsék a hajókat.

A katonák elfogytak, akik őrizhették volna őket, így a leendő evakuáltaknak maguknak kellett felfegyverkezniük. Az úrkikötőbe menekülők dühe, amiért ismét magukra hagyták őket, elérte a forráspontot, és az utolsó hajó megérkezésekor a fegyverek már nem voltak elegendőek ahhoz, hogy megfélemlítsék őket.

Sokan meghaltak, de a menekültek végül elérték céljukat. Elfoglalták a mentőhajót, de az közel sem volt elég nagy ahhoz, hogy mindannyiukat befogadja, így harc tört ki a fedélzeten, hogy ki szálljon fel és ki maradjon. A hajó végül az utaskapacitása töredékével indult el, és egy jajveszékelő, keserű tömeget hagyott maga után.

Gunthar végignézte a harcot, de egyik oldalhoz sem csatlakozott. A gépeltérítők azt hitték, hogy el tudnak menekülni a halál elől. Hamarosan rá kellett jönniük a tévedésükre, amikor a Birodalmi Haditengerészet haragja utolérte őket. Nem volt menekvés számukra.

Braun ezredes helyettesének, egy idealista fiatal őrnagynak, aki három napon keresztül őszintén próbált mindenkit összefogni, azon a hajón kellett volna lennie. Gunthar azóta nem látta, de a pletykák szerint pisztolyt szegezett a saját fejéhez, és a holtteste a domb lábánál hevert a többiekével együtt.

Gunthar szemhéján keresztül átszűrődött a napfény. Elaludt, és most arra ébredt, hogy bal arca a földhöz fagyott. A harmat beszivárgott a tunikája alá, és valami apró és kemény dolog fúródott a lábába. A domboldal kevésbé volt zsúfolt, mint korábban, sokan visszatértek a sátraikba vagy az úrkikötő épületeinek viszonylagos melegébe. Mások azonban maradtak, hogy folytassák csendes virrasztásukat Thelonus-város felett, bár nem sok újat láthattak.

Gunthar a nadrágja zsebében kutakodva talált valamit. Óvatosan kihúzta, szinte fel sem ismerte. Olyan régen volt már, hogy egyáltalán nem is gondolt rá. Egy aranygyűrű volt, hat amecitkővel díszítve. A drágakövek színe mindennél jobban emlékeztette őt rá. A vörös volt Arex kedvenc színe.

El kellett volna dobnia a gyűrűt. Most már úgyszólván értéktelen volt. Ehelyett visszatette a zsebébe. Egy kapocs volt ez, egy elvesztett, kedves emlékhez. Egy mementó móri.

Nehéz volt elhinni, mennyire jelentéktelenek voltak az aggodalmai abban az életben, mennyire mások voltak a céljai és a jövő, amit elképzelt magának, de legalább, gondolta, akkoriban voltak céljai. Eszébe jutottak a kiképzőtisztjei a Krieg Halálhadtestből, és tudta, mit mondtak volna neki. Azt mondták volna, hogy túl sokáig élt.

A Halálhadtestből származó bajtársai itt hagyták őt, és elmentek, hogy máshol találjanak új célt az életüknek. Itt volt az ideje, hogy Gunthar is ezt tegye.

VALAHA ITT ÉLT.

Hieronymous-város helyén egy rommező terült el. Gunthar büszkén vonult át ezen a mezőn a háborúba menet, és verten kullogott végig a törmeléken, de nem igazán nézte meg, és nem gondolta végig, mit jelképeztek a körülötte heverő romok.

Most már emlékezett a tornyokra és a felhőkarcolókra, a vásárcsarnokokra és az étkezdékre.

Emlékezett az emberekre. Annyi, de annyi emberre. A reggelente az autokocsikért kígyózó sorokra, az adminisztrátorok tömegére odafent és a bányászok seregére odalent. Néha azt hitte, hogy a felhőkarcolók összeomlanak a súlyuk alatt.

Amikor sokáig bámulta a törmelékhalmozatokat, látta az embereket, akik itt éltek és életük maradványait is: szétszórt ruhákat, egykor nagyra becsült, most összetört és elfeledett dísztárgyakat, repedt keretekben remegő hololitokat. A legrosszabb az volt, hogy hol egy láb vagy egy elszürkült kéz bukkant fel a kövek alól. *Nem város ez már, hanem sírbolt.*

Ekkor egy skarlátvörös és lila ruhafoszlányt pillantott meg, és kaparni kezdett, hogy feltárja egy BVE-katona holttestét. A fiú egy nekron gúlnak esett áldozatul, valószínűleg az első támadási hullám során, a bomlás állapotából ítélve. A gúl figyelmét azonban elvonhatták, mivel a katona csontjain még mindig volt némi hús. Hetekig feküdhetett felfedezetlenül, amikor a Halálhadtest bombázása be nem omlasztotta alatta a függőutat, és megadta neki a temetés látszatát.

Gunthar magához vette a lézerfegyverét és a hozzá való tisztítófelszerelést.

Elkezdte leszedni a fegyverre ragadt mocskot, de látta, hogy az kiégett, és használhatatlan. Ennek ellenére megtartotta. Még mindig elriaszthatott egy mutánszt vagy egy szektást attól, hogy megtámadja, ha valóban akadtak még túlélők bármelyik fajtából. Átkutatta a katona hátizsákját gránátok vagy bármi más használható után, ám csak egy szétroncsolt, de működőképes lument talált.

A nap már lemenőben volt, amikor Gunthar elérte azt a lecsupaszított területet, ahol egykor egy sereg gyülekezett.

Itt megállt, és megpróbált a friss, rideg emlékek mögé látni, felidézni, mi volt ez a hely azelőtt. Nem lehetett túl messze az otthonától. Mármint a régi otthonától. Végigpásztázta az előtte álló néhány megmaradt tornyot, tájékozódási pontot keresve, de nem látott semmit, amit felismerhetett volna.

Közelebb kellett mennie és magasabbra kellett másznia. Követte a Halálhadtest egykori útvonalát a város szívébe, és hamarosan épületeket talált maga körül, a feje fölött függőulak futottak, amelyek már nem hálózta be mindent, mint korábban, de mégis volt bennük valami ismerős. Keresett egy lépcsőházat, és elindult felfelé. Gondosan megszámlolta az emeleteket, és a 204-en bukkant fel. Majdnem belesétált egy szakadékba, és még épp időben kapaszkodott meg az ajtóban, hogy visszahúzza magát a küszöb mögé.

A 204. emeleti felvonó eltűnt. Semmi sem maradt belőle. Amit a nekronok elkezdtek, azt a Krieg Halálhadtestnek sikerült befejeznie. A betört ablakokból, a falfirkákból és a kiégett lakásokból ítélve, amelyeket Gunthar a szakadék túloldalán látott, a saját népe túlságosan is buzgón segített nekik.

Egy aquila ügyetlen rajzát bámulta, amely egy olyan helyiség ajtaja fölött volt látható, amely úgy nézett ki, mintha egy irattár lett volna. Vajon minden nap elhaladt az épület mellett, amikor munkába tartott? Nem lehetett biztos benne. Visszavonult a a toronyba és talált egy szobát, ahol aludhatott. Úgy nézett ki, mint a régi szobája, ugyanaz az elrendezés, de bármennyire is tette, tudta, hogy nem szabad bízni az illúzióban. Megpróbált egy csészét hideg vízzel megtölteni, de a csapból csak barna iszap csordogált. Ám ezt mégis megitta.

Nem tudta, mit keres, de azt tudta, hogy még nem találta meg.

MÁR MAJDNEM ELÉRTE az étkezdet. Meglátta azt a puccos ékszerüzletet is, ahol a gyűrűt vette. Egy szomszédos függőút mentén állt, de nem látott épen maradt átjárót a túloldalra.

Az éjszaka lassan fölé kúszott, és a mogorva félhold csak időnként látszott a sodródó felhőkön keresztül, így Gunthar a lámpa segítségével találta meg az utal. A fénysugárral az étkezde ablaka felé világított, de csak a mögötte felhalmozott törmeléket látta. A belső falak leomlottak. Még ha el is jutott volna az ajtóig, nem tudott volna bejutni, és mién is tette volna. Azok az ajtók korábban mindig zárva voltak a hozzá hasonlók előtt. Kevés emléket tudna onnan visszaszerezni.

Az étkezde helyzetét azonban fel tudta használni a tájékozódáshoz. Tudta, hogy hány emeletet kell még leereszkednie, hány háztömböt kell még gyalogolnia, mielőtt a szoborhoz ér. A szobrot persze megrongálták, a térde felett elvágták és ledöntötték, de a csonk még mindig a lépcsőzetes talapzatához volt rögzítve, és Gunthar ugyanott ülhetett a talapzaton, ahol korábban is tette.

Tétován behunyta a szemét, és megpróbálta elképzelni, hogy semmi sem változott, és hogy a szobor tesie még mindig ott magasodik mögötte, hogy a hivatalok a köztér körül érintetlenek, és csak éjszakára zárták be őket.

Próbálta elképzelni, hogy Arex mellette ül, hogy érzi a virágillatú parfümjét, és látja a szomorúságot a szemében, ahogy felnéz arra a szoborra: egy a száz közül, amelyet az egymást követő kormányzók rendeltek meg azok tiszteletére, akiket harcolni küldtek, és akik nem tértek vissza. Arex apjának faragott képére.

Mit csináltak azelőtt? Emlékezett. A filmhíradó! Elvitte Arexet, hogy megnézzék őket. A lány kényelmetlenül érezte magát, amikor a vérontástól beszéltek benne, de Gunthar megnyugtatta, hogy ez rendben van, mert az Impérium mindig győz. Arex azt javasolta, hogy fehérjeburgereket vegyenek egy kocsiról, meglepve ezzel Gunthart, aki a kreditjeit valamivel

finomabb ételekre tartogatta. Szerette, hogy nem volt benne semmi fennhéjázó mesterkéeltség.

A szobor mellett ültek, miközben a város bezárult körülöttük. Tökéletes nyári este volt, amíg Gunthar el nem rontotta, és az önbizalomhiánya elő nem tört, mint mindig.

– Ne beszéljünk a jövőről – mondta Arex, elszakítva tekintetét a szoborról, és helyette a férfi szemébe nézett. A hangja most is ugyanolyan tisztán jutott el hozzá, mint akkoriban. – Engem most nem a jövő érdekel. Itt van ez a pillanat, és ki kell élveznünk, és nem szabad a nagybátyámra, a munkádra vagy bármi másra gondolnunk. A jövő ettől függetlenül meg fog történni, és valószínűleg nem úgy, ahogyan bármelyikünk is várná, úgyhogy minek aggódni?

Kinyitotta a száját, hogy vitába szálljon vele, mire Arex odahajolt hozzá, és ajka megérintette az övét. Az első csókjuk. Először azt hitte, hogy a lány azért csinálja, hogy elhallgattassa. Aztán már nem érdekelte, hogy így van-e vagy sem, csak hagyta magát elveszni abban a boldog pillanatban.

Egyetlen részletet sem felejtett el.

Arex képe ekkor átcsúszott Gunthar karjain, és a melankólia ködébe veszett.

Hirtelen ötlettől vezérelve kikapta a gyűrűt a zsebéből, a lány felé nyújtotta, könyörgött neki, hogy vegye el, mielőtt túl késő lenne. A lány persze nem tudott válaszolni neki. Csak egy szellem volt, és mire Gunthar kinyitotta a szemét, el is tűnt.

És vele együtt a múlt is.

Sírt, anélkül, hogy érezte volna, hogy jönnek a könnyek, és ha egyszer átszakadt a gát, rájött, hogy nem tudja újraépíteni azt. Kétrét görnyedve, görcsös zokogástól rángatózva feküdt Arex hős apjának kőlabainál, és üvöltötte bele a világba fájdalmát mindazért, amit elvesztett és nem érdekelte, ki vagy mi hallotta azt meg.

A KORA REGGELI hidegben megtalálta, amit keresett.

A tervezettnél közelebb kellett merészkednie a nekronok sírjához, és ehhez vissza kellett térnie a talajszintre. Oda, ahol a bajtársai többsége meghalt.

Szerencsére kevés nekron maradt errefelé, többségük kétségkívül még mindig Theloniushoz tartozkodott, és Guntharnak csak kétszer kellett elrejtőznie az őrzőjei előtt. Kevés holttest élte túl sértetlenül egy Gauss-ágyú tüzét, és azokat, amelyek igen, a Halálhadtest kvártélymesterei megfosztották minden hasznos holmijuktól.

Gunthar azonban talált egy holttestet, amelyet a kvártélymesterek nem vettek észre, és szerencséje volt. Egy gránátos volt az, ami azt jelentette, hogy valószínűleg jobban fel volt szerelve, mint egy átlagos gárdista.

A szabadban feküdt. A piramis zöld fénye émelyítő hullámokban áradt rá, bár a nappali fényben valamennyire elveszeit az idegen derengés. Gunthar lehajolt, oda óvakodott, és amilyen gyorsan csak tudta, megszabadította a testet a felszerelésétől. Miközben a hátizsákjával babrált, kioldotta a respirátortartályt.

Visszaemlékezett, hogy ellentétben a többi kriegivel a gránátosok a hátukon hordták a légzőkészülékeket, így elől több páncélzatnak jutott hely. Nem volt ideje kibogozni az összetekeredett oxigéncsővet, ezért az egész eszközt összecsomagolta, és mindent magával vitt, a testpáncéllal együtt.

Tisztelete jeléül lezárta az elesett katona szemét, de nem állt meg gyászolni őt.

Az utolsó emberi érzéseitől is megtisztult ott a szobor előtt.

Visszavonult egy búvóhelyre: egy kollégiumba, néhány háztömbbel arrébb és néhány emelettel feljebb, ahol kiterítette a zsákmányt, hogy átnézhesse. Egy pokolpuskát szerzett két

tartalék energiacellával. Hat repeszgránátot, amelyeket a gránátos övében lévő tokban talált. A fejadagra és az elsősegélycsomagra nem volt szüksége. Ugyancsak félre akarta tenni a respirátort is, de tétovázni kezdett, és belenézett a maszk üres szemlencséibe.

Megfordította és az arcához emelte. Az anyagot karcosnak érezte a bőrén, és a maszk korlátozta a perifériás látását is. Mégis volt valami szinte megnyugtató abban, hogy így, egy kriegi szemével nézhette a világot. Úgy érezte, hogy egy lépéssel távolabb került az élettői, mintha csak szemlélné azt, de nem lenne része annak. Az egyetlen hang, amit hallott, a saját légzése volt, ahogy a tömlőn keresztül száraz, szűrt levegőt szívott be. Jó érzés volt. Amikor Gunthar megpillantotta a tükörképét egy ép ablaküvegben visszatükröződni, elégedettség töltötte el. Úgy tűnt, hogy illik hozzá. Így hát ahelyett, hogy levette volna a maszkot, felkapta a respirátortartályt és átdugta a karját a kopott pántokon, hogy a hátára emelje. Nehéz volt, de örömmel viselte a súlyát.

Magára erősítette a gránátos vállvédőit, mellvértjét, a lábszár- és térdvédőjét.

A sisak egy kicsit nagy volt neki, de ezt is felvette, majd a biztonság kedvéért magára húzta a szénszürke viharkabátot is. Most már készen állt.

ÚJRA KILÉPETT AZ utcára, kezében tartva a pokolpuskáját. Alaposan megtisztította, megismerkedett vele, és tudta, hogy jó fegyver.

Nem áltatta magát, tudta, hogy egyedül keveset tehet. Gunthar hallotta, hogy a Császár inkább lerombolja HieronymousThétát, minthogy az ellenségei kezére jusson. Ebben semmi kivetnivalót sem talált, de hitte, hogy ha valaki vagy valami túlélhet egy bolygó méretű kataklizmát, akkor

azok a nekronok. Innen egy másik világba özönlenének, és újrakezdenék pusztító körforgásukat.

Egyenes háttal, peckesen menetelt a sírjuk felé, és ezúttal nem próbált lopakodni.

– Hadd lássanak! – gondolta. – Hadd jöjjenek! Végül is mit tehetnének velem? Mit vehetnének még el tőlem?

Gunthar Soreson halott volt, mindennel együtt, amit értelmetlen életében szeretett, vagy akart. Helyette, a húsába egy katona költözött. Egy parancsok nélküli katona, aki újult céltudatossággal vértet fel magát, az egyetlen céllal, ami egy katonának valaha is számított.

Eszébe jutott, amit a kiképzői mondtak neki az első csatája előtt: ha csak egyetlen ellenfelet is le tudott győzni, máris igazolta az életét. Ennél már többet is tett. Most a többiekért harcolt, azokért a bajtársaiért, akik nem voltak olyan szerencsések, mint ő, azokért, akik beteljesületlenül haltak meg. Neki már nem volt neve, nem volt arca. Ő képviselte mindannyiukat, és a lelküket is magával vitte.

Hős akart lenni.

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL	
COPYRIGHT	
ELSŐ FEJEZET	
MÁSODIK FEJEZET	
HARMADIK FEJEZET	
NEGYEDIK FEJEZET	
ÖTÖDIK FEJEZET	
HATODIK FEJEZET	
HETEDIK FEJEZET	
NYOLCADIK FEJEZET	
KILENCEDIK FEJEZET	
TIZEDIK FEJEZET	
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
TIZENKETTEDIK FEJEZET	
TIZENHARMADIK FEJEZET	
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
TIZENHATODIK FEJEZET	
TIZENHETEDIK FEJEZET	
TIZENNOLCADIK FEJEZET	
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
HUSZADIK FEJEZET	
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	
HUSZONHARMADIK FEJEZET	
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET	
HUSZONÖTÖDIK FEJEZET	
HUSZONHATODIK FEJEZET	